



Mối Tình Đầu Của Tổng Tài Bá Đạo

Tác giả: Âm Hương Phiêu Phù

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Hán Việt: Bá tổng đích bạch nguyệt quang [khoái xuyên]

Mỗi tổng giám đốc bá đạo, trong đáy lòng bọn hắn chắc chắn sẽ có một hoặc nhiều kiểu như yêu diễm, hoặc hoạt bát, hoặc thanh thuần như ánh trăng sáng.

Còn cô là ác độc nữ phụ trong tiểu thuyết, làm đá kê chân cho nữ chính, là công cụ thúc đẩy tình cảm của nhân vật nam nữ chính.

Cuối cùng bởi vì ghen ghét, trở nên rách nát, hư thối làm cho tất cả mọi người đều chán ghét.

Nhưng mà có một ngày —

Tô Nhược một người bạc tình bạc nghĩa, đạ mạc thông dong xuất hiện, về sau. . . Trong mỗi thế giới khiến tổng giám đốc bá đạo, đều mong mà không được, thương tâm gần chết, đau đến không muốn sống.

Tình yêu như thuốc độc, khiến ta vì đó mà si, vì đó mà cuồng.

【 đọc nhắc nhở: Nữ chính dung mạo giá trị MAX, dựa vào thực lực hoàn thành nhiệm vụ, lấy sự nghiệp làm trọng; nam chính yêu đương não , đuổi ngược cầu công lực. Mau xuyên, thoải mái ngược tra văn ~~ 】【

Lục soát máu chốt: Nhân vật chính: Tô Nhược | vai phụ: | cái khác:

Mục lục:

- [Chương 1: Nữ chính là người tròng sinh \(1\)](#)
- [Chương 2: Nữ chính là người tròng sinh \(2\)](#)
- [Chương 3: Nữ chính là người tròng sinh \(3\)](#)
- [Chương 4: Nữ chính là người tròng sinh \(4\)](#)
- [Chương 5: Nữ chính là người tròng sinh \(5\)](#)
- [Chương 6: Nữ chính là người tròng sinh \(6\)](#)
- [Chương 7: Nữ chính là người tròng sinh \(7\)](#)
- [Chương 8: Nữ chính là người tròng sinh \(8\)](#)
- [Chương 9: Nữ chính là người tròng sinh \(9\)](#)
- [Chương 10: Nữ chính là người tròng sinh \(10\)](#)
- [Chương 11: Nữ chính là người tròng sinh \(11\)](#)
- [Chương 12: Nữ chính là người tròng sinh \(12\)](#)
- [Chương 13: Nữ chính là người tròng sinh \(13\)](#)
- [Chương 14: Nữ chính là người tròng sinh \(14\)](#)
- [Chương 15: Nữ chính là người tròng sinh \(15\)](#)
- [Chương 16: Nữ chính là người tròng sinh \(16\)](#)
- [Chương 17: Nữ chính là người tròng sinh \(17\)](#)
- [Chương 18: Nữ chính là người tròng sinh \(18\)](#)
- [Chương 19: Nữ chính là người tròng sinh \(19\)](#)
- [Chương 20: Nữ chính là người tròng sinh \(20\)](#)
- [Chương 21: Nữ chính là người tròng sinh 【hoàn】](#)
- [Chương 22: Hào môn kiều nữ \(1\)](#)
- [Chương 23: Hào môn kiều nữ \(2\)](#)
- [Chương 24: Hào môn kiều nữ \(3\)](#)
- [Chương 25: Hào môn kiều nữ \(4\)](#)
- [Chương 26: Hào môn kiều nữ \(5\)](#)
- [Chương 27: Hào môn kiều nữ \(6\)](#)
- [Chương 28: Hào môn kiều nữ \(7\)](#)
- [Chương 29: Hào môn kiều nữ \(8\)](#)
- [Chương 30: Hào môn kiều nữ \(9\)](#)
- [Chương 31: Hào môn kiều nữ \(10\)](#)
- [Chương 32: Hào môn kiều nữ \(11\)](#)
- [Chương 33: Hào môn kiều nữ \(12\)](#)

[Chương 34: Hào môn kiều nữ \(13\)](#)
[Chương 35: Hào môn kiều nữ \(14\)](#)
[Chương 36: Hào môn kiều nữ \(15\)](#)
[Chương 37: Hào môn kiều nữ \(16\)](#)
[Chương 38: Hào môn kiều nữ \(17\)](#)
[Chương 39: Hào môn kiều nữ \(18\)](#)
[Chương 40: Hào môn kiều nữ \(19\)](#)
[Chương 41: Hào môn kiều nữ \(20\)](#)
[Chương 42: Hào môn kiều nữ \(21\)](#)
[Chương 43: Hào môn kiều nữ \(22\)](#)
[Chương 44: Hào môn kiều nữ \(23\)](#)
[Chương 45: Hào môn kiều nữ \(24\)](#)
[Chương 46: Hào môn kiều nữ 【 hoàn tất 】](#)
[Chương 47: Ma pháp cùng kiếm \(1\)](#)
[Chương 48: Ma pháp cùng kiếm \(2\)](#)
[Chương 49: Ma pháp cùng kiếm \(3\)](#)
[Chương 50: Ma pháp cùng kiếm \(4\)](#)
[Chương 51: Ma pháp cùng kiếm \(5\)](#)
[Chương 52: Ma pháp cùng kiếm \(6\)](#)
[Chương 53: Ma pháp cùng kiếm \(7\)](#)
[Chương 54: Ma pháp cùng kiếm \(8\)](#)
[Chương 55: Ma pháp cùng kiếm \(9\)](#)
[Chương 56: Ma pháp cùng kiếm \(10\)](#)
[Chương 57: Ma pháp cùng kiếm \(11\)](#)
[Chương 58: Ma pháp cùng kiếm \(12\)](#)
[Chương 59: Ma pháp cùng kiếm \(13\)](#)
[Chương 60: 【 hoàn tất 】](#)
[Chương 61: Kim bài người đại diện \(1\)](#)
[Chương 62: Kim bài người đại diện \(2\)](#)
[Chương 63: Kim bài người đại diện \(3\)](#)

-----oOo-----

Chương 1: Nữ chính là người trùng sinh (1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Convert : lacmaitrang

Nguồn: Tàng thư viện

Editor: Quỳnh Thiên

#tiểu hoa đán mặt đơ kỹ thuật diễn NG vài chục lần, trong đoàn làm phim tức giận nôn ra lời thô tục, vung tay ròi đi, không hề có tinh thần nghề nghiệp #

Cái tin tức này chiếm cứ trang đầu trong cùng ngày. Trong video có thể thấy rõ ràng nữ diễn viên phách lối, lời nói cùng thái độ tùy hứng, khuôn mặt đẹp đẽ bởi vì phần nộ mà trở nên vụn vẹo, mặt mày tràn đầy lệ khí, một đám ăn dưa quần chúng nhìn trợn mắt hốc mồm.

{ Tô Nhược thật làm cho người ta thật buồn nôn. }

{ cầu cô cút ra khỏi giới giải trí a!!! }

{ lại là cô ta, không có ngạc nhiên một chút nào, cô ta trước đó không phải trên Weibo xảy ra xung đột với Tuyết Bảo sao? Tôi thấy chính là ghen ghét Idol nhà tôi kỹ thuật diễn so với cô ta tốt hơn, may mắn hơn so với cô ta! Bình hoa tốt nhất vẫn nên làm bình hoa OK. }

Mà lúc này, thân là người trong cuộc Tô Nhược sắc mặt trắng bệch

ngồi dưới đất, thân thể không nhịn được run rẩy, cô muốn nói sự tình căn bản không phải như vậy, rõ ràng là Nhâm Tuyết Sinh châm ngòi khiêu khích, cô mới nhịn không được phát cáu, cô không hiểu, vì cái gì đối phương luôn luôn muốn nhắm vào mình. Không biết qua bao lâu, tinh thần không còn hoảng hốt nhìn thấy một dãy số quen thuộc.

Tựa như người sắp chết đuối, cuối cùng cũng bắt được một khúc gỗ nổi, tiếng nói bén nhọn: “Diệc Viễn ô ô ô. . . em nên làm cái gì a? Diệc Viễn, bọn họ đều đang mắng em. . .”

Đối phương trầm mặc nửa ngày: “Tô tiểu thư cô tìm nhầm người rồi.”

“Diệc Viễn!!”

“Tôi nhớ không lầm, Tô tiểu thư trước đó thế nhưng có chính miệng nói qua, chướng mắt tên nhà giàu này.”

Hắn châm chọc nói: “cô vứt bỏ tôi hai lần, mỗi lần đều đem tôi giẫm trên mặt đất, dựa vào cái gì mà cho rằng tôi sẽ giúp cô.”

Tô Nhược nghe vậy tựa như một động vật nhỏ bị bóp cổ, tiếng khóc lóc bỗng nhiên ngưng lại.

Ngoài phòng có ánh mặt trời màu đỏ trợt vào đường chân trời, trong phòng trở nên tối mờ, chỉ có nơi xa dần dần sáng lên đèn đuốc soi sáng ra một chút ánh sáng, điện thoại chẳng biết lúc nào bị dập máy, Tô Nhược nằm lì ở trên giường, gào khóc.

Tới lúc Tô Nhược xuyên qua, chỉ cảm thấy mắt đã khô khốc đau đớn, cô theo bản năng dùng mu bàn tay vuốt vuốt, lại tìm tòi đèn giường bật lên, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh hỗn độn, mỹ phẩm dưỡng da giá cả đắt đỏ ném đầy đất.

Cô nhúu nhúu mà: “Xem ra thân thể này gia cảnh không tệ.”

“Leng keng! Hệ thống 520 tận tụy vì ngài phục vụ, mục tiêu của chúng ta là đánh bại nữ chính, khôi phục trật tự, túc chủ hoàn thành nhiệm vụ có thể thu hoạch khí tức linh hồn, cô có thể đổi vật phẩm. Xin hỏi hiện tại có muốn xem xét cốt truyện, tiếp nhận ký ức.”

“Ân.” Vừa dứt lời, một lượng lớn ký ức bị hệ thống một mạch đưa vào.

(Vì có nhiều bạn đọc nói ko hiểu cốt truyện, nên h mk sẽ chú thích thêm)

Thiên: Dưới đây là đang nói về TG thật của Tô Nhược trc khi xuyên qua

Tô Nhược ở thế giới hiện thực gia cảnh bình thường, cũng may cô không làm gì sai, có tình thương có trí thông minh, lại thêm một chút vận khí nhỏ, thành công lặn lội trong giới giải trí như cá gặp nước, độ nổi tiếng tăng vọt, đã là một trong bốn tiểu hoa đán.

Đáng tiếc khi cô tra ra bị ung thư thời kì cuối, mắt thấy sống không còn lâu nữa, thì xuất hiện cái hệ thống, nói chỉ cần cô hoàn thành nhiệm vụ, liền có thể đổi dược thủy, bảo đảm mọi bệnh đều trị được.

Khụ khụ! Đúng là tên lường gạt. Dù sao đã đến đường cùng, cô dứt khoát một lời đáp ứng.

Ký ức quá mức khổng lồ, Tô nhược chậm nửa ngày mới hồi phục tinh thần, lại hỏi: “Lần này nữ chính là Nhâm Tuyết Sinh a? Ta làm thế nào đánh bại cô ta.”

“Cần túc chủ người ở mọi phương diện xã hội, cấp độ đều cao hơn so với cô ta .”

“Chỉ như vậy?”

“Ân.”

“Được. Ta đã biết.” Tô Nhược hiện tại, ở thế giới này là thể loại nữ chính trùng sinh, đời trước nữ chính Nhâm Tuyết Sinh điên cuồng thắm mến nam phụ Lục Diệc Viễn, vì hắn từ bỏ tôn nghiêm, giống như cái đuôi đi theo phía sau hắn, nhưng đáng tiếc trong lòng nam phụ đã có bạch nguyệt quang*.

bạch nguyệt quang: ánh trăng sáng (ban đầu định edit thế nhưng cứ thấy không ổn lắm nên quyết định vẫn để nguyên văn)

Coi như cô ta (nguyên chủ) tùy hứng, ngang ngược, ích kỷ, vứt bỏ hắn ba lần, hắn cũng vẫn như cũ không rời không bỏ, chuyên nghiệp làm lớp xe dự phòng một trăm năm. Thăng đến sau hai người tu thành chính quả, nữ chính mới ảm đạm rời trận, xảy ra tai nạn xe cộ mà chết.

Không nghĩ tới tình lại lần nữa về sau, cô ta lại trùng sinh gặp được nam phụ lúc hắn mười chín tuổi, lần này, cô quyết định khỏe mạnh vì chính mình mà sống.

Về sau cuộc sống Nhâm Tuyết Sinh tựa như bất hack, trở thành học bá, tiến vào giới văn nghệ, biến thành tiểu hoa đán, cùng Ảnh đế yêu nhau, vợ chồng dắt tay quét ngang giới giải trí, mở công ty lăn lộn phong sinh thủy khởi* .

* phong sinh thủy khởi: *gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra , nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc* . muốn hiểu thêm thì gg thăng tiến nhé

Mà Lục Diệc Viễn người này đời trước là kẻ ‘Tra’ qua nữ chính, đương nhiên là bị ngược đủ kiểu đánh mặt, cuối cùng vẫn yêu ‘Thiện lương mỹ hảo’ nữ chính, hối hận trong thống khổ vượt qua cả đời.

Tô Nhược rất không khéo chính là người đó. . . bạch nguyệt quang.

Thân là nữ chính đời trước có bóng ma, cô sống so với nam phụ còn thảm hơn, chẳng những trở thành người tồn tại trong giới giải trí luôn bị đánh, đả sau cũng bởi vì trong lòng năng lực chịu đựng quá chênh lệch, sinh ra bệnh trầm cảm, không đến ba mươi tuổi liền tự sát.

Trong tiểu thuyết Nhâm Tuyết Sinh xinh đẹp cường đại, sau khi sống lại có thể xưng Mary Sue rồi; nguyên chủ thân là nữ phụ, thì điển hình là trà xanh nhưng thực tế như thế nào, nhìn tình huống hiện tại là biết rồi.

Nguyên chủ lần này phạm sai lầm, chính là Nhâm Tuyết Sinh tạo nên, đối với đời trước một mực bị đè ép, chắc hẳn trong lòng của cô ta hận không thể lóc thịt, ăn xương đi.

Cũng rất kỳ diệu, đời trước chính cô ta nguyện ý làm lớp xe dự phòng, sau khi sống lại thì trách lên người nguyên chủ?

Gặp quỷ logic rồi. Hệ thống hợp thời lên tiếng:

“Vì để cho túc chủ có thể thể nghiệm tốt hơn khi xuyên qua, thế giới thứ nhất sẽ tự động lựa chọn nghề nghiệp cùng đời trước không sai biệt lắm.”

“Các người còn rất nhân tính hóa.” Tô Nhược khẽ cười một tiếng.

520 đáp ứng ‘Ân’ về sau, liền không nói gì thêm, Tô Nhược cũng không để ý, cô bật điện thoại nguyên chủ lên, mở Weibo ra nhìn xem một đầu lại một đầu trào phúng giận mắng, không khỏi có chút vì nguyên chủ mà tiếc nuối.

Có tiền, có nhan sắc, có dáng người, chỉ cần tinh thần thoải mái, còn có cái gì không làm được. Trên mạng người mắng càng lợi hại hơn nữa, qua mấy tháng, còn có ai nhớ kỹ. Tô Nhược:

“Sách! Hiện tại tình huống này thật đúng là có điểm phiền phức a! Xuyên qua sớm hơn hai ngày thì tốt rồi.”

Dạng này liền đơn giản hơn nhiều. Hệ thống trầm mặc một lát:

“Túc chủ cô bây giờ có thể tìm Lục Diệc Viễn.”

Tô Nhược lông mày nhíu lại: “Ta tại sao phải đi tìm hắn?”

“Hắn mặc dù cự tuyệt nguyên chủ thỉnh cầu, nhưng trên thực tế trong lòng đối với cô vẫn có chút tình cảm, chỉ cần túc chủ cô van cầu hắn, tỏ ra đáng thương, nói không chừng có thể được đối phương ủng hộ.”

Hệ thống giải thích nói: “cô không biết, Lục Diệc Viễn mặc dù là nam phụ, nhưng gia cảnh của hắn cũng thực lực đều có thể so với nam chính, đời trước nếu như không phải nguyên chủ tìm đường chết, mất đi sự ái mộ của hắn, chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ không thảm như thế.”

“Ồ.” Nữ nhân biểu hiện rất bình tĩnh.

Lục Diệc Viễn cùng nguyên chủ cũng là nghiệp duyên, hai người trong đại học quen biết nhau, phân phân hợp hợp ba bốn năm, cho tới hôm nay xem như triệt để chia tay.

Nguyên chủ bản tính không xấu, chính là có chút tâm tư ham hư vinh tính cách có chút táo bạo, cái này rất dễ khiến cô đắc tội với không ít người.

“Cầu người không bằng cầu mình, chuyện này chính ta có thể giải quyết.” Cô nói khẽ.

Tô Nhược sờ lên mặt, bước đôi chân dài đi đến phòng tắm, dùng nước ấm rửa mặt, lại mới yên lặng nhìn hình ảnh trong gương, nguyên chủ có gương mặt xinh đẹp thanh thuần, đôi mắt rục rờ như sao, mặt dịu dàng, làn da tinh tế, vừa mới xuất đạo đã bị đông đảo một game thủ phòng, được gọi là mối tình đầu quốc dân, điểm xuất phát rất cao.

Nếu như không phải bản thân kỹ thuật diễn quá kém, lại ngang ngược tùy hứng, hiện tại tài nguyên tuyệt đối là cấp cao nhất.

Tô Nhược không chút hoang mang, gọi điện cho người nhà trong gia đình báo Bình An, để bọn họ đừng lo lắng, lại khẩn trương tuyệt vọng cùng người đại diện hàn huyên vài câu, đem ý nghĩ của mình cùng kế hoạch toàn bộ đều nói một lần, trấn an được đối phương, liên tiếp ba ngày, Tô Nhược làm trạch nữ trong nhà, không đi ra ngoài.

Hệ thống không hiểu: “Người không vội sao?”

“dục tốc bất đạt.” Tô Nhược vừa soi gương đắp mặt nạ, không bối rối chút nào, bình tĩnh như mình vẫn là tiểu hoa đán vô số người theo dõi, mà không phải người nào gặp mặt kêu đánh ‘Nữ minh tinh mặt đơ’.

“...” Đây chính là lý do cô làm trạch nữ? 520 yếu ớt thờ dài:

“Ta quả nhiên vẫn là không hiểu nhân loại các cô.”

Tô Nhược như cười như không nói, trên internet sự tình trải qua khoảng thời gian lên men, càng phát ra gió tanh mưa máu, tình trạng lan tràn đến toàn bộ, liền ngay cả uy tín nghệ sĩ lâu năm trên Weibo độ hot đều xuống thấp.

Ban đêm hôm ấy, Tô Nhược ngồi ở trên bệ cửa sổ, nhìn phía dưới đèn đuốc thấp sáng khắp thành phố, tâm tình bình tĩnh như mặt nước, cô phát tin ra ngoài: “Thời điểm đến, có thể thu lưới.”

“OK.”

Hệ thống: “Người muốn làm gì?”

Tô Nhược cười yếu ớt, trong mắt như chợt lóe lên:

“Có một thành ngữ gọi là. . . Vật cực tất phản*.” Những sự tình kia của nguyên chủ, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, chỉ cần là người, ai mà chưa nói qua vài câu không dễ nghe, có thể nháo đến lớn như vậy, không thể bỏ qua công lao thủy quân của nữ chính, Tô Nhược chẳng những không có ngay lập tức đi tẩy trắng bản thân, ngược lại còn đi thêm dầu vào lửa, mắng cô càng mắng càng đặc biệt khó nghe, phi thường vô não.

Vật cực tất phản: đề cập đến sự phát triển của sự vật đến cùng cực, sẽ biến đổi theo hướng ngược lại.*

Một người bị toàn internet bôi đen quá lâu, dễ dàng để cho người ta sinh ra cảm giác mỗi một cùng tâm lý không ổn định.

Khi người đầu tiên phát ra tiếng phản bác, thời điểm hướng gió liền nghịch chuyển.

{ lời nói này của mấy người không phải có vấn đề sao? Tô Nhược không phải là nói câu ngoạ tào thôi sao? Bình thường thời điểm tôi gặp áp lực lớn cũng sẽ nhịn không được mắng vài câu thô tục, đã là thời đại nào rồi, có quyền tự do ngôn luận OK. }

Mọi người đều là có chứng tâm lý, có người dẫn đầu phản bác, trước đó có người không dám nói lời nào nhất thời như măng mọc sau mưa xông ra.

{ yếu ớt nói một câu, kỳ thật tôi cũng cảm thấy. . . Không vấn đề gì lắm a! }

{ tôi đã cảm thấy kì quái, những chuyện vượt quá giới hạn Tiểu Tam, lũ hung ác các người đều không có mắng như thế, vì cái gì lại bắt lấy Tô Nhược bôi đen a! Không có kỹ thuật diễn thì còn có nhan sắc, chí ít nhìn xem cảnh đẹp ý vui đi. }

{ thủy quân cũng quá rõ ràng, Huyết Man Đầu ăn thịt người chột dạ sao? Ha ha! }

Tô Nhược nhìn xem Weibo không ngừng gia tăng bình luận, mặt mày giãn ra, khóe môi nhấp ra một biên độ đẹp mắt, cả người lộ ra mười phần bình tĩnh, giống như là đã sớm đoán trước cảnh tượng bây giờ:

“Nhìn! Ta muốn chính là hiệu quả như thế.”

Tác giả có lời muốn nói:

Nam chính: Không sai, lớp xe dự phòng bị quăng N lần, chính là tôi, Nhược Nhược liếc tôi một cái, tôi cảm thấy mình có thể giúp một chút

QAQ Tô Nhược: Chính tôi có thể tự giải quyết cảm ơn.

Nam chính: TAT Âm Hương mở văn mới rồi~~ vẫn như cũ là truyện Tô khoái xuyên, ôm lấy nhóm tiểu thiên sứ đáng yêu hôn một cái ~~~ Nhật càng bên trong, mỗi ngày thời gian đổi mới vì buổi sáng tám giờ. Mở văn đại cát, ngẫu nhiên đưa tặng ba mươi hồng bao ~~ Cảm tạ nhóm tiểu thiên sứ trở xuống địa lôi cùng lựu đạn, so Tâm Tâm ~~

Thiên cũng có lời muốn nói: edit nghiệp dư đây mệt quá mà tác giả nói nhiều quá (lần sau ko biết có nên bỏ qua luôn ko)

Ms edit lần đầu nên sẽ không sát nghĩa lắm đâu, mong m.n thông cảm và góp ý cmt bên dưới, hoặc ai cảm thấy quá tệ có thể tìm bản cv đọc nha, thank...

-----oOo-----

Chương 2: Nữ chính là người trùng sinh (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Convert: lacmaitrang

Nguồn: Tàng Thư Viện

Editor: Quỳnh Thiên

Ban đêm, Tô Nhược để thủy quân tiếp tục ở bên trong quầy đục nước, thuận đường lên mạng lục soát một chút tư liệu Nhâm Tuyết Sinh, thân là nữ chính, gần gũi một thời gian hai năm, đều đã lọt vào hàng ngũ minh tinh hàng ngũ, quả nhiên là bất hack.

Cô, sự việc không thể gấp, đến từ từ sẽ đến. Vậy xem toàn bộ quá trình hệ thống lúc này còn mòng bức: “. . . Vì sao lại thành dạng này a?”

“Mọi người lại không phải người ngu, thủy quân vết tích quá rõ ràng, người trên mạng cảm giác được mình bị lừa gạt, tự nhiên sẽ đụng đáy bán ngược.” Tô Nhược giải thích hai câu.

Tại giới giải trí bị bôi đen không đáng sợ, đáng sợ là đối phương đã đen cũng không nguyện ý bôi đen người (câu này ặc...chịu), nguyên chủ hiện tại điểm đen lớn nhất là ở kỹ thuật diễn quá kém, không chuyên nghiệp, có thể đối với Tô Nhược mà nói, không việc gì, chỉ cần về sau cô tiếp tục xuống dưới, lấy thực lực để chứng minh, bệnh hay quên cực lớn của dân trên mạng ai còn sẽ nhớ kỹ những chuyện cũ năm xưa.

“Được rồi, ngủ.”

Tô Nhược cho người đại diện phát tin tức, làm cho trạng thái cô tiếp tục chú ý tốt, mình liền đi nghỉ ngơi.

Người đại diện im lặng: “. . . Người tâm tư cũng quá lớn, không sợ đằng sau đảo ngược?”

“Không phải còn có chị sao?” Tô Nhược khẽ cười một tiếng, hỏi ngược lại.

Người đại diện: “. . .”

Tất cả mọi người là một con châu chấu bên trên sợi dây thừng , vì ‘Tiền’ đồ của chính mình, đối phương đều sẽ đem sự tình làm lý thỏa đáng, chỉ có lợi ích kết hợp, mới là kiên cố nhất.

Hài lòng lấy điện thoại lại, Tô Nhược lại đắc ý đắp mặt nạ, mới nằm xuống đi ngủ. Ngày mai cô sẽ về đoàn làm phim, nhưng có một trận ác chiến muốn đánh. Sáng sớm, chân trời vừa mới nổi lên ngân bạch sắc, cơn mưa rất nhỏ theo gió chậm chạp phiêu đảng, mang theo một đống lung mĩ cảm.

Thời điểm Tô Nhược đi vào đoàn làm phim. Cô đứng ở một bên, cẩn thận quan sát nam nữ chính trong tiểu thuyết , Nhâm Tuyết Sinh tại giới giải trí cũng chính là từ bên trong đi lên, cô ta có khí chất mở đường, cả người nhìn dịu dàng nhu hòa, như tiểu thư khuê các thời xưa.

Cùng nhìn như thanh thuần, trên thực tế cùng nguyên chủ hoàn toàn khác biệt. Tô Nhược không để lại dấu vết nhú nhú mày, quan sát kỹ thuật diễn hai người, chỉ thấy nữ chính Nhâm Tuyết Sinh mặc một thân áo trắng thanh lịch, cầm trong tay trường kiếm, trong mắt tự hận tự oán:

“Là tộc nhân của ngươi, giết phụ thân ta.”

“Không! Đây không có khả năng! Nhất định có hiểu lầm!”

Đối diện nam nhân ánh mắt lãnh ý, mày kiếm nhú chặt (chém), trên đầu đội phát quan màu trắng bạc, khí chất ôn hòa.

“Linh Nhi người bình tĩnh một chút. . .”

“Tĩnh táo? Người để cho ta như thế nào tĩnh táo? Ta Tạ gia một trăm hai mươi một người, trong vòng một đêm, chết oan chết uổng, thế gian ngoại trừ Bạch gia người, còn có ai có thể làm được?”

Hai người cách gió nhẹ mưa phùn nhìn nhau, yêu cùng hận dây dưa không rõ, chớp mắt vạn năm. . . .

“Rất tốt! cắt! Một lần qua.”

Đạo diễn vung tay lên, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, “Không hổ là Tuyệt Sinh cùng ảnh đế, kỹ thuật diễn rất tốt, nếu như Tô Nhược. . .”

Nói được nửa câu, con mắt trong lúc lơ đãng liếc về người nào đó, bỗng nhiên lập tức dừng lại. Tô Nhược hôm nay mặc kiện vải vóc mềm mại váy màu trắng cổ tròn, cắt may lưu loát sạch sẽ, không có tô điểm dư thừa, càng làm nổi bật lên dáng người cô.

Tóc dài xõa vai, trên mặt trong suốt trang điểm nhẹ nhàng, đuôi mắt điểm màu hồng nhạt bóng mắt, giống như vừa khóc, khiến người thấy mà yêu.

Hết lần này tới lần khác ánh mắt của nàng lại thật lạnh, cùng bề ngoài tạo thành cảm giác tương phản mãnh liệt.

Phía sau nói người nói xấu tóm lại là có chút chột dạ, nhất là còn bị người trong cuộc nghe thấy, đạo diễn sờ đầu một cái, chóng đờ lấy miệng ho khan hai tiếng, chuyển dời ánh mắt: “Tô Nhược cô về rồi, trên mạng sự tình xử lý thế nào?”

“Đều giải quyết, đạo diễn yên tâm.”

Nguyên chủ tính cách không tốt, bình thường không thể nào khiến

người khác yêu thích phản ứng của mình, mà Tô Nhược bản thân tính cách tương đối lãnh đạm lý trí, như bây giờ nói chuyện, cũng không có ai phát giác không đúng.

“Giải quyết là tốt rồi, về sau người cẩn thận một chút, đừng tùy tiện. . . Được rồi được rồi, người cẩn thận diễn kịch là được rồi.”

Người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, trong lòng phiền muộn, đối với cô gái tùy hứng này ‘Quốc dân mới tình đầu’, đoàn làm phim bên trong không có mấy ai thích. Hắn thực sự không được. . . Cũng chỉ có thể đem phần diễn của Tô Nhược cho cắt.

Tô Nhược không phải người ngu, bị đám người bên đoàn làm trong phim bài xích, cô đều thấy ở trong mắt, chỉ là đột nhiên thay đổi, chỉ sợ sẽ còn khiến người khác sinh lòng nghi hoặc, đã như vậy, còn không bằng bảo trì nguyên trạng tốt.

“Cảm ơn đạo diễn người cũng đừng quá nghiêm khắc, Tô Nhược tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện.”

Nhâm Tuyết Sinh tiếp nhận khăn mặt cùng dù che mưa trợ lý đưa qua, nhìn như khuyên giải kì thực thêm dầu vào lửa, trong mắt ngậm lấy mấy phần mỉa mai, ngay thẳng nhìn về phía Tô Nhược.

Đạo diễn nghe vậy theo bản năng phản bác: “cô ta tuổi còn nhỏ?”

Rõ ràng cùng Nhâm Tuyết Sinh là cùng khóa tốt nghiệp.”

“Tôi so Tuyết Sắc nhỏ hơn hai tháng, cái này cũng tính, tôi có phải là phải gọi cô một tiếng chị?”

Tô Nhược gọn gàng đem lời đầu nhận lấy, về sau mang lịch ra đến một phương hướng khác, tiện thể còn giữu cột Nhâm Tuyết Sinh một phát. Tuổi của nữ nhân, dù cho chỉ có ngắn ngủi hai tháng, cũng đủ để cho người ta đau răng. Nhâm Tuyết Sinh sắc mặt có chút cứng nhắc:

“Không. . . Không cần.”

“Chuyện lần này thật sự là nhờ phúc của Tuyết Sinh, tôi về sau nhất định. . . sẽ báo đáp cô thật tốt”

Nhâm Tuyết Sinh đầu méo mó, khoe môi nháp ra một độ cong thuần lương, trong mắt lại băng lãnh khác nào băng tuyết Bắc Cực.

Đạo diễn ngồi ở giữa, coi mình là cái kẻ điếc, hiển nhiên không nghĩ cuốn vào hai nữ nhân thị phi bên trong. Nhâm Tuyết Sinh giật mình sửng sốt một chút, lại nghĩ hỏi thăm vài câu, lại chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng Tô Nhược rời đi.

Nhâm Tuyết Sinh tức giận nghiến răng nghiến lợi, nghĩ đến trên mạng đối với Tô Nhược ủng hộ, càng làm lục phủ ngũ tạng trọng người khác nào bị lửa thiêu đốt, cực kỳ khó chịu.

Lần này không thành công, không quan hệ, chỉ cần cô còn đang trong vòng giải trí, về sau. . . cô còn có thể có rất rất nhiều cơ hội. Để những kẻ bảo cô Nữ Thần bạn trên mạng, nhìn xem trà xanh lộ ra diện mạo thật.

Nghĩ được như vậy, Nhâm Tuyết Sinh trong đầu liền nhớ đến Lục Diệc Viễn. Nhâm Tuyết Sinh đòi trước vì hắn làm nhiều như vậy, đối phương lại nhìn cũng không nguyện ý liếc nhìn nàng một cái, một lòng chỉ quan tâm Tô Nhược cái kia bình hoa kia, cũng là mắt mù.

May mắn. . . Ánh mắt rơi vào cách đó không xa, nam chính chậm chậm đi tới, thanh âm ôn nhu: “Tuyết Sinh.”

Cô cười một tiếng: “Thiên Quân.” Đây mới là đàn ông đáng giá để cô thích. Về phần mặt khác hai kẻ tiện nhân, một ngày nào đó, cô muốn đem bọn họ đạp ở dưới chân.

Tô Nhược trong bộ phim này vai diễn chính là nữ hai, vốn là không có tư cách có phòng trang điểm riêng, có thể bộ phim này phía đầu tư lớn nhất là Lục Diệc Viễn, sau đó. . . cô liền cái gì cũng có, liền

ngay cả nữ hai nhân vật, cũng như thế tự đến.

Trải qua một đêm đảo ngược, đám dân mạng triệt để chia làm hai nhóm, bồi đên cô cùng giúp cô. Chỉ là do trước đó thủy quân vết tích quá rõ ràng, tất cả anti fan tất cả đều bị đám dân mạng đánh thành thủy quân, đau lòng nhức óc hỏi bọn hấn làm loại công việc này, lương tâm sẽ có đau không Tô Nhược xoát Weibo một lúc, điện thoại đột nhiên vang lên, chỉ thấy một cái tên quen thuộc nhảy vào trong mắt, lòng mày nhíu lại, tiếp điện thoại: “Uy! Lục tiên sinh, xin hỏi ngài có chuyện gì không?”

“Chuyện trên mạng. . .” Đối diện muốn nói lại thôi.

“Đều là vấn đề nhỏ.” Thanh âm của cô hơi hợt, trong nháy mắt, để Lục Diệc Viễn đều có chút nhớ không rõ bóng dáng cô gái nhỏ ba ngày trước gọi điện thoại khóc lóc kể lể, nam nhân trầm mặc vài giây, lại mới mở miệng: “Tại đoàn làm phim em có đắc tội qua người nào không?” Chuyện lần này, rõ ràng chính là có người cố ý hại em.”

“Nhiều lắm, nhớ không rõ.” Tô Nhược lý trực khí tráng* nói.

lý trực khí tráng*: *Luận lý vững chắc, tác phong hiên ngang.*

Lục Diệc Viễn trực tiếp bị cô chọc cười vui lên: “Để xem lần này em còn dám kiêu ngạo nữa không.”

“Chuyện của tôi, tự mình có thể giải quyết, cũng không phiền Lục tiên sinh phí tâm. Trước đó hình như có nói, ngài căn bản không có lý do giúp đỡ tôi.” Dứt lời, Tô Nhược quả quyết cúp điện thoại, kéo dây số vào danh sách đen, trong chốc lát tinh thần sáng kjoái.

Bạn trai cũ loại này, cần quyết đoán mà không quyết đoán, rất loạn. Xem toàn bộ quá trình hệ thống: “. . . Có chuyện, ta phải cùng người nói một chút.”

“Cái gì?”

“Chèn ép nữ chính, khắp nơi mạnh hơn cô ta chỉ là điều kiện bên trong, cũng có khả năng tương lai cùng nam phụ bên nhau. “

Tô Nhược: “. . .”

“Trừ phi nam chính nữ chính chia tay, bằng không thì trên thế giới này so được với nam chính cũng chỉ có nam phụ.”

“Ngươi làm sao không nói sớm.”

Hệ thống vô tội: “cô lại không có hỏi.”

Tô Nhược: “. . .” cô hiện tại đem Lục Diệc Viễn kéo trở về tiếp tục làm lớp xe dự phòng còn kịp sao? Online chờ, rất hoảng.

Phát hiện mình bị kéo vào danh sách đen hần: “. . .” Nổi trận lôi đình A! cô dám.

Tô Nhược xoắn xuýt chỉnh một phút đồng hồ, cuối cùng vẫn không đem dây số Lục Diệc Viễn từ sổ đen kéo trở lại, dù sao đều đắc tội, liền dứt khoát làm triệt để một chút, dù sao bên trong tiểu thuyết, nguyên chủ làm trời làm đất, hần cũng không có xuất thủ đối phó với nguyên chủ, chỉ là không còn cung cấp tài nguyên mà thôi.

Hiện tại càng quan trọng hơn là. . . Tăng triển thực lực. Tô Nhược có cảnh diễn lúc 10h sáng, cô ra ngoài rõ ràng cảm nhận được bầu không khí kì lạ, thậm chí không biết là ai còn đặc biệt lớn tiếng lắm bầm một câu: “Cũng không biết giữa trưa còn có thể đúng hạn ăn cơm hộp không.”

Vừa nói xong, liền được đám người ủng hộ. Đạo diễn sắc cũng khó nhìn: “Tốt, đều chớ nói chuyện, khởi công.”

“Phải.” Đám người hữu khí vô lực đáp.

Cô gái lúc này đã đổi trang phục đoàn làm phim, váy áo màu trắng bao vây lấy dáng người tinh tế lung linh, tóc bị một cây trâm ngọc

màu trắng đơn giản cố định, phối hợp tinh xảo, cả người lộ ra tiên khí mười phần.

Luận ngoại đồng hồ, nữ chính ở trước mặt cô cũng là hơi kém một chút. Bởi vì nguyên chủ mang danh ‘mối tình đầu Quốc dân’, loại nhân vật cô luôn diễn, tất cả đều là nhân vật ngọc bạch ngọt. Đây là một bộ phim võ hiệp, đơn giản chính là nam chính nữ chính tương ái tương sát, hiểu làm cầu huyết, cuối cùng chân tướng rõ ràng, tất cả mọi người dặt tay đánh bại nhân vật phản diện, Hoan Nhạc HE.

Tô Nhược vai diễn Tạ Uyển Nhi là muội muội nữ chính, từ nhỏ ốm yếu nhiều bệnh, không rành thế sự, đằng sau gia tộc hủy diệt, nàng đi theo tỷ tỷ cùng một chỗ lưu lạc thiên nhai, bởi vì duyên phận nên sẽ yêu nam chính, lại không nghĩ rằng nam chính đã sớm cùng tỷ tỷ của mình ở cùng một chỗ, nàng cũng chỉ có thể ảm đạm rời trận.

Cuối cùng vì ra tay cứu nữ chính mà chết. Xem như một nhân vật có cái kết rất được yêu thích. Nhâm Tuyết Sinh lúc này cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, cô đứng nhìn Tô Nhược cách đó không xa, đáy mắt mang theo ác ý thật sâu, trên mặt lại cười yếu ớt, giống như là mâu thuẫn trước kia cho tới bây giờ chưa từng xảy ra: “Tô Nhược cô đã đến, đợi lát nữa diễn kịch đừng quá khản trương, dù sao kỹ thuật diễn việc này, một lát cũng không gấp được.”

“Ồ!” Tô Nhược chậm rãi lên tiếng, lộ ra mười phần lãnh đạm.

“Cô nha. . .” Muốn nói lại thôi, dáng vẻ giống như rất bất đắc dĩ.

Đáy lòng cũng đã khinh bỉ cười mở, cái này không dài đầu óc cô ta ngu xuẩn, không biết thái độ như vậy sẽ chỉ làm tình cảnh của mình càng gian nan sao? Tô Nhược lười nhác cùng Nhâm Tuyết Sinh nói nhảm: “Đã đến giờ, bắt đầu đi!”

cô cùng Nhâm Tuyết Sinh đã xác định là địch nhân, hai người bất hòa toàn mạng xã hội đều biết, không cần thiết đi cùng nhau hư tình giả ý, chỉ cần chính cô đủ cường đại, vậy so cái gì đều không quan trọng.

Tác giả có lời muốn nói:

Tô Nhược: Não bổ quá nhiều là bệnh, cần phải trị. Vẫn như cũ ngẫu nhiên ba mươi hồng bao rồi~ Cảm tạ trở xuống tiểu thiên sứ địa lôi, lựu đạn cùng pháo hoả tiễn, cho các người ôm ôm hôn hôn nâng cao cao.

Lười Nghiện thể loại này quá nên edit để đọc thôi, edit dở cũng đừng ném đá cmt cho xúu động lực điiii...

-----oOo-----

Chương 3: Nữ chính là người trùng sinh (3)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Convert: lacmaitrang

Editor: Quỳnh Thiên

Nguyên chủ ở bên trong đoàn làm phim, ngày người gần một tháng, vụn vặt lẻ tẻ diễn không ít phần diễn. Nói cách khác, trước đó ông kính, đã là cố định, không cần lại sửa lại.

Đối với cô mà nói, vấn đề nằm ở chỗ nơi này, bên trong một bộ phim truyền hình, nhân vật trong đó một vẫn là mặt đơ, tiếp theo điềm đạm đáng yêu, ta thấy mà yêu, chênh lệch quá lớn, ngược lại sẽ để cho người ta cảm thấy quái dị. Tô Nhược hiện tại phải làm, chính là căn cứ theo nguyên chủ diễn, đến đều cả trạng thái của mình. Đương nhiên, cái này không có nghĩa là cô muốn NG.

Mặc một bộ áo trắng thanh lịch nữ nhân thanh tú mỹ lệ, ngón tay dài nhỏ nắm chặt, mang theo chút lo lắng cùng khẩn cầu: “Tỷ tỷ, người. . . Nhất định phải đi điều tra Bạch gia sao? Cái này quá nguy hiểm.”

“Uyển nhi, thù Tạ gia, ta nhất định phải báo.”

“Thế nhưng là. . .”

“Không có thế nhưng là.” Nhâm Tuyết Sinh trong miệng nói lời loại, chân hướng bên phải đi tới, vừa đúng lúc chặn ông kính Tô Nhược, “Người yên tâm, ta sẽ cẩn thận.”

“Tỷ tỷ, là ta vô dụng, không giúp được người.”

Tô Nhược thân thể xoay chuyển, tránh đi, Nhâm Tuyết Sinh theo bản năng tiến lên trước một bước, chờ đi đến xong, cô ta trong lòng chấn động mạnh một cái ‘Nguy rồi’, chỗ đứng của cô trong màn ảnh sẽ chỉ hiện ra nửa gương mặt. Tô Nhược thử ngu xuẩn, lúc nào học được đoạt ống kính rồi?

Quá mức khiếp sợ, đến mức Nhâm Tuyết Sinh sắc mặt đều có chút không kèm được. Cách đó không xa đạo diễn nhìn màn ảnh, biến sắc: “Cắt, Nhâm Tuyết Sinh cô xảy ra chuyện gì? Hiện tại mặt cô đối với mọi mọi tình cảm rất tốt nhưng lại không thể không chia tay mọi mọi, lần này có khả năng là sinh ly tử biệt, cô cái mặt góc trệ ra làm đó gì? Làm lại lần nữa.”

Bởi vì vào trước là nguyên nhân, đạo diễn hô ‘cắt’ lúc các nhân viên làm việc phát ra một trận âm thanh, bất mãn khí tức đột phá chân trời, còn kém chỉ vào cái mũi Tô Nhược muốn cô xéo đi —— nếu như bọn họ có năng lực như thế. Kết quả phạm sai lầm lại là Nhâm Tuyết Sinh.

Cái này có chút khó xử. Đám người mắt lớn trừng mắt nhỏ, quả quyết ngậm miệng không nói.

“Tôi đã hiểu, đạo diễn.” Nhâm Tuyết Sinh ngược mắt nhìn Tô Nhược, đối mặt ở giữa hình như có cái gì đang yên lặng lên men.

Về sau mấy cảnh diễn Tô Nhược đều diễn rất thuận lợi, thiếu nữ bộ dáng mảnh mai, không dính khói lửa trần gian, nhìn xem giống như cùng trước đó không có biến hóa gì lớn, lại vẫn cứ cho người ta cảm giác hết sức thoải mái, toàn bộ trong màn ảnh yên lặng chiếm cứ lấy địa vị nhân vật chính.

Tựa như là ánh nắng xán lạn, ngày bình thường tập mãi thành thói quen, nhưng tử tế quan sát, liền có thể phát hiện trong đó không có vẻ đẹp gì sánh kịp, Từng giờ từng phút chuyển biến, cuối cùng sẽ hội tụ thành dòng sông, sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngày phần diễn chụp xong, Nhâm Tuyết Sinh nằm trên giường lớn,

làm sao cũng không nghĩ tới sẽ là kết quả như vậy. Bị toàn tất cả giận mắng trào phúng, Tô Nhược chẳng lẽ không khẩn trương luống cuống sau đó diễn kịch trở nên càng nát sao? Làm sao đột nhiên liền tốt.

Vẫn là nói áp lực biến thành động lực? Nhâm Tuyết Sinh càng nghĩ càng sâu, bực bội cảm điện thoại di động lên, theo thói quen ấn mở Weibo, đệ nhất hot search chính là người người chán ghét ——# Tô Nhược khóc #.

Thực sự là. . . Nên làm không làm, bâng môn tà đạo đến là chơi rất trượt. Nhâm Tuyết Sinh trong lòng thóa mạ, tay lại cố hết sức thành thật ấn mở hot search, chỉ thấy trước hết chính là ảnh chụp Tô Nhược.

Cô gái váy liền áo màu trắng, đuôi mắt mang theo chút câu người ửng đỏ, ngũ quan thanh thuần xinh đẹp. Ảnh chụp đại khái là chụp lén, có chút mờ hồ, hiển nhiên cũng không có mờ mỹ nhan, chính là bởi vì như thế, mới càng dễ cho người mê muội.

{ ngao ngao ngao! Nhược nhà tôi mỹ nhan thịnh thế, tô trời tô tô không khí. }

{ rất muốn hỏi Tô Nhược bảo dưỡng như thế nào, làn da thật trắng thật mềm, kỹ thuật diễn không tốt có quan hệ gì? Giá trị nhan sắc có thể đánh là được rồi, che mặt. }

{ Nhược Nhược khóc sao? Con mắt thật là đỏ, dám thủy quân chết tiệt kia, thật mẹ nó buồn nôn, giới giải trí kỹ thuật diễn không tốt có cả một nắm lớn, làm sao lại cứ lấy Nhược Nhược nhà ta bôi đen, làm ta đau lòng chết đi được. }

Bởi vì mấy ngày trước một mực luôn bị bôi đen, fan Tô Nhược rất nhiều, không ít người nhìn thấy tình huống này đều bị giá trị nhan sắc vả mặt, đằng sau còn lấy chứng cứ Tô Nhược bị bôi đen ra, bổ sung tiếp cho nước thủy quân mắng chửi người đưa tin tức cùng ID.

Tin tức vừa ra, tất cả mọi người đau lòng. Thái độ dồn dập đối với Tô Nhược chuyển thành ngọt như đường, người hâm mộ nguyên bản như cỏ đầu tường thì làm đủ các loại thổ lộ, mặc dù còn có một bộ phận anti fan đang nhảy chân vào, nhưng cũng chẳng làm được trò trống gì.

Một màn phản kích này thật sự là quá hoàn mỹ, tẩy trắng Tô Nhược không nói, về sau nếu như còn có người nghĩ xấu cô, mọi người ngay lập tức nhất định sẽ nắm giữ thái độ hoài nghi, xem như sớm tiêm cho mũi thuốc dự phòng. Nhâm Tuyết Sinh xem xong toàn bộ tin tức, phản ứng đầu tiên là Tô Nhược làm. Không! Không đúng.

Rồi lại tự phản bác mình, Tô Nhược sao có còn có khả năng này, có thể làm đến nước này, khẳng định là Lục Diệc Viễn.

Miệng Nhâm Tuyết Sinh khô khốc, mọi loại cảm xúc xông lên đầu, không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Bất kể như thế nào, đời này, cô tuyệt đối không thể lại bị Tô Nhược giẫm lên đỉnh đầu.

Gian phòng, đèn ngủ màu vàng ấm áp chiếu sáng bốn phía, Tô Nhược trên mặt thoa lớp mặt nạ, mắt đen nhạt xinh đẹp như nước, trên mạng đảo ngược, có thể nói là cô một tay an bài. Ảnh chụp mờ mờ, dẫn dụ những người đi đường cho là mình khóc, đến đằng sau có Hacker tra ID. . . Nhâm Tuyết Sinh không ngốc mời thủy quân, đương nhiên sẽ đổi ID.

Cho nên trước đó, Tô Nhược để cho mình mời thủy quân quấy đục nước, nhắc lại việc cung cấp bọn hắn địa chỉ ID. Nhìn toàn bộ quá trình hệ thống: “. . . Nhân loại các người đều xảo trá như thế sao?”

Tô Nhược: “Người dùng từ không đúng.”

“Cái gì??”

“Đây không phải xảo trá, là trí tuệ.” Tô Nhược khẽ cười một tiếng,

“Ta chỉ là dùng một loại phương thức khác, đem Nhâm Tuyết Sinh sờ tác sờ vi cáo tri quần chúng mà thôi, chẳng lẽ cô ta không có mồi thủy quân sao?”

Hệ thống do dự một chút: “Xin.”

“Kia không phải.” Giới giải trí vốn chính là cái vòng tròn hỗn loạn, lợi ích để cho người ta điên cuồng, cô đời trước nếu như không có chút thủ đoạn đến ứng đối nhiều loại tình huống đột phát, làm sao có thể trở thành một trong bốn tiểu hoa đán đây?

Tô Nhược làm bộ không thấy được Weibo bên trên an ủi, tắt điện thoại di động trực tiếp ngủ thiếp đi. Một bên khác, đang xem điện thoại Lục Diệc Viễn: “? ? ?”

Tô Nhược cô khóc? Có. . . Có chút lo lắng làm sao bây giờ? Xoắn xuýt một đêm, nhìn số điện thoại mình bị kéo vào đen, nghĩ dù sao nhàn rồi cũng rất nhàm chán, dứt khoát sáng mai đi dò xét tình huống một chút. Hôm sau trời vừa sáng.

Chân trời vừa mới nổi lên ngân bạch sắc, Tô Nhược sau khi đánh răng rửa mặt xong tìm địa phương có góc độ tốt, bắt đầu chụp hình, nguyên chủ vốn có dáng dấp xinh đẹp, mặc kệ góc độ gì đều có thể Hold được.

Hệ thống không hiểu: “Người đang làm cái gì a?”

“Kéo thêm fan.”

“? ? ?” Meo meo meo? Tự chụp ảnh xong về sau, cô lại nói khách sạn đưa rau quả salad lên, răng rắc soi hai tấm hình. Lúc này bên ngoài mặt trời mọc, bình minh lờ mờ triệt để rút đi, chiếu sáng trời đất.

Tô Nhược V: { đêm qua ngủ sớm, không nghĩ tới đột nhiên phát sinh nhiều chuyện như vậy, cảm ơn những ngày này mọi người đối với

tôi quan tâm cùng ủng hộ, yêu mọi người cùng tôi đi qua đoạn thời gian tối tăm này 【 ái tâm 】 【 ái tâm 】 , đồng thời tôi cũng đối với mình kiểm điểm lại, về sau nhất định cố gắng diễn xuất tốt hơn, trở thành một người được mọi người ủng hộ.

【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】 } rau quả salad đơn giản, tựa hồ như đang yên lặng nói minh tinh vì bảo trì tốt dáng người mà bỏ ra nhiều ít gian khổ cố gắng. chữ viết lời nhắn tràn ngập thanh tú, phía trên một đầu lại một đầu ghi chú phân tích, nói rõ Tô Nhược chăm chỉ hiếu học, không hề giống trong truyền thuyết, tiêu cực biếng nhác.

Làm cho người ta chú ý nhất vẫn là cái hình tự chụp cuối cùng kia. Cô gái áo sơ mi trắng khóe môi nhấp nhẹ, nụ cười nhu hòa dịu dàng, ánh mắt tỏ sáng có thần, kéo màn cửa sổ khách sạn ban công ra, phía sau thành thị có hơi u ám, làn da Tô Nhược càng trắng nõn tinh tế, ngọc ngà như mang theo ánh sáng lộng lẫy.

Một câu ‘Mọi người ủng hộ’ càng xảo diệu đem đám người hâm mộ cuốn tới địa bàn của mình, để đáy lòng của người ta không khỏi sinh ra lòng cảm mến. Quả nhiên, phía dưới người hâm mộ tất cả đều điên rồi.

{ ô ô ô ô. . . Đau lòng, Nhược Nhược ôm một cái, tôi rất là yêu thích cô, đặc biệt đặc biệt thích, tuyệt đối tuyệt đối ủng hộ a a a! ! cô trong lòng tôi chính là tuyệt nhất, vì cô điên cuồng đánh CALL. }

{ nhìn xem kịch bản phía trên chữ không biết vì cái gì có điểm tâm chua, có lúc cũng không phải chúng ta không cố gắng, mà là mình cố gắng, lại không có đạt được thu hoạch, ngược lại còn bị người khác mắng không tiến bộ, trong lòng rõ ràng có vô số ủy khuất, cũng không có ai để thổ lộ hết. Nhược Nhược cố lên, đừng đem đám anti fan kia để ở trong lòng. }

{ Nhược Nhược hoàn toàn vẫn như như trước đây xinh đẹp động lòng, tôi cảm thấy mình muốn bẻ cong rồi, che mặt. } Nhâm Tuyết Sinh dùng nhiều tiền, để cho người thả ra video, mời thủy

quân người da đen, chẳng những không để Tô Nhược thất bại thảm hại, ngược lại đưa càng đẩy cô lên vị trí cao hơn, Weibo fan hâm mộ mấy ngày gần đây, tăng hơn 500 ngàn.

Hiện tại cô tùy tiện phát cái Weibo, liền có thể đạt được năm, sáu vạn bình luận, lượt like đột phá một trăm ngàn.

Cùng ngày, liền có không ít hạng mục, đồ trang điểm mở rộng tìm tới cô, Tô Nhược đem tất cả đẩy ra, cuối cùng nhìn trang bìa tạp chí trực tiếp thăm hỏi hiện trường, cô vừa mới nói muốn phần đấu, tất cả liền phá hủy hình tượng lập tức muốn thân thiết.

Mặc dù khá là đáng tiếc, nhưng sự phát triển của tương lai quan trọng hơn. Tô Nhược tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt dưỡng thần đồng thời, trong lòng còn đang suy nghĩ đến tương lai của mình.

Đột nhiên, nơi xa truyền đến một trận tiếng ồn ào, Tô Nhược theo bản năng mở mắt ra nhìn, chỉ thấy một bộ dáng vừa quen thuộc vừa xa lạ, lọt vào mí mắt.

Chàng trai tóc nhuộm màu nâu sẫm, áo T-shirt màu đỏ phối với quần jean rách, cặp mắt đào hoa xinh đẹp khẽ híp một cái, liền giống như đang trêu chọc, chọc đến không ít cô gái mặt đỏ tim đập không thôi.

Lục Diệc Viễn. Bạn trai cũ... Tô Nhược.

Cắm vào phiếu tên sách Tác giả có lời muốn nói: Đây là một thiếu gia ăn chơi vì theo đuổi Nữ Thần cuối cùng phần đấu trở thành một tổng giám đốc bá đạo

cố sự 2333333 Lục Diệc Viễn: Không sai, chính là tôi.

Gần nhất tiểu thiên sứ nhóm đều có rất nhiều vấn đề, Âm Hương ở đây thống nhất hồi phục một chút.

Q: Nam chính có phải là một người?

A: Là nha! Tinh phân nam chính, lại từ đầu tới đuôi nam chính chỉ thích một mình nữ chính

{ dư thừa trong kịch thấy rồi Q: Có quan hệ thời gian đổi mới?

A: Nhật càng bên trong, mỗi ngày thời gian đổi mới vì buổi sáng tám giờ, tăng thêm không định giờ. Cảm tạ? Nhảy vọt s tương? hai cái địa lô, cho người một trái tim lớn ~~ a a kít.

Thiên: Lời tác giả edit còn khó hiểu hơn truyện nên ta lười quá T_T

Tg đầu chưa quen nên edit toàn sạn, đọc tạm nha, có tgian rảnh t sẽ sửa sau. **Còn ai ko hiểu mời ra đừng nói lời lẽ cay đắng chọc ad thương tâm-> tự ti-> nản-> bỏ hỏ...**

-----oOo-----

Chương 4: Nữ chính là người trùng sinh (4)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Quỳnh Thiên

Lúc Tô Nhược tiếp nhận trong trí nhớ, Lục Diệc Viễn luôn luôn như thế, so với những thiếu gia nhà giàu thận trọng cao quý, hắn càng giống tiểu thịt tươi trà trộn tại giới giải trí, da thịt trắng nõn, ngũ quan đẹp đến yêu dị. Mặc dù là thiếu gia ăn chơi, nhưng trước mặt nguyên chủ lại ôn nhu quan tâm, kiên nhẫn mư ời phần, sẽ nói lời dễ nghe dễ ngon dễ ngọt, đối với những nữ nhân khác sắc mặt không chút thay đổi, lạnh lùng như băng.

Như thế xem ra, hắn thật giống nhị thập tứ hiếu hảo*.

(*tại sao Tô Nhược chị lại ví anh Viễn như 24 tấm gương hiếu thảo nhờ?)

Nguyên chủ sở dĩ lựa chọn chia tay, cũng không phải là bởi vì hắn không tiến bộ, mà là cảm thấy mình giữ không được người như vậy. Về sau phân phân hợp hợp, chứng minh nội tâm của cô xoắn xuýt.

Chỉ là. . . Hắn hiện tại đến đoàn làm phim làm cái gì?

Dù thế nào cũng không phải gặp cô tìm phiền phức a? Tô Nhược có chút không hiểu. Lục Diệc Viễn, Lục gia là nhà đầu tư lớn nhất của đoàn làm phim, thân là con một Lục thị, hắn đến đoàn làm phim nhất trí được hoan nghênh, ngay cả bình thường đạo diễn lão yêu mặt nghiêm, lúc này cũng treo lên nụ cười, không để thất lễ, cũng không có vẻ quá phận nịnh nọt.

Lục Diệc Viễn dụi dụi con mắt, có chút buồn ngủ mệt mỏi nói:

“Các người không cần phải để ý đến tôi, nên làm cái gì thì làm cái đó, tôi đến tìm người bạn.”

Dứt lời, không để ý ánh mắt của mọi người, đi thẳng tới Tô Nhược trước mặt, hắn nhìn cô, con ngươi thanh triệt phát sáng, nhìn nhin rất lâu, mới chậm rãi phun ra một câu: “Nghe nói em. . . Hôm qua khóc?”

Không đợi đáp lại, tiếp tục nói: “Không phải chỉ là mấy lời đàm tiếu trên mạng thôi sao? Cần phải gì khóc nè.”

Lời nói này thật sự có phần thân mật, đoàn làm phim người liếc nhìn nhau, quan điểm đi xa, hết thấy đều không nói ra.

Tô Nhược: “Tôi không có khóc.”

“Ồ. . . A?”

Lục Diệc Viễn: ” sự tình trên mạng kia?”

“Đều là giả.”

Lục Diệc Viễn: “. . .” Cái này mẹ nó có chút lúng túng.

“Xin hỏi Lục tiên sinh còn có chuyện gì sao?” Tô Nhược mang trên mặt nụ cười nhu hòa yếu ớt, lễ phép xa cách.

Lục Diệc Viễn nghe vậy bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, giống như là đang nghe được lời nói gì không thể tưởng tượng nổi, qua vài giây, con ngươi đen như mực bên trong đột nhiên hiện ra một vòng ury khuấy cùng khổ sở, nhìn chòng chọc vào Tô Nhược, phảng phất đối phương là người cặn bã đùa bỡn thể xác tinh thần hắn.

Tô Nhược không thấy được, bất vi sở động. Qua một lúc lâu, Lục Diệc Viễn mới từ trong hàm răng gọt ra hai chữ ‘Không có’, thở phì phò bước đi.

Đoàn làm phim bên trong mọi người hoặc sáng hoặc tối chú ý đến bên này, bọn hắn nghe không được thanh âm, chỉ có thể căn cứ nhìn cảnh tượng vừa suy đoán, hiện tại đây là. . . Tô Nhược đắc tội lục tiểu thiếu gia, bị ném bỏ sao? Không đúng! Đã dạng này, cô vì sao bình tĩnh như vậy?

Quá mệt, xem không hiểu, nhóm quần chúng ăn dưa u buồn nghĩ.

Cách đó không xa, Nhâm Tuyết Sinh đang cùng Ảnh đế Thường Thiên Quân ngồi chung một chỗ mà chờ lấy máy khởi động, cầm chén giữ ấm, canh đậu xanh vì cô cũng mang đến một chút ý lạnh, cô một ngụm lại một ngụm uống vào, hứng hờ ứng với người bên cạnh, đuôi mắt nhin không được hướng Lục Diệc Viễn cùng Tô Nhược nhìn. Thấy cô khác thường rất nhanh gây Thường Thiên Quân chú ý.

“Thế nào? em biết Lục tiên sinh?”

“A?” Nhâm Tuyết Sinh ngây ngốc một chút, có chút bối rối mà cười cười, “Chỉ là chung một trường học ra, xem như quen biết đi, không nghĩ tới lại ở chỗ này thấy hắn.”

Thường Thiên Quân gật đầu, ẩn hiện đánh giá Lục Diệc Viễn: “Ngoại hình của hắn rất tốt, so với tiểu thị tươi hiện nay còn tốt hơn.”

So với người ngoại quốc màu da lúa mạnh, cơ thể cường tráng, thì có sự khác biệt chính là trong nước những cô gái nhỏ hiện tại yêu thích chính là con trai dạng nãi du tiểu sinh này, mà Lục Diệc Viễn thân cao khoảng một mét tám mấy, lộ ra cánh tay bên trên bao trùm lấy một tầng hơi mỏng không rõ ràng cơ bắp, hết thấy tất cả vừa đúng đều lộ ra. Nhâm Tuyết Sinh ngừng dừng một chút nói: “Là rất tốt.”

Thường Thiên Quân cười cười, hắn ngũ quan đoán chính, vừa mới thời điểm xuất đạo còn rất được hoan nghênh, bất quá hướng gió

này thay đổi bất thường, cũng may hấn cũng là hỗn xuất đầu, cầm cúp Ảnh đế, già vị đủ cao, fan hâm mộ trung tâm.

Thắng đến Lục Diệc Viễn cùng Tô Nhược tách ra, Thường Thiên Quân quay đầu hỏi: “Muốn cùng đi chào hỏi không?”

“... Tốt.” Hai người bọn họ là diễn viên chính của đoàn phim, nên đến hỏi cái gì cho tốt. Thường Thiên Quân trước tiên mở miệng: “Lục tiên sinh chào anh.”

Nhâm Tuyết Sinh: “... Đã lâu không gặp .”

Lục Diệc Viễn ngây ngốc một chút, vô ý thức thốt ra: “Anh cũng ở đoàn làm phim này?” Dứt lời, hấn nhìn Nhâm Tuyết Sinh sắc mặt trở nên xanh xám, sờ mũi một cái, mang theo chút khoảng cách, lễ phép nói: “Thật có lỗi, tôi thất lễ.”

Nhâm Tuyết Sinh miễn cưỡng cười cười, nói sang chuyện khác: “Lâu như vậy quá khứ, Lục tiên sinh anh cùng ngài bạn gái bây giờ đã xong chưa?”

Lục Diệc Viễn: “...” bị nói trúng tim đen. Lúc trước Lục Diệc Viễn lần thứ nhất cùng Tô Nhược chia tay, trên trời rơi xuống mưa to, một mình hấn thất hồn lạc phách đi trên đường phố, mà Nhâm Tuyết Sinh thì ‘Hảo tâm’ bung dù cho hấn khuyên hấn, đơn giản chính là chia tay, nên cùng Nhâm Tuyết Sinh có quen biết(chỗ này ta chém ặc...xl m.n), cô chia tay khẳng định không yêu hấn. . . Chờ lời nói.

Về sau ngẫu nhiên trong trường học gặp Nhâm Tuyết Sinh liền sẽ thích hợp hỏi vài câu, rút cho hấn canh gà.

Lục Diệc Viễn mặc dù đối với Nhâm Tuyết Sinh người này không thể nào thích, nhưng nói lại với cô vẫn từ từ tán thành, đây cũng là đời trước nguyên chủ có thể cùng hấn HE, đời này lại triệt để chia tay cũng là một trong mấy nguyên nhân căn bản.

Không nên xem thường sức mạnh ngôn ngữ, hiệu ứng hồ điệp

mang đến thay đổi to lớn.

“Còn không phải cái dạng kia.”

Hắn chậm chạp rất lâu, mới hời hợt nói: “Tôi với cô ấy đã chia tay, hiện tại chỉ là quan hệ bạn bè, trước đó thật sự là cảm ơn Nhâm tiểu thư cô, bằng không thì tôi hiện tại có khả năng còn tiếp tục. . . Lãng phí thời gian ”

Nhâm Tuyết Sinh nghe vậy trên mặt đột nhiên bắn ra kinh hỉ to lớn cùng vui thích, giống như là nhiều năm tâm nguyện rốt cục thành sự thật, cảnh dưới mắt, lộ ra mười phần quái dị.

Lục Diệc Viễn: “. . . Nhâm tiểu thư cô. . .” Hắn thất tình mà cô cao hứng? Đây là có thù với hắn đi. Thường Thiên Quân cũng có chút không hiểu: “Tuyết Sinh?”

Nhâm Tuyết Sinh cũng biết mình không thỏa đáng, nhưng có điểm không chế không nổi, cô quá chờ mong nhìn thấy cảnh chia tay này, từ đời trước đến đời này, đợi chín năm, cô miễn cưỡng bình ổn giọng mình nói: “Tôi chẳng qua là cảm thấy Lục tiên sinh anh xứng đáng với người tốt hơn.”

Lục Diệc Viễn ‘A’ một tiếng, không nói tin hay không tin, thái độ mười phần lãnh đạm.

Về sau mấy người lại không mặn không nhạt nói vài câu, thẳng đến Lục Diệc Viễn đi xa, Thường Thiên Quân mới mang theo nghi hoặc thử dò xét nói: “Nhâm tiên sinh chia tay, Tuyết Sinh sao em lại cao hứng như vậy, chẳng lẽ hắn học kỳ trước là nam thần?”

Nhâm Tuyết Sinh quay người, ngăn trở nét mặt của mình, thanh âm bình thản: “Thiên Quân anh suy nghĩ nhiều quá, em chỉ thay Lục Diệc Viễn cảm thấy không đáng mà thôi, anh cũng không biết bạn gái hắn có bao nhiêu quá đáng. . .” cô thêm mắm thêm muối đem chính mình đời trước nhìn thấy một mạch toàn bộ nói ra.

“Anh nói cô ta không phải quá giả dối, thật đúng là tự coi như nữ vương, thì Lục Diệc Viễn vì cô ta làm trâu làm ngựa sao?”

Thường Thiên Quân cười cười, mập mờ đáp: “Kia thật sự chính là gắng gượng qua .” Được hấn tán thành đáp lại Nhâm Tuyết Sinh tựa như là điên cuồng một chút, lập tức càng thêm hưng phấn càng nói càng hăng, khuôn mặt Thường Thiên Quân vẫn như cũ mang theo cười yếu ớt, nhưng nhìn kỹ, liền có thể phát hiện đáy mắt hấn cứng ngắc.

Có một câu, hấn không hỏi. —— nếu như không phải chú ý Lục Diệc Viễn, cô từ đâu mà biết những chuyện yêu hận tình cừu này? Xem ra, hấn không coi là như vậy, đã hiểu rõ cô gái này. Cùng ngày Lục Diệc Viễn cũng không hề rời đi, hấn an vị bên cạnh đạo diễn, đứng xem Tô Nhược diễn, cô mặc đồ hóa trang, đem tâm tình của mình đưa vào bên trong nhân vật, một mắt cười một tiếng đều vừa đúng. Không biết là không phải là ảo giác của mình, Nhâm Tuyết Sinh luôn cảm thấy. . . Tô Nhược diễn rất tốt, giống như muốn so với hôm qua tốt lại tốt hơn. Lại thêm Lục Diệc Viễn cũng xem, Nhâm Tuyết Sinh luôn luôn có chút tay chân bị gò bó.

Dù cho đã quyết định từ bỏ hấn, nhưng người trước mặt cũng là từng thềm mền qua, ai cũng nghĩ biểu hiện tốt ra nhất mặt, ngược lại dùng sức quá mạnh, không ngừng bị NG, đạo diễn ban đầu kiên kỵ người đầu tư, chỉ là ôn hòa an ủi, nhưng bây giờ nhin không được nữa, lại biến thành dáng vẻ sư tử Hà Đông rống.

“Thật có lỗi, cảm ơn đạo diễn, tôi hôm nay thân thể có chút không thoải mái.” Nhâm Tuyết Sinh cắn môi cánh, sắc mặt khó coi.

Đạo diễn cố mà nói: “Vậy trước tiên chụp đằng sau, về sau có việc nói sớm một chút, đừng chậm trễ thời gian.”

Nhâm Tuyết Sinh trầm thấp lên tiếng, không dám nhìn tới bộ dáng Lục Diệc Viễn cùng Tô Nhược lúc này, cảm giác mặt mũi của mình đều bị kéo xuống trên mặt đất mà giẫm, bước nhanh trở về phòng nghỉ.

Tô Nhược lẳng lẳng đứng yên, đem hết thầy đều nhìn ở trong mắt, trong mắt xẹt qua một vòng trầm tư, xem ra Nhâm Tuyết Sinh này, cho dù là trùng sinh, trong lòng đối với Lục Diệc Viễn vẫn như cũ không khác biệt.

Chuyện tình cảm, thật là nói buông xuống liền có thể kết thúc sao? Lục Diệc Viễn thì quay đầu thăm nói: “Trên mạng đều nói kỹ thuật diễn tốt là thế này?” Đạo diễn xấu hổ cười cười.

Hắn cũng không quan tâm, tự mình nói ra: “Tôi cảm giác Tô Nhược tốt hơn cô ta nhiều, vì sao còn bị nói xấu? Nói đến đây cái, không thể không nói tới các phương diện quản lý của đoàn làm phim, dĩ nhiên có thể bị người khác ghi lại video lúc quay phim phát lên mạng? Hiệp nghị bảo mật không có ký sao?” Đạo diễn nghe trong đầu run lên, cái này. . . Đây là muốn vì Tô Nhược ra mặt sao?

“Cái này. . . Đây là ngoài ý muốn.”

“Cho nên, người phát video đã tra ra chưa?”

Đạo diễn: “. . . Không có.”

Sự tình đều đi qua năm sáu ngày, ông bây giờ đi đâu đây tìm người? Hắn hỏi hợt cho đoàn làm phim: “Không tìm được thì tiếp tục tìm, bằng không bỏ mặc đối phương bên trong đoàn làm phim, vạn nhất lại xảy ra chuyện gì, kéo dài thời gian quay chụp, tổn thất đó, do ai gánh chịu?”

“Tôi đã hiểu.”

Cắm vào phiếu tên sách Tác giả có lời muốn nói:

Lục Diệc Viễn [mặt chờ mong]: Nhìn tôi bá khí ầm ầm.

Tô Nhược [mặt lạnh lùng]: Nha.

Lục Diệc Viễn: QAA Có người tiểu thiên sứ hỏi Nhâm Tuyệt Sinh ngu xuẩn như thế, là trùng sinh thật sao? Kỳ thật dưới tình huống bình thường, sau khi hình thành nên tính cách cũng không sai biệt lắm, có sở thích của mình, trùng sinh chỉ là đọc cho người một cơ hội đến, cũng sẽ không gia tăng trí thông minh cùng EQ a!

Đời trước bị lừa đủ kiểu, sống thảm hại, nhất trọng vốn liền các loại NB, đại sát tứ phương, cảm giác tựa như biến thành người khác [che mặt Cảm tạ 29911283 tiểu thiên sứ địa lô, cho người ôm ôm hôn hôn nâng cao cao, a a kít. Vẫn như cũ ngẫu nhiên ba mươi hồng bao rồi~

-----oOo-----

Chương 5: Nữ chính là người trùng sinh (5)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Quỳnh Thiên

Kim chủ đại nhân muốn tìm ‘thủ phạm’, những người như bọn họ có thể không làm sao? Đương nhiên là phải tìm chứ sao.

Vì để tránh đánh rần động cỏ, việc này chỉ có thể âm thầm tiến hành, thế là mấy ngày kế tiếp, Tô Nhược cẩn thận cảm nhận được bầu không khí bên trong đoàn làm phim trở nên khẩn trương lên, cô chỉ cho là do ở Lục Diệc Viễn ở lì một chỗ chịu không đi, không hề nghĩ nhiều.

Đúng thế. Không sai, Lục Diệc Viễn tên kia không biết trúng cái gì, công tử khỏe mạnh không đi bar, đua xe vung tiền như rác, mỗi ngày giống tiểu minh tinh, ngồi ở bên cạnh đạo diễn nhìn bọn họ quay phim, đừng đề cập nhiều tưởng thật rồi, thỉnh thoảng còn muốn đến tìm ngược một chút. So với bây giờ Lục Diệc Viễn ủy khuất ba ba nói: “Tô Nhược, em sẽ hối hận.”

Tô Nhược: “. . . Nha.” cô thái độ lãnh đạm rất tốt kích thích hấn nổi oán khí, đối phương nhếch khóe môi, không phục nói:

“Anh có nhan sắc, có tiền, có dáng người, còn đối với em trung thành đủ kiểu quan tâm, không tốn tâm không chơi trò mập mờ, em dựa vào cái gì mà không thích anh?”

Tô Nhược ngẩng đầu, lẳng lẳng cùng hấn nhìn nhau, trong ánh mắt của cô phảng phất có tinh quang chiếu xuống, có thể xuyên thấu tất cả cùng che lấp dối trá, thẳng tới chỗ sâu nhất trong đáy mắt hấn.

Nhìn ánh mắt như vậy, Lục Diệc Viễn chẳng biết tại sao, theo bản năng tròn mắt né tránh.

“Phốc.” Tô Nhược khẽ cười một tiếng, mang theo đùa cợt cùng thương hại.

“Em cười cái gì?” Hấn giống như mèo xù lông lên.

“Anh thật sự. . . Thích tôi sao?” cô lấy phản làm công, bước tới gần, cho tới khi đem Lục Diệc Viễn ép đến góc tường, khiến hấn không thể lui về sau, Tô Nhược mới bỗng nhiên chống tay phải ra, hình thành một tư thế giam cầm hoàn mỹ.

. “Anh anh anh. . . Đương nhiên thích. . . thích.”

“Đừng giả bộ, kính dâng kim chủ đại nhân, ban đầu tôi cũng chỉ là hoài nghi, có thể thông qua khoảng thời gian này quan sát, tôi mới dám xác định.” Thanh âm của cô càng ngày càng châm chọc, giống như là một đóa hoa hồng xinh đẹp bén nhọn, đâm rách mặt nạ hấn,

“Anh yêu chính là tình yêu thấp kém, thống khổ, tự làm khổ sở chính mình, trong miệng anh nói yêu, nhưng sâu trong mắt của anh, tôi chỉ thấy được sự lạnh lùng.”

“Không phải như vậy. . .”

“Anh là muốn một cái Volkswagen* phù hợp thẩm mỹ nhất, người người đều thích, cho nên mới tìm đến ‘mối tình đầu quốc dân’ là tôi à.” (@[\[email protected\]](#))

Volkswagen: là hãng sản xuất xe hơi Đức, ra đời dựa trên ý tưởng khá nhân văn “chiếc xe của toàn dân” ở đây Tô Nhược ám chỉ Diệc Viễn muốn tìm 1 bạn gái phù hợp với thẩm mỹ của tất cả mọi người ai ai cũng thích, có lẽ vậy m.n có suy nghĩ khác thì góp ý ha*

Cho nên đời trước nguyên chủ thanh danh quét rác, lúc bị đám người giận mắng, Lục Diệc Viễn mới có thể không chút do dự

chuyển dời mục tiêu, lựa chọn ‘Người bình thường’ càng phù hợp hơn, đó là thích Nhâm Tuyết Sinh, hẳn một mục ý đồ bắt chước người khác, để cho mình dung nhập đám người.

Không khí bốn phía giống như là đột nhiên ngưng đọng lại, mùa hạ cực nóng, mưa to đột ngột rơi xuống, giọt mưa lấp lánh nện lên trên thủy tinh trong suốt, ngoài phòng cuồng phong gầm thét, Lục Diệc Viễn mặt giấu ở trong bóng tối, khiến người khác không thấy rõ biểu cảm.

Tô Nhược thu tay lại, đem tất cả cảm xúc đều ẩn giấu đi, lại biến thành bộ dáng lễ phép xa cách trước đó.

“Trời mưa lớn như vậy, buổi chiều hẳn là chụp không được nữa, tôi về khách sạn trước, Lục tiên sinh.”

Cô mang giày cao gót, đạp ở trên hành lang phát ra tiếng vang lạnh lạnh, váy màu vàng nhạt vạch ra biên độ thật đẹp, thẳng đến khi cô muốn đi thật nhanh ra ngoài, sau lưng đột nhiên truyền ra thanh âm của Lục Diệc Viễn: “Em không sợ anh thẹn quá hoá giận trả thù sao?”

“Ngài sẽ không, Lục tiên sinh.” Cô quay đầu, bên mặt xinh đẹp ánh vào tầm mắt hắn, lông mi nồng đậm vểnh lên: “Cái dáng vẻ ngạo khí đó không cho phép anh làm ra chuyện như vậy.”

“Vạn nhất có thể?”

“Thói cao ngạo coi thường tất cả mọi người, sẽ quan tâm đến một câu nói xấu sao?”

“Ha ha ha ha ha.” Lục Diệc Viễn đột ngột cười lớn, không phải bình thường hững hờ cười yếu ớt, mà là vô cùng vui vẻ cười to, hắn nhìn ánh mắt cô, giống như là đang phát sáng

“Em cũng rất thú vị, ai có thể nghĩ tới tính tình em cường hãn như vậy.”

“Đầu năm nay, ai mà không có hai khuôn mặt.” Tô Nhược đi ra hành lang, tại cửa ra vào đụng phải Nhâm Tuyết Sinh cùng Thường Thiên Quân hai người chuẩn bị rời đi, ba người đối mặt ở giữa, Thường Thiên Quân trước tiên mở miệng, thanh âm ôn hòa: “Là dự định về khách sạn sao?”

“Ân.” cô gạt đầu, không muốn nhiều lời.

Nhâm Tuyết Sinh gần nhất bởi vì Lục Diệc Viễn vẫn luôn ở lại đoàn phim, phần diễn một mực chụp không tốt lắm, hiện tại lấy cái mặt thối, nhìn thấy Tô Nhược ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng nói: “Tô Nhược cô gần đây diễn tốt như vậy, sẽ không là vụng trộm báo danh trường luyện thi đi.”

Tô Nhược nghiêng người dòm Nhâm Tuyết Sinh một chút: “Trường luyện thi cần phải vụng trộm báo danh?”

Nhâm Tuyết Sinh: “. . .” Trong khi đang nói chuyện, Lục Diệc Viễn cuối cùng cũng từ bên trong hành lang bước ra, hấn vẫn bộ dáng như trước kia, không có biến hoá gì quá lớn, giống như vài phút trước đối chọi gay gắt căn bản không tồn tại.

Tô Nhược theo bản năng nhíu mày, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm không tốt.

Nhâm Tuyết Sinh kém chút sắc mặt xanh mét: “Các người không phải đã chia tay sao?” Làm sao còn ở đến cùng một chỗ.

“Chỉ là ngoài ý muốn.”

“Chia tay cũng có thể quay lại a!” Hai người đưa ra hai đáp án hoàn toàn khác biệt.

Tô Nhược: “. . .” Lục Diệc Viễn cười hì hì, không cần mặt mũi muốn đi đến cạnh cô, bị Tô Nhược trực tiếp đẩy ra sau, hấn cũng không giận, vẫn như cũ ưỡn mặt tới: “Nhược Nhược em đừng như vậy,

chúng ta tình cảm nhiều năm, anh cảm thấy còn có thể cứu giúp một chút.”

Tô Nhược: “Không! Từ suy nghĩ đó đi.”

“Nhược Nhược, anh là thật sự thích em a! Lần này là thật sự.”

Ánh mắt của hắn gắt gao khóa chặt ở trên người cô, đáy mắt thiêu đốt lên ánh lửa, “Anh thật sự là. . . Quá khiến tôi cảm thấy ngoài ý muốn.” Tô Nhược trầm mặc nửa ngày, yếu ớt nói: “Thật có lỗi, tôi vẫn không thể ở cùng với anh.”

“Vì cái gì?” Lục Diệc Viễn như bị sét đánh.

“Bởi vì tôi không thích anh a!”

cô nghiêm túc nói: “Bề ngoài quá non, không thành thực; tính cách quá tùy tiện, không chân thành; phong cách ăn mặc quá kém, xấu; không có việc làm, ăn bám. Ai ở cùng với anh chính là tự nhảy vào một cái hố to a!”

Lục Diệc Viễn: “? ? ?” Kẻ bị nói xấu trên mặt hiện lên đầy dấu chấm hỏi?

Nhâm Tuyết Sinh: “. . .” ngay cả Thường Thiên Quân đều trầm mặc, còn Tô Nhược chững chạc đàng hoàng nói bậy.

“Trợ lí của tôi tới, tôi đi trước.” Tô Nhược nhìn về hắn, biểu hiện vô cùng thành khẩn, “Nhân sinh đặc ý đều cần vui mừng, ngài tuyệt đối đừng ủy khuất mình, mà thích tôi.” Dứt lời, không đợi đáp lại, Tô Nhược tranh thủ thời gian rút lui.

Lục Diệc Viễn trợ mắt nhìn cô rời đi, đem câu kia không ủy khuất nuốt trở lại yết hầu. Hiện tại là thật ủy khuất QAQ.

Hắn nhìn mình một thân hiện tại trong vòng giải trí rất được yêu thích, sờ sờ mặt mình, cái này... Rõ ràng mỗi lần đi ra ngoài đều có

rất nhiều đàn bà cùng hấn bắt chuyện a! Vì cái gì bị Tô Nhược nói chuyện, liền cảm giác hấn giống như thật sự rất. . . Không còn gì khác. (ノ`□')ノ へ——

“Tô Nhược sao có thể nói như vậy? Thật sự là quá đáng.” Nhâm Tuyết Sinh nhìn Lục Diệc Viễn thần sắc khó coi nói giúp vào: “Coi như tuổi còn nhỏ, cũng không thể như thế tùy hứng a! Quá không tôn trọng người.”

“Ngậm miệng.”

“A?” Lục Diệc Viễn ở trên cao nhìn xuống lạnh lùng nhìn cô, giống như đột nhiên biến thành người khác, khí thế lẫm liệt, lại nói không lưu tình chút nào: “Đây là chuyện của tôi và Tô Nhược, còn chưa tới phiên cô xen vào.”

“Tuyết Sinh dùng từ có chút không phải rất thỏa đáng, Lục tiên sinh ngài chớ để ý.” Thường Thiên Quân ra hoà giải.

“Hừ.” Lục Diệc Viễn lạnh hừ một tiếng, sửa sang lại kiểu tóc rối loạn, không để ý bên ngoài còn mưa rào xối xả, trực tiếp cầm chìa khóa xe đi ra. Lưu lại hai người không nói gì.

Không biết qua bao lâu, Thường Thiên Quân mới chậm rãi nói: “Tuyết Sinh, em đối với Tô Nhược cùng Lục Diệc Viễn, có phải là quá quan tâm rồi không?”

Nhâm Tuyết Sinh sắc mặt trắng bệch, còn đắm chìm trong lời nói còn chưa thoát khỏi, nghe vậy ngẩng đầu mê mang

‘A’ một tiếng, chờ phản ứng lại, kém chút một hơi thở gấp, hai con người không thể tin nhìn hấn: “em chịu ủy khuất, anh không an ủi, phản bác lại mà đã chỉ trích lên em rồi?”

“Anh không phải ý tứ kia, vừa rồi là em làm không đúng. . .”

“Đủ rồi, em không muốn nghe, anh đi đi.” Nhâm Tuyết Sinh bỏ qua

một bên ,cổ nén nước mắt, trong lòng cực kỳ khổ sở.

Lục Diệc Viễn gia thế xuất chúng, lại có tiếng thiếu gia ăn chơi, đều biết giữ gìn bạn gái của mình, vì cái gì Thường Thiên Quân làm không được như vậy? Rõ ràng cô chịu ủy khuất như vậy, vì cái gì còn muốn đổ lỗi lên cô.

Nhâm Tuyết Sinh đột nhiên có chút mờ mịt, cô trước đó nghĩ tới đến cùng phải hay không đối với Thường Thiên Quân ở cùng? Chẳng lẽ cô tuổi già, cứng nhắc, không hiểu ám chỉ, người con trai sẽ không biết nói lời dễ ngon dễ ngọt sinh sống tại chung một mái nhà, ngấm lại liền kinh khủng, mẫu người cô thích rõ ràng là Lục Diệc Viễn. Thế nhưng, Thường Thiên Quân tình huống hiện tại không rõ ràng cho lắm, mãi cảm phát giác được cô đột nhiên xuất hiện mâu thuẫn tâm lý.

Hắn thở dài một tiếng, không có nhiều lời, mang theo dù trợ lý đi lấy ròi đi. Thường Thiên Quân gia cảnh, nhưng hắn xuất đạo sớm, những năm gần đây kiếm không ít tiền, đầu tư công ty. . . Coi như tương lai không đóng phim, những sản nghiệp kia cũng có thể tiếp tục duy trì sinh hoạt trong tương lai của hắn.

Chỉ là bởi vì kiến thức không nhiều lắm, cho nên mới muốn hiểu thêm giống như đại gia tộc của Lục Diệc Viễn, chỉ một chút thấy khó chịu, có thể trực tiếp tìm quan hệ đem người ta phong sát.

Nhưng lời nói thật, khó tránh khỏi sẽ có chút chói tai. Hắn lòng tràn đầy mọi mệt dựa vào cửa sổ xe, về sau có cơ hội, lại cùng Tuyết Sinh nói một chút đi.

Một bên khác, Tô Nhược từ phòng tắm ra, thổi khô tóc, liếc nhìn trong tay kịch bản, câu được câu không cùng hệ thống nói chuyện phiếm: “Ta hoài nghi Lục Diệc Viễn có bệnh thiếu thốn tình cảm, đồng thời nhân cách nhất định sẽ quá rối xã hội.”

Hệ thống: “. . . Hắn nhìn không giống a!”

Tô Nhược: “Cẩn thận cân nhắc, đòi trước nguyên chủ cùng Lục Diệc Viễn tình cảm vốn là không hợp, tại sao có thể có người bị quăng ba lần, đùa bốn ba lần, còn không oán không hối tiếp tục theo đuổi, xem như bị người bình thường đùa nghịch hẳn sẽ tức giận đi.”

“Vạn nhất là chân ái thì sao.”

Tô Nhược: “A.”

Hệ thống: “. . .”

” Tình cảm có tốt giữ gìn lâu cũng sẽ từ từ bị hao mòn, chỉ có lợi ích mới là vĩnh hằng.” (Thiên: edit ko sát nghĩa lắm đâu nhưng đại khái là vậy, riêng mình thấy câu này đúng thực tế nè)

Hệ thống: “. . .” Ngoạ tào! Đại lão ta cảm thấy tình cảm của cô giá trị quan cũng rất có vấn đề a uy!

(không edit lời tác giả đâu)

Cắm vào phiếu tên sách Tác giả có lời muốn nói:

Lục Diệc Viễn: Nguy rồi, xác nhận xem qua Thần, là người tâm động.

Tô Nhược: . . . Lăn, không hện. Nhìn! Âm Hương trước đó nói qua a, nam chính từ đầu tới đuôi chỉ thích một người nữ chính. Còn sự tình đòi trước. . . Khả năng này đến cực kỳ lâu về sau mới có thể nói, dù sao mỗi cái thế giới nam chính cùng nguyên chủ đều một mao tiền quan hệ đều không có rồi ~ Cảm tạ kẹo bạc hà cùng?

Nhảy vọt s tương? Năm hai vị tiểu thiên sứ địa lôi, a a kít (* 3)(ε *) Cầu tiểu thiên sứ nhóm vung Hoa Hoa đất, ban đêm nói không chừng sẽ có canh hai quân ~~ Vẫn như cũ ngẫu nhiên đưa tặng ba mươi hồng bao ~~ # bệnh thiếu thốn tình cảm: Đối với ngoại giới kích thích khuyết thiếu tương ứng tình cảm phản ứng, kết thân bạn lãnh đạm, đối người hoặc sự tình khuyết thiếu hứng thú, không tinh thần trách nhiệm, sẽ không đóng tâm người, không có đồng tình

tâm, cụ tuyệt cảm động. # —— nơi phát ra Baidu bách khoa.

-----oOo-----

Chương 6: Nữ chính là người trùng sinh (6)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Quỳnh Thiên

Mùa hè mưa đến nhanh, đi cũng nhanh, tối hôm đó, bầu trời đã tạnh.

Phó đạo diễn phát tin tức, nói ngày thứ hai như thường lệ quay phim, Tô Nhược trở về nói 'Biết rồi', mấy ngày kế tiếp, cô tại đoàn làm phim bên trong cũng không thấy Lục Diệc Viễn, chắc là đã từ bỏ, kiếm niềm vui mới rồi đi. Thế này cũng tốt. Tô Nhược thở dài một hơi.

Đối với loại này có quyền thế còn có nhân cách phản xã hội, có thể không tới gần là tốt nhất, miễn cho lúc hấn tâm tình không tốt, cầm dao đâm cô thì làm sao bây giờ? Coi như không tới gần lại có nhiều chỗ tốt, Tô Nhược cũng không nghĩ sẽ cựa.

Cô theo thói quen đem toàn cục khống chế, rời xa nguy hiểm. Nhiệm vụ chèn ép Nhâm Tuyết Sinh, Tô Nhược một mực ghi tạc trong lòng, dưới mắt cô cùng cô gái diễn chụp một lúc, đem bản lĩnh bản thân đời trước tích lũy ra, đem hình tượng trở thành tiêu điểm, cướp được đến trên người mình.

Rõ ràng nhân vật nữ chính người, giờ phút này lại hết sức không thấy được. Nhâm Tuyết Sinh sắc mặt mườì phần không dễ nhìn, kiên trì đi xuống, biết rất rõ ràng mình bị đoạt kịch, lại không thể làm gì, làm cho lòng người sinh bối rối, chờ tuồng vui này qua, về sau đã là giữa trưa, có giao hàng tiểu ca đem cơm hộp đều đưa đến đoàn làm phim.

Cô trong phòng nghỉ ăn bữa điểm tâm trợ lý mua về, con mắt nhìn chăm chăm kịch bản, tâm lại suy nghĩ viển vông. Lần này là. . . Ngoài ý muốn a? Tô Nhược diễn tốt, không NG chính là tiến bộ lớn nhất, làm sao ai sẽ còn áp chế mình nữa? Nhâm Tuyết Sinh cảm thấy nhất định là mình vài ngày trước bị Lục Diệc Viễn làm cho nhiều loạn tâm thần, mới có thể náo ra chuyện như vậy, Chỉ cần cô diễn thật tốt, chỉ mình Tô Nhược, căn bản là không tính là cái gì.

Ngay tại thời điểm cô suy nghĩ lung tung, cửa phòng bị gõ. Tiểu trợ lý đi mở cửa, cười ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ:

“Thường Ảnh đế anh đã đến, mau vào.”

Thường Thiên Quân lễ phép cười cười, lực chú ý toàn đều đặt ở trên thân Nhâm Tuyết Sinh, hấn tiến lên ôn nhu nói: “Thế nào? Còn đang giận anh.”

Trợ lý thấy thế, rất có ánh mắt lui ra ngoài. Nhâm Tuyết Sinh buông xuống đôi đũa trong tay, ngẩng đầu cùng hấn đối mặt, không thể phủ nhận, Thường Thiên Quân rất anh tuấn, hấn ngũ quan đoan chính, thân hình cao lớn cường tráng, là loại hình Âu Mỹ thích, nhưng. . . Hấn quá thành thật.

Không có hoa hồng xinh đẹp, khói lửa lãng mạn, khiến người khác động tâm dễ ngon dễ ngọt. Người này a! Chính là không thể so sánh, trước đó Nhâm Tuyết Sinh cảm thấy cái này đều không là gì, chỉ cần hấn yêu cô là được, nhưng thấy Lục Diệc Viễn trước sau vẫn đối đãi Tô Nhược như thế nào, cô trái tim kia lập tức liền không an phận nhảy lên.

Cô tự nhận mình so với Tô Nhược cũng không chênh lệch, dựa vào cái gì muốn tìm bạn trai khắp nơi so ra kém Lục Diệc Viễn.

“Không! em không có.” Nhâm Tuyết Sinh cầm bình nước suối lạnh buốt, trong lòng bàn tay tràn đầy nước đọng, lấy thái độ tiêu cực đối mặt với Thường Thiên Quân.

“VẬY là tốt rồi.” Hấn thở dài một hơi, khăn trương cần quai hàm, không biết qua bao lâu, hấn mới lấy dũng khí nói: “Tuyệt Sinh, chúng ta kết giao đi.” “A?”

Thường Thiên Quân nói: “Khoảng thời gian này ở chung, chắc hẳn tâm tư của anh Tuyệt Sinh em nên rõ ràng, anh. . . anh vô cùng. . . Rất thích em, em làm bạn gái anh đi, về sau anh nhất định sẽ chiếu cố em thật tốt.”

Đừng nhìn Ảnh đế đều đóng phim thì nhanh nhạy, trên thực tế còn tiểu xử nam chưa từng yêu đương ~ nói lời thổ lộ, Chính hấn hiện tại trái tim cũng đang dùng lực nhảy phanh phanh phanh .

Thời điểm chán ghét một người, liền ngay cả hấn uống miếng nước, đều có thể lấy đầy ra sai lầm. Nhâm Tuyệt Sinh trong lòng chán ngấy, mang theo điểm cao cao tại thượng thái độ yên lặng phê bình, nhìn nha! Thổ lộ cũng không biết nhìn bầu không khí đến cái ánh nến bữa tối, thực sự là. . . May mắn cô trước đó thấy rõ.

Nhưng hấn là Ảnh đế, mình không thể tùy ý đắc tội. Nhâm Tuyệt Sinh khuôn mặt ưu thương, mang theo điểm thở dài nói:

“Anh cho em thời gian suy nghĩ được không? Em hiện rất loạn.”

“Được.” Thường Thiên Quân gật đầu, quan tâm dò đi chủ đề, “em muốn uống cái gì? Anh để trợ lý đi mua.”

“Tùy tiện.”

“VẬY anh để Tiểu An đi mua một ít trà sữa.” Nhâm Tuyệt Sinh nghe như óng mào, muốn hỏi người nha có biết hay không trà sữa có bao nhiêu nhiệt lượng? Cuối cùng lại tất cả đều nhịn trở về.

Được rồi. Chờ bộ phim truyền hình quay xong, lại từ từ rời xa hấn, hiện tại không cần thiết chơi cứng.

Thường Thiên Quân EQ rất không tệ, biết nữ diễn viên đều phải gìn

giữ tốt dáng người, bình thường đồ uống cũng tận lượng uống cà phê đen, chỉ là hấn vừa mới thổ lộ, Nhâm Tuyết Sinh lại không có cự tuyệt, trong lòng vui vẻ, tự nhiên là muốn cho nàng uống một chút đồ vật ‘Ngọt’.

Hai người ở phòng nghỉ bên trong ngày người thời gian dài, Thường Thiên Quân buổi chiều có phần diễn nặng, khai mạc sớm, hấn lúc rời đi trợ lý vừa mới bưng lấy trà sữa lạnh lạnh trở về.

“Thường ca, trà sữa mà anh cần.”

“cậu đưa vào đi, tôi muốn đi quay phim.”

“OK.” Tiểu trợ lý đẩy cửa ra, cười như đóa hoa giống xán lạn: “Nhâm tiểu thư, cô muốn uống trà sữa.”

Nhâm Tuyết Sinh hướng trong miệng rau xanh nhạt nhẽo, liếc mắt: “anh để chỗ này đi.” Tiểu trợ lý biết nghe lời đem trà sữa để xuống, thuận đường còn đem ống hút chen vào, cân nhắc đến mình một đại nam nhân ở lại chỗ này không tốt, lễ phép cùng Nhâm Tuyết Sinh lên tiếng chào liền rời đi.

Thường Thiên Quân buổi chiều cùng Tô Nhược có cảnh diễn. Đang quay trước đó, hấn đối với Tô Nhược ấn tượng còn dừng lại tại kỹ thuật diễn không tốt lắm, tính khí nóng nảy, dễ dàng gây chuyện, EQ trí thông minh đều không cao, nhưng là gần nhất trở nên đứng yên.

Đang quay về sau, trong đầu của hấn chỉ có một câu. —— cái này mẹ nó gọi kỹ thuật diễn không tốt?

Tô Nhược cùng Thường Thiên Quân phần diễn rất ít, mà lại đều tập trung ở hậu kỳ, phía trước đều không có diễn qua với nhau, lại thêm hấn bình thường cũng rất bận, chưa có xem nguyên chủ diễn, bây giờ cùng Tô Nhược mặt đối mặt, liền ần ần cảm nhận được cỗ áp lực.

Hai người bộc phát, kéo theo đối phương, làm cho cả hình tượng

đều rất có sức kéo. Một hơi quay xong không NG. Chờ chụp xong về sau, Thường Thiên Quân chủ động cùng Tô Nhược đáp lời nói: “Kỹ thuật diễn của cô rất tốt, chờ TV truyền ra sau hết thấy đều sẽ khá hơn.”

Tô Nhược cười cười, thái độ đã không thân thiện, cũng không lộ vẻ lạnh nhạt: “Vậy liền mượn lời chúc lành của anh.”

Đối phương vô ý trò chuyện, Thường Thiên Quân lễ phép gật đầu, quay người hướng mình trong phòng nghỉ đi qua, trùng hợp gặp Nhâm Tuyết Sinh đi, hấn hai mắt tỏa sáng, cả người khí chất lập tức đều nhu hòa xuống tới.

“Tuyết Sinh, em làm sao sớm như vậy đã ra, anh nhớ phần diễn của em còn phải sau một tiếng nữa, sao không nghỉ ngơi nhiều một chút?”

“em trước tiên cần phải đi tiêu hóa thức ăn, ăn cơm đều phải tiêu hóa.”

“Vậy anh đi cùng em.”

Nhâm Tuyết Sinh: “Không cần, anh cũng mệt mỏi, nhanh đi nghỉ ngơi đi.”

Thường Thiên Quân: “anh không có sao.”

“Nhưng em sẽ thương tâm a!” cô há mồm nói láo, còn nói mườì phần chân thành.

Thường Thiên Quân nghe vậy lập tức liền cười, mặt mày cong cong, không che giấu được hảo tâm tình, hấn đưa mắt nhìn cô rời đi, thẳng đến bóng lưng đều nhìn không thấy, mới Niệm Niệm không bỏ tiếp tục hướng mặt trước đi.

Tiểu trợ lý ở một bên không ngừng mà nói thầm lầy: “Thường ca anh kiểm chế lại, vạn nhất náo ra tai tiếng cũng không tốt.”

“Tôi không sợ.” Hấn là đi thực lực lộ tuyến , tùy hứng.

“Anh có thể vì Nhâm tiểu thư suy nghĩ thật kỹ a!”

“Tốt a.” Thường Thiên Quân lập tức liền ừ xừ, tiểu trợ lý còn đang lú lo không ngừng, lúc đi ngang qua phòng nghỉ Nhâm Tuyết Sinh, Thường Thiên Quân chẳng biết tại sao, đột nhiên đưa tay đẩy cửa ra.

Bên trong so với hấn lúc rời đi không có gì thay đổi, chỉ là thiếu mất một người, nhiều một chén trà sữa mảy may không nhúc nhích.

Cảm xúc đắm chìm bên trong một tình yêu cuồng nhiệt Thường Thiên Quân ngẩn người, tâm tình đột nhiên có chút lạnh xuống.

“Uy! Thường ca, anh có nghe hay không a!”

“Nghe, tôi biết nên làm thế nào, đi.”

“Ồ nha!” Thường Thiên Quân tiến vào phòng nghỉ trước, trùng hợp cùng Tô Nhược đứng phải, hai người lẫn nhau gạt đầu ra hiệu, sau đó cùng nhau tiến vào phòng nghỉ, đóng cửa —— ba người phòng nghỉ tại một chỗ, có đường khác nhau có thể đi.

Nhâm Tuyết Sinh cùng Thường Thiên Quân ở giữa biến hóa vi diệu, Tô Nhược tại vào lúc ban đêm đi theo đạo diễn, đoàn làm phim người cùng một chỗ xoát nôi lầu, nhân vật nam nữ chính so với trước đó không nói lời nào cũng ăn ý đầy tình nghĩa, hiện tại hai người bọn họ ở giữa, tràn ngập một cỗ nhân nhật ngăn cách cảm giác.

Tô Nhược chậm rãi hướng trong miệng nhấp khối mật trâu, đối với hệ thống nói: “Xem ra không cần ta xuất thủ, nữ chính liền có thể tự mình tóm nam chính.”

Hệ thống: “Không nhất định, đây chính là nam nữ chủ.” cô ngoạ

đầu, có chút tiếc nuối nghĩ đến, nếu như Lục Diệc Viễn còn có thể tiếp tục đến đoàn làm phim xoay mặt xoay cảm giác tồn tại, cái này nam nữ chủ tất sập bàn, hết lần này tới lần khác người đã bị cô đuổi đi.

Tô Nhược tiếp tục ăn thịt, chậm rãi nói: “Nhâm Tuyết Sinh trong lòng quá yếu ớt, ghen ghét ‘Ta’, chỉ cần ta tiếp tục biểu hiện so với cô ta tốt hơn, sớm muộn sẽ chớ cùng rút giậu, tự mình tìm đường chết.” Sau đó liền từ. . . phương diện diễn xuất bắt đầu hạ đao tốt.

Khi cô phát hiện, mình đòi trước làm sao cũng không thắng được địch nhân, diễn một ngày so một ngày tốt hơn, mà cô chỉ có thể trở mắt nhìn mình chậm rãi bị siêu việt, một chút xíu mất đi hình tượng quyền chủ đạo, loại kia quá trình, đủ để đem người bức điên.

Hệ thống: “. . . cô là ban đầu liền nghĩ đến cái này, cho nên mới kiểm chế kỹ xảo của mình?”

Tô Nhược nước chảy mây trôi nói: “Có lẽ vậy.”

520: “. . .” Đột nhiên biết sợ, hệ thống cảm thấy mình có chút sợ hãi.

Đạo diễn mời đám người tụ hội nguyên nhân chính là cao hứng, gần nhất mấy cái diễn viên chính đều diễn online không NG, rất tiết kiệm thời gian, nhất là Tô Nhược, từ lần trước bị toàn internet nói xấu lại đảo ngược về sau, diễn xuất càng phát ra tinh xảo không nói, đoàn làm phim bên trong người lại cũng chưa từng thấy qua cô phát cáu.

Chỉ là người vẫn cao ngạo vô cùng, bình thường đều không thể nào cùng bọn họ giao lưu, thái độ mườì phần lãnh đạm. Loại thay đổi này là lặng yên không tiếng động.

Trong bất tri bất giác, có một nhóm người đã đối với Tô Nhược đổi cái nhìn. Trận này liên hoan một mực ăn đến mườì một giờ đêm, cân nhắc đến ngày thứ hai còn muốn quay phim, đạo diễn vung tay lên, trực tiếp để cho người ta ai về nhà nấy.

Tô Nhược vừa mới uống một chút rượu, có chút choáng đầu, không muốn ngồi xe, dù sao nơi này cách khách sạn cũng gần, cô hào hứng đi lên, liền nghĩ đi trở về thật tốt. Trợ lý tiểu cô nương yên lặng sau lưng cô.

Hai người vừa mới vừa đi không mấy bước, đoàn làm phim người còn ở phía sau nhìn, liền gặp một chiếc xe Ferrari phách lối bỗng nhiên ngừng ở cửa tiệm cơm, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tô Nhược trong lòng dâng lên dự cảm không tốt.

Cắm vào phiếu tên sách Tác giả có lời muốn nói:

Lục Diệt Viễn: Không sai không sai, là tôi là tôi.

Tô Nhược: . . . Cảm tạ trở xuống tiểu thiên sứ địa lôi, cho các người so cái trái tim lớn, a a thu (* 3)(ε *)

-----oOo-----

Chương 7: Nữ chính là người trùng sinh (7)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Ngang cửa hàng phụ cận, khách sạn xưa nay không thiếu xe sang trọng, ngay cả như vậy, chiếc Ferrari màu đỏ kia, ở trong màn đêm vẫn vô cùng phách lối dễ thấy, cơ hồ thu hút tất cả ánh mắt mọi người.

Cửa xe có chút gật gật, chân dài quần jean bước ra, cùng áo sơ mi trắng sạch sẽ tỏa sáng, chàng trai thân cao ước chừng một mét tám mấy, khuôn mặt sạch sẽ tuấn tú, sợi tóc màu đen mềm mại khoác trên trán của hắn, cả người trong như học sinh ngoan ngoãn.

Tô Nhược: “. . .” Đạo diễn dụi dụi con mắt, không thể tin nói: “Lục tiên sinh?” Ông xem chút là hỏi hắn có phải là bị cái gì kích thích, may mắn kịp thời nuốt trở về.

“Ân.” Hắn gật gật đầu, trái phải nhìn quanh, khi ánh mắt rơi vào trên người Tô Nhược, cả người lập tức liền phát sáng lên, giống như là mèo gặp chủ nhân, rõ ràng muốn đi từ từ, lại muốn nện bước thận trọng, duy trì thái độ cao quý.

Tô Nhược lẳng lẳng nhìn lại: “Có chuyện gì sao?”

“Khục. . . Em. . .” Hắn khó chịu nhăn nhó.

“Em nhìn anh hiện tại, thế nào?”

Tô Nhược lộ ra chút khó khăn, hỏi ngược lại: “Lục tiên sinh, những việc này, hắn là không có quan hệ gì với tôi a?”

“Sao lại không quan hệ? anh là vì em nên mới. . .” Biến thành như vậy a! Trong căn hộ hấn một ngăn tủ đủ các loại quần áo, tất cả đều bị Lục Diệc Viễn nhìn đau mà bỏ qua hết, cuối cùng bắt đắ dĩ đổi lại bộ này, trên mạng đề cử giáo thảo* ‘Trăm dụng’ (chịu).

Giáo thảo*: bạn nào đọc truyện nhiều chắc sẽ biết từ này nhỉ? mk khỏi giải thích nha

Hấn xoắn xuýt một hồi lâu:”Em hiện tại nói cho rõ, anh thế này đẹp trai hay không đẹp trai?”

Tô Nhược nhìn trên dưới đánh giá một vòng: “Cũng không tệ lắm.”

Lục Diệc Viễn nghe vậy trong lòng vui mừng, nhưng không biểu hiện ra ngoài, nhưng nghe cô lại yếu ớt nói:”Chỉ là tôi không nghĩ tới, một người trưởng thành như Lục tiên sinh ngài, lại có loại hành vi ngây thơ như vậy a!”

Lục Diệc Viễn: “! ! !” “Em. . . Em nói cái gì?”

“Ngây thơ.” Lục Diệc Viễn cắn quai hàm, hít một hơi thật sâu, giọng điệu nhu hòa: “Chẳng lẽ em thì không? cô gái ngây thơ đơn thuần lại xấu tính?” Nói ngắn gọn chính là, hấn ngây thơ, cô mất mù, cô và hấn là một đôi trời sinh.

Tô Nhược tỉnh táo đáp lại:”Chuyện cũ không còn nhớ.”

“Cho nên chúng ta còn có tương lai.”

“Tôi không nghĩ sẽ đến với anh.” Không như lần trước dưới tình huống hỗn loạn như thế lại như nóiđùa, lần này Tô Nhược biểu hiện mười phần nghiêm túc, trong đôi mắt thanh tịnh phản chiếu ra thân ảnh của hấn. Lục Diệc Viễn ngẩn người, thu liễm nụ cười trên mặt, dĩ nhiên hiện ra mấy phần hươg vị u buồn: “Vì cái gì? anh có chỗ nào biểu hiện không tốt sao?”

Hắn tự nhận là đối với Tô Nhược, cho dù là trước đó, cũng vẫn một mục quan tâm. Cô đứng dưới ánh đèn đường, tiểu trợ lý sớm đã có ánh mắt trốn đến đi một bên. Cách đó không xa bọn người đạo diễn còn chưa đi, sắc mặt thần bí khó lường đứng tại cổng tiệm lẩu.

Tô Nhược cắn chữ rõ ràng, thái độ lễ phép xa cách, không có trộn lẫn mảy may một hàm ý gì khác, cũng là bởi vì như thế, mới càng để Lục Diệc Viễn thêm lạnh tâm.

Cô nói: “Tôi không phủ nhận, gia thế của anh, bề ngoài rất ưu tú, ngay cả tính cách nguy trang bên ngoài cũng rất tốt, nhưng tôi không hi vọng bạn trai tương lai mình có bệnh thiếu thốn tình cảm, giả vờ yêu hư hư ảo ảo, nếu là vậy tôi tình nguyện không muốn.”

“Anh là thật sự. . . Thích em.” Hắn bối rối bổ sung. Tình cảm kia thật khó nói chưa xót lại xen lẫn chút cảm giác ngọt ngào, để Lục Diệc Viễn cảm thấy mình cả người đều sống lại.

“Tôi không tin.” Cô chém đinh chặt sắt nói.

Lục Diệc Viễn trầm mặc nửa ngày, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng, lại rất nhanh tán đi, giữ vững tinh thần nói: “Không sao, sớm muộn có một ngày, anh sẽ để em tin tưởng anh.”

Bọn họ còn trẻ, có thời gian dài đằng dặc. Tô Nhược lông mày hơi nhíu, thầm nghĩ người này cũng thật khó dây dưa. Lại chậm rãi kéo dài âm cuối: “Còn nữa. . .”

Lục Diệc Viễn nháy mắt mấy cái: “Còn có?” Hắn có nhiều khuyết điểm như vậy?

“Tôi không thiếu tiền, phương diện sự nghiệp sẽ tự mình phấn đấu, đối với bạn trai tương lai, tôi cũng có yêu cầu, không mong hắn trở thành CEO, sự nghiệp đi đến đỉnh cao, tốt xấu chỉ cần có một công việc nghiêm túc, tại cương vị của mình phát triển thật tốt, có lòng cầu tiến mới được.”

Lục gia nhà quán bạc triệu, con một người thừa kế Diệc Viễn: "..."
Tô Nhược mỉm cười lễ phép. Lục Diệc Viễn khước miệng giật một cái, cường chế nội tâm nói: "Cho nên anh làm việc thật tốt, em sẽ chấp nhận anh sao?"

"Không làm việc tôi tuyệt đối sẽ không chấp nhận anh."

"Anh hiểu." Lục Diệc Viễn không dám cùng cô nói tiếp chuyện này, sợ Tô Nhược lại quở trách ra cái ba bốn năm sáu điều, tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác: "Hiện tại thời gian không còn sớm, anh đưa em về khách sạn."

"Không cần, tôi đi một dạo một chút."

"Anh đi cùng em."

"Không cần."

"Ồ!" Lục Diệc Viễn gật đầu, ngẩng đầu nhìn bầu trời sương mù mờ mờ lung, giống như là người không việc gì luôn đi theo sau lưng cô, dù sao da mặt là cái gì, mặt mặt riết cũng thành thói quen.

Tô Nhược: "...". Tiểu trợ lý ở phía sau thở mạnh cũng không dám một tiếng, trong lòng đầy bụng bát quái, không chỗ kể ra. Một bên khác nhóm đạo diễn, sắc mặt càng thêm kỳ quái. Chẳng lẽ đây chính là ... Chân ái trong truyền thuyết? Lục thiếu gia vì yêu, mà lãng tử quay đầu, hóa thân thành chú chó nhỏ?

Luôn cảm giác. . . Có chút kỳ quái a! Lục Diệc Viễn không chào hỏi liền đi, đạo diễn đã không còn gì để nói, cũng trở về nghỉ ngơi. Những người này, đã kích lớn nhất không thể nghi ngờ là Nhâm Tuyết Sinh. Đồi trước thời gian âm u như hình với bóng, nhắc nhở cô đã từng thất bại, với Lục Diệp không đáng chú ý, không thể sánh với đóa hoa Tô Nhược này, vì cái gì cô trùng sinh, thậm chí là đi chằm ngòi, Lục Diệc Viễn ngược lại so đồi trước càng yêu cô ta hơn rồi?

Thường Thiên Quân quay đầu, liền gặp Nhâm Tuyết Sinh đứng tại chỗ sắc mặt nhăn nhó tối sầm, trực tiếp đem hấn dọa sợ. “Tuyết Sinh. . . em không thoải mái sao?” Nhâm Tuyết Sinh cắn môi, không muốn nhìn tên ngốc tử này, xách túi quay đầu đi tới: “Em không sao, về khách sạn đi.” Thẳng đến khi cô lên xe, rời đi, đều không tiếp tục quay đầu nhìn hấn vẫn còn đứng tại chỗ, Thường Thiên Quân cười khổ một tiếng: “Chúng ta đi thôi.”

Trợ lí bên cạnh tức giận bất bình lại lo lắng không thôi nói: “Thường ca, anh cùng Nhâm tiểu thư. . .”

“Không có gì, chỉ là. . .” Hấn lắc đầu”Tôi thâm mền, đại khái là không có hi vọng.”

Con người đều nhạy cảm, huống chi là Ảnh đế Thường Thiên Quân, nhìn mặt mà nói chuyện, tuyệt đối không phải người thường có thể so, trước đó chỉ là bị tình cảm làm choáng váng đầu óc, bây giờ tỉnh táo lại, tự nhiên là nhìn thấu.

Ngày hè ban đêm vẫn như cũ có hề lạnh, Tô Nhược đứng tại gian phòng trên ban công, nhìn phía dưới chỉ còn mơ hồ cái bóng điểm đen, ánh mắt tỉnh táo vẫn như cũ.

Hệ thống buồn bực nói: “cô vì sao không đáp ứng? nhiệm vụ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

“Nhiệm vụ tự tôi cũng có thể giải quyết.” Tô Nhược yếu ớt nói: “Chỉ hi vọng hấn sau khi đi làm có thể rất bận rộn hơn.”

Như vậy về sau sẽ không có thời gian chạy đến đoàn phim, đều là người trưởng thành rồi, nói chân ái? Còn không bằng dừng lại ăn nôi lẩu còn hữu dụng hơn.

Hệ thống cảm thấy, túc chủ của nó cùng những khác túc chủ, đại khái có chút không giống. Tô Nhược ngày thứ hai lúc đi vào đoàn phim, nhận lấy không ít ánh mắt dò xét, tất cả đều bị cô làm như không thấy, vẫn như thường lệ quay phim, tại quay phim trong màn

ảnh tùy ý phát huy mị lực của mình, vừa ra ống kính, liền từ một Tạ Linh Nhi yếu đuối thiện lương, biến thành lý trí tinh táo Tô Nhược.

Nhâm Tuyết Sinh gần nhất đại khái là nghĩ thông cái gì, cuối cùng tìm về trạng thái trước kia, không còn NG. Ngay cả như vậy, cô vẫn như cũ có thể cảm nhận được mình bị Tô Nhược áp chế. Khả năng kia rất nhỏ, lại nông cạn, cảm giác như gần như xa, để Nhâm Tuyết Sinh nghĩ mình chỉ cần cố gắng một chút nữa, liền có thể phản đòn.

Thế nhưng là. . .Không có! Dù cho cô thức đêm luyện tập diễn trước ống kính, nhiều lần đào sâu tính cách nhân vật, vẫn không có cách nào lấy được toàn bộ quyền khống chế hình tượng.

Tô Nhược tựa như là một tòa núi lớn, gát gao đặt ở đỉnh đầu của cô.Nhâm Tuyết Sinh áp lực tăng gấp bội, ban đêm lúc ngủ cô bắt đầu gặp ác mộng, mơ thấy mình đời trước, đi theo phía sau nam nữ dắt tay, bất kể hò hét chạy thế nào, bọn họ đều không quay đầu lại. Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên từ trong mộng giật mình tỉnh lại. Sờ phía sau lưng, tràn đầy mồ hôi.

Ngày kế tiếp, Nhâm Tuyết Sinh haimắt có quảng thâm tới đoàn làm phim, trên đường đụng phải Thường Thiên Quân đang cầm ly nước uống, nghĩ đến mình chịu khổ, mà hắn thân là người theo đuổi,lại không quan tâm mình, trong lòng bực bội, lập tức đặc biệt không khách khí hướng hắn liếc mắt: “Nhường một chút, tôi muốn đi trang điểm.”

Thường Thiên Quân sắp thốt ra lời quan tâm, cứ như vậy bị cô làm cho nuốt trở vào.Tiểu trợ lý tức giận bất bình nói: “Thường ca, anh nhìn cô ta đi, thái độ gì chứ?”

“Được rồi, đừng nói nữa.” Thường Thiên Quân nhấp nước bọt, đôi mắt nửa rử xuống.

Lúc diễn đoàn làm phim đều sẽ hỗ trợ ánh sáng, ngay cả như vậy, cũng không che lấp được một mặt tiêu tụy của Nhâm Tuyết Sinh, rõ ràng một đoạn tâm ý ngọt ngào lẫn nhau,lại bởi vì nữ chủ nhân trong

đầu đầu nghĩ đến kế tiếp còn cùng Tô Nhược diễn,áp lực tăng gấp bội, toàn bộ không khí lộ ra mùi phần bực bội cùng hận hận.Đạo diễn không chút khách khí hô ‘cắt’, gọi Nhâm Tuyết Sinh hung hăng mắng một trận. Tô Nhược ngồi ở bên cạnh, khuôn mặt điềm tĩnh, có thể Nhâm Tuyết Sinhdám thề, trong mắt của Tô Nhược thấy được sự trào phúng. cô gắt gao cắn cánh môi,trong lòng hận đều muốn thổ huyết.

Cắm vào phiếu tên sách Tác giả cólời muốn nói: 【 canh hai quân 】 Đối với tu tiên đẳng tới nói, hiện tại chính là buổi chiều [lẽ thẳngkhí hùng

-----oOo-----

Chương 8: Nữ chính là người trùng sinh (8)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Mỗi người đều có tiếp nhận áp lực cực hạn, Tô Nhược cảm giác thời gian về sau không sai biệt lắm, quả quyết hướng đoàn làm phim đưa ra xin phép nghỉ, biểu thị mình muốn đi chụp tạp chí trang bìa, trả lời phỏng vấn. Những chuyện này tại đoàn làm phim là thường xuyên sẽ chuyện phát sinh, càng là hàng hiệu thì càng nhiều, dù sao bọn hắn muốn kiếm tiền, tự nhiên phải đi thương diễn, còn phải chụp quảng cáo, tiếp hoạt động, rất bình thường. Đạo diễn không nói hai lời, liền cho phê chuẩn xuống.

Tô Nhược ngày thứ hai liền thu dọn đồ đạc mang theo trợ lý rời đi đoàn làm phim. Nhâm Tuyết Sinh biết được về sau, đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó đại đại thở dài một hơi, cả người đều buông lỏng xuống.

Hệ thống không hiểu: “Khỏe mạnh tại sao phải đi a?”

“Con thỏ bị bức ép đến mức nóng nảy cũng sẽ cắn người, Nhâm Tuyết Sinh sự tình có thể từ từ sẽ đến, không cần thiết đem nàng trên đến chớ cùng rút giậu, tức giận lên đầu mình không đáng.” Tô Nhược nói. Cái này rất giống người ranh giới cuối cùng lại không ngừng hạ xuống, đánh cái so sánh, nếu như là một tỉ phú, có một ngày đột nhiên phá sản thành tên ăn mày, hắn có lẽ sẽ bởi vì không tiếp thu được đi tự sát trả thù xã hội.

Nhưng nếu như hắn là một chút xíu thất bại đây này? Hàng tỉ, nghìn vạn lần, triệu. . . Quá trình này sẽ để cho tâm lý mong đợi không ngừng giảm xuống, tiếp nhận trình độ tự nhiên tăng cao. Nhâm

Tuyết Sinh tình huống hiện tại rất nguy hiểm, trong vòng giải trí luôn luôn có một số chuyện không tốt đối với ngoại giới, nguyên chủ trước đó lại không thông minh, loạn phát tỳ khí, chuyện xấu chơi liêu đủ nhiều, mặc dù trước đó cô tẩy trắng một đợt, nhưng là địa vị chung quy là chưa vững chắc. Tô Nhược muốn địa vị không ngừng tăng lên, đồng thời lực ảnh hưởng của Nhâm Tuyết Sinh.

Hệ thống: “. . .”Thường ngày đầu trực không hiểu QAQ. Người đại diện Tô Nhược là một chị gái đã qua tuổi ba mươi, ngực lớn eo nhỏ vũ mị tóc quăn, bề ngoài dù so ra kém minh tinh, lại cũng coi là một tiểu mỹ nhân, đáng người đủ thêm điểm. Cô thời gian gần nhất đều bận rộn tranh thủ tài nguyên cho Tô Nhược, cũng không có tới đoàn làm phim gặp qua Tô Nhược.

“Xế chiều ngày mai chị dẫn em đi chụp tạp chí trang bìa, tranh thủ một ngày chụp xong, ba ngày sau người bên trên trực tiếp thăm hỏi, kịch bản chị sẽ đưa em, bên trong có vấn đề em sẽ biết trả lời thế nào, đến lúc đó khả năng sẽ còn cần em biểu diễn một đoạn tài nghệ, có nghĩ kỹ chưa?” Tính tình chị gái như cái lòi lệ phong hành, làm việc có phương pháp. Dưới tay cô trừ Tô Nhược, còn có nhiều nghệ sĩ khác, cũng vội vàng đến kịch liệt, chỉ là Tô Nhược là dưới tay cô bây giờ là minh tinh có tài nguyên khá cao, tự nhiên sẽ quan tâm kỹ càng thêm mấy phần.

“Tài nghệ?” Tô Nhược nghĩ nghĩ, cấp ra đáp án, “Vậy em đánh đàn dương cầm cũng khá tốt.” “Không ca hát?” Đây coi như là biểu diễn đơn giản nhất nhất sẽ không sai sót.

“Không hát.” Tô Nhược đối với tương lai của mình có định vị chuẩn xác, cho dù là đổi thế giới, bởi vì muốn ở chỗ này sống hết đời, cô tự nhiên cũng đã quy hoạch. Từ khi lần trước đảo ngược về sau, Tô Nhược liền một mực chưa từng xuất hiện trên mạng, ngay cả công ty nói muốn cho cô phát thông cáo, đều bị cô cự tuyệt. Những người đi đường có lẽ rất dễ quên.

Kia cô một lần lại một lần ra, khiến bọn hắn lưu lại ấn tượng sâu sắc là được. Không có tác phẩm, một mực chú trọng nhân vật, sẽ chỉ

tiêu hao sức lực mình. Hiện tại lại xuất hiện Volkswagen trước mặt, cô tự nhiên đến biểu hiện tốt một chút, ca hát quá bình thường, không có ý mới, cô sẽ vì chính mình tìm ra đường. (haizz cái đoạn này ta chịu)

Người đại diện liên tục xác nhận là dương cầm, liền đem tin tức phản hồi cho tổ tiết mục, để bọn hắn trước thời gian chuẩn bị. Mẹ của Tô Nhược là một giáo viên dạy dương cầm Nhạc lão sư, bởi vì cha Tô Nhạc chơi đùa vượt quá giới hạn, dẫn đến hai người ly hôn, cô đi theo mẹ sống một mình, vẫn luôn đi theo học tập, ngày qua ngày luyện tập, dương cầm đã sớm khắc sâu tận xương tủy, tiến vào thân thể của cô. Tạp chí trang bìa quay chụp rất thuận lợi, vốn chính là hướng đến thiếu nữ màu hồng, nguyên chủ đáng đáp thanh thuần động lòng người, bề ngoài khí chất cùng tạp chí độ phù hợp cũng rất cao.

Rất nhanh, liền đến thăm hỏi. Đây là tiết mục đài Thủy Quả một, tỉ lệ người xem không tệ, từ trước đến nay chỉ mời nghệ sĩ minh tinh độ hot đủ cao, nếu như không phải trên mạng trước đó huyền não một trận, chỉ sợ Tô Nhược đều không có cơ hội đi lên. Người chủ trì là một vị nghệ sĩ qua tuổi ba mươi uy tín lâu năm, khí chất ưu nhã, ăn nói vừa vặn. Hai người đầu tiên là tùy tiện nói chuyện phiếm vài câu, dẫn đạo khách quý thả lỏng, người chủ trì lại mới bắt đầu đặt câu hỏi: “Lần này chúng ta đều ở trường quay phát trực tiếp, Tô Nhược cô tham gia tiết mục, thấy khẩn trương sao?”

“Vốn đang rất khẩn trương.” Tô Nhược đối ống kính ngượng ngùng cười cười, “Có thể vừa thấy được anh, thì không còn khẩn trương nữa.”

Người chủ trì nghe vậy sắc mặt lập tức càng thêm nhu hòa, ai không muốn nghe được khen? Về sau vấn đề đều là kịch bản quá trình bên trên đã đánh dấu, Tô Nhược sớm nghĩ kỹ đáp án, hết lần này tới lần khác vì để cho tiết mục lộ ra càng chân thực, trên mặt thích hợp mang theo điểm hoặc xoắn xuýt hoặc vui vẻ hoặc ngượng ngùng, dẫn tới giao diện trực tiếp một đám người quỷ khóc sói gào.

{ lâu như vậy không gặp, Nhược Nhược nhà ta vẫn là mỹ nhân thịnh thế như cũ, dùng lực [iếM [iếM [iếM. }

{ tiểu tử tử cười thật đáng yêu.}

{ ô ô ô ô ô Nhược Nhược cô cái này đây là đàn ông phụ lòng, nói muốn diễn kịch liền bế quan, Weibo đều không đổi mới, vẫn là chính ta sờ tới được, khổ sở bi thương ô ô ô. } Hai bên đều là người thông minh, hình tượng vẫn luôn không có tẻ ngắt, rất nhanh thăm đã nói một nửa, vị trí dương cầm đã sớm cất kỹ, Tô Nhược đối ống kính lên tiếng chào, lại mới nhập tọa.

Tay của phụ nữ chỉ trắng nõn dài nhỏ, móng tay xinh đẹp màu hồng nhạt, khác nào Anh Hoa non mềm, Tô Nhược hôm nay mặc váy màu trắng mềm mại dài đến mắt cá chân, tóc mềm mại xõa xuống, cả người xinh đẹp lại thanh thuần, vừa thấy được cô, người tóm lại sẽ nghĩ tới một chút đồ tốt đẹp, nhưng cùng vẻ yếu đuối bề ngoài tương phản chính là dương cầm dưới tay cô. Khí thế bàng bạc, chỉ cần nghe, một cỗ hào tình tráng chí, từ trong lòng hiện lên, đi lên. Mưa đạn đầu tiên là yên tĩnh, ngay sau đó liền lít nha lít nhít một mảnh, hoàn toàn không nhìn thấy cảnh tượng.

{ ngọa tào! Là Listeria vận mệnh, cái thủ khúc dương cầm này rất khó, tôi. . . Tôi luyện rất lâu, cả người đều phế đi, hiện tại cũng miễn miễn cưỡng cưỡng có thể đánh được một chút mà thôi. }

{ Nhược Nhược nhà ta còn biết gảy dương cầm, thật tuyệt! ! }

{ mặc dù tình huống có chút không rõ, nhưng là dáng vẻ trông như rất lợi hại. } . . . Nguyên chủ bày ra dáng người luôn luôn là thuần khiết, thiện lương, yếu đuối, giới giải trí nhân vật bán thanh thuần ngọc nữ nhiều lắm, may mắn cô dáng dấp đủ xinh đẹp, bằng không thì căn bản kích không gọi dậy nổi bọt nước, ngay cả như vậy, người này thiết nạn đường nhai không nói, còn đặc biệt dễ dàng sụp đổ. Tô Nhược hiện tại cần làm chính là khiến mọi người một mực nhớ kỹ chính mình. Tương phản cảm giác, có đôi khi sẽ đưa đến tác dụng quyết phân thắng thua.

Cắm vào phiếu tên sách Tác giả có lời muốn nói:

Lục Diệt Viễn: Cho nên ta đây? ?Đương nhiên là, phần đầu nha ~~
trở thành bá đạo tổng giám đốc, người mới có thể thành công
thượng vị a ~~~ Cảm tạ Túc Duyệt cùng Giản Ung hai vị tiểu
thiên sứ nhóm địa lôi, so Tâm Tâm ~ a a kít ~ Vẫn như cũ ngẫu
nhiên 30 cái hồng bao $\geq? \leq$

-----oOo-----

Chương 9: Nữ chính là người trùng sinh (9)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Trình độ dương cầm của Tô Nhược, kể cả kỹ xảo của nghệ sĩ chuyên nghiệp nhìn cũng không thể nào, tiếng đàn như thể có một cảm giác dũng cảm cứ tiến tới, không sợ, không e ngại, giống như bản thân cô.

Tình cảm bành trướng theo tiếng đàn nở rộ, cảm nhiễm người khác, dễ dàng dân mạng vì đó mê muội. Bởi vì nguyên chủ trước đó sở tác sở vi, yêu cô đám fan hâm mộ đối với yêu cầu của cô cũng thấp, chỉ cầu không làm được là OK. Khi Tô Nhược bày ra thực lực, vượt qua rất xa sự chờ mong của bọn hắn, một cảm giác kinh hãi ở sâu trong nội tâm phát ra, trong chốc lát đem người bao phủ.

{ nguyên lai Nhược Nhược là người như vậy _(:3” ∠)_ }

{ 666666. } { không phải muốn đầu gối sao? !Tôi cho. }

Một khúc hoàn tất, trên mạng mưa đạn xoát bay lên, Tô Nhược thể nhưng bộ dáng thủy chung vẫn rất bình thản, cũng không có kiêu ngạo tự mãn. Sau đó bên trong phỏng vấn, Tô Nhược càng biểu hiện ăn nói vừa vặn, tự nhiên hào phóng, mặc kệ người chủ trì ném qua cái gì, cô đều có thể tiếp được, đồng thời cạn đàm một phen, thể hiện mình một mặc tri thức khổng lồ, để một đám đám dân mạng lại điên cuồng hô 66666.

Đợi đến hết tiết mục, người chủ trì chủ động mời Tô Nhược cùng đi ăn cơm, hiển nhiên là đối với cô rất có hảo cảm.

Tất cả mọi người là nữ , liền không có phương diện nào đó kiêng kị. Hai người vui sướng tiến hành bữa tối, còn chụp hình, phát lên Weibo, những câu hỏi phỏng vấn liên tiếp trước đó cũng cùng nhau lên hot search, một đoàn người qua đường dòn dập biến thành fan, bình luận phía dưới khí đen (tin xấu ấy) biến mất hầu như không còn, hết thấy tất cả, đều tươi đẹp như vậy.

Nhưng đây chỉ là hư vinh ngắn ngủi giả tạo thôi, tác phẩm tốt mới là điều căn bản cô cần đặt chân trong giới giải trí. Ngoài cửa sổ bóng đêm mờ lung, Tô Nhược tựa vào đầu giường, nhìn xem người đại diện phát tài nguyên tới.

Hệ thống chưa bao giờ thấy cô bình tĩnh như vậy, tức chủ lý trí, cả người đều có chút nhịn không nổi, nó mở miệng nói: “cô chẳng lẽ không muốn. . . Nghỉ ngơi một chút sao? Thời gian vẫn còn rất nhiều.”

Tô Nhược tay lật xem iPad bỗng nhiên dừng lại, ngược mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ bầu trời đầy sao, qua một lúc lâu, mới tiếp tục cúi đầu công việc trong tay: “Về sau ta sẽ có rất nhiều thời gian nghỉ ngơi , nhiệm vụ trọng yếu.”

Hệ thống dấu hỏi đầy đầu:”Nhưng chúng ta còn có thời gian rất dài a! Coi như thế giới này kết thúc nhiệm vụ không thành, còn có thể giới sau, thế giới sau sau sau nữa. . . Tóm lại có thể tích lũy đủ được tề cô cần.”

“Cái này là thế giới thứ nhất.”

“Ân?”

” thế giới đơn giản nhất.” Tô Nhược cường điệu hai chữ ‘Đơn giản’.

Đã bồi dưỡng được hệ thống ngầm hiểu ý nhau, lão đại có ý tứ là thế giới đơn giản nhất không hoàn thành được nhiệm vụ ban thưởng, về sau thì càng đừng suy nghĩ.

Nó thật muốn đóng đưa bờ vai của cô lớn tiếng hò hét — ‘Chúng ta là hệ thống tốt yêu thích hòa bình a! Coi như cô hoàn thành nhiệm vụ lại chên lệch, cũng sẽ cho ban thưởng .

Nhưng đối với Tô Nhược mà nói, chuyện cô đã làm, thì phải đem hết toàn lực làm cho tốt nhất, ngày sau hồi tưởng lại, dù cho có tiếc nuối, cũng sẽ không hối hận. (đúng đúng nói hay lắm, giống ad)

Ước chừng là cảm nhận được hệ thống im lặng, cô lại chậm rãi nói bổ sung: “Hiện tại thêm chút sức, sớm một chút đem Nhâm Tuyết Sinh đạp xuống đi, về sau tùy tiện muốn nghỉ ngơi ra sao đều được.”

Hiện tại cố gắng, là vì tương lai có thể không cần cố gắng a!

Hệ thống: “. . .”

Hiện tại đưa ra tài nguyên phần lớn một chút là bằng hiệu, tiền cho đủ nhiều, nhưng là đối với hình tượng nghệ sĩ không có chút nào tăng lên, Tô Nhược nghĩ nghĩ tất cả đều bỏ qua.

Không biết có phải hay không là hệ thống khuyên có tác dụng, ngày thứ hai Tô Nhược không có đi chạy thông cáo, cũng không về đoàn làm phim, chỉ là trạch trong nhà bắt đầu xem phim, một bộ lại một bộ, ngẫu nhiên còn cắt hoa quả, làm món điểm tâm ngọt, có thể nói là rất nhàn nhã. Thẳng đến khi. . .

Tô Nhược:”Trần Hữu Sinh, đạo diễn này không tệ.”

Trần mê điện ảnh hệ thống mộng bức: “A?”

“Hôm qua lúc ta cùng Hà Lâm ăn cơm, nghe cô ta tiết lộ vài câu, nói là đạo diễn gần đây cảm kích bản tốt, có vẻ như là muốn quay bộ phim mới.”

Tô Nhược bình tĩnh giải thích nói: “Ta có thể đi thử vai.” Hà Lâm chính là người chủ trì hôm qua, trong vòng lão tiền bối, vị trí cao

nhân mạch rộng.

Người có thể được cô ta đề cử, khẳng định không kém.

Hệ thống: “. . .” A! Nó nhìn chính là phim, người ta nhìn chính là ‘Sự nghiệp’, chẳng biết tại sao, trong lòng của nó mang theo một nỗi ưu thương nhàn nhạt .

Tô Nhược trước tiên ở chỗ người đại diện nói qua với đối phương, biết hẳn trong vòng là đạo diễn lớn, địa vị cao, lại biết nhìn phim, chứng minh về sau không phải có tiếng không có miếng, lập tức liền cho người đại diện phát tin tức, để cô chú ý động thái bên trong, nếu như Trần Hữu Sinh muốn chụp bộ phim mới, làm ơn nói cho cô một tiếng.

Người đại diện trầm mặc nửa ngày, yếu ớt nói: “Trần đạo diễn đối với kỹ thuật diễn yêu cầu rất cao.”

Lời ngầm chính là cô nha ngoan ngoãn đừng đi tham gia náo nhiệt.

Tô Nhược: “Há, làm phiền chị.”

Người đại diện: “. . .”

Được rồi, thông báo một tiếng cũng không phải chuyện gì lớn, mặc dù kỹ thuật diễn của cô thậm chí không nở nhìn, nhưng vạn nhất Trần Hữu Sinh đến lúc đó mất mù thì sao? Tô Nhược lần này hết thầy xin năm ngày nghỉ, cơ hồ là trong chớp mắt liền qua hết, cô mắt nhìn Weibo, vỡ tương ảnh chụp xinh đẹp phát ra ngoài, biểu thị mình muốn khai công về sau, liền vó ngựa không ngừng chạy về đoàn làm phim.

Thân làm một nữ phụ, phần diễn đã xong hai phần ba, còn lại một phần ba, cơ bản đều là cùng nam chính nữ chính đối diễn.

Năm ngày, đầy đủ Nhâm Tuyết Sinh nghỉ ngơi tốt, tiếp tục kháng đề ép. Tô Nhược nghĩ rất tốt, nhưng cô lại thiếu tính một chút ngoài ý

muốn, ví như Lục Diệc Viễn, lại ví như. . .Thường Thiên Quân.

Thời gian qua đi hơn nửa tháng, Lục Diệc Viễn lại mới xuất hiện ở bên trong đoàn làm phim, lần đầu gặp gỡ là lúc trào lưu tiểu thệ tươi, cùng trước đó là học sinh ngoan có điểm khác biệt, lần này tới hẳn mặc âu phục vừa vặn, tóc chia ba bẫy ở sau ót, hình dáng khuôn mặt tất cả đều lộ ra.

Thiếu chút cảm giác tinh xảo, nhiều hơn mấy phần thành thực, khí thế xa cách lại lảng lẽ. Nếu như không phải cái gương mặt kia giống nhau như đúc, không có mấy người dám tin vị này chỉ còn kém ở trên mặt viết bốn chữ lớn ‘Nhân sĩ thành công’, lại có thể là thiếu gia ăn chơi Lục Diệc Viễn, đạo diễn cùng hắn lúc bắt tay, biểu lộ đều là mộng bức.

“Lục tiên sinh, đã lâu không gặp ha ha ha.” Đạo diễn cười.

Lục Diệc Viễn thận trọng gật đầu, ánh mắt rơi vào trên người cô gái cách đó không xa, mạn bất kinh tâm nói: “Là rất lâu, trước đó vội vàng kế thừa gia nghiệp, hiện tại đã rảnh rỗi, về sau cảm ơn đạo diễn là thường xuyên ở đoàn làm phim có thể tại nhìn thấy tôi.”

Đạo diễn: “. . .” Chờ chút a uy! Hắn giống như nghe được cái gì ghê gớm, thừa. . . thừa kế gia nghiệp?? Còn thường xuyên đến đoàn làm phim? Trong lòng đạo diễn khác nào vạn mã bôn đàng, trên mặt vẫn mộng bức như cũ, nhìn xem đến giống như là bộ dáng rất bình tĩnh: “Hoan nghênh hoan nghênh.”

Cái rắm nha! Lục Diệc Viễn cười cười, bắt đầu lôi chuyện cũ: “Đúng rồi, cảm ơn đạo diễn, tôi trước đó để ông tra người thế nào? Đều lâu như vậy, dù sao cũng nên cho tôi một lời giải thích đi!”

“Đã có manh mối, rất nhanh liền tốt.”

“Được, ta tin tưởng cảm ơn đạo diễn.”

Chậm rãi cho người ta chụp mũ tăng bốc, vung ống tay áo, người

con gái trước mặt đang đi vào là người hấn tưởng niệm trong lòng đã lâu, thanh âm trong chốc lát nhu hòa có thể chảy ra nước: “Nhược Nhược, anh tới tìm em.” Cái thái độ thân cận này, giọng điệu mập mờ này.

Bốn phía yên lặng đám người liếc nhau xem kịch, biểu thị cái này bọn hấn ăn dưa quá lâu, cầu ‘Nam nữ chủ’ mau thay kịch bản mới a uy.

Tô Nhược lật trang kịch bản trên tay, có chút đau đầu, cô thật sự không biết vị này chính là phát điên cái gì? Một bộ dáng vẻ không theo đuổi được là không bỏ qua, cô gần đây bận việc chèn ép Nhâm Tuyết Sinh, không rảnh cùng hấn chơi trò yêu đương ngây thơ.

Thế là thái độ cũng lộ ra mùi phần lãnh đạm: “Ồ.”

“Anh có thể ngồi có ở bên cạnh em không?”

“Không thể.”

“Được rồi, cảm ơn.” Hấn như không nghe thấy cô cự tuyệt, dời cái đoàn làm phim khắp nơi có thể thấy được bàn nhỏ liền lưu loát ngồi bên cạnh Tô Nhược, hấn chân dài rộng, thân hình cao lớn, ngồi lên cả người lộ ra mùi phần biệt khuất.

Đạo diễn thấy được kém chút một hơi thở gấp đi lên, hung hăng trợn mắt nhìn xem nhân viên tổ kịch đạo cụ, bản thân tự mình dời một cái ghế qua để Lục thiếu gia ngồi. Đoàn làm phim bọn hấn đại khái là người đầu tư ngồi bàn thứ nhất, ghế, quả thực tâm mệt mỏi.

Lục Diệc Viễn trước khi đến đã xây dựng xong tâm lý, hiện tại đối mặt Tô Nhược, dù cho cô không nói câu nào, bản thân hấn cũng có thể ám trận: “Tô Nhược, anh trở về nói phải thừa kế gia nghiệp, lão đầu tử nhà anh không ngừng cao hứng, nói ông ấy phải hảo hảo cảm ơn em.”

“Đến lúc đó nếu như ông ấy tới tìm em, muốn chia rẽ chúng ta, em

nhất định nhớ kỹ nhận tiền , chúng ta có thể cùng nhau chạy trốn.”
Bán cha bán không chút do dự, cũng rất tuyệt.

Tô Nhược nghe đến đó, thật sự nhin không được: “Tôi tại sao phải cùng anh chạy trốn?”

Lục Diệc Viễn hỏi một đằng, trả lời một nẻo, cơ chế dời đi chủ đề:
“Nhược Nhược, em rất cục chịu trả lời anh, buổi chiều chúng ta cùng đi ăn cơm có được hay không? Đương nhiên, nếu em cự tuyệt, anh có thể lựa chọn mời toàn đoàn làm phim ăn cơm.” Tóm lại, người là nhất định phải hẹn được.

Trước khi đến Lục Diệc Viễn cố ý lên mạng tìm, theo đuổi bạn gái phải không sợ khổ, không sợ mệt mỏi, không sợ chi tiền, dùng lực cố gắng giả mạo người quen trong quá khứ, có thật nhiều điều là theo đuổi một hai năm mới đuổi được người, hấn vừa mới bắt đầu, không cần phải gấp. Tô Nhược mím môi, tú mỹ hơi nhú, khó được lộ ra một bộ vẻ mặt bất đắc dĩ.

Luôn cảm giác. . . Không biết từ khi nào, Lục Diệc Viễn nhân vật trong tiểu thuyết một đường đồ sộ. Đáng về nói xong tự cao tự đại đâu? Bị hấn buổi sáng rời giường làm mất rồi đi.

“Anh đừng theo đuổi tôi nữa, chúng ta thật sự không thích hợp.”

“Có thể Nhược Nhược, em cũng không ghét anh tới gần em.”

Tô Nhược: “. . .”

Lục Diệc Viễn: ” Hai người chúng ta quen biết nhau bốn năm năm, cùng một chỗ hai ba năm, gần nhất mới tách ra. Giữa chúng ta, rõ ràng có cảm tình sâu đậm, sao có thể nói không thích hợp chứ?”

“Trước kia anh còn nói về sau sẽ không giúp tôi nữa, sẽ không ở cùng với tôi.”

Lục Diệc Viễn trầm mặc nửa ngày, chậm rãi phun ra hai chữ: “Thật

là thơ.”

Lục thiếu gia chúng ta, chớ nhìn hấn bề ngoài cao quý thận trọng, kỳ thật thế nhưng lâu dài trà trộn tại trên internet, quen thuộc các loại trào lưu tiểu công tử .

Tô Nhược: “. . .”

Cắm vào phiếu tên sách Tác giả có lời muốn nói: Thật là thơ cảnh cáo khà khà khà

Lục Diệc Viễn: Đuổi theo nàng dâu bí tịch, không muốn mặt không muốn mặt đặc biệt không muốn mặt.

-----oOo-----

Chương 10: Nữ chính là người trùng sinh (10)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Tô Nhược cảm thấy rất đau não, hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh tâm tình: “Tự vả mặt của mình chơi rất vui??”

Lục Diệc Viễn nghĩ nghĩ, gật đầu: “So với độc thân chơi vui hơn.”

Tô Nhược: “...” Trò chuyện không nổi nữa.

May mắn lúc này đến phiên cô ra sân đóng phim, bằng không thì cô không phải níu lấy hỏi Lục Diệc Viễn —— ‘Anh không chỉ da mặt dày, đến cả gặp chuyện buồn cũng nhanh vui lại như vậy sao?’ .

Sau khi Tô Nhược đi, Lục Diệc Viễn nhìn chỗ ngồi bên cạnh trống không, hắn che miệng ngáp một cái, thần sắc có chút mệt mỏi. Công ty không phải hắn nói thừa kế là có thể thừa kế, khoảng thời gian này vẫn luôn bận rộn, thậm chí đi ngủ đều ngủ không ngon.

Ngày hôm nay mặc dù có thể tới, còn là bởi vì cha mẹ biết hắn thay đổi cũng là vì con gái, mau mau đem con trai đuổi ra ngoài, để hắn theo đuổi được người ta trước, đợi con dâu đuổi tới tay, về sau lại đến kế thừa gia nghiệp cũng không muộn. Khụ khụ.

Miễn cho em gái đột nhiên có bạn trai, hắn là cạy ra góc tường cũng không cạy ra góc tường tốt đâu? Kỹ thuật diễn của Tô Nhược khoảng thời gian này tiến bộ thần tốc, bên trong đoàn làm phim không ít người vụng trộm thảo luận đều nói cô là đột nhiên khai khiếu, lại thêm dung mạo của cô còn có ‘Chỗ dựa’, về sau muốn nổi tiếng cũng không phải là khó, vì thế thái độ mọi người đối với cô tất

nhiên cũng tốt hơn.

Hiện tại cô cùng Thường Thiên Quân đối diện, một tuấn lãng khí quyển(?), một thanh thuần động lòng người, chỉ riêng hình tượng này, đều nhìn cực kỳ xinh đẹp. Lục Diệc Viễn bĩu môi, sờ sờ mặt, biểu thị vẫn là mình đẹp hơn.

Ngay lúc hắn toàn tâm toàn ý nhìn Tô Nhược, bên cạnh chẳng biết lúc nào có thêm một người cũng không phát hiện, vẫn là cô gái chủ động mở miệng kêu tên của hắn, mới làm hắn quay đầu, câu nói đầu tiên là: "Cô sao lại ở chỗ này?" Nhâm Tuyết Sinh nghe vậy sắc mặt lập tức trở nên xanh xám.

Lục Diệc Viễn lại hoàn toàn không thích cô, trước đó cô gái này nghe nói hắn chia tay dĩ nhiên mặt cao hứng, cái này cần có bao nhiêu hận mình a! Hắn nhắc mí mắt lên, thái độ lạnh lùng xa cách: "Nhâm tiểu thư tìm tôi có chuyện gì không?" Nhâm Tuyết Sinh gắt gao cắn cánh môi, dùng hết tất cả khí lực, mới đưa lệ khí cùng phàn nàn trong lòng nuốt trở vào.

Phải biết, xem như đời trước, Lục Diệc Viễn cũng chưa từng dùng giọng điệu khó nghe như vậy nói chuyện với cô, nhà hắn giáo dục tốt, ôn hòa lễ phép, bề ngoài tuấn tú, cho nên mới có thể khiến cô mê muội đến như thế. Mà bây giờ... "Lục tiên sinh anh bây giờ cùng bạn gái của anh đã hòa hợp?" cô tìm hiểu tin tức nói.

Lục Diệc Viễn nghe lông mày nhảy lên một cái, trong lòng cười lạnh, trên mặt lại biểu hiện nước chảy mây trôi: "Hừm, tôi và Nhược Nhược từ đại học đã bắt đầu yêu đương, trước đó chỉ là có chút ít mâu thuẫn, hiện tại đã tốt." A! Muốn nhìn trò cười của hắn, đừng có hòng.

"Lục tiên sinh thật sự là rộng lượng, cũng chỉ có anh mới có thể nhẫn nhịn." Nhâm Tuyết Sinh yếu ớt thở dài một tiếng, ánh mắt rơi vào trên thân hai người đang đối diện, ánh mắt phức tạp, muốn nói lại thôi, "tôi đã từng cho là tôi sẽ cùng với hắn ở bên nhau, kết quả..."

Lục Diệc Viễn: “! ! ! ? ? ? ” Hấn phải kiềm nén tâm tình cực lớn, cố gắng lắm mới để cho mình tỉnh táo lại, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng, cố ý đè thấp thanh âm thâm trầm: “cô đây là ý gì?”

“Lục tiên sinh hiểu rõ là tốt rồi.”

Nhâm Tuyết Sinh biểu hiện thống khổ, nhỏ yếu, bất đắc dĩ, thậm chí còn có một tia đồng bệnh tương liên. Lục Diệc Viễn lạnh mặt đứng lên, nộ khí tăng vọt nhìn Nhâm Tuyết Sinh trong lòng còn đang vui mừng , nhưng đáng tiếc một giây sau cô liền mọng bực.

Không đơn thuần là cô, hiện trường tất cả mọi người đều khiếp sợ nghe Lục thiếu gia lớn tiếng mắng chửi.

“Nhâm Tuyết Sinh, cô cho là tôi ngốc a! Ở trước mặt tôi chằm ngòi ly gián, ám chỉ Nhược Nhược cùng Thường Thiên Quân cho tôi đội nón xanh, cô ấy ngay cả gia thế, bề ngoài của tôi đều chướng mắt, sẽ mất mù coi trọng Thường Thiên Quân sao? Cô gái này sao lại ác độc như vậy, thấy tôi theo đuổi không được, đến xem trò cười của tôi rất thú vị.”

Đám người: “A?” Cái này, dựa có chút lớn a ngọa tào, để bọn hấn tiêu hóa một chút.

Thường Thiên Quân ở trường quay phim : “? ? ?” Nằm không cũng trúng đạn, nồi từ trên trời rơi xuống, còn mẹ nó lại là hai tầng, hấn có kém như vậy sao?

Tô Nhược: “...” Ở đây nhiều người như vậy, trong lúc nhất thời nhìn Nhâm Tuyết Sinh ánh mắt đều không tốt, thấp giọng cùng đám bạn thân bên cạnh trao đổi, hiển nhiên là mười phần khiếp sợ.

Nhâm Tuyết Sinh lúc này cũng không đoái hoài tới cái gì yêu hay không yêu, việc này nếu là lưu truyền ra ngoài, sự nghiệp của cô sống chết đều xong.

Tranh thủ thời gian mở miệng giải thích nói: “Tôi không có ý này, anh đừng...”

“Được rồi, đừng nói nữa, tôi thấy cô chính là ghen ghét Nhược Nhược nhà tôi lớn lên xinh đẹp hơn cô, kỹ thuật diễn cũng tốt hơn so với cô, người còn vừa thiện lương vừa đáng yêu, nên mới cố ý chửi bới cô ấy.”

Lục Diệc Viễn cao ngạo cuối xuống nhìn Nhâm Tuyết Sinh, “Thường Thiên Quân coi trọng cô đúng là mắt mù, tung tin đồn nhằm người theo đuổi mình cùng người khác có một chân, chưa từng thấy qua ai như cô, vậy mà không đợi kịp muốn mang nón xanh cho mình.”

Nhâm Tuyết Sinh mặt mũi trắng bệch, thân thể run rẩy: “Tôi chỉ là quan tâm anh...”

Nhóm ăn dưa quàn chúng:”...” Lão đại cô tâm tư thật sâu, trước đây bọn hắn vậy mà thừa nhận, cô vừa thiện lương vừa đáng yêu? sợ là đã có hiểu lầm gì với hai từ đó đi.

Lục Diệc Viễn vốn không muốn cho cô cơ hội nói rõ ràng: “Quan tâm tôi? Tôi một người đàn ông có tay, có chân, có tiền, cần cô quan tâm cái gì? Chớ dát vàng lên mặt mình, về sau nếu để tôi nghe được cô lại tung tin đồn nhằm về Tô Nhược, thì đừng trách tôi không khách khí.” Dứt lời, Lục Diệc Viễn trực tiếp đi qua lời kéo Tô Nhược rời đi, biểu hiện ra bộ dáng mườì phần phần nộ.

Tô Nhược mặt mày cúi thấp xuống, không có cự tuyệt. Nhâm Tuyết Sinh trong mắt nổi lên vụn nước mắt nhỏ, giống như cầu cứu nhìn về phía Thường Thiên Quân: “Anh tin em, đúng không? Em thật sự không có nói những lời kia.”

Thường Thiên Quân khó xử đứng tại chỗ, không biết nên lui hay nên tiến, cuối cùng vẫn là đạo diễn nhìn không được, lạnh mặt mũi mở miệng: “Được rồi, chỉ là một diễn viên nhỏ, Lục tiên sinh sẽ vô duyên vô cớ cùng cô nói bừa được sao? Đem Tô Nhược chuyển về phần diễn sau, những phần diễn khác quay trước.”

“Phải.” Đoàn làm phim nhân viên công tác tinh thần phấn khởi lên tiếng, ánh mắt luôn luôn không nhìn được rơi vào Nhâm Tuyết Sinh, sắc mặt xanh trắng đan xen, thật sự là chịu không được dậm chân chạy ra ngoài.

Thường Thiên Quân thở dài một tiếng, trực tiếp về khách sạn. Miễn cho ở chỗ phòng nghỉ ấy đụng vào Nhâm Tuyết Sinh, tăng thêm xấu hổ.

Một bên khác. Tô Nhược bị lôi kéo chạy trở về phòng nghỉ, Lục Diệc Viễn khóa cửa, đột nhiên bịt mắt, uể oải cúi đầu: “Thật là mất mặt.”

“Phốc.” Tô Nhược nhìn không được cười ra tiếng.

“Không cho cười, anh làm vậy còn không phải vì em.”

Tô Nhược trầm mặc một chút, có chút nghiêng đầu, nhẹ nhàng ‘Ân’ một tiếng, “Tôi biết.”

Cho nên mới tùy ý để hắn lôi mình đi. Bất luận là hắn, người này phải chăng có thiếu hụt hay không, Lục Diệc Viễn từ nhỏ đến lớn có gia giáo tốt, cũng sẽ không cho phép hắn trong trường hợp ở trước mặt công chúng, lớn tiếng cùng người khác tranh chấp chuyện cá nhân, bình không lưỡi đao máu(?), ngoài cười nhưng bên trong tàng đao, ôn hòa lễ phép mà cười cười đem người khác từng bước dẫn dụ vào cạm bẫy, đó mới là chuyện hắn nên làm.

Hết lần này tới lần khác vừa rồi... Tô Nhược nhìn hắn một bộ dáng vẫn không tốt, nhìn không được mở lời an ủi nói: “Anh là bên A, sợ cái gì?” Bên A, tùy hứng.

“Thật sự?”

“Đương nhiên.”

“Em không chê anh vừa mới làm chuyện mất mặt?”

“Tôi còn phải cảm ơn anh.” Tô Nhược phá lệ cười hiền lành, “Anh thật sự đã... Giúp tôi một ân huệ lớn.”

Lục Diệc Viễn rút cục cũng lên tinh thần: “VẬY thì tốt quá.” Đối với giới giải trí người mà nói, thanh danh của mình có thể so sánh tiền tài đều nặng muốn thêm, đoạn lời nói của hắn trước đó triệt để xem như đem mặt nạ hiền lành của Nhâm Tuyết Sinh xé xuống, lộ ra bộ mặt dối trá dữ tợn bên trong.

Đối với lần có lợi này, tự nhiên Nhâm Tuyết Sinh sẽ không cho Tô Nhược sắc mặt tốt được.

So với một kẻ xảo trá, âm thầm đâm dao tiểu nhân, tính tình thật có chút ngạo khí, quả thực không nên quá tốt. Trấn an được người, Tô Nhược lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại cho người đại diện, đem sự tình đều nói một lần, để bọn hắn chuẩn bị tốt quan hệ xã hội, lấy tính cách Nhâm Tuyết Sinh chắc chắn sẽ không nguyện ý làm người cầm thua thiệt.

Nghe toàn bộ quá trình Lục Diệc Viễn yếu ớt nhắc tay: “... Anh gây chuyện, anh có thể tự mình giải quyết.” Có tiền! Tùy hứng!

Tô Nhược: “Tốt nha.” So với cô đến, quyền lợi của Lục Diệc Viễn tự nhiên to lớn hơn.

“Cho nên em có phải hay không nên mời anh ăn cơm?”

Tô Nhược: “...”

Trải qua điều tiết, Lục Diệc Viễn rất nhanh liền khôi phục bộ dáng thành thực trước đó, đồng thời bắt đầu vì chính mình tranh thủ phúc lợi.

Tô Nhược vuốt vuốt cái trán, hít sâu một hơi, thận trọng mở miệng: “Lục Diệc Viễn, tôi không thích anh, không nghĩ sẽ ở cùng với anh,

có lẽ anh sẽ cảm thấy thái độ của tôi khiến anh rất đau đớn, nhưng đây đúng là lời thật lòng của tôi.”

Cho người khác ôn nhu, để họ cứ yên tâm thoải mái hưởng thụ, đến khi đối phương truy cầu lại cự tuyệt, còn không bằng ngay từ đầu liền cho thấy thái độ, mới có thể đem tổn thương thu nhỏ lại, hấn gặt gặt đầu: “Hừm, anh biết.”

Tô Nhược nghe vậy vừa mới thở dài một hơi, lại nghe hấn vân đạm phong khinh tiếp tục nói: ” thời gian ăn cơm định vào giữa trưa là thích hợp nhất.”

Tô Nhược: “... Anh có nghe hiểu ý của tôi không?”

“Em không thích anh, nhưng anh có thể tiếp tục theo đuổi a!”

Hấn rất có lòng kiên nhẫn. “... Theo anh.” Giữa trưa hai người bọn họ đi một nhà hàng thịt nướng vị trí dễ ẩn nấp, vì tránh hiềm nghi, Tô Nhược còn mang theo phụ tá của mình, hai người hện hò có thêm một cái bóng đèn, Lục Diệc Viễn chỉ cảm thấy con đường theo đuổi của mình, dài đằng đẵng, nhỏ yếu, thống khổ lại ủy khuất.

Sau đó vào lúc ban đêm, Lục Diệc Viễn dùng đáp lễ lấy cớ, chủ động mời Tô Nhược cùng một chỗ ăn bữa tối, có thể nói là dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Tô Nhược cảm thấy, gia hỏa này đến bây giờ còn chưa bị đánh chết, đúng là kỳ tích. Không khí đoàn làm phim, từ ngày đó về sau, liền trở nên mùi phần cổ quái.

Lục Diệc Viễn mỗi ngày đều canh giữ ở đoàn làm phim, lạnh hư hỏi ấm, ôn nhu quan tâm, trời nóng nực có trà, món điểm tâm ngọt, canh dầu xanh, trời mưa có dù che mưa, áo mưa áo khoác thuốc cảm mạo.

Diễn viên cùng đoàn làm phim âm thầm cảm thán Tô Nhược: “Tôi cảm thấy Lục Diệc Viễn giống như Doraemon, có túi thần kỳ, chưa

hề thấy hấn cầm không ra được đồ vật nào.”

Tô Nhược nghĩ nghĩ: “Có tiền các người cũng có thể.”

“Không đúng.” Mọi tử hướng cô nháy mắt mấy cái, trong mắt tràn đầy chế nhạo, cố ý kéo dài âm cuối, “Còn phải có chân thành mới được a ~~” Tô Nhược đang uống nước thì dừng lại, không có nói tiếp.

“Tôi cảm thấy Lục Diệc Viễn rất tốt, các phương diện điều kiện không nói, chủ yếu là hấn đối với cô có tâm a! cô có thể thử một chút, dù sao hai người các người còn trẻ, lại không vội mà kết hôn, đừng một mực đem người ta đẩy ra ngoài, vạn nhất chạy thật muốn khóc cũng không có chỗ để khóc.”

Ngón tay trắng nõn tinh tế vuốt ve chén sứ lạnh băng, không biết qua bao lâu, Tô Nhược thận trọng nhẹ gật đầu: “Tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

Cô gái thế mà mặt mờ cười cười. Nghe toàn bộ quá trình hệ thống biểu hiện vô cùng kinh hỉ: “A a a Nhược Nhược cô muốn ở cùng với Lục Diệc Viễn sao? Quá tuyệt! Kiểu này nhiệm vụ nhất định rất nhanh sẽ hoàn thành đất ~~”

Tô Nhược hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Ta và Lục Diệc Viễn mới quen biết không đến hai tháng.”

Hệ thống: “? ? ?” Người da đen mặt dậu chấm hỏi.

“Ta bây giờ còn mang theo nhiệm vụ.”

“...”

“Thời gian nửa năm, hấn mà còn có thể giống như bây giờ, ta sẽ tin hấn là thật sự thích ta.”

Hệ thống: “...” Tình yêu là sản phẩm xa xỉ, không phải nhu yếu

phẩm.

Lục Diệc Viễn đối tốt với cô, cô đều cảm nhận được, cô cũng không phải Thạch Đầu Nhân, nói không có chút nào xúc động là không thể nào, chỉ là một chút thích, vừa mới lộ đầu ra, liền bị Tô Nhược gắt gao ép trở về. Ai động tâm trước người đó thua. Tô Nhược cũng không nghĩ viết ngoáy đem lòng của mình giao phó cho những người khác như thế.

Bọn hấn bên này dễ chịu, Nhâm Tuyết Sinh lúc này hoàn toàn làm bộ muốn ăn thịt người, mấy ngày ngắn ngủi thời gian, cô hao tổn tâm cơ thành lập hình tượng tốt biến mất hầu như không còn, Thường Thiên Quân cũng không còn dám theo đuổi cô. A! Đây chính là đàn ông. Trong miệng nói thích, trên thực tế hành động đều không có, gặp chuyện bất lợi, liền trực tiếp ném cô ra ngoài.

Vì cái gì? Nhâm tuyết Sinh không thể đụng tới dạng đàn ông như Lục Diệc Viễn này đây? Lão thiên gia luôn luôn như thế không công bằng, chuyện gì tốt đều để cho tiện nữ Tô Nhược nhặt được.

Cắm vào phiếu tên sách Tác giả có lời muốn nói: 【 canh hai quân 】

Thường Thiên Quân: Ta làm cái gì? ? Mộng bực.

Thường ngày bị quăng nôi Thường Ảnh đế, thảm hề hề. Cảm tạ chưa tỉnh Giang sơn đối cùng Túc Duyệt hai vị tiểu thiên sứ địa lô, thân thân (du 3) du Canh hai quân rồi~tiểu thiên sứ nhóm nhanh khen ta \geq ? \leq Vẫn như cũ ngẫu nhiên ba mươi hồng bao đất
~~

PS: Chương trước « thật là thơm » ngạnh đến từ biến hình nhớ. Biến hình nhớ một cái nào đó vị khách quý tại tiết mục Trung Đại hô: Taliền là chết, từ nơi này nhảy xuống, cũng sẽ không ăn nơi này một miếng cơm!Đằng sau bưng lấy bát ăn cơm nói: Thật là thơm. Có thể giảan lược hiểu thành tựđánh mặt của mình 233333

Thiên: có ai thấy n9 dễ thương giống tui ko??????

-----oOo-----

Chương 11: Nữ chính là người trùng sinh (11)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Nhâm Tuyết Sinh oán hận Tô Nhược còn phải ngược dòng tìm hiểu đời trước. Tâm tư con gái luôn luôn rất phức tạp, cô thích Lục Diệc Viễn, giống như nổi điên theo đuổi đối phương, có thể Lục Diệc Viễn không thích cô, ngược lại đối với một người khác ôn nhu quan tâm, mặc kệ đối phương làm chuyện sai gì, hẳn đều có thể bao dung.

Nhâm Tuyết Sinh lúc ấy đỏ mắt muốn nhỏ máu. Lục Diệc Viễn cùng Tô Nhược phân phân hợp hợp năm sáu năm, cô từ đầu đến cuối đối với trận tình yêu này chạy cự li dài người người chứng kiến, đối với Lục Diệc Viễn yêu chậm rãi biến thành oán, đối với Tô Nhược ghen ghét, cuối cùng thành hận.

Tựa như đứa trẻ, cô luôn luôn có thể không có được đồ vật. Trùng sinh về sau, Nhâm Tuyết Sinh thờ ơ lạnh nhạt, cảm thấy không có vật hi sinh làm sâu sắc tình cảm của bọn hắn, hai người tự nhiên mà vậy liền sẽ tách ra, nhưng mà sự tình luôn luôn nằm ngoài dự liệu của cô. Tựa như là mệnh trung chú định. Lục Diệc Viễn từ đầu đến cuối sẽ yêu Tô Nhược, vì cô ta che gió che mưa, dốc hết tất cả.

Thế là. Nhâm Tuyết Sinh không cách nào lại nhẫn nại. cô ở giữa giờ trò, cố ý làm hai người hiểu lầm sâu sắc, tại trong vòng giải trí lợi dụng kỹ thuật diễn nhằm vào Tô Nhược, để tính tình của cô ta càng ngày càng táo bạo, dùng tiền thuê người bôi xấu. Cô gái này, nên đợi ở bên trong rãnh nước, làm bạn với những tin xấu, vĩnh viễn cũng đừng xuất hiện ở trước mặt cô.

Nhưng là vì cái gì? Cuối cùng thất bại, mãi mãi cũng là mình. Lục

Diệc Viễn chẳng những so đời trước càng yêu Tô Nhược, còn từ thiếu gia ăn chơi biến thành thanh niên tốt.

Nhâm Tuyết Sinh mắt lạnh nhìn thân ảnh Tô Nhược, gắt gao cản môi, ánh mắt ác độc, đoàn làm phim có nhân viên công tác không cẩn thận cùng cô nhìn nhau, lập tức bị sợ hãi đến run lập cập, dờn ánh mắt. Nhâm Tuyết Sinh cười lạnh một tiếng, lấy điện thoại cầm tay ra bắt đầu phát tin tức.

{ anh hôm qua có quay được Lục Diệc Viễn nắm tay Tô Nhược chứ? }

{ có. }

{ phát ra ngoài. }

{ cái này... Chỉ sợ không được, gần nhất đạo diễn một mực tra chuyện lần trước, làm nữa nhất định sẽ bại lộ. }

{ anh đem video cho tôi, tôi tự mình phát. }

{ tốt. } Bị dồn đến cực hạn, Nhâm Tuyết Sinh ngược lại tỉnh táo lại, cái video này hiện tại khẳng định không thể thả, hôm qua cô mới đắc tội Lục Diệc Viễn cùng Tô Nhược, ngày hôm nay thì có người nhằm vào bọn họ, chỉ cần không phải đồ đàn, khẳng định liền có thể đoán được trên người cô đi. Không quan hệ, chờ kịch kết thúc, nàng còn có bó lớn thời gian. Bộ này phim truyền hình còn có nửa tháng sát thanh,

Tô Nhược phân diễn sắp xong, kỹ xảo của cô tiến bộ quá nhanh, Nhâm Tuyết Sinh bị nghiền ép quá ác, dẫn đến hiện tại chỉ cần cùng Tô Nhược đối diễn, liền sẽ bó tay bó chân không thả ra. Đạo diễn mắng mấy lần cũng không có sửa đổi đến, cuối cùng chỉ có thể chấp nhận dùng đến màn này hẳn cũng không hài lòng liên miên —— phim đều muốn quay xong, không có khả năng lâm thời đổi chủ diễn.

Thường Thiên Quân gần nhất trầm mặc rất nhiều, thường xuyên yên lặng đến, quay xong phần diễn của mình liền đi, cũng không ở lâu. Tô Nhược cuối cùng còn một cảnh quay Tạ Uyển Nhi vì cứu tử tử mà chết trong tay nhân vật phản diện, khóe miệng chảy huyết dịch đỏ thắm, mặt tinh tế trắng nõn tay mò lấy Tạ Linh Nhi, mang theo thuần khiết sạch sẽ mỉm cười chúc phúc nữ chính cùng nam chính về sau nhất định phải hạnh phúc.

Sau đó liền phát sinh, Tô Nhược diễn điềm đạm đáng yêu, nhập vai trăm phần trăm; Nhâm Tuyết Sinh lấy mặt mộc, còn mang theo điềm chán ghét cùng sợ hãi. . . Ngạch, cảm giác hai người như không cùng khóa đào tạo, diễn không phải một cảnh quay. Đạo diễn tức giận đều muốn nổi rớt, cùng ngày một đoạn này NG vài chục lần, mới miễn cưỡng không có trở ngại.

Tốt a. Đạo diễn cũng là không có biện pháp, người lùn bên trong chọn người cao, cũng không thể không chụp a! Tô Nhược phần diễn bởi vậy toàn bộ sát thanh, đạo diễn trả cho cô hết đại hồng bao, cùng ngày mời đoàn làm phim tất cả mọi người cùng đi ăn lẩu vì tiễn đưa cô, Tô Nhược thân là tụ hội nhân vật chính , về lý sẽ có không ít người rót rượu, kết giao tình.

Lục Diệc Viễn đến bên cạnh cô ngồi xuống, ai còn dám tới. Cùng ngày rượu đều không uống, mọi người tất cả đều uống đồ uống. Lục Diệc Viễn lý trực khí tráng biểu thị: ” Nhược Nhược Nhà tôi dạ dày không tốt, nên yêu quý thân thể.” Ngày đêm ẩm thực không quy luật, dạ dày hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có chút vấn đề.

Tô Nhược chậm rãi hỏi lại: “Nhà tôi?”

“Đến, Nhược Nhược em ăn một chút hải sản xem hương vị đặc biệt không tồi.”

Hắn cười tủm tỉm kẹp khối lát cá, không hề đề cập tới chuyện vừa rồi. Trên bàn đám người: “...” Ngay cả kẻ già đời đạo diễn cũng không thể không cảm thán Tô Nhược lợi hại, đem Lục thiếu gia cho ăn gát gao, quả thực quá có bản lĩnh.

Một bàn này cơ bản đều là tại đoàn làm phim chức vị tương đối trọng yếu người, Thường Thiên Quân cũng tại, hắn biểu hiện mưu trí phân điều thấp, chuyện lần trước, mặc dù Lục Diệc Viễn không trách hắn, tìm hắn gây phiền phức, nhưng là vạn nhất lúc nào hắn nhớ lại? Mặc kệ nam nữ, đối đãi chuyện nón xanh. Tuyệt đối đều nghĩ tay không xé đối phương làm hai, dù cho chỉ là tin đồn, cũng khó tránh khỏi từ đáy lòng dâng lên một cỗ ý căm ghét.

Không đáng chú ý, hắn diễn xong liền rời đi. Nơi này đại khái cùng hắn phong thủy bất hòa, các loại phiền toái tới mãi không dứt đoạn. Thường Thiên Quân nhìn thấy Nhâm Tuyết Sinh đi ra ngoài, hắn do dự một chút, đi theo ra ngoài.

Xuyên qua ánh sáng hành lang, trước cửa sổ cuối cùng, đem những lời nói tất cả đều vung ở sau ót. Nhâm Tuyết Sinh hôm nay mặc váy dài màu đen áo hình chữ V, da trắng môi hồng mỹ mạo, thấy Thường Thiên Quân tới cũng không tránh đi, hai mắt nhú lại, cười lạnh một cái.

Thường Thiên Quân: "... . . ."

"Thường đại Ảnh Đế đến chỗ này của tôi, thật sự là khách quý ít gặp a!" Nhâm Tuyết Sinh giấu cợt nói. "Nhâm tiểu thư cũng không cần chăm chọc tôi, tôi theo đuổi cô, nhưng đáng tiếc cuối cùng phát hiện hai người chúng ta không thích hợp, tự nhiên từ bỏ."

Thường Thiên Quân lắc đầu, giống như cảm thán lại như hoài niệm, "Cô không thích tôi, tôi đương nhiên sẽ không cưỡng cầu." Nói trắng ra là, Thường Thiên Quân đã ba mươi tuổi, là một nam nhân thành thực, sẽ không giống những thanh niên hai mươi tuổi, vì tình yêu tìm cái chết.

Nhâm Tuyết Sinh trầm mặc một chút, nói: "Tôi Nhược cũng không thích Lục Diệc Viễn."

"Nhưng tôi cũng không phải Lục Diệc Viễn." Hai tháng trước, hai

người bọn họ còn ái mộ lẫn nhau; hai tháng sau, cũng đã là người lạ.

Thường Thiên Quân tiếp tục nói: “Tôi hôm nay tới, là muốn nói cô đừng có nhằm vào Tô Nhược, sau lưng cô ấy có Lục Diệc Viễn che chở, ăn thiệt thòi cuối cùng vĩnh viễn là chính cô, cô gắng đóng phim cho tốt, mới là quan trọng nhất.”

“Đóng phim?” Miệng của nữ nhân giác kéo ra một biên độ lạnh lùng, “Tôi bị Tô Nhược chèn ép thành dạng này, chỉ cần có cô ta, tôi muốn phát triển trong giới giải trí, tất cả đều chấm dứt.”

“Về sau anh cũng đừng tìm cô ta đóng chung.”

Thường Thiên Quân nói: “Tôi không biết hai người đã từng có ân oán gì, nhưng cô bây giờ sở tức sở vi, đừng tìm phiền toái cho mình.” Dù sao cũng là người mình từng thích, không muốn nhìn cô đi vào ngõ cụt.

Nhâm Tuyết Sinh không nhận lời. Thường Thiên Quân thở dài một tiếng: “Tôi chỉ nói thế thôi, cô tự mình nghĩ kỹ đi.” Hấn rời đi tiếng bước chân vang lên tai, Nhâm Tuyết Sinh chẳng biết tại sao, đột nhiên có một loại xúc động muốn khóc, cô đột nhiên mở miệng gọi hấn lại: “Nếu như tôi nói tôi thích anh, anh còn có thể...” Bước chân hơi dừng, rất nhanh lại tiếp tục hướng phía trước đi.

“Thật có lỗi.” Đã từng thích qua. Cũng chỉ là đã từng.

Cắm vào phiếu tên sách Tác giả có lời muốn nói:

Thường Thiên Quân: Ta phần diễn cứ như vậy sát thanh rồi? ? Nói xong nguyên bản nam chính hiện tại nam phụ đâu? Lục Diệc Viễn: Yên lặng rút ra Đại Khảm Đao bốn mươi mét. Ngẫu nhiên 30 cái hồng bao a ~

Chương này ngắn chỉ bằng 1 nửa mấy chương khác thôi, có thời

gian nên tui sẽ đăng mấy chương kế luôn

-----oOo-----

Chương 12: Nữ chính là người trùng sinh (12)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhâm Tuyết Sinh cùng Thường Thiên Quân ngoại hình dễ thấy, lại thêm là nhân vật chính, hai người ra ngoài rất nhanh bị những người khác chú ý tới. Chủ bàn bên này còn tốt, mọi người bình thường mang mặt nạ pha trò quen thuộc, đều là nhân tinh, ngầm hiểu lẫn nhau ăn đồ ăn, trò chuyện, coi như không thấy được;

phía dưới phó bàn không có nhìn như vậy, dồn dập cảm thán Thường Ảnh để cái gì cũng tốt, chính là con mắt có chút mù. Làm sao lại coi trọng Nhâm Tuyết Sinh tâm cơ, xấu tính, Tô Nhược so với cô ta còn tốt hơn! Chờ chút! Tô Nhược có Lục thiếu gia, khẳng định chướng mắt Thường Thiên Quân.

Ai! Thật đáng thương, đám người lúc này đã đem hán bả não thành yêu mà không được hình tượng bi thảm, bởi vậy Thường Thiên Quân lúc đi vào, không thể tránh khỏi nhận được ánh mắt thương hại trong đám người, kích hấn một thân đều nổi da gà. Chẳng lẽ... Tại hán lúc rời đi, có cái chuyện lớn gì phát sinh rồi? Không bao lâu, Nhâm Tuyết Sinh cũng trở về, hốc mắt có chút đỏ, cả người nhìn qua tiêu tụy rất nhiều, ngồi trở lại vị trí vẫn im lìm không một tiếng, uống đồ uống, cũng không ngẩng đầu lên.

Trò cười, ngày hôm nay sân nhà là Tô Nhược, sau lưng cô có chỗ dựa Lục Diệc Viễn, ai dám khi dễ cô? Không muốn sống.

Ghen ghét loại tâm tình này, tựa như là mùa thu thiêu đốt cỏ dại, muốn dập tắt, lại bất lực. Tô Nhược tuy chỉ là nữ hai, lúc này chỗ ngồi so với diễn viên chính còn tốt hơn, đạo diễn trên miệng nói là bởi vì muốn tạo danh tiếng, chiếu cố một chút, trên thực tế đến cùng vì sao, cơ bản người có tâm đều nhìn ra. Lục Diệc Viễn thân là nhà

đầu tư, tự nhiên nên ngồi chủ tọa.

Tô Nhược thân là đối tượng theo đuổi, chẳng lẽ lại còn cố ý làm cho cô đi cùng Lục Diệc Viễn tách ra? A! Đạo diễn biểu thị mình là một tục nhân, vẫn là rất muốn đầu tư. Tô Nhược như có điều suy nghĩ mắt nhìn phía dưới triệt để tách nhân vật nam nữ chính ra. Đời trước nguyên chủ không có về đoàn làm phim lại, giới giải trí người người kêu đánh, đằng sau thậm chí đều là trạng thái nửa ẩn lui.

Nhâm Tuyết Sinh triệt để đề cô xuống, sinh lòng vui vẻ, lại thêm Lục Diệc Viễn ‘Di tình biệt luyến’, mị lực của mình khẳng định đạt được đầy đủ. Những cái kia không vì người khác cũng ghen ghét cùng chút tâm tư âm u tất cả đều theo gió trôi qua, gặp Nhâm Tuyết Sinh thiện lương, cùng Thường Thiên Quân kết hôn, dặt tay quét ngang giới giải trí, nhiều năm lúc quay đầu, trong đời nguyên chủ cũng chỉ chẳng có gì đáng chú ý.

Mà bây giờ, Nhâm Tuyết Sinh không cùng Thường Thiên Quân bắt đầu, kịch bản đằng sau tự nhiên sập đổ.

“Sao vậy? Nghĩ gì mà ngăn người thế?” Lục Diệc Viễn kẹp đũa gấp thịch để vào trong chén Tô Nhược, nhìn theo ánh mắt Tô Nhược, lần đầu tiên liền nhìn đến Thường Thiên Quân, động tác hần dừng lại, lông mày giật nhẹ, mặt lộ vẻ xoắn xuýt.

Tô Nhược thu hồi ánh mắt: “Không có gì.”

“Cái kia... Nhược Nhược anh vừa hỏi em chuyện gì a?”

“Àn?” Tô Nhược quay đầu, mặt mày bên trên nhiễm lên mấy phần không hiểu, “Chuyện gì?” Lục Diệc Viễn hít sâu một hơi, đề thấp tiếng nói, dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe được nói: “Em sẽ không thật sự thích Thường Thiên Quân đi?” Tô Nhược nháy mắt mấy cái, quả thực muốn mở ra đầu cửa hần ra nhìn xem cấu tạo bên trong là cái gì.

“Chẳng lẽ, anh đối với mị lực của mình không tự tin?” đên thủy tinh

chói sáng, Tô Nhược từ đầu đến cuối nhạt nhẽo, bỗng cười lên, tựa như là ngậm nụ hoa, hướng về mặt trời nở rộ, thanh thuần, mặt mày tỏa ra mịn hoặc như có như không, để Lục Diệc Viễn nhất thời giật mình ngây ngẩn cả người.

Giống như nước mát dững giả, Ma Vương thiện tâm, tên ăn mày giúp đỡ. Càng là thừa thớt, càng để cho người ta rung động, tim đập thình thịch. Lục Diệc Viễn trong lòng vui mừng, trải qua khoảng thời gian này ở chung, hắn đã hiểu rất rõ tính tình Tô Nhược, nếu như không phải đối với mình bắt đầu động tâm, khẳng định không nên nói lời mập mờ trên chọc hắn như vậy.

“Đôi mắt với em, anh mãi mãi cũng không có tự tin.” Hắn nghiêng đầu, trong mắt tràn đầy hình ảnh của Tô Nhược, “Ai bảo anh yêu em như thế.”

” Lời thổ lộ tâm tình này không sai.”

“Cảm ơn khích lệ, anh sẽ không ngừng cố gắng.”

Tô Nhược: “Anh gần đây rất rảnh? Mỗi ngày đều đến đoàn làm phim xoát cảm giác tồn tại.”

“đàn ông đối với người mình muốn gặp, dù có bận rộn đi nữa cũng sẽ có thời gian.” Hắn cười cười, nhìn Tô Nhược giống như là muốn bỏ qua đề tài này, lại nhẹ nhàng bổ sung một câu, “Sáng mai em đừng đi vội, anh có quà cho em.”

“Quà gì?” Lục Diệc Viễn đem ngón trỏ đặt ở giữa môi, thờ dài một tiếng: “Nói trước, không còn bất ngờ nữa .”

“Ồ! Thật sao?” Tô Nhược nhấp một chút nước trái cây, đầu đuôi mắt tràn đầy ý cười, “Vậy tôi rửa mắt mà đợi.”

“Bảo bối! anh cam đoan sẽ khiến em hài lòng.” Thanh âm của hắn càng ép càng thấp, “kẻ thù của em, chính là kẻ thù của anh.”

Cho nên... Để hắn cùng đi với cô sẽ tốt hơn. Nắm giữ một cộng đồng toàn người chán ghét, quá trình phản kháng bên trong, ngược lại tình cảm không ngờ trước được sẽ có thu hoạch —— Lại nói lục ba tuổi trên mạng tìm kiếm các loại phương pháp yêu đương. Lục Diệc Viễn hứng hờ liếc qua Nhâm Tuyết Sinh, rất nhanh lại thu về. Tô Nhược ở trong mắt nhìn hết thấy như có điều suy nghĩ nói: “Tôi đại khái đã biết quà của anh là gì rồi.”

“!!!!”

“Bất quá anh yên tâm, tôi sẽ vờ như không biết.” Tô Nhược cười vô cùng hiền lành, thuận đường vẫn còn thủ thế cái OK.

Lục Diệc Viễn: “...” Anh! QAQ Hai người bọn họ đối thoại tất cả đều tiến hành trong bóng tối, những người khác trong đoàn làm phim chỉ có thể nhìn thấy hai người vừa nói vừa cười, bầu không khí vô cùng hài hòa, cũng không có ai đối với lần này cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao Lục Diệc Viễn nhan sắc giá trị dạng này, gia thế, EQ đều là đỉnh cấp, chỉ sợ không có cô gái có thể cự tuyệt hắn. Người ở bên ngoài xem ra, luận thân phận địa vị, vẫn là Tô Nhược trèo cao.

Lục Diệc Viễn trước đó không thật sự thích một người, mỗi ngày đều rất tỉnh táo, tỉnh táo, tỉnh táo; giả vờ yêu dù cho giống, cũng đều là giả. Hiện tại thật sự có người thích, trong nháy mắt trí thông minh biến thành số âm. Mỗi ngày đều nhớ phải cùng Tô Nhược dính lại một chỗ, trên mạng có người mắng vợ hắn, hắn liền vung tiền đập người, người khác vẫn phí lời vô ích. Nhìn cô dâu của hắn tự mang cả tường thành mỹ nhan, dáng người, làn da..., khắp thiên hạ không ai có thể so được với Nhược Nhược nhà của hắn tốt hơn, càng xinh đẹp người.

Nha! Còn không phân biệt nam nữ già trẻ, đoán chừng tính cao ngạo của hắn đời này không cầm xuống được. Nhưng là! Trước đó lại có người tại trên mạng dẫn đầu bôi đen Nhược Nhược nhà hắn, còn phát video, a! Loại người này, sẽ chơi chết hắn.

Cắm vào phiếu tên sách Tác giả có lời muốn nói:

Lục Diệt Viễn: Bao che khuyết điểm bao che khuyết điểm siêu cấp
bao che khuyết điểm!! Vẫn như cũ ngẫu nhiên ba mươi hồng bao.
Mặc dù ngắn nhỏ, nhưng là ta biết các ngươi y nguyên yêu ta.

Chương này ngắn nhỉ, edit xong ms bit, tui cũng phục na9 r

-----oOo-----

Chương 13: Nữ chính là người trùng sinh (13)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Ngô Tuyết là nhân viên làm công ở tổ đạo cụ trong đoàn làm phim là một người bình thường không thể nổi tiếng, dáng dấp không cao không thấp không mập không ốm, ngũ quan nhạt nhẽo, thuộc về loại ném tới trong đám người là tìm không ra.

Ngày hôm nay cô hoàn toàn như trước đây làm việc nói chuyện phiếm, các loại bát quái, có Nhâm Tuyết Sinh, Thường Thiên Quân, cũng có Tô Nhược cùng Lục Diệc Viễn, rõ ràng cùng một đoàn làm phim, nhưng mọi người nhân sinh lại khác biệt như thế.

“Tô Nhược mạng thật tốt, có Lục Diệc Viễn yêu mình, đoán chừng không được bao lâu là có thể gả vào hào môn làm người giàu.”

Ngô Tuyết nghe vậy trợn mắt trừng một cái: “Nữ minh tinh gả vào hào môn, có người nào sống tốt? Chà chà! Muốn tôi nói còn không bằng Thường Ảnh đế đâu, là người ôn nhu quan tâm, thành thực có thể dựa vào, cũng đều là người trong vòng, khổ sở hiểu lẫn nhau.”

“Ai ai. . . Nói đến Thường Ảnh đế, hẳn thật sự qua lại với Nhâm Tuyết Sinh?”

“Có lẽ vậy.”

“A? Cái này tôi đoán Nhâm Tuyết Sinh chừng khóc chết, đá Thường Thiên Quân đi, cũng không thể theo đuổi được Lục Diệc Viễn, mất cả chì lẫn chài, nhìn những chuyện cô ta làm kia, quả thực ngu xuẩn, thiệt thòi là tôi trước đó đối cô ta còn rất có hảo cảm.”

Ngô Tuyết nói: “Cô nhỏ giọng một chút, đừng để người khác nghe thấy được.”

“Cô yên tâm, tôi biết.” Hai người trò chuyện khí thế ngất trời, cách đó không xa đột nhiên có người chừng hai mươi tuổi chạy tới ra mặt, cười ra một ngụm răng trắng: “cô là Ngô Tuyết bên đạo cụ tổ nhỉ.”

“Ân.” Ngô Tuyết gật gật đầu, nghi ngờ nói: “Anh là?”

“Vậy thì tốt quá, tôi chỉ là chân chạy vặt, cô chớ để trong lòng.” Hấn không thềm để ý chút nào khoát khoát tay, chỉ vào hậu phương, “Đạo diễn gọi cô đến phòng nghỉ đằng sau một chuyến, có chuyện tìm cô.”

“Có chuyện tìm tôi?”

“Ân ân.” Ngô Tuyết không hiểu thấu thả đồ vật bên trong xuống, phủ bụi trên người một cái, lại mới tranh thủ thời gian đến phòng nghỉ tìm đạo diễn, chuyện của Tô Nhược đã qua hơn hai tháng, sớm đã bị Ngô Tuyết vung ở sau óc không nhớ nổi. Cho đến khi cô đẩy cửa phòng nghỉ ngơi ra, nhìn bên trong đạo diễn, phó đạo diễn, Lục Diệc Viễn, Tô Nhược. . . một đoàn người chờ, tâm mới bỗng nhiên lộp bộp một tiếng, ám đạo ‘Hồng’ .

“Cô là Ngô Tuyết?” đạo diễn mở miệng trước tiên. Ngô Tuyết cùng tay cùng chân đi tới gian phòng, nơm nớp lo sợ nói: “là tôi, xin hỏi đạo diễn ngài tìm tôi có chuyện gì không?”

“cô tự mình làm chuyện gì, trong lòng mình rõ ràng.” đạo diễn nhấp một miếng nước trà, tư thái cao cao tại thượng nói.

“Tôi không có làm gì a.”

“Tôi thấy cô chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Đạo diễn sớm chuẩn bị tốt hợp đồng cùng chứng cứ vung ở trên bàn, nghiêm nghị nói: “Hai

tháng trước, là cô đem video Tô Nhược quay phim đăng lên trên mạng đi a, căn cứ ký kết hiệp nghị bảo mật, cô phải bồi thường chúng ta một trăm vạn nhân dân tệ.”

“Tôi không có, không phải tôi.” Ngô Tuyết phản ứng đầu tiên liền là phủ nhận. Nhưng người đàn ông ánh mắt ra hiệu, cô chậm rãi tiến lên hai bước, cầm lấy văn kiện trên mặt bàn, tâm bỗng nhiên run rẩy lên, cô chỉ là nhân viên nhỏ, nhân viên làm theo tháng sáu ngàn, một triệu nhiều như vậy, bán cô, cô cũng không thường nổi a! Ngô Tuyết tròn mắt đi lòng vòng, bụm mặt liền khóc thút thít sùi sụt khóc: “Đạo diễn tôi sai rồi, tôi chỉ là nhất thời hồ đồ, thật xin lỗi ô ô...” Ký hiệp nghị bảo mật là một chuyện, muốn hay không bồi thường lại là một chuyện khác.

Ngẫu nhiên bên trong đoàn làm phim có người bại lộ nghệ nhân tư ẩn các thứ, chỉ cần đừng quá mức, trên cơ bản không có mấy cái đoàn làm phim nguyện ý giống trống khua chiêng tốn tinh lực, tiền tài đi truy cứu. Coi như vạn nhất bị phát hiện, chính là đem người đuổi đi, không có ai muốn sẽ phải bồi thường khoản này.

Dù sao đều là người trong giới, vạn nhất đem người chọc tới, chó cùng rứt giậu kể một ít không tốt sự tình, làm lớn chuyện coi như xong.

“Nếu không muốn bồi thường tiền, lúc trước vì cái gì còn làm loại chuyện này, Nhược Nhược vì chuyện của cô, đều bị người ta mắng thảm rồi.” Lục Diệc Viễn hôm nay mặc áo sơ mi trắng đơn giản cùng quần Tây, tóc chia ba bảy, lộ ra cái trán, bộ dáng thành thực rất nhiều.

Hắn cười lạnh một tiếng: “Nghĩ không bồi thường tiền? A!” Hắn mới mở miệng, Ngô Tuyết liền biết là tình huống gì.

Đáy lòng chửi ‘mẹ’, trách cứ Lục Diệc Viễn xen vào việc của người khác, trên mặt vẫn còn giả ra yếu đuối biểu lộ. Ngô Tuyết chuyển di thân thể, vô cùng đáng thương nhìn qua Tô Nhược từ đầu đến cuối không có mở miệng, bắt đầu cầu xin tha thứ: “Thật xin lỗi ô

ô ô việc này là tôi không đúng, là tôi quá không hiểu chuyện, về sau tôi tuyệt đối không dám ô ô ô...” Ở đây trong mọi người, Tô Nhược thân là nhân vật công chúng, nắm bắt cô là tốt nhất.

“Có một việc, tôi rất kỳ quái.” Tô Nhược có chút cong môi, mỉm cười, ngũ quan nhu hòa, trong con người lại một mảnh thanh lãnh, “Tôi và cô không có ân oán, cô tại sao muốn quay video tôi, hao tổn tâm cơ bôi đen tôi?” Thanh âm của Tô Nhược càng ngày càng nhu hòa, tương phản chính là khí chất của cô, lẳng lẹ không thôi: “Nói đi, là ai bảo cô làm như vậy?”

Ngô Tuyết tiếng khóc một giây dừng lại, bối rối lắc đầu: “Không có... Không có ai, tôi chính là lúc ấy cảm thấy chơi vui, nhịn không được.”

“Không nói?”

Tô Nhược nói: “Xem ra cô thật sự rất muốn bồi thường tiền, nha! Không đúng. Chỉ cần cô đi tìm người lúc trước đăng video, đối phương mời thủy quân khổng lồ lên, tự nhiên cũng có thể vì cô thanh toán phí bồi thường vi phạm hợp đồng, chỉ là công việc của cô về sau khả năng sẽ có một chút phiền toái nhỏ.”

“Cô... Đây là ý gì?” Ngô Tuyết run rẩy ngẩng đầu. Nếu để cho người không biết chuyện đến xem, đoán chừng còn muốn cho cô bị người khi dễ.

“Một người tâm tư như cô, ai còn dám thuê vào đoàn làm phim a!” Tô Nhược mây trôi nước chảy nói: “Đúng không, Lục tiên sinh.”

Lục Diệc Viễn thận trọng gật đầu: “Đúng.”

Đạo diễn cũng đi theo phối hợp nói: “Những đoàn làm phim khác tôi không dám nói, dù sao về sau tôi cùng đoàn làm phim của bạn tôi, cô đừng mong vào được.”

Phải biết, đạo diễn trong giới rất ít, cơ bản người người đều quen mặt. Lời này, không thể nghi ngờ là phong sát Ngô Tuyết. Ngô Tuyết

nghe cả người run rẩy, cô trình độ không cao, tiến vào đoàn làm phim cũng là do có người quen mang theo, công việc hàng ngày không tính mệt mỏi, còn có thể nhìn thấy rất nhiều minh tinh, nói ra cũng có mặt mũi, rất nhiều người đối với minh tinh, còn rất là hiếu kỳ.

Cô.. . Không ngờ ném đi phần công tác này. Thế nhưng là... Thấy cô còn đang do dự không quyết, Tô Nhược khẽ cười một tiếng: “Được rồi, cô không muốn nói tôi cũng không ép cô, dù sao hậu quả đều do chính cô gánh chịu, còn người phía sau...” Dừng lại vài giây, “Là Nhâm Tuyết Sinh đi, cô ta luôn luôn không chào đón tôi”

Ngô Tuyết bỗng nhiên ngẩng đầu, một mặt khiếp sợ, còn kém viết lên ‘Làm sao cô biết’ vài chữ to.

” Trong đoàn làm phim này, cũng chỉ có cô ta có thể làm đến nước này.” Tô Nhược nói.

Đạo diễn một mặt xấu hổ nhìn trời, trong đoàn làm phim diễn viên bất hòa, ông có thể làm sao? Ông cũng rất tuyệt vọng a! Lục Diệc Viễn há mồm, lúc đang muốn nói chút gì, hành lang đột nhiên xuất hiện một bóng người, cô mặc váy dài màu xanh da trời, tóc búi cao, mềm mại xõa xuống. Chính là mới vừa rồi bọn hắn nói tới Nhâm Tuyết Sinh.

Cô gái tới có chút vội vàng, gương mặt bên trên mang theo chút nóng bức phoi ra ửng đỏ, gặp Ngô Tuyết khóc sưng mắt, tay vô ý thức nắm chặt, trên mặt lại bảo trì giọt nước không lọt.

Nhâm Tuyết Sinh dịu dàng cười cười, thanh âm nhu hòa: “Tôi nghe người ta nói đạo diễn ở phòng nghỉ họp, nên tới xem một chút.”

Tô Nhược: “...” Láy có này cũng quá mức vụng về, đồ đàn cũng biết là cô ta sợ bại lộ mới tranh thủ thời gian chạy tới. Đạo diễn sắc mặt có chút không dễ nhìn, tùy tiện chỉ cái vị trí: “Cô ngồi trước đi.”

“Được.” Ngô Tuyết từ khi Nhâm Tuyết Sinh tới, con mắt liền không

nhìn được liếc qua, giống như sợ người khác không biết bọn họ âm thầm có dính dáng giống như.

Nhâm Tuyết Sinh hôm qua trải qua thuyết giáo của Thường Thiên Quân, vài ngày so trước đó tỉnh táo rất nhiều. Cô bộ dáng giả bộ như không biết rõ tình hình, nghi ngờ nói: “Đây là thế nào?”

Phó đạo diễn bỏ đi Tô Nhược nói kẻ sai khiến phía sau là Nhâm Tuyết Sinh, đem chân tướng ngăn gọn nói một lần.

“Nguyên lai là dạng này a!” Nhâm Tuyết Sinh cười cười, giống như lơ đãng nói: “Việc này đã qua hơn hai tháng, hiện tại đột nhiên lấy ra, có phải là có chút chuyện bé xé ra to, tôi nhìn cô gái này cũng không giống người xấu, lần sau chú ý một chút là tốt.”

Đám người: “...” A thông suốt! Như thế là thiên vị. Ngô Tuyết nín khóc mỉm cười, tranh thủ thời gian muốn đem gốc rễ lời này cho tiếp xuống: “Cám ơn cô, tôi thật sự biết sai rồi, về sau tôi cũng không dám nữa.”

“Đây là chuyện nội bộ của đoàn làm phim, hẳn là giao cho đạo diễn đến quản mới đúng, Nhâm tiểu thư nhiệm vụ chủ yếu, vẫn là hảo hảo đóng phim đi.” Tô Nhược lại không nghĩ như vậy nhẹ nhàng bỏ qua chuyện này, cô quay đầu nhìn về phía đạo diễn, “Phải vậy không, đạo diễn.”

Đạo diễn qua tuổi ba mươi nhìn cô gái sau lưng Lục Diệc Viễn, nào dám nói ‘Không’? Tranh thủ thời gian gật đầu đồng ý. Nhâm Tuyết Sinh thấy thế, lửa giận trong lòng lại soạt soạt soạt mọc lên.

Nếu như không phải là có Lục Diệc Viễn... “Tôi biết Tô tiểu thư cô thân là người bị hại trong lòng không thoải mái, nhưng chuyện đã qua, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.”

“Nhâm tiểu thư hiện tại không gọi tôi là Nhược nhược rồi?”

Trên mặt cô hiện lên một vòng mỉa mai như có như không, cả người

khí thế mở rộng, không còn bộ dáng đăm đăm tỉnh táo trước đó, lại có vẻ càng mỹ lệ cường đại, để cho người ta mê muội, “Tôi cái này cũng là vì đoàn làm phim, trước đó chỉ là tôi một người xảy ra chuyện, vạn nhất về sau cô đem mục tiêu đặt ở trên thân Thường Ảnh đế, đạo diễn hoặc là Lục tiên sinh làm sao bây giờ? Chờ tuôn ra hắc liêu lại bỏ cứu còn kịp sao?”

“Thiện lương là tốt, nhưng là thiện lương quá độ, chính là ngu xuẩn.” Tô Nhược nói chính nghĩa, chụp mũ này, căn bản để cho người ta tìm không thấy sai lầm.

Nếu như không phải tất cả mọi người chân tướng rõ ràng, chỉ sợ cũng thật sự bị cô cho hù dọa, còn sẽ tâm sinh cảm kích ~ Tô Nhược ý nghĩ rất đơn giản, cô muốn rời khỏi đoàn làm phim, cùng Nhâm Tuyết Sinh vạch mặt cũng không sợ cô ta phát động ‘ công kích Vật lý ‘, dẫn đến mình thua thiệt. Như vậy trước khi đi cô nên để lại một cái đại lễ, nhiều bổng a!

-----oOo-----

Chương 14: Nữ chính là người trùng sinh (14)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đoàn làm phim quan hệ rắc rối phức tạp, cho dù Nhâm Tuyết Sinh ở bên ngoài là một đại minh tinh, fan hâm mộ vô số, đối mặt đạo diễn, người đầu tư, nên thấp đầu vẫn phải là thấp. Nhâm Tuyết Sinh không nói một lời ngời trên ghế, mặt lộ vẻ không ngờ, hiển nhiên trong đầu không thoải mái.

Tô Nhược cười một tiếng, nhìn về phía Ngô Tuyết: “Vì một chút tiền nhỏ, kết quả chẳng những phải bồi mọi triệu, còn mất việc, về sau không thể vào đoàn làm phim nữa, thật đáng thương.” Thanh âm thương hại kia mang theo vài phần châm chọc như có như không, kích thích trái tim yếu ớt.

“Chờ cô qua được cửa ải này, sau này không chỉ một triệu thôi đâu?” Tô Nhược chậm lại tiếng nói, từng bước một dẫn dắt đối phương đi vào bẫy, “Trừ phi có người đứng sau, chịu bồi thường số tiền kia.”

“Ai nha, không đúng, đầu năm nay thủy quân có bao nhiêu lợi hại, tùy tiện mời, chỉ sợ điểm này, đồ chơi nhỏ liền một chút đã kích cũng không chịu nổi.” Tựa như Bỉ Ngạn Hoa nhiệt liệt nở rộ tại Minh Hà xinh đẹp, dùng phương pháp, đem đối phương từng bước từng bước dẫn dụ tiến vào bẫy, làm cho Nhâm Tuyết Sinh không biết làm sao, sợ hãi sợ hãi, đầu não không cách nào vận chuyển.

Đạo diễn toàn bộ ngậm miệng, nhìn Tô Nhược ánh mắt mang theo kinh ngạc không che giấu được. Một hoa giấy giản dị giờ đã biến thành hoa anh túc có độc. Chênh lệch có chút lớn, để cho người ta sợ hãi.

Trong đó người bối rối nhất không thể nghi ngờ là Nhâm Tuyết Sinh, cắn môi, cố gắng duy trì biểu tình bình tĩnh, có thể thấy đáy mắt lại tràn đầy dữ tợn. Cô mở miệng: “Ngô Tuyết là một cô gái, tổ đạo cụ mỗi ngày đều chuyển vật nặng, chuyển sang nơi khác làm việc cũng rất tốt.”

“A?” Ngô Tuyết ngẩng đầu, mặt mờ mịt luống cuống.

“Đi địa phương mới, lại phải thích ứng.” Tô Nhược yếu ớt thờ dài một tiếng, giống như thật sự vì đối phương lo lắng, “Còn không bằng hảo hảo ‘Nhận làm’, được đạo diễn tha thứ, cũng không cần vì kiện cáo mà phải luống cuống tay chân.”

Ngô Tuyết kinh hãi: “Còn muốn thừa kiện.”

“Đương nhiên, là đôi61 phương bội ước, đoàn làm phim tự nhiên cũng nên kiện đối phương, việc này nếu truyền đi ra bên ngoài...” Tô Nhược bưng lấy mặt, ” fan hâm mộ tôi, chỉ có một phần nhỏ như vậy, có vẻ như có chút cực đoan, cô...” Lời nói không cần phải nói quá rõ ràng, thích hợp khiến đối phương tự tưởng tượng, càng khùng bố hơn.

“Đủ rồi, cô đe dọa tôi!” Nhâm Tuyết Sinh bỗng bật phát, lớn tiếng gào lên.

Tô Nhược ngẩng đầu, khuôn mặt hoàn toàn bình tĩnh: “Tôi chỉ dựa theo tình huống hiện tại, suy đoán một chút tương lai có khả năng sẽ phát sinh mà thôi, cô làm gì phản ứng lớn như vậy? Chẳng lẽ cô đang... Sợ hãi?”

“Cô —— ”

“Ô ô ô tôi nói... Ô tôi nói...” Ngô Tuyết kêu khóc đánh gãy lời hai người, cùng trước đó khác biệt, lần này Ngô Tuyết hiển nhiên là bị Tô Nhược xoay vòng bên trong, sợ hãi không được, phảng phất giống như một giây sau toàn bộ thế giới đều sẽ tới mắng cô.

Càng cùng giới giải trí tiếp xúc nhiều, càng biết bạo lực internet khủng bố đến mức nào. Nghĩ đến sự tình bại lộ về sau, thân phận của mình, gia đình, địa chỉ chờ toàn đều sẽ bị người ta đào ra, chung quanh hàng xóm sẽ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, Ngô Tuyết nước mắt ào ào rơi xuống. Cô đem chuyện Nhâm Tuyết Sinh đến tìm mình giao dịch nói ra, tiện thể còn lấy điện thoại di động ra, cung cấp hình ảnh chụp màn hình ghi chép cuộc nói chuyện phẩm .

Tô Nhược cầm lên nhìn một chút, không ngoài dự liệu, là một tiểu hào, căn bản được không tính là chứng cứ gì.

“Là tôi bị ma quỷ ám ảnh, tiền tôi cũng không cần, cô đừng kiện tôi...” Tô Nhược đem hình ảnh phát qua điện thoại di động của mình, ngược lại nhìn về phía sắc mặt tái xanh Nhâm Tuyết Sinh, cô nói: “Từ khi tôi vào đoàn phim, cô vẫn luôn nhằm vào tôi, ghen ghét thật sự sẽ khiến con người trở nên mười phần xấu xí đấy.”

“A? cô nói cái gì? Tôi ghen ghét cô?” Nhâm Tuyết Sinh giống như là nghe chuyện cười lớn, ‘Ha ha ha’ cười ha hả, chỉ là thanh âm kia, từ đầu đến cuối mang theo cảm giác cứng ngắc: “Cô có cái gì, đáng giá để tôi ghen ghét?”

“Nguyên nhân đương nhiên là...” Tô Nhược duỗi tay ra ngón tay trắng nõn tinh tế, chỉ về một hướng, từ đầu đến cuối ở phía sau làm hậu thuẫn Lục Diệc Viễn, “. . . Hả, cô thích Lục Diệc Viễn, hết lần này tới lần khác hẳn vẫn thích tôi, vì yêu nổi điên, nghe thật là có chút lãng mạn a!”

Tô Nhược tiếp tục nói: “Đáng tiếc hiện thực không phải truyện cổ tích, như hành vi cô vậy chỉ làm cho người cảm thấy buồn nôn.”

“Cô có tư cách gì giáo huấn tôi?” Nhâm Tuyết Sinh cũng là võ đã mẽ không sợ rơi, “Không có Lục Diệc Viễn, thì Tô Nhược cô là cái thá gì? Ngày hôm nay cô có thể đứng ở chỗ này, trở thành người thắng, còn không phải là bởi vì hẳn, dựa vào đàn ông, cô còn hãnh diện như vậy ha ha.”

Nhóm đạo diễn quả thực là bị Nhâm Tuyết Sinh khẩu xuất cuồng ngôn dọ sợ, kém chút muốn đi lên.

“Phép khích tướng đối với tôi vô dụng.” Tô Nhược chậm rãi trả lời.

Trong xã hội hiện đại, nhân mạch là một vòng không thể thiếu, mỗi thời mỗi khắc đều sẽ có người dùng đến, đó cũng không phải chuyện gì đáng xấu hổ

“Đúng vậy a! Ai như cô da mặt thật dày.” Tô Nhược lắc đầu, cảm giác Nhâm Tuyết Sinh thật là không có thuốc nào cứu được: “Cô đã khinh thường dựa vào những người khác như thế, vậy nhân vật này cô làm thế nào có được?”

Nhâm Tuyết Sinh cười châm chọc, “Tôi nhớ hình như ban đầu đạo diễn vừa ý là một người khác, còn không phải nhờ người đại diện chấp nối, đi cửa sau, mới đem cô nhét vào, cô vừa rồi nói như vậy, bây giờ có phải là nên tự mình giáo huấn mình một chút a! hai mặt cũng không phải thói quen tốt.”

“Kia là công ty của tôi! ! !”

” Lục Diệc Viễn là người theo đuổi tôi, lui mười ngàn bước, liền coi hắn là bạn tốt bình thường, tìm bạn bè giúp đỡ mà thôi, còn cần phải thương cương thương tuyến?”

Lục Diệc Viễn tranh thủ thời gian muốn làm trung tâm: “Tôi và Nhược Nhược sau này sẽ là người một nhà, phù sa không lưu ruộng ngoài, không giúp cô ấy chẳng lẽ giúp người quái dị như cô sao?”

Đạo diễn một đoàn người mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, coi mình là cái Mộc Đầu Nhân, không muốn chen vào trong bát quái đi.

“Ai cùng anh là người một nhà? ?”

Lục Diệc Viễn ủy khuất nói: “Thì... Bạn gái?” Tô Nhược thanh đạm

liếc mắt nhìn hấn.

Cầu sinh dục cường đại nam nhân lập tức đổi giọng: “Hiện tại chúng ta chỉ là bạn bè...” Dừng lại vài giây, hấn không từ bỏ nói: “Xem hôm nay anh tặng quà cho em, có thể hay không để cho anh thăng chức trước.”

Tô Nhược suy nghĩ trong chốc lát, phi thường thành thật nói: “Dù cho không có anh, những chuyện này tự tôi cũng có thể giải quyết.”

Lục Diệc Viễn: “... Vậy làm một buổi hẹn? Ăn một bữa cơm?” Cái gọi là yêu cầu, chính là như thế từng bước từng bước hạ thấp xuống.

“Có thể.” Dù sao hấn đã ném qua cảm giác bị từ chối rất nhiều lần, Lục Diệc Viễn nghe vậy tựa như là nhặt được lợi ích to lớn, nhìn Nhâm Tuyết Sinh kém chút cắn nát môi dưới, Nhâm Tuyết Sinh hít sâu một hơi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Chính tôi mất mù, không nghĩ tới có người so với tôi càng mù hơn.” Tô Nhược đồng ý gật đầu.

Lục Diệc Viễn: “...”

Nhâm Tuyết Sinh: “...”

“Yêu đương không bằng làm việc, tôi bề bộn nhiều việc, dù cho yêu anh, về sau đoán chừng cũng không có bao nhiêu thời gian ở cạnh anh.” Tô Nhược quay đầu thật lòng đối với Lục Diệc Viễn an lợi nói: “Không bằng anh tìm một cô gái ôn nhu thích hợp quan tâm anh.”

Lục Diệc Viễn cho dù tính tình tốt, lúc này cũng phải giận điên lên: “Em mới vừa rồi còn đáp ứng hẹn hò với anh.”

“Nhưng chúng ta còn chưa có đi.”

“Anh còn giúp em.”

Tô Nhược: “Bởi vậy anh đã hiểu rõ tính cách của tôi, hiện tại nên rút lui, đừng kịp thời, không tổn thương mới là lựa chọn tốt.” Tô Nhược còn kèm thêm mấy chữ lạnh lùng, ích kỷ, xấu tính, viết ở trên mặt.

Lục Diệc Viễn chân thành nói: “Thật là đúng dịp nha! Chúng ta cần bã phối cần bã, cũng đừng đi gieo tai họa người khác.”

Tô Nhược: “...” Hai người bọn họ một lần lại một lần, liếc mắt đưa tình, hoàn toàn không nhìn bên cạnh còn có Nhâm Tuyết Sinh, chuyện ngày hôm nay cô thất bại, cũng may không hoàn toàn bại. Nói chuyện phiếm ghi chép nên ra đi như thế nào, chỉ cần không có chứng cứ xác thực, mình sẽ không thất bại.

Về phần đắc tội với người Lục Diệc Viễn? Lục gia xác thực cường đại, có thể giới giải trí cũng không phải do một mình Lục gia định đoạt, danh tiếng của cô cùng giá trị buôn bán rất lớn, công ty không nghĩ muốn mất đi cái cây rặng tiền này, nhất định phải đến che chở cô, cô còn có cơ hội.

Bởi vì cái gọi là làm người lưu một tuyến, ngày sau dễ nói chuyện. Giống như tình huống bây giờ triệt để vạch mặt, giới giải trí bên trong cũng rất ít gặp, đạo diễn yên lặng thở dài một hơi, cảm thấy mình lúc trước xem như triệt để nhìn lầm.

Nhâm Tuyết Sinh không được, sớm muộn sẽ đóng băng. Mà Tô Nhược... Ông nhìn không thấu. Cuối cùng, Nhâm Tuyết Sinh bởi vì vi phạm với hiệp nghị bảo mật đoàn phim, cần bồi thường thường một ngàn vạn Nhân Dân tệ, bộ kịch này cát-sê xem như ném vào rồi một phần ba, làm cho cô ta đau lòng không được; tổ đạo cụ tự nhận lỗi từ chức, đi những đoàn phim khác tiếp tục đi làm.

Cùng lúc đó, trên mạng cũng lưu truyền ra một chút lưu ngôn phi ngữ. Thanh âm không lớn, lại đầy đủ hủy diệt Nhâm Tuyết Sinh trước đó vẫn còn hình tượng hoàn mỹ. Tô Nhược ngồi trên ghế sa lon trong phòng, nhẹ nhàng nhấp một miếng trà sữa, nhìn USB màu bạc trong tay, qua hồi lâu, lại lần nữa nhét trở về túi xách bên trong.

Đây là thu thập chuyện xấu liên quan tới Nhâm Tuyết Sinh, cùng đối phương tại đoàn làm phim phát cáu, NG video. Lúc đầu Tô Nhược là dự định rời đoàn làm phim liền thả ra, làm cho đối phương lĩnh hội một chút tâm tình nguyên chủ ngay lúc đó, nhưng có Lục Diệc Viễn chặn ngang, không duyên cớ để Nhâm Tuyết Sinh bồi thường một ngàn vạn. Thứ này tạm thời không cần dùng tới.

Dù sao cũng là do Nhâm Tuyết Sinh ngu ngốc thôi, hủy không được căn cơ, chỉ cần cô còn ra tác phẩm, sẽ có fan hâm mộ vì cô nói chuyện. Tô Nhược cần làm, chính là buộc Nhâm Tuyết Sinh, khiến cô ta sụp đổ, từ đó chuyện càng thêm điên cuồng.

Cắm vào phiếu tên sách Tác giả có lời muốn nói:

Tô Nhược: Người tiếp tục nhảy nhót, ta liền ở bên cạnh chơi với người.

Lục Diệc Viễn: Cho đại lão đưa trà. Nhâm Tuyết Sinh: Trở ngại Âm Hương buổi sáng luôn luôn dậy không nổi, về sau thời gian đổi mới liền đều đổi đến mười hai giờ khuya rồi~~ trời tối ngày mai gặp rồi~~ Ngẫu nhiên ba mươi hồng bao ~~ Cảm tạ trở xuống tiểu thiên sứ nhóm địa lô, a a kít.

Thiên: vì độc giả đầu tiên của tui, vote cho tui, tặng liền 4c

-----oOo-----

Chương 15: Nữ chính là người trùng sinh (15)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Tô Nhược thực chất ở công ty chỉ là nghệ sĩ hạng 2, cũng không quá được coi trọng, nhờ vào Nhâm Tuyết Sinh trước đó đem chuyện của cô náo động đến toàn giới đều biết, ngược lại để danh tiếng của cô nâng cao một bước, danh tiếng nhảy vọt.

Công ty lập tức liền coi trọng trình độ Tô Nhược. Cô cùng ngày vừa mới trở về nhà, người đại diện liền lái xe tới, đồng thời mang đến không ít tài nguyên. Tô Nhược về sau càng không tệ, liền hỏi chuyện trước đó để người đại diện chú ý: "Phim mới Trần đạo diễn chị nghe đến chừng nào thì bắt đầu tuyển diễn viên?"

Người đại diện mơ hồ, theo bản năng trả lời: "Trong giới đều đang đồn tháng sau bắt đầu, nhưng thời gian cụ thể còn chưa quyết." Nói xong cô mới phản ứng được, bất khả tư nghị nói: "Không thể nào, em thật sự muốn đi? Chị nghe nói Trần Hữu Sinh nóng tính, lại xấu tính, không ưa nhất. . . Kỹ thuật diễn không tốt, còn mua mặt thảo nhân vật giả thiết minh tinh."

"Đi, có phim tốt, sao lại không đi?" Tô Nhược nói chuyện đương nhiên.

Người đại diện nhả rãnh: ". . . Em đối với mình cũng tự tin quá."

Trần Hữu Sinh năm nay mới hai mươi chín tuổi, trong giới tuổi tác xem như rất nhỏ, mà đã có thể một mình đảm đương một phía, ra phim tốt đã bùng ra ba vị Ảnh đế, hai vị Ảnh hậu, chính mình cũng cầm giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất hai lần.

Chỉ cần có dã tâm, đối với phim mới của hần đều nhìn chăm chăm. Không phải chỉ người đại diện, mà còn Ảnh hậu tiểu hoa đán đều nhìn chăm chăm vai diễn kia, Tô Nhược xét về ngoài không có vấn đề, nhưng kỹ thuật diễn. . . Ngắn ngủi hai tháng mà thôi, coi như có điểm tốt, nhưng chẳng lẽ có thể hơn được những kẻ già đời kia.

“Dù sao đến lúc đó chị nhất định phải cho em tranh thủ thử sức.” Tô Nhược vỗ vỗ bờ vai của cô, vô cùng thận trọng nói: “Nhất định, em đi lên đây?”

Người đại diện: “. . . Tốt a.” Cô cúi đầu nghĩ nghĩ, tựa hồ là suy nghĩ đến cái gì, đột nhiên giữ chặt Tô Nhược tay nói: “Không bằng em để vị kia của nhà em . . . Đi đập tiền, đừng quá cố lấy mặt mũi, có người cung cấp tài nguyên mà không cần là đồ ngốc, em cũng đừng học theo mấy nhân vật nữ chính phim truyền hình, rõ ràng chuyện có thể giải quyết rất đơn giản, hết lần này tới lần khác muốn làm cho phiền phức.”

“Chị nói rất đúng.”

“Cho nên —— ” Tô Nhược đánh gãy lời cô nói: “Nhưng là, chị cảm thấy Trần Hữu Sinh sẽ thiếu đầu tư?”

Người đại diện: “. . .” Thất sách Mã Đan.

Tô Nhược: “Được rồi, chị đừng quá lo lắng, chúng ta dựa vào thực lực thủ thắng.”

Người đại diện trầm mặt một lát, yếu ớt nói: “. . . Vậy chị đợi một chút em dựa vào giá trị nhan sắc thu phục Trần đạo diễn.”

Tô Nhược: “. . .” Lời này làm sao lại có chút không đúng? Người đại diện dưới tay còn có những nghệ sĩ khác, rất bận rộn, ở bên này Tô Nhược cùng cô thảo luận một chút quá trình làm việc xong, liền vội vàng lái xe rời đi.

Tô Nhược một mình không có việc gì, dứt khoát trạch trong nhà, lại bắt đầu suy nghĩ phim Trần Hữu Sinh. Mỗi người đều có phong cách cá nhân thuộc về mình, phim Trần Hữu Sinh, ống kính duy mỹ, biên tập trôi chảy, từ đầu đến cuối đều quán xuyên một đầu chủ tuyến, không lạc đề, đánh giá cũng rất cao.

Hệ thống đi theo túc chủ cùng một chỗ nhìn: “Cái này trước đó không phải cô đã nhìn qua sao?”

“Ân.” Tô Nhược gật đầu, “Ta lại suy nghĩ một chút.”

Hệ thống: “. . .” Mỗi người thành công đều không phải vô duyên vô cớ có được, Tô Nhược dù cho có kỹ thuật diễn từ đời trước, cũng không dám khoe khoang khoác lác, cam đoan thực lực mình có thể mạnh hơn Ảnh hậu, cho nên người Trần Hữu Sinh đặc biệt thích, liền lộ ra mười phần trọng yếu.

Hết lần này tới lần khác người này hấn rất thần bí, trừ điện ảnh rất ít khi tiến hành hoạt động xã giao.

Có năng lực, chính là lão Đại, tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm. Thời gian một tháng, một cái chớp mắt đi qua. Nương theo lấy Nhâm Tuyết Sinh, Thường Thiên Quân sắp truyền tới tin tức, còn có phim mới Trần Hữu Sinh « nội ứng » ngày 20 tháng 9 sẽ thông báo chính thức tuyển diễn viên.

Người đại diện Tô Nhược vẫn là rất đáng tin cậy, trực tiếp cho cô thử sức. Tô Nhược hoảng hốt lúc này mới nhớ tới. Trong kịch bản Nhâm Tuyết Sinh cùng Thường Thiên Quân lúc này đã bắt đầu yêu đương, đằng sau hai người cùng một chỗ thông qua thử sức, diễn nam nữ chính « nội ứng », tại kịch bản bên trong, tình cảm tiến một bước sâu hơn, mà Trần Hữu Sinh. . . Thì khụ khụ. . . Hình tượng nam phụ chính diện so với Lục Diệc Viễn hơi tốt hơn một chút.

Trần đạo diễn có vẻ hơi u buồn, yêu nữ chính trong màn ảnh, bắt đầu điên cuồng vì Nhâm Tuyết Sinh trái đường. Đương nhiên, nam phụ mà ~ Chính là vì những người khác làm áo cưới, về sau Nhâm

Tuyết Sinh kết hôn hẳn còn xin đi làm phù rể, Trần đại đạo diễn chỉ có thể rưng rưng chúc mừng Nữ Thần tân hôn hạnh phúc, trăm năm tốt hợp, có thể nói là rất thảm rồi.

Tô Nhược nhìn trong tay chỉ có một tình tiết nhỏ trong kịch bản, mắt hạnh xinh đẹp nhắm lại, xem ra nhân vật nữ chính này, cô không thể không cần.

Đi con đường Nhâm Tuyết Sinh rồi, khiến cô ta không đường có thể đi.

** *

Nhâm Tuyết Sinh gần đây rất không thuận lợi. Cô dùng tiền tài dẫn dụ nhân viên công tác đoàn làm phim đăng tải video Tô Nhược phát cáo, mời thủy quân bơi đen chuyện của cô, cơ hồ có thể nói là mọi người đều biết. Hết lần này tới lần khác trước đó vẫn luôn mang theo điệu bộ quan tâm ôn nhu, cùng bộ mặt thật tương phản quá lớn, triệt để sụp đổ.

Người trong đoàn làm phim ở trước mặt Nhâm Tuyết Sinh sẽ không nói gì, nhưng có thể phía sau nghị luận không dứt. Thực chất đạo diễn, phó đạo diễn cùng biên kịch đối với cô có thái độ tốt, lúc này cũng tự động xa lánh cô. Nhâm Tuyết Sinh rõ ràng cảm nhận được, cô bị cô lập. Duy nhất đối cô coi như không tệ, ngược lại là người trước đó bị cô ghét bỏ người thành thật —— Thường Thiên Quân.

Đối với Thường Thiên Quân tình trạng nào đến giờ này, Nhâm Tuyết Sinh trong lòng đã sớm ảm ảm có chút hối hận rồi, chỉ là cô một mực nói với mình, về sau nhất định có thể tốt hơn, không cần để ý hẳn, mới miễn dè nén xuống. Nhưng bây giờ. . . Nhâm Tuyết Sinh chưa bao giờ so giờ khắc này, càng thêm cảm thấy khổ sở hối hận.

Người giống như Thường Thiên Quân vậy, dáng dấp tuấn lãng, eo hẹp, vai rộng, đôi chân dài, tính tính tốt lại ôn nhu, dù cho không nói lời tâm tình lãng mạn, nhưng hẳn quan tâm lại thời thời khắc khắc tồn tại. Nhâm Tuyết Sinh dám thề, nếu như cô cùng Thường Thiên

Quân kết hôn, tương lai dù cô thân bại danh liệt, lọt vào vạ người thóa mạ, người đàn ông này cũng từ đầu đến cuối sẽ không rời không bỏ cô. Có lẽ nghe có chút ngốc. Nhưng đây cũng là sự kiên trì cùng tín niệm thuộc về hắn. Nhâm Tuyết Sinh bưng lấy ly trà sữa trợ lí mua về, nhấp một miếng, không biết qua bao lâu, cô mới khăn trương nói với người đang xem kịch bản cách đó không xa: “Thiên Quân, anh...Hỏi chuyện trước đó, tôi còn có thể trả lời sao?” Dù cho trong tiệm cơm hắn đã cự tuyệt qua một lần, đối mặt nhu bây giờ, Nhâm Tuyết Sinh vẫn là không để ý mặt mũi, mở miệng lần nữa.

Thường Thiên Quân thấp giọng nói: “Thật có lỗi.”

“Vậy tôi. . . Có thể hỏi anh sao?” Nhâm Tuyết Sinh lấy dũng khí nói: “chúng ta trước đó đối với nhau đã không phải là tình hữu nghị, hiện tại lại một lần, cũng có thể đi.”

“Tôi chỉ đem cô trở thành bạn bè.” Thường Thiên Quân có chút khó khăn.

Nhâm Tuyết Sinh: “Bạn bè cũng có thể thăng cấp thành tình cảm nam nữ a!”

Thường Thiên Quân đau đầu không được: “Nếu như hành vi của tôi trước đó khiến cô hiểu lầm, vậy tôi xin lỗi, là tôi không đúng, về sau tôi sẽ chú ý.”

Không kịp bận tâm sắc mặt Nhâm Tuyết Sinh bỗng khó nhìn lên, hắn tiếp tục nói: “Người luôn muốn hướng về phía trước mà đi, quá khứ tóm lại là quá khứ.” Nhâm Tuyết Sinh cảm giác ngực của mình đau cực kỳ, thậm chí có chút ury khuất, nghĩ đến hắn đã không thích mình, vì cái gì còn đối với cô tốt như vậy? Có thể đối mặt với hắn giải thích, cô lại một câu đều hỏi không ra, chỉ có thể giậm đùng đùng bỏ đi.

Thường Thiên Quân vuốt vuốt cái trán, nhẹ xuyt một hơi. Một mực tại bên cạnh vừa nhìn tiểu trợ lí đại đại liếc mắt, giậm không tranh đạo: “Thường ca, em cũng đã sớm nói, đã đều không thích, về sau

liền tránh xa một chút, anh cũng tốt bụng quan tâm đưa tới cửa, kết quả anh nhìn đi a? Chẳng những không được gì, đối phương ngược lại còn trách anh.”

“Tôi không phải là nhìn cô ấy chỉ là một cô gái nhỏ, bên trong đoàn làm phim. . . Thật đáng thương. . .” Thường Thiên Quân càng nói càng không có lực lượng, “Được rồi, về sau chúng ta đều chú ý một chút.”

“Hiểu rõ.” Thế là, từ ngày này lên, Nhâm Tuyết Sinh rất nhanh liền cảm nhận được Thường Thiên Quân đối cô lạnh lùng xa cách, không giống như là bạn bè, khác nào người xa lạ.

Nhâm Tuyết Sinh trong lòng cực kỳ không thoải mái, nhịn mấy ngày, thẳng đến đoàn làm phim quay xong, cô mới chạy tới chặn người.

“Anh đây là ý gì?”Nhâm7 Tuyet61 Sinh một mặt chất vấn.

Thường Thiên Quân mòng bức: “Thế nào?”

“Anh những ngày này. . .” Nhâm Tuyết Sinh cắn môi, “Vẫn luôn. . . Trốn tránh em đi, rõ ràng trước đó anh còn thường xuyên cùng em đối diễn, cho trợ lí đưa trà sữa. . . Hiện tại. . .” Thái độ vi diệu thay đổi, cũng không phải dăm ba câu là có thể nói rõ.

“Tất cả mọi người nhận biết lâu như vậy, tôi không cần thiết cố ý đi trốn tránh cô.”

“Vậy sao anh không tới tìm em?”

“cô là con gái, cùng tôi gần gũi quá, đối với cô thanh danh không tốt lắm.” Thường Thiên Quân hàm hồ nói: “Phim đã quay xong, đối diễn không có gì tốt, trà sữa, cô không phải sợ béo lên à. . .”

Nhâm Tuyết Sinh: “Vậy chúng ta về sau, còn có thể làm bạn bè sao?” Thường Thiên Quân: “. . .”

Trong đầu của hắn đột nhiên toát ra một ca khúc mùi phàn ma tính — ‘Ban đầu là em muốn tách ra, tách ra liền tách ra, bây giờ lại muốn dùng chân ái, đem anh gọi về, tình yêu không phải em muốn mua. . .’. Sợ hãi đến cả người hắn kém chút đều nhảy dựng lên.

” Tôi còn có rất nhiều quảng cáo cần quay, thời gian đang gấp, không rảnh lắm.” Thường Thiên Quân uyển chuyển dùng nói sang chuyện khác biện pháp, cự tuyệt cô.

Thân làm một cầu độc thân, vì để tránh tai tiếng, hắn vẫn nên cùng cô tránh đi tốt nhất.

Nhâm Tuyết Sinh: “Anh thật sự một tia hi vọng cũng không cho em sao?”

“Thật xin lỗi.” Thường Thiên Quân buồn rầu không được, bị đá rõ ràng là hắn, vì sao cuối cùng nói xin lỗi lại là hắn?

Nhâm Tuyết Sinh chưa từ bỏ ý định: “Em nghe nói anh thử vai phim của Trần đạo diễn « nội ứng ».”

“ . . . ”

Nhâm Tuyết Sinh: “Em cũng sẽ đi thử vai, về sau. . . gặp lại ở đoàn làm phim.”

Thường Thiên Quân: “. . .” Hắn hiện tại chạy còn kịp sao? (haha)

Cắm vào phiếu tên sách Tác giả có lời muốn nói: Thường Thiên Quân là người tốt chính trực, nhưng đáng tiếc ta liền thích yêu nam chính có cá tính đương nào hì hì ha ha, dạng này mới có thể mặt dạn mày dày đuổi theo người nha ~ Lục Diệc Viễn: ... Yên lặng rút ra đại khảm đao.

Thiên: sau này chắc sẽ lướt bớt phần lời tg

-----oOo-----

Chương 16: Nữ chính là người trùng sinh (16)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Tô Nhược muốn đi thử vai phim của Trần Hữu Sinh, Lục Diệc Viễn sớm nhận được tin tức. Đang thử vai trước một tuần lễ, lúc hai người cùng nhau ăn cơm, hấn ưu nhã cất lấy bò bít tết, một bên như có như không tìm hiểu nói: “Em thật sự muốn đóng phim điện ảnh?”

“Ân.” Tô Nhược gật đầu. Thế là, Lục Diệc Viễn sắc mặt đột nhiên liền có chút ưu thương, yếu ớt thở dài một hơi, hấn thận trọng quyết định: “Anh hôm nay trở về liền đập tiền Trần Hữu Sinh, nếu thực sự không được, tìm quan hệ phá hỏng con đường của hấn, nữ chính nhất định sẽ là em.”

Tô Nhược... Tô Nhược cảm giác mình so Lục Diệc Viễn còn ưu thương.

Cô nhấp một chút rượu đỏ, cự tuyệt nói: “Không cần.”

“Giới giải trí người tìm quan hệ nhiều vô số kể, anh đừng làm chuyện dư thừa, đây đều là tôi tự nguyện.”

Lục Diệc Viễn bản thân còn nói rất kiêu ngạo, con mắt lóe sáng như sao, chỉ kém ở trên mặt viết ‘Nhanh khen anh’ ba chữ.

“Không quan hệ gì với chuyện này, chuyện Trần Hữu Sinh, em không nên nhúng tay, anh có kế hoạch.” Dứt lời, Tô Nhược lại cường điệu nói: “Đừng thêm phiền.”

Lục Diệc Viễn: “...”QAQ

“Cùng Nhâm Tuyết Sinh có quan hệ?” Hấn chần chờ một chút, dựa vào trực giác hỏi ra lời. Tô Nhược mặc dù có chút hiếu kì hấn là thể nào đoán được, nhưng không có biểu hiện ràng ngoài, trực tiếp gạt đầu, biểu thị không sai. Nói được lúc này, Tô Nhược nghĩ là Lục Diệc Viễn sẽ bắt đầu hỏi ‘Hai người vì cái gì kết thù a?’ chờ lời nói lúc... Lại nghe được hấn mười phần quả quyết mở miệng: “Có cần hay không anh giúp em chơi chết cô ta?”

Tô Nhược đầu méo mó: “A?” Đại khái là lỗi tai của cô có vấn đề đi, làm sao luôn cảm thấy... Có chút không đúng? Lục Diệc Viễn lại từ từ lặp lại một lần, câu chữ rõ ràng, còn mẹ nó nhắc tay thè, cam đoan mình có thể làm sạch sẽ để người ta tìm cũng không ra. Trọng điểm là cái này sao uy! Tô Nhược tâm tình phức tạp.

“Nhưng mà... Nhưng... Anh có một nguyện vọng nhỏ.”

Lục Diệc Viễn sắc mặt trắng nõn nhiễm lên một tầng ửng đỏ, ánh mắt lấp lóe, “Em có thể hôn anh một cái không?”

Tô Nhược: “... .” A! Lục Diệc Viễn. Người có thể quang minh chính đại đưa ra loại yêu cầu này, Tô Nhược cảm thấy, mình quả nhiên vẫn còn là một đứa trẻ, uống một hớp rượu bình tĩnh lại một chút, cô không nói lời nào, Lục Diệc Viễn ở phía đối diện nháy mắt mấy cái, lông mi thon dài tựa như một thanh tiểu phiến tử, dưới mí mắt rơi xuống một hình bóng nhỏ, lông mày hơi nhíu, mang theo điểm ưu thương như có như không, cả người nhìn tựa như tiểu vương tử thận trọng.

“Không được sao?” Thanh âm của hấn càng ngày càng thấp, “Nhược Nhược em thật sự chán ghét anh đến vậy sao?”

“Em như vậy... Anh rất khó chịu.” Trên thân khí tức hắc ám, đang nhanh yếu tỏa ra, như thể bất cứ lúc nào cũng sẽ hắc hóa chó đại.

“Đưa tay ra.” Âm thanh quen thuộc vang lên, Lục Diệc Viễn đại não còn không có kịp phản ứng, thân thể cũng đã theo bản năng làm ra

lựa chọn, hắn đem tay phải của mình đưa tới.

Ngay sau đó, hắn cảm nhận được một mảnh da thịt mềm mại, chạm đến. Hai người ở trên bàn nắm tay, năm ngón tay giao nhau, có thể rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ cực nóng của nhau.

“A? ?” Lục Diệc Viễn ngu ngơ, còn có chút không rõ ràng.

Tô Nhược bắt đắc dĩ thở dài một hơi nhìn, cô hỏi: “Anh sẽ cùng người chán ghét mình đi ra ăn cơm sao?” Không cần nghĩ vấn đề này, Lục Diệc Viễn trực tiếp lắc đầu.

“Sẽ tùy tiện cùng khác phái nắm tay sao?”

“Sẽ không.” Lục Diệc Viễn nói, con mắt càng ngày càng sáng, hắn không kiềm được kinh hỉ, “Cho nên Nhược Nhược chúng ta bây giờ là kết giao sao?”

Tô Nhược suy nghĩ một chút, cố mà làm nói: “Xem như thử việc đi.”

“Oa!” Lục Diệc Viễn thán phục một tiếng, thập phần hưng phấn nói: “Đặt câu hỏi, vậy anh lúc nào có thể chuyển chính thức.”

“Ba tháng.”

“Ai? một tháng không được sao?” Hắn đối với hiệp nghị này bực mình không công bằng, đưa ra kháng nghị, “Anh như nhân viên tốt ưu tú thế này, em không thể cân nhắc sớm một chút sao?”

Tô Nhược khòe môi khẽ cong, nước chảy mây trôi nói: “Anh có thể cân nhắc không làm nha.”

Lục Diệc Viễn: “...” Cái cương vị này một nhà, tùy hứng.

Tốt xấu gì miễn cưỡng cũng coi như lọt được vào mắt Tô Nhược, Lục Diệc Viễn cực kỳ hưng phấn, ngay cả chuyện phim ảnh trước đó cũng không nhắc lại, cả tràng hẹn hò đều đắm chìm trong bầu

không khí tốt đẹp, đến khi đưa Tô Nhược đến cửa chính miệng hắn còn đòi hỏi hôn một lần.

Bất quá là hôn trán vừa chạm liền tách ra, hắn lại đỏ bừng cả mặt, bộ dáng ngây thơ lại luống cuống, nhìn Tô Nhược có chút bất đắc dĩ: “Trước đó đâu phải là chưa từng hôn qua, cần phải như vậy sao?” Nguyên chủ cùng Lục Diệc Viễn kết giao, mặc dù không có lần ra giường, nhưng đơn giản ôm ôm hôn hôn thì đã làm.

“Kia không giống.” Thanh âm của hắn nhỏ bé yếu ớt như ruồi muỗi.

“Tốt tốt tốt.” Tô Nhược biểu thị đầu hàng, hướng hắn phát phát tay về sau, tiến vào nhà trọ của mình, đến khi tầng lầu sáng đèn lên, Lục Diệc Viễn một mực chờ bên dưới mới lái xe rời đi. Phòng Tô Nhược ở hiện tại là trong một trung cư cao cấp, trên dưới hai tầng, bảo an rất tốt.

Tô Nhược đứng trên ban công nhìn xe rời đi, trong đêm gió lạnh thổi qua, mang đi nhiệt độ cực nóng, Tô Nhược nghe hệ thống trong đầu mình hô to gọi nhỏ, không khỏi cảm thán nói: “Lúc trước người rất tinh táo mà?” Làm sao ngắn ngủi hai ba tháng, liền biến mất không thấy.

Hệ thống 520: “Dạng này, chúng ta mới có thể bổ sung a!” (ko hiểu lắm)

Tô Nhược: “...”

Một tuần lễ, chớp mắt đã qua, rất nhanh đến thời gian thử sức vai diễn phim mới của Trần Hữu Sinh « nội ứng », Tô Nhược nhận được tin tức, nói nam chính đã sớm định là Thường Thiên Quân, lần này đến đều là nữ chính, nữ hai, nam hai. Lúc Tô Nhược tới chỗ, không ngoài dự liệu, phát hiện Nhâm Tuyết Sinh cũng đến.

Nhâm Tuyết Sinh hôm nay mặc một kiện váy màu đỏ sậm ngực chữ

V khoét sâu, xinh đẹp quyến rũ, môi hồng, cả người lộ ra mùi phấn phong lưu phóng khoáng.

Đương nhiên, cũng không phải là do thẩm mỹ của Nhâm Tuyết Sinh đột nhiên cải biến, mà là vì « nội ứng » bộ kịch này nhân vật nữ chính, là một vị nữ hát rong trong quán bar.

Tô Nhược bởi vì tiếp thu kịch bản qua hệ thống, nhìn qua toàn bộ kịch bản. Đại khái kịch bản thì nhân vật nam chính là nội ứng, giả làm tên xã hội đen thu phí bảo kê tại quán bar, quen biết nữ chính hát rong nghèo khó, hai người từ lúc mới bắt đầu xem thường lẫn nhau, đến hấp dẫn lẫn nhau, sau đó cùng một chỗ cầm chứng cứ, đưa lão đại hắc bang vào ngục giam.

Trong lúc này, còn có nữ hai yếu đuối thiện lương, nhìn như chính nghĩa trên thực tế là nội ứng hắc bang nam hai, đủ loại kịch bản đan vào một chỗ, các loại đảo ngược, để cho người ta thấy không dừng được. Tô Nhược tùy tiện liếc một chút, liền biết đối phương muốn thủ vai nữ chính.

“Là cô a?” Nhâm Tuyết Sinh ngồi trên ghế, cười lạnh một tiếng, “Ồ, cô mặc đồ này?” Nhâm Tuyết Sinh trên dưới dò xét một vòng, hơi có chút khinh thường.

“So lòng tốt của cô.” Tô Nhược đánh trả.

Nhâm Tuyết Sinh đề thấp tiếng nói: “Tôi không đấu khẩu với cô, đừng tưởng rằng trước đó bộc lộ kỹ thuật diễn một chút, hiện tại có thể đánh bại tôi, đợi lát nữa cô cũng đừng khóc đi ra ngoài cầu kim chủ ba ba yêu cô.”

Tô Nhược mày đẹp hơi nhíu, giống như có chút khó khăn, Nhâm Tuyết Sinh hiện tại tâm tư đã sớm không đúng, nhìn cô khổ sở, mình liền vui vẻ. Chỉ tiếc, phần vui vẻ này không biết tiếp tục được bao lâu.

“Người nói nhảm nhiều nhất, ngay từ đầu chính là cô.” Tô Nhược nói

xong, vẫn không quên trào phúng, “Bại tướng dưới tay.” Đằng sau bốn chữ kia, quả thực để Nhâm Tuyết Sinh thổ huyết.

Mặc kệ là Lục Diệc Viễn, kỹ thuật diễn, Nhâm Tuyết Sinh trước đó đều thua. Nhưng lần này, cô tuyệt đối phải tìm trở về. Ở đây nữ diễn viên chờ không ít, Nhâm Tuyết Sinh tới so Tô Nhược tới sớm hơn, chờ gọi vào mã số của cô, Nhâm Tuyết Sinh giẫm lên giày xinh đẹp bước, lòng tin tràn đầy đi vào.

Bên trong là một sân khấu tỏa sáng , phía dưới ngồi năm người. Theo thứ tự là Trần Hữu Sinh, biên kịch, nhà sản xuất phim, phó đạo diễn cùng nam chính Thường Thiên Quân.

“Trần đạo diễn tốt, tôi là Nhâm Tuyết Sinh, lần này tới thử vai « nội ứng » nữ chính...” Nhâm Tuyết Sinh tự nhiên hào phóng tự giới thiệu, nhìn y phục của cô là biết dụng tâm, đạo diễn gật đầu, ngẫu nhiên từ bên cạnh rút tấm thẻ trong hộp đưa tới.

Trần Hữu Sinh nói: “Cô diễn đoạn này, tôi cho cô thời gian ba phút chuẩn bị.”

“Được rồi, đạo diễn.”Nhâm Tuyết Sinh nhận lấy, trên mặt thẻ chỉ viết vài câu đơn giản —— ‘Mưa to bằng bạc, nam chính cứu được nữ chính, cô ôm hắn nói cảm ơn.’

Nhâm Tuyết Sinh: “...” Cái này mẹ nó có thể tính là kịch bản sao? Lúc trước đoàn làm phim bọn họ chỉ giản lược kịch bản vô cùng đơn giản thô sơ, nữ chính tính cách như thế nào, toàn bộ tự bản thân suy nghĩ, Nhâm Tuyết Sinh hít sâu một hơi, nói với mình chớ khẩn trương, sau ba phút, cô đề xuất một yêu cầu: “Xin hỏi, có thể để cho Thường Ảnh để cùng tôi đối diễn chứ?”

Trần Hữu Sinh mắt nhìn Thường Thiên Quân toàn thân căng cứng, nhẹ gật đầu: “Có thể.”

Thường Thiên Quân không thể không đứng lên, cười khở một tiếng, trước tiêm cho mũi thuốc dự phòng quá khứ:”Tôi sớm nói xong, kịch

bản tôi mới nhìn một nửa, nam chính diễn làm sao còn chưa có nghĩ rõ ràng, tôi cũng chỉ có thể đứng tại chỗ, làm đạo cụ cho cô.”

Nhâm Tuyết Sinh nghe vậy, ánh mắt trước hết ai oán một phần, chờ Thường Thiên Quân đi vào, cô mới thấp giọng nói: “Hiện tại anh cùng em đối diễn, cũng không nguyện ý sao?”

“...” Thường Thiên Quân ngậm miệng không nói. Hắn xem như phát hiện, Nhâm Tuyết Sinh căn bản không có não, mặc kệ hắn nói thế nào, làm thế nào, đối phương chỉ nguyện ý xem hiểu tự mình nghĩ, tự mình nhìn.

Đời trước thời gian này, Nhâm Tuyết Sinh cùng Thường Thiên Quân đã yêu đương, ở giữa lực hấp dẫn lẫn nhau vô cùng lớn, điều này sẽ đưa đến lúc diễn phản ứng hoá học tốt vô cùng, một cộng một làm ra hai hiệu quả lớn hơn. Mà bây giờ... Đối mặt với đạo cụ nhân tính lạnh lẽo cứng rắn, Nhâm Tuyết Sinh còn chưa mở miệng, ánh mắt liền mờ đi mấy phần.

-----oOo-----

Chương 17: Nữ chính là người trùng sinh (17)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Thường Thiên Quân nói được thì làm được, giống như cái cọc gỗ đứng ở đằng kia, không nhúc nhích. Nhâm Tuyết Sinh cắn cánh môi, hít sâu một hơi, mới bắt đầu diễn, ngoại hình của cô không sai, gần giống hình tượng nữ chính trong tưởng tượng của Trần Hữu Sinh, nhưng đáng tiếc khí thế không đủ, mang theo chút do dự cùng khổ sở, diễn không ra hẳn muốn xem mỹ nhân xinh đẹp.

Đợi cô đi ra, Trần Hữu Sinh vượt vượt huyết Thái Dương: “Gọi kế tiếp đi.”

” Muốn giữ Nhâm Tuyết Sinh lại chuẩn bị chọn không?”

“Giữ đi, đằng sau cũng không có tốt hơn, hay dùng cô ấy.” Đạo diễn Trần Hữu Sinh, Nhâm Tuyết Sinh kỹ thuật diễn miễn cưỡng không có trở ngại, đến lúc đó có hẳn cùng Thường Thiên Quân nhìn xem dạy một chút, nói không chừng liền thành. Thường Thiên Quân nghe xong đối thoại của bọn họ, sầm mặt lại rồi.

Mấy người đang khi nói chuyện, Tô Nhược đã giẫm lên giày cao gót đi tới trên sàn nhảy, cô giống như Nhâm Tuyết Sinh tự giới thiệu, Trần Hữu Sinh mang theo điểm nghi hoặc cùng khó hiểu nói: “Cô là tới thử vai nữ chính?”

Không thể trách hẳn có ý nghĩ như vậy, mà là một thân Tô Nhược này, cùng hình tượng nữ chính quán bar hát rong, thật sự là có chút... Không đúng.

váy liền cổ tròn màu đen giản lược cao eo, lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng hai chân mướt mà, sợi tóc đen nhánh xõa đến bên hông, trên mặt trang dung trong suốt, nhãn tuyến có chút hất lên, màu môi là đỏ nâu, cảm giác thành thực lộ ra cô gái nhỏ xinh xắn. Rất xinh đẹp.

Nhưng không giống gái quày rượu, ngược lại giống tiểu thư nhà giàu thận trọng ưu nhã hơn.

“Ân.” Tô Nhược gật nhẹ đầu, dưới ánh mắt mọi người hoặc kinh ngạc hoặc bất đắc dĩ, nhận lấy tấm thẻ Trần Hữu Sinh đưa qua, giống như Nhâm Tuyết Sinh, cũng chỉ ngẩn ngui mấy câu —— ‘Quán bar khách loạn đủ kiểu, hoàn mỹ thoát khỏi rời trận.’ Người phát huy chỗ trống rất lớn.

“Tô tiểu thư, tôi cảm thấy nữ chính nhân vật không quá thích hợp với cô, nữ hai như thế nào?” Biên kịch người đàn ông chừng ba mươi tuổi, hấn từ bên cạnh cầm lấy một kịch bản hơi mỏng, phi thường thành khẩn nói: “Tôi cảm thấy khí chất của cô, bề ngoài, đều đặc biệt phù hợp đối với yêu cầu nữ hai.” Thanh thuần ưu nhã đơn thuần, chính là phong cách của nguyên chủ thường hay diễn.

“Cảm ơn ngài tán thưởng, nhưng bây giờ...” Cô nhíu mày, “Tôi đối với nữ chính càng có hứng thú.”

“Tốt a.” Biên kịch thất vọng nói. Ba phút chớp mắt đã vượt qua, Tô Nhược đối với diễn như thế nào, đã có linh cảm, ngón tay tinh tế chỉ chỗ Thường Thiên Quân còn đứng: “Thường Ảnh đế là muốn cùng tôi đối diễn sao?”

“Không! Hấn chỉ là cái đạo cụ.” Trần Hữu Sinh nói tiếp. Tô Nhược có chút ít thất vọng: “Tốt a.”

Thường đạo cụ Thiên Quân: “...” Tô Nhược nhắm mắt lại, vài giây đồng hồ về sau, chậm rãi mở ra, cả người khí chất biến đổi, phảng phất từ thuần khiết thiếu nữ, trong chốc lát làm cho người cảm giác ác ma sa đọa.

Khi giẫm lên giày cao gót màu đen, từng bước từng bước đi tới, Thường Thiên Quân chẳng biết tại sao, theo bản năng nín thở.

“Hút thuốc sẽ đau cổ họng, tôi sáng mai còn muốn ca hát cơ?” Tô Nhược có chút phiền đầu, giống như phàn nàn giống như làm nũng, môi đỏ hơi mím, lông mi nồng đậm vểnh lên, rõ ràng ngây thơ như thế, nhưng ánh mắt lại giống như Câu Tử, câu hồn đoạt phách, cả người như đơn thuần lại mỉa mai.

Tại giới giải trí Thường Thiên Quân đã nhìn không biết bao nhiêu mỹ nhân, giờ cũng ngây ngốc một chút. Tô Nhược dừng lại trong chốc lát, giống như là đang đợi đối phương nói chuyện, qua mấy giây, cô mới che miệng, cười duyên: “Chán ghét, anh sao lại đùa kiểu này, chẳng lẽ em ca hát không dễ nghe sao?”

“...”

“Vậy em sáng mai lại hát cho ngài nghe, ngày hôm nay ngài cùng bằng hữu ngài, chơi vui vẻ a!” Tô Nhược nói, đầu phía bên phải xoay chuyển một chút, giống như là thấy được người nào đó, không quá tình nguyện nói: “Hắn tại sao lại tới, thật đáng ghét.”

“...”

“Hắn là ai? Nha! Nghe lão bản bên kia nói là Đông Ca, đến thu phí bảo kê, trước đó không lâu trên đường phía tây kia người đầu chết không biết sao? Hình như chính là bọn hắn chặt.”

“...”

“Ngài tiếp tục uống, đừng để ý tới bọn hắn, chết tiệt, gia hỏa này làm sao nhìn quanh khắp nơi, phiền chết, em đi xem một chút.”

“...” Cùng Nhâm Tuyết Sinh dựa vào dáng dấp khiêu gợi xinh đẹp chiếm được khác biệt, Tô Nhược diễn ra nữ chính, vũ mị trộn lẫn một chút thuần khiết, rõ ràng làm chuyện sa đọa, hết lần này tới lần

khác làm cho người ta chán ghét không nổi, ngược lại không hiểu thấu, liền sinh lòng thương hại. Cảm thấy những chuyện cô làm ra khẳng định có nỗi khổ tâm.

Cùng lúc đó, kỹ thuật diễn của Tô Nhược, cũng làm cho người ở chỗ này kinh hãi, rõ ràng là cô một mình một vai, nhưng bọn hắn lại thông qua vài câu đơn giản đối thoại, liền miêu tả ra cảnh tượng rất sống động. ——khách uống rượu say, bởi vì thèm nhỏ dãi sắc đẹp cô gái, buộc đối phương hút thuốc —— đương nhiên, loại địa phương này, thuốc rất nhiều đều là tăng thêm nhưng thành phần khác, cô gái tự nhiên là không dám nhận.

Cô từ ban đầu dùng ca hát làm có đổi chủ đề, sau lại mượn nam chính thế đe dọa đối phương, để hắn sợ hãi, lại từ Dung Ly đi.

“Kỹ năng của cô rất tốt.” Trần Hữu Sinh mở miệng, “Tôi có thể hỏi thăm một chút, cô vì sao lại làm ra lựa chọn cùng những người còn lại đều không giống?” Trước đó người tới, đều là một thân quyền rũ mị hoặc, mà Tô Nhược, lại vẫn cứ liền muốn đi ngược lại con đường cũ.

Nhưng coi như Trần Hữu Sinh lách ánh mắt bắt bẻ đến xem, cũng không thể không thừa nhận, so với một mực vũ mị, giống Tô Nhược vừa đơn thuần lại mị hoặc, càng thêm có thể kích thích nam nhân ý muốn chinh phục bảo hộ.

Hai loại cảm xúc hoàn toàn khác biệt, tựa như cô đang diễn ra nhân vật, trong mâu thuẫn lại hấp dẫn kỳ dị. Đem cảm xúc rời khỏi nhân vật, Tô Nhược trở lại bộ dáng tự phụ trước đó.

Cô nói: “Trần đạo diễn ngài cho tôi kịch bản, tôi cẩn thận nghiên cứu qua, ‘Hạ hân’ cô ấy sinh sống ở địa khu xa xôi trọng nam khinh nữ, bởi vì mẹ cô liệt cần một số tiền lớn mà lựa chọn làm gái hát rong trong quán bar, trước đó cô sinh hoạt mười tám năm, đều ở trong một hoàn cảnh tương đối bảo thủ đơn thuần, đột nhiên tới thành phố lớn, tiến vào quán bar, thời gian ba tháng ngắn ngủi, đủ làm cho cô trở nên khéo đưa đẩy, nhưng còn chưa đủ lấy để khiến một cô gái bị

ảnh hưởng bởi hoàn cảnh lâu dài bước ra ngoài.”

“Chỉ có như vậy sao?”

“Còn có một chi tiết, chính là tình cảm ‘Hạ hâm’ cùng nam chính, nam chính gia cảnh hậu đãi, tốt nghiệp trường cảnh sát, từ nhỏ đến lớn đều là người đàn ông mười phần ưu tú, đằng sau làm nội ứng, kiến thức rất nhiều Phong Nguyệt trường hợp, nếu như ‘Hạ hâm’ cùng những cô gái khác không có gì khác biệt, làm sao có thể để nam chính yêu cô.” Trần Hữu Sinh nghe được hai mắt tỏa sáng, không sai, đây chính là điểm mâu thuẫn.

Trước đó bộ phim tình cảm này, vẫn luôn làm hấn buồn rầu, theo Trần Hữu Sinh, dựa theo kịch bản bên trên viết nữ chính, cô cùng nam chính tình cảm, quá gượng ép, một người đàn ông tiền đồ tốt đẹp giữ mình trong sạch, đột nhiên yêu cô gái bồi rượu hát rong vì tiền tại nơi Phong Nguyệt này? Hấn mẹ nó là mắt mù sao? Cách cảm ơn người khác có rất nhiều loại, nhất định phải lựa chọn lấy thân báo đáp?

Căn cứ vào cái logic này, nữ chính nhất định tại phương diện nào đó phải đặc biệt rất ưu tú, mới có thể bù vào cái BUG này.

Mà Tô Nhược diễn ra vai nữ chính, vừa vặn phù hợp điều kiện này, chỉ xem bề ngoài của cô, hấn hoàn toàn không ngờ rằng cô sẽ là cô gái bồi rượu hát rong. Mặt mày như có như không cảm giác khoảng cách, ngược lại để cho người ta càng muốn đi sâu hơn tìm tòi thực hư.

Biên kịch nghe đến nơi này, giống như nghĩ tới cái gì, con mắt bỗng nhiên sáng lên, thấp giọng bên tai Trần Hữu Sinh nói mấy câu.

Trần Hữu Sinh nghe gật đầu, hấn để Tô Nhược về trước, cuối cùng kết quả thử vai, sẽ để cho trợ lý báo lại. Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, chỉ cần không có bất ngờ gì xảy ra, nhân vật nữ chính trừ cô ra còn có thể là ai khác.

Không có cách nào. Nhìn người xem ngoài cửa chờ liền biết rồi, bọn họ đối với nữ chính, đoán chừng cũng chính là Nhâm Tuyết Sinh không sai biệt lắm, so với Tô Nhược, còn thấp hơn một đoạn thật lớn.

Ba ngày sau, Tô Nhược mang theo người đại diện cùng đoàn làm phim ký xong hợp đồng.

“Tô Nhược...” Người đại diện nuốt ngụm nước miếng, “Trần Hữu Sinh hẳn thật sự mắt mù.”

Tô Nhược: “...”

“Em lại muốn đi đóng phim của hắn, ông trời của tôi á!”

“Bình tĩnh một chút.”

“Em để chị làm sao tỉnh táo! ! Đây chính là Trần Hữu Sinh a! Nói không chừng kế tiếp Ảnh hậu chính là em đây?” Người đại diện cực kỳ hưng phấn, cô nhìn tài liệu trong tay, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại.

Tô Nhược kỳ quái: “Thế nào?”

“Nhâm Tuyết Sinh, cô ta muốn diễn nữ hai.” Hai vị này bất hòa, người đại diện thế nhưng đã sớm biết, không nghĩ tới oan gia ngõ hẹp, hiện tại lại đụng phải.

“Đây vừa vặn không phải, em sợ cô ta không đi.” Tô Nhược quay đầu, nhìn xem ngoài cửa kính xe cây ngân hạnh cao lớn, khóe môi mang theo nụ cười như có như không, ánh mắt sáng tỏ, giống như thấy được con mồi. Thanh âm của cô quá nhỏ, người đại diện không nghe tiếng: “Em nói cái gì?”

“Không có gì.” Tiến vào đoàn làm phim trước, Tô Nhược mới nhận

được kịch bản hoàn chỉnh, cùng đời trước khác biệt, đời này kịch bản nữ chính tăng thêm một đoạn thăm mền.

Đơn giản mà nói, chính là nam chính ban đầu gặp nữ chính tại nơi khác, đối với cô trong lòng có hảo cảm, không nghĩ tới phát hiện đối phương là gái bồi rượu, tâm tình phức tạp, hai người lại mới bắt đầu tương ái tương sát. Bất kể nói thế nào, 'Hạ hân', xem như trở nên càng thêm lập thể.

Tô Nhược tiến đoàn làm phim một ngày trước, cô cùng Thường Thiên Quân trước đó đóng phim truyền hình, tại tỉ lệ người xem lớn nhất đài quả xoài, bắt đầu phát sóng. Mà mấy tập đầu, đều do nguyên chủ diễn, kỹ thuật diễn phải nói là xấu hổ. Thành công để Tô Nhược lên hot search.

Tô Nhược: "...” Bởi vì cô trước đó tẩy trắng quá tốt, đám fan hâm mộ khen các loại, hiện tại phim truyền hình truyền bá, không khỏi có chút hương vị vả mặt.

Người đại diện gọi điện thoại tới, nói phát hiện vết tích thủy quân, hỏi Tô Nhược cần muốn đả kích ngược lại sao? Tô Nhược dùng đầu ngón chân nghĩ, đều biết là Nhâm Tuyết Sinh làm, bị mình đoạt nhân vật nữ chính, cô ta chỉ sợ muốn giận điên lên đi, mới làm ra chuyện không lý trí như thế.

Nhưng đằng sau, chỉ sợ chưa chắc sẽ làm cho chuyện càng thêm sụp đổ đâu? Tô Nhược trong mắt thoáng ánh lên trào phúng, dựa vào chút thủ đoạn này, còn muốn đấu với cô? A! Phim truyền hình là hình thức truyền bá, Tô Nhược bản thân diễn, còn ở phía sau. Cùng nguyên chủ diễn kỹ thuật diễn chênh lệch, không sai biệt lắm có thể nói là mọi người đều biết, trừ thủy quân cùng nhóm anti-fan dùng sức mắng, đám fan hâm mộ đều bền chắc không thể phá được thủ tại chỗ, phạt Hệ biểu thị, có nhan sắc là OK, kỹ thuật diễn chênh lệch cần các người phải nhắc nhở?

Anti-fan: Đáng vẻ giống như có cái gì không đúng. Nhìn Nhâm

Tuyết Sinh kém chút phun một ngụm máu tươi.

-----oOo-----

Chương 18: Nữ chính là người trùng sinh (18)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Tính cách Nhâm Tuyết Sinh, từ đời trước tự mình làm lớp xe dự phòng, sinh ra oán khí cuối cùng đem cừu hận đặt trên người Lục Diệc Viễn cùng Tô Nhược có thể thấy rõ, mà bây giờ cô nhìn trúng Thường Thiên Quân. Thế là cô ta lại bắt đầu con đường tự mình làm lớp xe dự phòng.

Tội nghiệp người đàn ông đến sau lưng, chỉ cần đối phương lộ ra ý cự tuyệt, Nhâm Tuyết Sinh liền nhếch môi, giống như nhận lấy thiên đại ủy khuất. Làm cho Thường Thiên Quân thống khổ không thể chịu được, gần nhất ánh mắt đoàn làm phim người nhìn bọn hắn đều không đúng, bí mật nghiên cứu thảo luận hắn có phải là đùa bỡn tình cảm Nhâm Tuyết Sinh không.

Thường cũng nài Thiên Quân: "...” Oan uổng a a a a ! ! !

Trần Hữu Sinh đạo diễn này rất tùy hứng, phi thường tùy hứng, cụ thể là hiện tại, hắn các nghi thức khởi quay đều không có, cũng không phát thông báo nói mình muốn quay mới phim, trực tiếp vén tay áo lên liền bắt đầu quay. Cũng may người trong giới đối với hắn dờ hoi hoặc nhiều hoặc ít biết một chút rồi, tất cả mọi người phi thường bình tĩnh.

Chớ nhìn khuôn mặt hắn nhu hòa, mặt mày mang theo u buồn, khác nào Vương tử tuần mỹ trong truyện cổ tích, chờ lúc quay phim, cả người liền hóa thân thành khủng long bạo chúa, dù cho đối mặt Thường Thiên Quân dạng hàng hiệu Ảnh đế, cũng rống lên, phun cầu huyết đầy đầu đối phương, hoài nghi nhân sinh.

Thường Thiên Quân bị chửi rất bình tĩnh, diễn xong còn có thể tỉnh táo uống một chén trà xanh giải khát, Nhâm Tuyết Sinh lại phi thường không vui ở một bên vì hấn phàn nản không ngừng, cảm thấy Trần Hữu Sinh quá hà khắc rồi, nhất định là cố ý. Có thể nói là vô điều kiện đứng bên này cùng hấn.

Thường Thiên Quân yên lặng nhìn trời, muốn đi đánh chính mình chết trước khi động tâm với Nhâm Tuyết Sinh. Cảm tạ cô không giả báo ân.

Toàn bộ đoàn làm phim, trừ Thường Thiên Quân cùng Trần Hữu Sinh quan hệ tốt, bên ngoài là bằng hữu, hấn cùng Tô Nhược quan hệ cũng không tệ lắm, khụ khụ! Dù sao vị này đã có bạn trai phú nhị đại trung thành, Lục Diệc Viễn đối với mình là không ưa, đối phương tuyệt đối là chướng mắt mình.

Mà... Mỗi lần hấn đi tìm Tô Nhược, Nhâm Tuyết Sinh cũng theo tới, không có tới vài phút sẽ bị tức giận bỏ đi.

Thiên nhiên bảo hộ bình chướng có hay không! ! Thường Thiên Quân vui đến phát khóc, càng thêm thích hướng chạy chỗ Tô Nhược mà chạy qua, lại thêm hai người là nam nữ chính, bình thường không có việc gì lại đối diễn, lúc đóng phim điện ảnh độ trôi chảy đều tăng lên, tình huống NG càng biến ít, giảm bớt rất nhiều thời gian quay.

Mà cùng lúc này chính là Nhâm Tuyết Sinh. Kỹ xảo của cô kỳ thật không sai, cùng những người còn lại đối diễn, không thể nói đặc biệt ưu tú, nhưng dầu gì cũng là có thể quá chủ quan, dù sao nữ hai phần diễn không nặng, nhân vật giả thiết cũng rất ít ỏi, chỉ có thể coi là làm một đạo cụ kịch bản di động thôi.

Đối với lần này, tiêu chuẩn Trần Hữu Sinh, tự nhiên vậy mà giảm xuống mấy phần. Có thể ngay cả như vậy, Nhâm Tuyết Sinh mỗi lần cùng Tô Nhược đối diễn lúc, sẽ không tự chủ được thân thể cứng ngắc không cân đối, ánh mắt mang theo điểm chán ghét cùng e

ngại, biểu lộ mùi phần mắt tự nhiên. Những ống kính đừng nói đặt ở màn hình lớn trong phim ảnh, xem như phim truyền hình, cũng không hợp.

“Nhâm Tuyết Sinh, cô cười đấy? Cười a!” Trần Hữu Sinh lần thứ tám kêu NG, tâm mệt mỏi không chịu được, “Tôi đáp ứng để cô cho cô là do lúc nhìn cô thử vai, kỹ thuật diễn không tệ, cô bây giờ là đang làm gì? Không diễn được thì rút!”

Nhâm Tuyết Sinh đứng tại chỗ, trong mắt xẹt qua một chút khuất nhục, nén giận nói: “Thật xin lỗi đạo diễn.”

“Tôi không cần cô thật xin lỗi, cô cẩn thận đừng trò xiếc cho tôi quay tốt, đây chính là yêu cầu lớn nhất đối với cô.” Trần Hữu Sinh khoát khoát tay, có chút buồn bực nói: “Được rồi, chúng ta trước đổi vành quay, đem Nhâm Tuyết Sinh chuyển đến đằng sau đi.”

“Được rồi, đạo diễn.” Nam chính cùng nam hai ra sân, Tô Nhược từ trong tay trợ lý nhận nước khoáng, đi đến trước mặt Nhâm Tuyết Sinh, từ trên nhìn xuống, nhìn cô bị tức toàn thân phát run, Tô Nhược đột nhiên nở nụ cười, cố ý đè thấp tiếng nói có vẻ hơi quái dị: “chuyện đóng phim này đừng nóng vội a! Nhất thời bán vội cũng không gấp được.” Dứt lời, cô mới giẫm lên giày cao gót, thản nhiên đi tới.

Nhâm Tuyết Sinh ngẩn người, cảm thấy lời này có chút quen tai, suy nghĩ một hồi lâu, mới nhớ lại đây là cô từng nói qua với Tô Nhược một lần. Tô Nhược là cố ý. Tuyết đối là cô ý. Nhâm Tuyết Sinh nắm hai tay, ghen tỵ và cừu hận khác nào thiêu đốt cả mùa thu, trong chốc lát, càn quét toàn bộ Thiên Địa.

Tô Nhược ngồi trên ghế, vừa cùng Lục Diệc Viễn trò chuyện không có ý gì nói nhảm, một bên suy tư nên làm tiếp những gì. Tô Nhược trong đoàn làm phim trước để cho Nhâm Tuyết Sinh lưu lại bóng ma tâm lý rất nặng, hiện tại gặp cô một lần, đối phương căn bản là diễn không được.

Còn tiếp tục như vậy, lấy năng lượng Trần Hữu Sinh, nhất định sẽ đem Nhâm Tuyết Sinh đá ra ngoài. Đây đối với diễn viên mới, thế nhưng mặc kệ là ngoài hay trong vòng giải trí đều chế giễu cô. Hết lần này tới lần khác Nhâm Tuyết Sinh trong lòng chịu đựng phi thường, đoán chừng cô sẽ chịu không nổi tâm lý chênh lệch mà bắt đầu tìm đường chết.

« nội ứng » lúc quay được một phần ba, Trần đại đạo diễn muốn phát triển tin tức, cuối cùng là bạn rộng rãi trên mạng biết rồi. Trần Hữu Sinh thân là một vị giá trị nhan sắc cùng tài hoa đều cao, Weibo bên trên fan hâm mộ cũng tương đối nhiều. Đều so ra mà vượt cả minh tinh hạng một.

Hắn tùy tiện phát lên Weibo một chút, diễn viên bên trong đoàn làm phim, biểu thị phim đã khai mạc, để mọi người đều biết, vậy tôi ngày mai sẽ định chiếu trailer. (chém)

Đám dân mạng: "...” Thành sẽ chơi nha!(?) Ngài là ý mình có bản lĩnh, không sợ phim khác nhai, cho nên mới dám nghi thức khởi quay cũng không có, định trailer chiếu cũng không quay! Tùy hứng, không thể trêu vào không thể trêu vào. Nhà sản xuất phim bên kia theo sát phía sau, thành lập « nội ứng » hội viên hậu phương, tăng thêm đáng yêu Tiểu Hoàng V, tiện thể công bố tác phẩm giới thiệu vắn tắt.

Dưới tình huống bình thường, lúc diễn viên Eyth, hai tên trước khẳng định là nam nữ chính, nhưng là đối mặt Trần đại đạo diễn, cái định luật này không thể nào tin cậy. Khi nhìn đến tên Tô Nhược ở phía trước, mà lúc tên Nhâm Tuyết Sinh theo sát phía sau, đám dân mạng đều cười ha ha, biểu thị đại lão ngài tính sai trình tự nha.

Mọi người lúc đầu chỉ là chỉ đùa một chút, cũng không có ý đồ đạt được Trần Hữu Sinh hồi đáp. Nhưng mà... Nhìn xem phía dưới mang theo Tiểu Hoàng V, treo danh tự Weibo Trần Hữu Sinh, chừng chặc đảng hoàng biểu thị mình không có tính sai, Tô Nhược là nữ chính nha, đám người phản ứng đầu tiên là mình nhìn lầm, tranh thủ thời gian ẩn mở nhìn nhìn. Trán! Không sai nha.

{ cái kia... Chẳng lẽ là ta nhớ lầm giới thiệu vắng tắt bên trong nữ chính nữ hai nhân thiết? Nữ chính là thanh thuần Bạch liên hoa, nữ hai là quán bar nữ hát rong? }

{ trên lầu dừng vùng vẫy, tôi đi xem, nữ chính đúng là xinh đẹp mỹ lệ... Trán... . . . Nữ hát rong tiểu tử tử. }

{ tôi một mực biết Trần đạo rất tùy hứng, thế nhưng không nghĩ tới ngài vẫn đột phá nhận biết của tôi a a a ! Ngài có biết mình đang làm cái gì a? Để Tô Nhược đi diễn nữ chính, cô ấy kỹ thuật diễn phim truyền hình đều diễn không tốt, còn mẹ nó đi đóng nữ chính, rất tốt! Phác nhai dự định. }

{ yếu ớt nói một câu, Tô Nhược kỹ thuật diễn kỳ thật vẫn tốt chứ, chỉ ít phim truyền hình tôi là càng xem càng cảm thấy đau lòng nữ hai. }

Ở phía dưới ồn ào càng ngày càng nghiêm trọng , Trần Hữu Sinh lại phát một tin Weibo mới.

Trần Hữu Sinh V: { Tô Nhược là một diễn viên rất giỏi, trong lòng tôi Hạ Hâm, chỉ có cô ấy có thể diễn ra. @ Tô Nhược. }

Đám người: { ... } Đạo diễn ngài tỉnh, Tô Nhược đến cùng đổ cho ngài cái gì ** canh a ta đi! Theo phim truyền hình phát ra, Tô Nhược kỹ thuật diễn xác thực trong lúc vô tình càng đổi càng tốt, nguyên bản cảm thấy nữ hai Bạch liên hoa, lục trà biểu, hiện tại càng ngày càng yêu thương cô, so sánh phía dưới, nguyên bản nhân vật giả thiết phi thường hút phần nữ chính, lúc này ngược lại bị đám người máng không có đầu óc, cả ngày liền biết gặp rắc rối, còn phải gọi nam chính tới thu thập.

Đám dân mạng dồn dập cầu nữ hai thượng vị, với nam chính cùng một chỗ. Đương nhiên, phim truyền hình đều đã chụp xong, những mưu cầu này chắc chắn sẽ không đạt được thỏa mãn. Chờ đến cuối cùng, nữ hai khi cứu nữ chính mà chết, Tô Nhược cũng có thể hung hăng hút một thanh phần (?).

Nhưng coi là như thế, cũng không có ai tin tưởng Tô Nhược có thể đóng tốt một bộ phim, bao quát của cô chính mình tử trung phần (? đoàn này ai biết thì góp ý nha).

Toàn bộ Weibo bởi vì chuyện này, đều tranh cãi ngất trời.
Trần Hữu Sinh lo lắng Tô Nhược bị ngôn luận trên mạng làm sai lệch, tâm tình uể oải, cố ý rút thời gian ra tới để dành cô, chỉ là khi hấn đến phòng nghỉ, nhìn xem cô gái khoanh tay nhàn nhã chơi trò đánh máy bay, cảm thấy mình thật sự là... Quá ngây thơ. Tâm đối phương có một viên đá kim cương, chỗ nào cần hấn ra sân a!

“Trần đạo diễn anh có chuyện gì sao?” Tô Nhược nhìn thấy người tiến vào, điện thoại di động buông xuống, mang mỉm cười trên mặt vừa đúng.

Trần Hữu Sinh: “... Không có gì, chỉ là tới nhắc nhở cô đừng quên sáng mai muốn định quay trailer.” (nguyên văn là trang chiếu, nếu ai hiểu là gì thì có thể cmt ta sửa lại nha đừng trách ta chém bừa)

“Được rồi, đạo diễn yên tâm.” Trần Hữu Sinh còn nghĩ nói chút gì, nhưng nhìn lấy Tô Nhược biểu tình xa cách, hấn lại phiền muộn nén trở về, cảm giác là bản thân tự làm mất mặt, sờ mũi rời đi.

Nhìn toàn bộ quá trình hệ thống đột nhiên xông ra, nghi ngờ nói: “... Hấn không phải là thích cô rồi?”

Tô Nhược cầm đồ vật trong tay bỗng nhiên dừng lại: “Hấn là... Không thể nào.” Kịch bản bên trong không phải nói, Trần Hữu Sinh yêu loại mỹ nhân ngự tử xinh đẹp kia sao? Cùng cô căn bản không hợp a! Suno luôn luôn lý trí, không có tự luyện khuynh hướng, căn bản sẽ không đem người khác hướng chỗ quái dị bên kia nghĩ.

Ngay cả cùng Lục Diệc Viễn kết giao, cũng là một loại chơi đùa ôm tâm tình có cũng được mà không có cũng không sao. Với dù sao cũng không phải thế giới hiện thực, cô làm xong nhiệm vụ liền muốn rời khỏi, thế giới này dù cho tìm người bạn trai yêu đương kết hôn

cũng không có quan hệ, qua cái thế giới ai còn nhớ rõ ai? Có thể nói là phi thường cặn bã.

Đương nhiên, cô đối với Lục Diệc Viễn khẳng định là có hảo cảm. Nhưng phần hảo cảm này trong thế giới hiện thực, cũng có thể để thái độ Tô Nhược đối với hắn hơi mềm mại một chút; nhưng tại nhiệm vụ thế giới này mà ~ dù sao có bỏ thời gian lớn, cùng đi chế tạo a!

Hiểu rõ toàn bộ quá trình hệ thống: "...” Bịch một tiếng cho đại lão quỳ xuống.

Lục ba tuổi hoàn toàn không biết ý nghĩa của Tô Nhược, lúc này vô cùng đáng thương cầu an ủi: “Nhược Nhược, anh rất nhớ em, sáng mai anh tới tìm em có được hay không?”

“Đoàn làm phim phong bế thức quay chụp.”

“Không sao a! Anh có tiền a!” Lục Diệc Viễn nói lẽ thảng khí hùng, trực tiếp làm cho Tô Nhược tức cười, cô gật đầu ‘Ân’ một tiếng: “Vừa vặn sáng mai đoàn làm phim định quay trailer, thời gian rất lỏng lẻo, em cũng có thời gian cho anh.”

“Được.” Kết thúc trò chuyện, Lục Diệc Viễn tranh thủ thời gian gọi điện thoại hướng mẫu thân đại nhân cầu cứu, hỏi con gái thích gì, đưa quà gì tương đối tốt.

“Hoa hồng, túi xách, giày, kim cương, châu báu Phỉ Thúy.”

Lục Diệc Viễn do dự một chút: “Cho nên cái nào mới tốt a?”

Đối diện Lục phu nhân mỉm cười: “Đương nhiên là toàn bộ.”

Lục Diệc Viễn nghe vậy, cả người tràn đầy nhiệt tình: “Con hiểu rồi.” Lúc này liền thể hiện ra Lục Diệc Viễn tài đại khí thô, thừa dịp hiện tại thời gian còn sớm, lái xe thẳng đến cửa hàng, bắt đầu điên cuồng càn quét, chỉ cần hắn cảm thấy thật đẹp tất cả đều lấy đi, còn

thẩm mỹ... Tham khảo một chút vị nào đó đã từng phi chủ lưu hình tượng.

Châu báu kim cương không phải là càng lớn càng tốt sao? Về phần kiểu dáng, những thứ này trong mắt Lục ba tuổi, đều không khác mấy a! Cho là mình được chỉ một con đường sáng trên thực tế là một con đường chết Lục phu nhân, về nhà thăm, 'Nhà giàu mới nổi' một chỗ tràn đầy khí tức châu báu đồ trang sức, quả thực hận không thể cầm gạch vàng mắng một mặt nhi tử ngốc này.

Đưa những vật này, sao người không đem một cái rương vàng thỏi trong nhà mà đưa luôn đi, tốt xấu còn bảo đảm giá trị, tiền gửi có thể đổi tiền đâu?

Tác giả có lời muốn nói: Tô Nhược: Không không không! Ta không ngại, làm ơn tất đưa cho ta cảm ơn.

Lục Diệc Viễn: Nếu có người nguyện ý đưa ta một cái rương vàng thỏi... . . . Được rồi, không nằm mơ. Tiếp tục gõ chữ

-----oOo-----

Chương 19: Nữ chính là người trùng sinh (19)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Lục phu nhân vì hạnh phúc con trai, cũng coi như là tận tâm tận lực, chọn chọn lựa lựa đồ trang sức từ bên trong tuyển ra mấy kiểu dáng cũng không tệ lắm, dùng hộp nhung tơ xếp gọn đưa cho Lục Diệc Viễn, để hắn sáng mai lại phối một bó hoa là tốt rồi.

“Cái này. . . Sẽ sẽ không quá ít a?”

Lục phu nhân: “...” con nghĩ đem hết căn nhà ra cho không luôn sao cái đồ nghịch tử!!! Lục Diệc Viễn cũng biết mình hỏi vấn đề có chút ngốc, chỉ là người con trai trong lúc tình yêu cuồng nhiệt a! Trí thông minh chính là số âm, như không tước xòe đuôi, hận không thể đem tất cả đồ tốt đều đưa tới dưới chân bạn lữ, khoe khoang mình tài giỏi.

Ngày kế tiếp. Mặt trời mọc, chân trời sắc hồng như lửa, Lục phu nhân mãnh liệt đề nghị, Lục Diệc Viễn từ bỏ tạo hình Lamborghini huyền khóc, mở một Audi trầm ổn, quần áo thì giản lược áo sơ mi trắng quần jean.

Khụ khụ! Lúc trước Nhược Nhược thế nhưng khen qua hắn mặc đồ này đây này? Ngày hôm nay nhất định phải hời ỨC một chút. Lục Diệc Viễn đến thật sớm, Tô Nhược còn đang trang điểm, hắn lại tới, không có cách, chỉ có thể để trợ lý ra đi đón người.

Quan hệ Tô Nhược cùng Lục Diệc Viễn, hiện tại trong giới không phải là bí mật, chỉ trừ Thường Thiên Quân cùng Nhâm Tuyết Sinh bên ngoài, đều coi Tô Nhược là tiểu tình nhân Lục Diệc Viễn bao

nuôi, nuôi sủng vật ở bên ngoài chơi đùa. Cho nên khi bọn hắn nhìn thấy Lục Diệc Viễn cầm một bó hoa hồng, cười có chút ngượng ngùng chạy đến bên cạnh Tô Nhược đi xum xoe mọi lúc, mọi người ở đây lập tức liền mòng.

Cái này. . . Cái này cùng nói xong không giống a quảng! Lục thiếu gia ngài , phong cách thiếu gia ăn chơi đâu? Nói bỏ liền bỏ có suy nghĩ hay không qua cảm thụ những người còn lại? Thường Thiên Quân nhìn đám người trợn mắt hốc mồm, khác nào mở ra thế giới mới mới, trong lòng, trong nháy mắt sáng khoái hơn nhiều, nhìn!

Không chỉ một mình hắn bị chấn kinh rồi, mọi người cũng vậy, hì hì ha ha. Không thể không nói, một mực bị Nhâm Tuyết Sinh tao nhiều Thường Ảnh đế, hiện tại cũng xấu đi. Tô Nhược tiếp nhận hoa hồng, cúi đầu hít hà, lúc ngẩng đầu mặt mày mỉm cười, lộ ra nụ hoa hồng kia, thật là người còn yêu kiều hơn hoa, nhìn Lục Diệc Viễn lòng dạ ác độc hung ác run rẩy.

Tô Nhược nói: “Hoa rất xinh đẹp, em rất thích.”

Lục Diệc Viễn nghe vậy mơ mơ màng màng liền lấy ra mấy cái túi: “Đây là quà anh tặng em.”

“Thứ gì?” Cô hỏi.

“Đồ vật con gái thích.”

Tô Nhược: “...” Nói xong ôn nhu quan tâm, sẽ nói đồ ngon đồ ngọt đâu? Làm sao luôn cảm thấy từ khi yêu đương, Lục Diệc Viễn tên gia hỏa này liền trở nên đàn độn đây này? Đối với quà tặng, Tô Nhược trong lòng toát ra một cỗ dự cảm không tốt.

Bên cạnh nữ số ba giấu bát quái trong lòng, giật giây nói: “Mở ra nhìn xem thôi!”

Tô Nhược lắc đầu, chân chờ nói: “Không cần đi.”

“Không có việc gì, chúng ta nhìn một chút, ha ha ha ha ha! !”

Cô gái trêu ghẹo nói: “Nhiều đồ như vậy, nói không chừng Lục thiếu gia sẽ đem chiếc nhẫn để ở trong chõ cô nhận lấy, sau đó các người cũng có thể đi cựa dân chính cầm giấy hôn thú.” Vừa dứt lời, liền có không ít người phát ra mỉm cười thân thiện.

Chỉ có Lục Diệc Viễn bản thân còn rất phiền muộn, vì cái gì... Hắn không nghĩ tới ý tưởng tốt như vậy chứ? Thống khổ thương tâm lại khổ sở. Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Tô Nhược tùy tiện từ bên trong móc ra một cái hộp, từ từ mở ra, chỉ thấy dây chuyền vừa nhìn liền biết giá cả không ít lẳng lẳng ở bên trong, kim cương cắt gọt tốt phản xạ ra hào quang sáng chói, quả thực có thể lóa mù mắt cả đám người.

Tô Nhược: “...”

Đám người: “...” Thật đại lão không thể giải thích.

Nữ số ba kéo ra khóe miệng, yếu ớt nói: “Tôi có thể xin nhìn cái hộp một chút chứ?”

Tô Nhược nhìn chăm chăm dưới lòng bàn chân thả cái túi, hít sâu một hơi, cuối cùng là rõ ràng vì cái gì có người thích bằng người giàu có, nhất là giống Lục Diệc Viễn loại người này ngốc nhiều tiền, tùy tiện vừa ra tay, chính là dây chuyền giá trị mấy triệu.

Mà đồ vật phía dưới, chắc hẳn giá cả cũng sẽ không nhỏ. Bọn hắn làm diễn viên so với người bình thường mà nói, kỳ thật kiếm cũng không ít.

Nhưng coi như như thế, một tuyến minh tinh, chụp một tập phim truyền hình cũng sáu bảy trăm ngàn, cùng Lục Diệc Viễn loại nhà tư bản này, căn bản là không có cách nào so a! Không có nữ nhân sẽ không yêu kim cương, Tô Nhược cũng không ngoại lệ.

Cô cẩn thận đem dây chuyền để trở về, uyển chuyển cự tuyệt lời nữ

số ba, nhìn xem bây giờ cách lúc quay chụp còn có một thời gian ngắn, để Lục Diệc Viễn mau đem những vật này, đều nhét về trong xe của hắn, bằng không thì đặt ở đoàn làm phim, bị ném đi làm sao bây giờ?

Lục Diệc Viễn không tình nguyện nói: “Chúng ta thật vất vả gặp mặt, em lại muốn đuổi anh đi.” Có thể nói là rất ủy khuất.

“Chẳng được thứ gì.”

“Chỉ rời khỏi em năm phút đồng hồ, anh cũng không muốn đi.”

Tô Nhược: “...” Hắn làm sao nói nhiều như vậy? Tựa hồ là nhìn ra Tô Nhược im lặng, Lục Diệc Viễn thấy tốt thì lấy, cười tủm tỉm chỉ chỉ gương mặt: “Em hôn anh một cái, anh liền đi .”

Tô Nhược: “...” Lục Diệc Viễn vô tội nhìn lại. Cuối cùng Tô Nhược thua trận, dù sao cũng chỉ có cái gương mặt mà thôi, tính không được cái gì.

Lục Diệc Viễn vô duyên vô cớ được một ôn hương nhuyễn ngọc hôn, tâm tình khoái trá cực kỳ, đầu lông mày đuôi mắt tràn đầy ý cười, chờ Tô Nhược ra phòng nghỉ, hắn rất nhanh đem tâm tình của mình tất cả đều ẩn tàng dưới đáy mặt nạ, nụ cười trên mặt cũng biến thành công thức hoá.

Xe dừng ở bên ngoài bãi đỗ xe đoàn làm phim. Lục Diệc Viễn cầm theo đồ vật hướng lối ra bước nhanh, lúc xuyên qua một hành lang cuối cùng, tại cửa ra vào gặp đã lâu không gặp Nhâm Tuyết Sinh.

Không đúng! Kỳ thật lúc Tô Nhược vừa mới mở quà, Nhâm Tuyết Sinh cũng ở đó, cô nhìn thấy hắn, mà Lục Diệc Viễn ngay cả một ánh mắt đều không có cho cô. Lục Diệc Viễn nhớ kỹ Nhâm Tuyết Sinh, Tô Nhược chán ghét cô ta, cũng là địch nhân của hắn.

Trong đầu xẹt qua ý nghĩ này, trên mặt lại không có chút nào thay đổi, nhìn bộ dáng nghĩ không nhìn Nhâm Tuyết Sinh, trực tiếp ra

ngoài. Chỉ tiếc cô lại không để hấn được như ý, trực tiếp mở miệng kêu lên: “Lục Diệc Viễn.”

Nếu như là bình thường, Lục Diệc Viễn khẳng định không ngại bởi Nhâm Tuyết Sinh chơi đùa, nhìn xem cô như tôm tép nhãi nhép khắp nơi gây sự.

Nhưng hôm nay hấn vội vàng cùng Nhược Nhược nhà mình đoàn tụ đó? Hấn thanh thanh đăm đăm bố thí cho cô một ánh mắt, không ngừng bước, chẳng mấy chốc sẽ đi đến bảo an nơi đó. Nhâm Tuyết Sinh gấp đến độ giậm chân một cái, lấy dũng khí, giang hai tay ra, ngăn cản hấn.

Bị ngăn chặn đường ra duy nhất Lục Diệc Viễn: “... Cô có chuyện gì không?”

“Có vấn đề liên quan đến anh cùng Tô Nhược.”

Khoảng thời gian này, Nhâm Tuyết Sinh ý thức rõ ràng tình cảnh nguy hiểm đến mình, cô bây giờ nhìn xem hào quang, trên thực tế chỉ cần bước sai một bước, liền sẽ ngã xuống vực sâu vạn trượng. So dung mạo? Tô Nhược so với cô xinh đẹp; kỹ thuật diễn? Đối phương so với cô cũng tốt hơn;

chỗ dựa? Tô Nhược còn có Lục Diệc Viễn, mình cái gì cũng không có. Ngẫu nhiên Nhâm Tuyết Sinh khởi xướng, liền sẽ nghĩ lão thiên gia tại sao phải nhường nàng trùng sinh đây? Chẳng lẽ là chê nàng đời trước khổ còn chưa đủ nhiều, đời này tiếp tục ăn.

Nhâm Tuyết Sinh thật sự là không cam tâm, rõ ràng trùng sinh chính là cô, biết tương lai sẽ phát triển như thế nào cũng là cô, làm sao cuộc sống cuối cùng người thắng vẫn là Tô Nhược, người làm ra vẻ trà xanh biếu?

Nhâm Tuyết Sinh hiện tại ngăn Lục Diệc Viễn lại, cũng là hành động bất đắc dĩ.

Tóm lại, trước... Để hai người bọn họ mâu thuẫn, mới là trọng yếu nhất. Thế là, thừa dịp Lục Diệc Viễn còn đang nghỉ ngơi, Nhâm Tuyết Sinh bỗng nhiên bổ nhào qua, ôm chặt lấy eo hắn, đầu đặt ở trên lồng ngực của hắn. Nhưng một giây sau, Nhâm Tuyết Sinh liền bị hắn hung hăng đẩy văng ra ngoài, cùi chỏ của cô trên mặt đất cọ rách da, đau rát.

Trong mắt toát ra mấy giọt sinh nước mắt lý tính, cô ngửa đầu, xuyên thấu qua ánh mắt mơ hồ, thấy được biểu tình chán ghét lại buồn nôn, phảng phất là ăn phải ruồi.

“Bệnh tâm thần.” Lục Diệc Viễn thấp giọng mắng vài câu, nhìn bộ dáng nếu như không phải bởi vì Nhâm Tuyết Sinh là nữ, hắn chỉ sợ muốn đi lên đánh hai quyền. Chẳng biết tại sao, Nhâm Tuyết Sinh có chút muốn khóc.

Lục Diệc Viễn quan tâm Tô Nhược như thế, tất cả ôn nhu đều cho một mình cô ấy, nhưng Tô Nhược thì sao? Còn không phải nên quay phim như thế nào, cùng Thường Thiên Quân ôm ấp một cái, cô ta không phải thích sao? Lần này liền để cô làm lại một cái đủ.

Nhâm Tuyết Sinh từ dưới đất bò dậy, phủi bụi trên người một cái, nhìn xem bóng lưng rời đi, thẳng đến hoàn toàn biến mất, lại mới chậm rãi đi đến một nơi hẻo lánh, chẳng biết lúc nào người đàn ông đội mũ lưỡi trai đang đứng, trong tay còn cầm máy ảnh DSL.

“Ảnh của tôi muốn, anh chụp tốt không?”

“Yên tâm.”

” Anh đợi lát nữa đem ảnh chụp gửi cho tôi, ta đem số dư chuyển cho anh.”

“Hợp tác vui vẻ.” Hắn huýt sáo, hiển nhiên là rất vui vẻ.

Nhâm Tuyết Sinh tính toán mặc dù đơn giản thô bạo, nhưng nếu như là nguyên chủ trước đó, tỷ lệ thành công sẽ rất lớn, dù sao thân

là một cô gái hay làm trời làm đất, nguyên chủ đời trước dám đá Lục Diệc Viễn ba lần, cũng có thể thấy được.

Đáng tiếc chính là... Đời này bên trong đã đổi tâm a! Mà Lục Diệc Viễn, cũng không còn là hấn của trước kia. Lục Diệc Viễn trở về việc đầu tiên là hướng Tô Nhược bắt đầu phàn nàn chuyện Nhâm Tuyết Sinh, nói cô gái này đầu óc không bình thường, nói ôm liền ôm, nên đi xem bác sĩ tâm lý một chút.

Tô Nhược: "...” Cô đại khái... Có thể tưởng tượng được Nhâm Tuyết Sinh muốn làm cái gì. Đáng tiếc, kế hoạch này, từ khi vừa mới bắt đầu đã thất bại, lúc này xem như Tô Nhược, cũng muốn thấp cho Nhâm Tuyết Sinh một cây nến, chưa xuất sư đã chết a! Thật đáng buồn, đáng tiếc.

Thiên: Khặc khặc... thanh niên bị gái ôm chạy về mách vợ!

-----oOo-----

Chương 20: Nữ chính là người trùng sinh (20)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Có thể bị Trần Hữu Sinh chọn trúng, tiến vào đoàn làm phim, mấy vị diễn viên chính, đều là người trong vòng lặn lội nhiều năm rồi, chuyện chụp ảnh sân khấu đối bọn họ mà nói mười phần dễ dàng, mọi người hợp tác phi thường vui sướng, hơn hai giờ chiều liền làm xong.

Không biết có phải hay không Tô Nhược phỏng vấn cho Trần Hữu Sinh ấn tượng rất sâu, tổ trang phục cùng ngày cho cô một kiện váy đen 3D hở eo. Khi cô ghé vào quán bar trên ghế sa lon, ánh mắt mơ màng, môi đỏ hé mở, nhìn ống kính từ dưới lên trên, đoàn làm phim bên trong không ít người đều hít một hơi khí lạnh.

Mã Đan nha! Cái này đúng là yêu tinh, đại lão mau tới thu thập người đi. Lục Diệc Viễn lúc ấy ngồi ở một bên nhìn xem, sắc mặt trắng nõn nhiễm lên một tầng ửng đỏ, ánh mắt u ám, thân thể khô nóng, miệng đắng lưỡi khô, hận không thể đem người nào đó ôm vào trong ngực và thành một cục, nhét vào túi mang theo trong người.

Nhất là nghĩ đến cảnh tượng như vậy không chỉ có tự mình một người nhìn thấy, trong lòng của hắn liền ghen ghét không chịu được. Các loại ảnh sân khấu chụp xong, hai người tìm quán cà phê ẩn nấp, Lục Diệc Viễn sắc mặt vẫn không thể nào đẹp được, nhìn cô gái đối diện lật xem thực đơn, trên mặt của cô còn mang theo khẩu trang, lông mi vênh lên nồng đậm, nháy nháy phảng phất có thể đem hồn hắn đều hút vào.

Lòng hấn, đầu đột nhiên toát ra một ý nghĩ điên cuồng. Hấn thử dò xét nói: “Nhược Nhược, em có thích đóng phim không a?”

“Vẫn được.” Đang nói chuyện, Tô Nhược hướng phục vụ viên muốn một chén Cappuccino cùng Hắc Sâm Lâm, cô mới ngẩng đầu, nghi ngờ nói: “Anh đột nhiên hỏi cái này làm cái gì?”

Lục Diệc Viễn trầm tư một lát, cho mình tâm tư đổ kị, tìm lý do thật tốt: “Trên mạng ngôn luận thật là đáng sợ, anh xem họ mắng em, trong lòng anh khó chịu.”

Thấy cô sắc mặt không đổi, hấn tiếp tục nói: “Nhược Nhược em có hay không nghĩ tới điện ảnh, làm người đầu tư.” Cái này có thể so sánh làm diễn viên càng có địa vị, tiền kiếm cũng nhiều hơn.

Lúc này phục vụ viên đã đi xuống, Tô Nhược cầm xuống mũ cùng khẩu trang, quả quyết lắc đầu: “Không có.”

Lục Diệc Viễn: “... Vì cái gì?”

“Em yêu đóng phim.” Cái quỷ nha! Không có cách, nữ chính trong giới văn nghệ, cô nhất định phải vào giới văn nghệ. Mà cô phải làm người đầu tư, căn bản là không có nhân mạch cùng tiền tài, cuối cùng không phải là cần nhờ Lục Diệc Viễn.

Tô Nhược từ nhỏ đến lớn thói quen ỷ lại mình, Lục Diệc Viễn tới nói, chỉ là một trận phong hoa tuyết nguyệt trò chơi yêu đương, cô thế nào chịu đem tương lai giao phó cho hấn.

Tự thân cường đại, mới thật sự là cường đại. Lục Diệc Viễn cũng không ngốc, tương phản, hấn từ nhỏ đến lớn chính là điển hình con nhà người ta, thành tích ưu dị, thông minh nhạy bén, EQ cực cao. Cha mẹ đối với hấn cũng hết sức hài lòng, vẫn luôn chờ lấy hấn sau khi tốt nghiệp đại học đem Lục thị giao cho hấn.

Đáng tiếc trời không toại lòng người, tiến vào đại học, quen biết nguyên chủ về sau, Lục Diệc Viễn muộn năm hai, đột nhiên liền bạo

phát. Hoàn mỹ sa đọa thành thiếu gia ăn chơi. Đương nhiên, cái này không có nghĩa là sự thông minh của hắn liền thấp xuống, trước đó một mực đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, không có phát hiện Tô Nhược dị thường.

Lúc này Lục Diệc Viễn loáng thoáng, giống như là mò tới cái nào đó, hắn chần chờ một hồi lâu, mới không xác định nói: “Em đối với anh...” Đến cùng là cái gì? nửa câu đằng sau bị Lục Diệc Viễn nuốt xuống, không hỏi ra.

Hắn sợ, cuối cùng đạt được đáp án, cùng hắn trong tưởng tượng hoàn toàn tương phản. Tô Nhược có lẽ ít phát giác được tâm tình của hắn, có lẽ không có, thái độ của cô cùng thường ngày cũng không có gì thay đổi, trận trò chơi tình yêu trò chơi, người nào thích càng sâu, người bên đó thua.

« nội ứng » ảnh sân khấu tại vào lúc ban đêm tám giờ Weibo thả ra, chín hình ảnh, Thường Thiên Quân bọn người là diễn viên già dặn, diễn cái gì như cái gì, đám người cũng là không cảm thấy kinh ngạc. Nhưng là Tô Nhược cùng Nhâm Tuyết Sinh hai người sân khấu điện ảnh, lại đạt được cực lớn độ thảo luận.

Trước đó một đám người còn kêu gào Trần Hữu Sinh mắt mù, tuyển nhân vật quá không đáng tin cậy, phim tuyệt đối sẽ nát, nhưng lúc này nhìn màn ảnh cô gái bên trong ngũ quan tinh xảo, ánh mắt xinh đẹp, khí chất thần bí lại ảm đạm, bọn họ không còn gì để nói.

Tuyệt đại đa số người trong đầu đều đột ngột toát ra một câu thơ —— ‘Lục cung phấn đại vô nhan sắc, hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh’* .

Đám dân mạng trước kia liền biết Tô Nhược dáng dấp thật đẹp, nhưng trong suy nghĩ, cô hắn là thanh thuần, sạch sẽ, để cho người ta nhìn một chút liền nghĩ đến mối tình đầu, mà không phải giống bây giờ như vậy, vũ mị mê người, mang theo chút khoảng cách cảm

giác như có như không. Khi cô đối với người cười, ánh mắt lại là băng lãnh.

* tác phẩm Trường hận ca – Bạch Cư Dị

Thuốc đen của đàn bà vẽ lông mày. Vì thế gọi đồ trang sức là phấn đại. Cũng để ví người đàn bà đẹp.

Nàng liếc mắt lại, mỉm một nụ cười, trăm vẻ đẹp phát sinh, (khiến cho) các phi tần trong sáu cung đều như không có nhan sắc.

{ ta dựa vào! Cái này mẹ nó là Tô Nhược, nhất định là ta mở ra phương thức không đúng. }

{ ta Nhược mỹ nhan thịnh thế [iém [iém [iém. }

{ bịch một tiếng cho Trần đại đạo diễn quỳ xuống, ngài mới là chung cực BOSS, phát hiện ánh mắt đẹp quả nhiên cùng người phạm nhân khác biệt. } Dựa vào những ảnh sân khấu này, Tô Nhược tăng một đợt nhan phấn thật lớn.

Mà Nhâm Tuyết Sinh đâu, Tô Nhược trước đó thế nhưng là cái thanh thuần giáo hoa, ngay cả anti-fan khắc nghiệt nhất, cũng không cách nào nói cô không xinh đẹp. Nữ hai vừa vặn rồi cùng Tô Nhược trước đó đối ngoại hình tượng chung đụng. Lúc này tránh không được bị đám người lấy ra so sánh, cuối cùng thảm bại không nói, còn bị anti-fan hung hăng đũa cọt một phen, thậm chí có fan hâm mộ ý tưởng đột phát, nói để Tô Nhược một người sức hai sừng cũng tốt, nữ chính nữ hai đều cho hẳn.

Nhâm Tuyết Sinh: "...” A! Khẩu vị lớn như vậy, ăn hạ sao? Ảnh sân khấu chụp xong, phim còn phải tiếp tục quay chụp, bởi vì Tô Nhược tận lực chèn ép, Nhâm Tuyết Sinh kỹ thuật diễn phát huy mười phần không ổn định, liên lụy tiến độ đoàn làm phim ở mức độ rất lớn.

Trần Hữu Sinh tức giận quăng kịch bản nhiều lần, hiện tại gặp Nhâm

Tuyết Sinh là đầu đầu không được, hận không thể trực tiếp đem cô đá ra đoàn làm phim. Nhâm Tuyết Sinh áp lực so Trần Hữu Sinh còn lớn hơn, đối phương tốt xấu còn có thể phát tính tình, cùng bạn bè ra ngoài liên hoan.

Cô lại chỉ có thể một người yên lặng chịu đựng, nhìn xem người chung quanh hoặc phiền chán hoặc ánh mắt khinh bỉ, để cho người ta sụp đổ. Sau cùng át chủ bài chính là để cho người ta ảnh chụp mập mờ mình và Lục Diệc Viễn mấy ngày trước.

Thế nhưng Nhâm Tuyết Sinh đem ảnh gửi cho Tô Nhược, đối phương vẫn như cũ làm theo ý mình, một chút cũng không có bị ảnh hưởng đến. Hôm nay... Đại khái là kỳ hạn cuối cùng đi.

Nhâm Tuyết Sinh đứng dưới đèn chiếu xuống, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt mơ hồ, Trần Hữu Sinh thanh âm xuyên thấu qua không khí truyền đến, hắn nói: “Đây là một lần cuối cùng, lại diễn không tốt, tôi coi như bội ước, cũng không thể để cô làm hồng phim tôi.”

Diễn? Làm sao diễn? Nhâm Tuyết Sinh đột nhiên cười, trong mắt nhưng có nước mắt chảy xuống. Tô Nhược là bóng ma tâm lý của cô, chỉ cần cô còn đang giới giải trí một ngày, mình liền không có cách nào lên được. Hủy hoại cô, bộ não bên trong toát ra một cái suy nghĩ đáng sợ, mình không dễ chịu, Tô Nhược cũng đừng nghĩ được như ý nguyện cùng với Lục Diệc Viễn.

Nhâm Tuyết Sinh nhìn như lý trí, kì thực điên cuồng rời đi đoàn làm phim. Cùng ở tại giới giải trí, ở giữa luôn luôn có thể đến được ngoài vòng người không biết tin tức, liên quan tới chuyện xấu Tô Nhược, Nhâm Tuyết Sinh góp nhặt không ít. Cô liên hệ thủy quân, đưa tay ảnh một mạch phát tới.

{ hủy hoại Tô Nhược, tiền không là vấn đề. }

{ nhận được. } Sau một ngày, lưu lượng lớn nhất diễn đàn nào đó, đột nhiên xuất hiện một cái thiệp.

{ nghe nói nữ minh tinh họ R nào đó, bởi vì đắc tội S, bị đá ra khỏi đoàn làm phim rồi? Việc này là thật sao? } ... Tầng 2: Hì hì ha ha, ta nghe nói qua, R cũng thật đáng thương, nhiều năm như vậy thật vất vả leo lên, một đêm trở lại trước giải phóng.

Tam Lâu: Lại nói, như thế cũng quá mỏng, hôm qua « nội ứng » quan phương Weibo mới phát tin tức, biểu thị Nhâm Tuyết Sinh bởi vì nguyên nhân thân thể, không có cách nào tiếp tục quay phim, nữ số hai ba ngày sau, sẽ chọn lần nữa, ngày hôm nay liền ra như thế một cái thiệp e mm mm. Lầu mười sáu: Cho nên Tô Nhược bối cảnh rất cường đại?

Mười bảy lầu: Cường đại cái rắm, nàng chính là cái bán mình biểu tử, hình tượng đối ngoại thanh thuần ngọc nữ, trên thực tế ** còn tạm được, bằng không thì các người coi là cái kỹ thuật diễn kia, dựa vào cái gì đóng phim đạo diễn Trần Hữu Sinh, còn không phải dựa vào kim chủ đập tiền.

Lầu 18: Không đồ không chân tướng. Đằng sau các thủy quân từng chút từng chút thả ra các loại chuyện, có nguyên chủ quay phim lúc tâm tình khó chịu tất cả phê, cũng có tính tình cô đùa nghịch nói năng thô tục, những này dám dân mạng trước đó đều lĩnh giáo qua, căn bản nhắc lên bao lớn bọt nước.

Chân chính liệu là Tô Nhược tham gia diễn tất cả phim truyền hình, tất cả đều có Lục gia đầu tư. Bên ngoài người đối với kim chủ từ ngữ này tương đương miễn cảm, lại thêm Lục Diệc Viễn là chỗ dựa của Tô Nhược, thế nhưng là thạch chùy, một chút tương đối cực đoan người cũng đã mắng lên, phảng phất có thể thông qua gièm pha Tô Nhược, mà để chứng minh mình cường đại.

{ e mm mm, bán thân? Kia Tô Nhược cùng gà khác nhau ở chỗ nào, thật buồn nôn. }

{ không nghĩ cố gắng đi đường tắt rồi. }

{ Tô Nhược cút khỏi giới giải trí. } Diễn đàn bên trên xào không sai

biệt lắm, các thủy quân liền bắt đầu trên Weibo tiếp tục bơi đên.

Bọn họ đều có người mình nổi tiếng trên mạng dưỡng tốt (võng hồng) bằng tiên, để chuyên gia viết văn chương, lại phối hợp hình ảnh phát ra ngoài, chỉ trích giới giải trí quá hỗn loạn, mà Tô Nhược thân làm thần tượng, không thành lập chính xác giá trị quan, ngược lại bán mình đi cửa sau, sẽ cho fan hâm mộ mang đến ảnh hưởng phi thường không tốt.

Nói gần nói xa đều tại dẫn chiến. Phải biết hiện tại nước nhà đối với minh tinh người nổi tiếng trên mạng (võng hồng) cái này một khối bắt lấy rất nghiêm, sơ sót một cái, liền sẽ trực tiếp bị phong giết, hai tháng trước thì có cái người nổi tiếng trên mạng (võng hồng), bởi vì tác phong quá hỗn loạn, trực tiếp được phong hào, mấy triệu fan hâm mộ nước chảy về biển đông.

Nhâm Tuyết Sinh ở lại nhà, nhìn xem Weibo bên trên không ngừng an ủi fan hâm mộ của mình, lại ngó ngó Tô Nhược bên kia gió tanh mưa máu, trong mắt ý cười làm sao cũng che lấp.

Lúc này coi như Lục Diệc Viễn lên tiếng cũng vô dụng, trước là chủ một đám người, sẽ cảm thấy đây đều là Tô Nhược có tâm kế, trèo cao, nói năng cũng là vì tiền, hiện tại đặc ý lại như thế nào, không cần mấy năm là sẽ bị ném bỏ.

Bất kể như thế nào, thanh danh Tô Nhược, khẳng định không tốt lên được. Mà người Lục gia, sẽ cho phép dạng nữ nhân này tiến gia tộc của bọn họ sao? Chỉ sợ hận không thể níu lấy con trai nhà mình, lập tức để hấn chia tay.

Mà không chỡ dựa Tô Nhược, là cái thá gì? Trong thoáng chốc, Nhâm Tuyết Sinh cảm giác mình giống như đã thấy tương lai bi thảm của Tô Nhược.

Tô Nhược hủy hoại cô, cô liền lôi kéo đối phương cùng một chỗ xuống Địa ngục.

-----oOo-----

Chương 21: Nữ chính là người trùng sinh 【 hoàn 】

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Chín giờ tối, trên internet là đoạn thời gian lưu lượng tối cao. Tô Nhược sắc mặt bình tĩnh nhìn trên mạng một màn tiếng mắng chửi, đối với thủ đoạn Nhâm Tuyết Sinh, cô sớm đã có chuẩn bị, người đại diện mời thủy quân trận địa sẵn sàng, tùy thời đều có thể ra chiến trường, bắt đầu phản sát.

Chỉ là trước đó, cô còn có một việc muốn xác nhận. Tô Nhược cầm di động lên, bấm một dãy số quen thuộc, đợi đối phương kết nối, chậm rãi lên tiếng: “Uy, Lục Diệc Viễn, chuyện trên mạng anh thấy chưa?”

Hắn ‘Ân’ một tiếng, thủ hạ bàn phím không ngừng, trong lòng đầy bụng oán khí, bởi vì chuyện không bao phát trước đó, Tô Nhược cố ý dẫn dò hắn, để hắn đừng làm loạn, nhiều loạn kế hoạch của cô, cho nên Lục Diệc Viễn hiện tại cũng chỉ dám ở trên mạng cùng thủy quân, nhóm anti-fan điên cuồng kết thù. Hiện tin tức tới tai Tô Nhược, trước mắt hắn lập tức sáng lên: “Cho nên hiện tại anh có thể dùng tài nguyên đập chết bọn họ sao?”

“Chờ một chút nha!” Có lẽ là bởi vì sắp hoàn thành nhiệm vụ, tâm tình kẻoái trá, âm thanh Tô Nhược cũng đều mềm nhũn mấy phần, chỉ là những lời kia, đối với Lục Diệc Viễn mà nói, có chút chói tai: “anh có hai cái cách. Một là không cần em tham dự, ‘Bạn trai cũ’ Lục Diệc Viễn; một cái khác thì vừa vặn tương phản, em bây giờ muốn chọn cái nào?”

“A? Cái này còn phải nói gì nữa sao? Ta là bạn trai của người! !”

Đằng sau ba chữ, giọng điệu cường điệu, có thể nghe được oán khí rất lớn.

“Anh xác định? ? Đối với anh mà nói, một kế hoạch có thể sẽ tương đối dễ dàng nha!” Tô Nhược rất tốt bụng nhắc nhở.

Lục Diệc Viễn: “. . . Em đây là có bao nhiêu không chào đón anh, muốn cùng anh chia tay a!” Không phân không phân đánh chết đều không phân, kế hoạch bạn trai cũ cái gì, nghĩ cùng đừng nghĩ a uy!

Tô Nhược có chút hơi nuối tiếc nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI, EM ĐỀU OK RỒI! Chỉ bất quá. . . Ngô. . . Có thể sẽ cần anh hơi hi sinh một chút xíu nhan sắc.”

Lục Diệc Viễn: “? ? ?”

“Hôn! Nghe nói qua phát sóng trực tiếp chưa?” Tô Nhược khó được thanh âm vui sướng, từ trong loa truyền đến, Lục Diệc Viễn thân làm một người thành đạt đã từng chơi các trào lưu nhỏ, làm sao lại không hiểu những vật này, cơ hồ thời điểm Tô Nhược mới mở miệng, hắn hiểu rõ mình nên làm như thế nào.

“Yên tâm, giao cho anh đi.” Hoặc là nói, việc này Lục Diệc Viễn thế nhưng là cầu còn không được, trực tiếp show ân ái tuyên bố chủ quyền, tốt đẹp dường nào a! Đạt được tin tức chuẩn xác của hắn, Tô Nhược lại cho người đại diện phát tin tức, làm cho đối phương chú ý Weibo Lục Diệc Viễn, chờ hắn về sau trực tiếp nhìn xem tiếng vọng của đám dân mạng, lại để cho thủy quân hạ tràng không chế tốt tiết tấu.

Lục Diệc Viễn giá trị nhan sắc cao, dù cho Weibo tàn suất đổi mới không cao, fan của hắn cũng không ít, lúc này hắn đem tên Weibo đổi thành ‘ bạn trai Nhược Nhược ‘, rất cực thánng mười lăm phút phát ra tin tức đầu tiên. —— mọi người tốt nha, đây là tiểu khả ái của tôi.

【 ái tâm 】 【 ái tâm 】 @ Tô Nhược.

{ huynh đệ đừng có nằm mộng, tỉnh. }

{ người ta có kim chủ, còn phần, chắc chắc chắc. }

{ ngoạ tào! Tôi nhìn làm sao? Tô Nhược phát rồi? ? Đây quả thật là bạn trai của cô ấy, nói kim chủ đâu? Hả là. . . Tôi lớn mặt phỏng đoán. }

Đang bị toàn lưới mắng Tô Nhược đột nhiên phát đầu Weibo, phía dưới lập tức liền toát ra thật nhiều bình luận, các nội dung thấy rõ ràng, về sau trong giới mọi người vui mừng, tìm hiểu nguồn gốc chạy tới Weibo Lục Diệc Viễn, nhìn xem trực tiếp, theo bản năng tiến vào.

Trong tưởng tượng đám dân mạng, cái gọi là kim chủ, hẳn là nặng hai trăm cân, tai to mặt lớn, còn là lão trung niên đầu trọc Địa Trung Hải. Lúc này xuất hiện tiểu thịt tươi tuấn mỹ trong màn hình này là ai a uy! Ai không tin lui ra ngoài, nhìn Weibo một lần nữa, xác định không sai, về sau mới một mặt mộng bức một lần nữa nhấn vào, cho nên hiện tại tình huống này. . . Bọn họ không có tìm nhầm người? ?

{ cái kia. . . Là tôi hoa mắt sao? Đây là kim chủ Tô Nhược? }

Hắn trên mặt mỉm cười nhàn nhạt, khí chất ưu nhã, ôn nhu quan tâm, hắn cười cười, có chút bất đắc dĩ nói: “Tôi quen Nhược Nhược, cùng một chỗ ba bốn năm, tự do yêu đương, kim chủ nghe thật là lạ a!”

{ vân vân? Bốn năm năm? }

“Đúng a! thời điểm chúng tôi ở học đại học đã bắt đầu quen nhau, gần đây tôi đang chuẩn bị cầu hôn, ai biết trên mạng náo ra chuyện như vậy, các người làm như vậy, khiến trong lòng tôi rất đau khổ a! Vạn nhất Nhược Nhược nổi giận, không để ý tới tôi thì làm sao bây

giờ? Có tiền là lỗi của tôi sao?”

Lục Diệc Viễn thở dài một hơi, biểu hiện mùi phần buồn rầu.

{ . . . }

{ các huynh đệ, tôi đột nhiên có chút thù nhà giàu. }

{ tôi. . . }

{ ha ha ha! Xem như bạn trai thì thế nào? Còn không phải dùng tiền đập lên tài nguyên. }

{ người khác có tiền nguyện ý cho bạn gái tiêu, các người làm sao lại chua như thế? Nói trắng ra là, nếu như đạo diễn, nhà sản xuất phim đều có thể không vì tiền tài khom lưng, Tô Nhược chẳng lẽ còn có thể làm một người đơn độc, chuyện này người tình ta nguyện mà thôi. }

“Trước đó tôi xác thực cho Nhược Nhược mở cửa sau, ai bảo cô ấy quá đáng yêu, tôi nhìn dáng vẻ khổ não của cô ấy, hoàn toàn không nhìn được a!”

Lục Diệc Viễn nói: “Bất quá lần này trên mạng có thể nói sai rồi, « nội ứng » cũng không có đầu tư của tôi, người ta căn bản không cần đến phản ứng của tôi, Nhâm Tuyết Sinh kỹ thuật diễn chên lệch rõ ràng, cùng Nhược Nhược nhà chúng tôi không quan hệ a! Bị tùy tiện quăng nôi.”

{ y! Cái này si hán mỉm cười, để cho người ta sợ hãi. }

{ Mã Đan, công khai ngược chó, báo cáo. }

{ hiện tại nói thật dễ nghe, không chừng lúc nào liền chia tay, dù sao coi như anh nguyện ý cùng với Tô Nhược, người trong nhà đồng ý không? Ha ha cộc! }

“Uy uy uy! Đừng tùy tiện nguyên rửa tôi à!”

Lục Diệc Viễn yên lặng lộ ra có chút bực bội, “Chuyện của tôi cùng Nhược Nhược, người trong nhà đều biết, mà lại. . .”

Hắn nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn, “Lần trước tôi tặng quà Nhược Nhược, vẫn là người trong nhà giúp tôi chọn lựa.”

{ ha ha! quà còn muốn cha mẹ hỗ trợ, mẹ bảo một tiếng, giám định hoàn tất. }

Lục Diệc Viễn: “. . . Cái này cũng có thể trào? Tôi chỉ là không hiểu rõ con gái thích quà gì mà thôi, tôi mua quà, bị mẫu thân đại nhân nhà tôi hung hăng giễu cợt một trận, nói tôi thâm mỹ quá kém.”

{ phốc! Mẹ ruột. }

{ cho nên Lục thiếu gia ngài đến cùng đưa cái gì? Hiếu kì. }

Lục Diệc Viễn từ lúc phát sóng trực tiếp đến bây giờ, có không ít người kéo đến, trong đó có người quen thuộc chút tình huống, khỏe mạnh phổ cập khoa học một chút gia cảnh vị này, được đám người nhất trí kinh ngạc, dù sao phú nhị đại rất nhiều, nhưng có thể giàu đến mức như Lục gia, vẫn là số rất ít.

Nhất là giá trị nhan sắc Lục Diệc Viễn lại bất phàm như thế. Truyện cổ tích cô bé lọ lem cùng Vương tử phiên bản thực, nhìn khiến không ít thiếu nữ tâm bạo tạc.

“Tôi tặng quà gì sao?” Hắn cầm điện thoại di động lên, tiện tay kéo ra một ngăn tủ, bên trong chính là quà lần trước hắn mua lại không tặng ra ngoài, lúc này đèn thủy tinh chiếu xuống sáng rạng rỡ, hắn đem ống kính nhắm ngay tủ đạo qua một vòng, nói: “Chính là những thứ này, mua về tiện tay để ở chỗ này, cũng quen sắp xếp.”

Đám người quan sát trực tiếp: “. . .”

{ không được, tôi thật sự muốn thù oán nhà giàu. }

{ bạn trai tôi nếu được một nửa như Lục thiếu gia. . . Được rồi, không nằm mơ. }

{ những cái kia nói Tô Nhược tâm cơ thủ đoạn đùa nghịch kim chủ các người hiện tại mặt đau không? Tự do yêu đương OK. }

“Kỳ thật các người nói Nhâm Tuyết Sinh cùng tôi cũng là học cùng trường, cô ấy người này. . .” Lục Diệc Viễn trên mặt có chút khó khăn, do dự một hồi lâu, mới trong mưa đạn ‘Ép hỏi’, chậm rãi mở miệng, đem chuyện Nhâm Tuyết Sinh làm tất cả đều phủi ra.

Tỉ như Nhâm Tuyết Sinh đã từng ở trước mặt hắn cáo trạng, ám chỉ Thường Thiên Quân cùng Tô Nhược có gian tình, hết lần này tới lần khác Thường Ảnh để lúc ấy vẫn là người theo đuổi cô ta; lại tỉ như đối phương đột nhiên chạy tới ôm, để cho người ta nói hắn mập mờ cho Tô Nhược nhìn, đến vu hãm hắn. . .

Những chuyện này vốn là khó mà nói ra miệng, hết lần này tới lần khác Lục Diệc Viễn ngôn từ thành khẩn, trên mặt ưu sầu, một chút vết tích giở trò dối trá cũng vô dụng.

Đám dân mạng: { . . . } Ngọa tào! Tin tức thật là lớn a! Giờ này khắc này, dư luận xem như triệt để đảo ngược, Lục Diệc Viễn khẽ cười một tiếng, dưới phát sóng trực tiếp, cơn trùng đáng ghét, trực tiếp giẫm chết là tốt nhất.

Tô Nhược quan sát toàn bộ quá trình: “. . .” Rất tốt! Cảm giác cô mời thủy quân mà không dùng võ lực, một mình Lục Diệc Viễn mà có thể hơn được tất cả mọi người.

Bên kia người đại diện lúc này đã bắt đầu hành động, trong tay cô chuyện xấu liên quan tới Nhâm Tuyết Sinh không ít, để thủy quân thả ra một chút xíu, dẫn dắt ánh mắt của mọi người. Nói trên internet Nhâm Tuyết Sinh là bởi vì đắc tội Tô Nhược mới đi, vậy liền đem đoạn diễn ngắn lúc NG phóng ra.

Đây chính là chứng cứ đánh mặt cường lực nhất, liền ngay cả Nhâm Tuyết Sinh, cũng không cách nào nhắm mắt nổi.

Mà liên quan tới vấn đề tình cảm cùng Thường Thiên Quân, đoàn làm phim mọi người đều nhìn ở trong mắt, có trả hết lưới vụng trộm vài câu, không ít bạn trên mạng đoán đúng.

Hiện tại lại nhìn Lục Diệc Viễn phát ra ảnh chụp, Nhâm Tuyết Sinh trong ảnh chụp còn mặc trang phục sân khấu, hai tay chủ động ôm hán, mà hán sắc mặt mang theo điểm luống cuống, hiển nhiên rất là kinh ngạc.

Cái này. . . Rất rõ ràng. Chân trước còn đang theo đuổi Thường Thiên Quân, biểu hiện vô cùng đáng thương, bộ dáng không phải quân không gả, chân sau lại chủ động thông đồng với Lục Diệc Viễn có bạn gái làm tiểu tam, đạo đức bại hoại a Mã Đan.

Đám dân mạng đối với từ ngữ Tiểu Tam này, là rất miễn cảm. Cơ hồ trong một ngày ở giữa, Weibo Nhâm Tuyết Sinh liên luân hãm, các loại tiếng máng chửi hung hăng nện ở trên đầu của cô, có anti-fan, có thủy quân, cũng có fan hâm mộ Thường Thiên Quân, Tô Nhược cùng Lục Diệc Viễn, đương nhiên, nhiều nhất vĩnh viễn là người qua đường.

Nhâm Tuyết Sinh xử lý nhanh , nhưng đáng tiếc fan hâm mộ căn cơ bất ổn, chuyện lần này vừa ra, cô xem như phế đi.

Trong căn hộ cấp cao, Nhâm Tuyết Sinh ngồi ở trên ghế sa lon, kinh ngạc nhìn về phía ngoài cửa sổ bầu trời đen nhánh, mặt lộ vẻ mờ mịt, có chút không rõ, sự tình làm sao đột nhiên liền biến thành tình trạng này, rõ ràng cô trùng sinh, nắm giữ sự phát triển của tương lai, vì cái gì. . . Cuối cùng sao lại còn thất bại đây?

Vì cái gì a? Nhâm Tuyết Sinh bụm mặt, nước mắt rầm rầm hướng xuống mặt rơi, cô thậm chí muốn đi chết, nói không chừng có thể trùng sinh lần nữa? Thế nhưng cô không dám, tử vong thật là đáng

sợ. Lão thiên gia, tại sao muốn đùa nghịch cô như thế?

Một tuần lễ sau, chuyện trên mạng liên quan tới Tô Nhược cùng Nhâm Tuyết Sinh độ hot rất cục giảm xuống. Hệ thống hồi lâu chưa từng xuất hiện yên lặng lên tiếng, nói cho Tô Nhược nhiệm vụ của cô đã hoàn thành, hiện tại chỉ vui vẻ chơi đùa liên tục.

Ở cái thế giới này. Tô Nhược nương tựa theo bộ phim « nội ứng » này thành công hái được cúp Ảnh hậu, từ Tiểu Hoa Đán chuyển hình thành phái thực lực, trên mạng không còn có người dám phun kỹ thuật diễn của cô không tốt, một dải tất cả đều là ca ngợi.

Thường Thiên Quân đại khái là bị Nhâm Tuyết Sinh tổn thương thâm rồi, trong lòng âu sầu, cho đến ba mươi lăm tuổi, mới từ cha mẹ giới thiệu quen biết một người ngoài giới, hai người quen nhau một năm sau kết hôn.

Lục Diệc Viễn cùng Tô Nhược tổ chức hôn lễ, không biết Tô Nhược vô tình hay cố ý kéo dài, qua nhiều năm mới thành công.

Đám dân mạng dồn dập đưa ra lời chúc phúc của mình, cảm thấy Lục thiếu gia đuổi theo nàng dâu cũng không dễ dàng a! Thật vất vả thoát khỏi hình tượng thiếu gia ăn chơi, thành công thượng vị biến thân bá đạo tổng giám đốc, ôn nhu lại quan tâm, còn tưởng rằng có thể thành công kết hôn đâu? Không nghĩ tới nàng dâu so với mình còn bần tiện hơn, trời nam đất bắc chạy trước, quả thực ngược khóc.

Sau khi kết hôn, Tô Nhược cũng không có từ bỏ sự nghiệp của mình, vẫn phấn đấu như cũ, đối gia đình kính dâng hiếu thảo càng nhiều ngược lại là Lục Diệc Viễn.

Ở thế giới này, Tô Nhược vẫn đợi đến hết thọ chết già, hai người ân ái ái cả một đời. Những nhóm anti-fan đã từng nói cô tuyệt đối sẽ bị Lục gia vứt bỏ, đã sớm biến mất không thấy.

Trong thời gian sau cùng, Tô Nhược nằm ở trên giường, nhìn về phía người bên cạnh, ánh mắt phức tạp. Bởi vì lúc nhỏ cha vượt quá giới hạn, Tô Nhược đối với đàn ông luôn luôn có một loại cảm giác không tín nhiệm, lúc cùng Lục Diệc Viễn kết hôn, cô thậm chí nghĩ tới, chỉ cần bất thường liền ly hôn, dù sao cô tuyệt đối sẽ không ăn thiệt thòi.

Không nghĩ tới sự nỗ lực của người kia, từ đầu đến cuối đều là hấn.

“Cám ơn anh.” Tô Nhược nói.

Cám ơn anh đã làm bạn với em vượt qua thời gian, mặc kệ tương lai như thế nào, cô bây giờ, tâm tình rất vui vẻ.

{ leng keng, chúc mừng túc chủ Thế Giới quest hoàn thành, kịch bản thế giới mới đã gửi đi, mời túc chủ chú ý kiểm tra và nhận. } Khi Tô Nhược tỉnh lại, phát hiện chính mình ở trên máy bay, ngoài cửa sổ là đám mây màu trắng, trong cabin người không nhiều, đám người hoặc là mang theo bịt mắt nghỉ ngơi, hoặc là nhìn xem tạp chí báo chí, đều rất yên tĩnh, cô nhắm mắt lại, lựa chọn tiếp nhận ký ức.

Thế giới này là một bản thể thân ngược luyện tình thâm chuyển thành chính thức. Nữ chính là cô gái đến từ huyện thành nhỏ bình thường, lúc cao trung thi đến trường chuyên cấp 3, ở nhờ trong nhà mẹ của bạn chơi lúc nhỏ, cùng gia cảnh phổ thông mình khác biệt, mẹ nhà bạn gia cảnh hậu đãi, ở biệt thự lớn, xe sang trọng.

Trong nhà có hai đứa con, con trai đã tốt nghiệp đại học, thân thể khỏe mạnh, kế thừa gia nghiệp; con gái nhưng có bệnh tim bẩm sinh, sớm đưa đến nước ngoài an dưỡng. Trong lúc đang mượn phòng ở đó, nữ chính quen biết nam chính ở lại biệt thự sát vách.

Bởi vì nữ chính cùng hấn cô gái thăm mến giống nhau đến mấy phần, nam nhân không khỏi quan tâm nhiều một chút, hai người chậm rãi quen thuộc, trải qua một phen anh yêu tôi, tôi yêu hấn cuối

cùng cô phát hiện mình vẫn là yêu hấn mở ra gút mắc các loại cầu huyết đặc biệt về sau, thành công HE.

Mà nguyên chủ, thì là nữ hai có bệnh tim trong gia đình mà nữ chính đang ở nhờ, cũng là mối tình đầu trong lòng nam chính, người đẹp, ôn nhu, chết sớm.

Lần này sau khi cô về nước, vẫn chưa tới một tuần lễ, ngay tại trong bệnh viện nháo một trận, bệnh tim phát tác, trực tiếp nghèo. Bên trong viết, cô sau khi chết, cha mẹ thương tâm gần chết, đau đến không muốn sống, đằng sau nhờ nữ chính chậm rãi an ủi, vì cầu phúc, còn đem nữ chính dung mạo tương tự thu dưỡng vì đã chăm sóc, lúc nam nữ chủ kết hôn, Tô gia cấp ra của hồi môn thật lớn.

Xem ra là hoàn toàn đem nữ chính nuôi thành con gái. Có thể nói, bên trong toàn bộ kịch bản, nguyên chủ không hề thiếu bối cảnh, có đá đặt chân, thực sự là. . . Để cho người ta thấy khó chịu. Tô Nhược thừa nhận mình là một người rất ích kỷ.

Tô Nhược không cách nào tưởng tượng, mình sau khi chết, để một cô gái khác dùng mình làm cờ, thay thế vị trí của mình, hưởng thụ hết thảy những gì mình có, quả thực cảm giác sinh ra tâm lý chán ghét.

Tốt giống sự tồn tại của chính mình, có cũng được mà không có cũng không sao.

“Không sao.” Tô Nhược nhấp một chút nước, trên mặt tái nhợt lộ ra một mỉm cười, “Ta tới, nữ chính ngoan một chút còn tốt, nếu không. . . Ta liền muốn làm cho cô ta tất cả đều phun ra cho ta.”

Lúc này cách máy bay hạ cánh xuống đất còn mấy giờ, Tô Nhược nhắm mắt lại, chợp mắt. Thân thể nguyên chủ này thật sự yếu, cần nghỉ ngơi thật tốt.

Trong phi trường Đế Đô . Một đoàn người đứng ở chỗ cửa ra, chờ đợi lo lắng. Phụ nhân ánh mắt u buồn, ai ai thở dài một hơi: “Mẹ đã nói muốn đi qua chăm sóc Nhược Nhược về Đế Đô, nó hết lần này tới lần khác không đồng ý, ai! Vạn nhất ở trên máy bay ra. . . Phi phi phi! Sẽ không sẽ không.”

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, bác sĩ không phải đã nói rồi sao? thân thể em ấy khôi phục không tệ, chỉ cần nuôi cẩn thận, là không có chuyện gì đâu.”

Người đàn ông mặc âu phục nói. “Anh cả nói rất đúng, dì người đừng lo lắng, chị Nhược Nhược chẳng mấy chốc sẽ đến.”

Cô gái một mực trầm mặc đột nhiên mở miệng, khuôn mặt xinh xắn, ánh mắt tinh khiết lại ấm áp, để cho người ta xem xét liền sinh lòng hảo cảm. Người đàn ông lờm cô một chút, không nói tiếp.

Vậy là hoàn haizzz thế giới đầu dễ nhất cũng ngắn nhất, mấy tg sau edit chắc chết lun

Ad muốn giải thích 1 số thắc mắc, vì lúc trước có bạn cmt, ai biết hết rồi thì cứ bỏ qua nhé, ai còn thắc mắc thì đọc tiếp

1. Nam 9 cùng 1 người (ad ghi 1vs1 bên ngoài luôn á mà chắc ko ai nhìn)
2. Nam 9 cũng làm nhiệm vụ, khi TN đến, thì n9 cũng trùng hợp xuyên đến luôn (a Lục cute phô mai que không cần liêm sỉ là ổng đó) n9 ko có kí ức của mình lúc làm nv, cho nên ổng mới hành động như ‘nhân thiết’ Lục Diệc Viễn. Chính vì vậy, mặc dù ko có kí ức nhưng ổng là thích TN thật, ko phải thích nguyên chủ như cốt truyện nha. Giải thích cho bạn nào nghĩ ổng thích nguyên chủ.

Thật ra mục đích ổng đi làm nv cũng 1 phần là muốn kiếm vợ mà há há, sống dai quá cô đơn ấy mà kkk

Vâng, còn gì thắc mắc thì m.n đọc tới TG cuối sẽ rõ hết.

-----oOo-----

Chương 22: Hào môn kiều nữ

(1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Lần này Tô Nhược nhận điện thoại, trừ người nhà Tô gia bên ngoài, nam chính nữ chính cũng đều theo tới rồi. Cô vừa mới ra, liền bị mẹ Tô ôm chặt lấy, trong mắt ngậm nước mắt, ôn nhu nói: "Nhược Nhược con cuối cùng đã trở về, mẹ nhớ con muốn chết, đi đi đi, mẹ mang con về nhà, chị Vương làm kẹp ngón sen con thích ăn nhất."

"Mẹ." Tô Nhược trở tay ôm lấy thân thể mềm mại của bà, sắc mặt nhu hòa, ngược mắt lúc nhìn về hai vị phía trước dung mạo cực kì tương tự cô, lại mở miệng nói: "Ba ba, Anh hai."

"Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi." Cha Tô lặ đi lặ lại lắ bắ bắ, cảm xúc kích động.

Anh cả Tô gia mỉm cười, muốn đi sờ sờ em gái nhu thuận đáng yêu trước mắt, trong lòng cũng đủ kiêu ưu sầu không chỗ kể ra, hẳn cùng Tô Nhược tuổi tác kém nhau sáu tuổi, từ nhỏ cha mẹ bận rộn làm việc, em gái tuyệt đại đa số đều là hẳn chiếu cố, hai anh em tình cảm sâu đậm.

Tô Nhược thân thể không tốt, lúc được đưa ra nước ngoài an dưỡng, hẳn là người khóc lụy hại nhất. Chờ bọn họ đều kích động xong, Tô Nhược mới đưa ánh mắt đặt ở bên trên nam nữ chủ.

Cô gái ước chừng mười bảy mười tám tuổi, mặc trên người kiện màu vàng nhạt áo len cùng quần jean, tóc cột thành đuôi ngựa, ngũ quan nhu hòa, cả người nhìn thanh thuần tịnh lệ; thiếu niên bên cạnh bằng tuổi cô, ngũ quan đã nảy nở, mặt mày tuấn lãng, khí chất

lại mang theo điếu du côn, cảm giác.

“Hai vị này là?” Tô Nhược méo mó đầu, có chút không hiểu.

“Con nhìn mẹ, nhìn thấy Nhược Nhược quá kích động, đều đã quên giới thiệu cho các con.”

Tô mẹ đem nước mắt lau sạch sẽ, “Đây là con gái nhà bạn thân mẹ, gọi là Nhan Tiểu Á, còn là học sinh, tạm thời ở nhờ tại nhà chúng ta; đây là Từ Gia Huy, lúc nhỏ các con thường xuyên chơi đùa cùng nhau, con quên sao?”

Tô Nhược bừng tỉnh, có chút ngỡ ngàng nhìn về phía Từ Gia Huy: “Thật có lỗi, tôi nhất thời không nhận ra được.”

“Không sao, dù sao cũng là chuyện rất nhiều năm trước.”

Từ Gia Huy mắt vụng trộm nhìn thiếu nữ mỉm cười, trái tim bịch bịch nhanh chóng nhảy lên, trong lòng dù có chút đấng chất, nhưng càng vui vẻ nhiều hơn. Nhược Nhược vẫn xinh đẹp như vậy, người thông minh lại ôn nhu, như búp bê tinh xảo, Từ Gia Huy không giới hạn nghĩ đến, về sau. . . Nhược Nhược sẽ về nhà sao? Bọn họ còn có thể giống như. . . Trước kia ở cùng một chỗ sao? Tô Nhược mười ba tuổi năm đó được đưa ra nước ngoài, bởi vì nguyên nhân thân thể, mỗi cuối năm đều là người Tô gia bay ra nước ngoài theo cô, vẫn luôn chưa trở về.

Từ Gia Huy chỉ có thể thông qua ảnh chụp cùng người Tô gia đôi câu vài lời giải tình huống của cô. Thời niên thiếu kia ngây ngô mộng lung thích, theo thời gian lắng đọng, sắc thái biến thành mộng lung lộng lẫy. Một đoàn người ngồi xe trở về biệt thự Tô gia, nhóm bảo mẫu đã sớm làm xong đồ ăn, đặt vào trên bàn ăn, Tô Nhược dùng chiếc đũa kẹp ngó sen, cắn xuống một cái, ngó sen nhẹ nhàng khoan khoái cùng thịt heo gừng hành Hàm Hương hỗn hợp lại cùng nhau, ăn ngon có thể khiến người ta đầu lưỡi đều muốn nuốt tiến vào.

“Đã nhiều năm như vậy, dì Vương tay nghề tốt hơn rồi.” Tô Nhược tán dương.

Tô mẹ từ ái nhìn con gái mình nhu thuận, quả thực hận không thể đem trái tim đều móc cho cô: “Ăn ngon thì con ăn nhiều một chút, về sau trong nhà, con muốn ăn cái gì cũng có thể.”

Nói tới chỗ này, mẹ Tô giống như nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn về phía Nhan Tiểu Á: “Tiểu Á con có phải so với Nhược Nhược thấp một chút.”

“A?” Nhan Tiểu Á trước đó có vẻ như đang ngẩn người, đột nhiên bị gọi, sững sốt một chút mới miễn cưỡng cười cười, “Chị Tiểu Nặc có vẻ là cao hơn con.”

Vẫn còn so sánh cô gầy. Tô Nhược nghi ngờ nói: “Làm sao đột nhiên nói đến cái này?”

“Nhược Nhược lúc trước con một mực ở nước ngoài, trong nhà quần áo đều không thể mặc, mẹ liền mang cho Tiểu Á đi thay thử đồ của con, hiện tại xem ra. . . là mặc không được a!” mẹ Tô thở dài một hơi, đây thật là gánh vác ngọt ngào, “Sáng mai Nhược Nhược đi dạo phố, mẹ lại mua quần áo mới cho con”.

“Không cần đi, thân hình của chúng ta chênh lệch, hẳn là vẫn tốt chứ.”

Tô Nhược nói: “Quần áo đã mua, không mặc chẳng phải lãng phí.”

“Không được, bảo bố nhà ta tại sao có thể mặc quần áo không vừa được?” Mẹ Tô lại không chút coi ra gì, bà nhìn về phía Nhan Tiểu Á, đương nhiên nói: “Dù sao những y phục này đều là thân hình Tiểu Á mua, không bằng cho con bé tốt hơn.”

Tô gia đối với con gái thân thể yếu đuối nhà mình, về phương diện tiền tài không hề keo kiệt, một tủ quần áo mới, một dải tất cả đều là hàng hiệu. Những lời kia kỳ thật mẹ Tô nói cũng có đạo lý, quần áo

kia Tô Nhược đều chưa thấy qua, tuy là mới, lại là Nhan Tiểu Á cùng mẹ Tô cùng đi mua, khẳng định phù hợp thẩm mỹ quan Nhan Tiểu Á, đưa cho cô không có gì thích hợp bằng. Nhưng bù không được Nhan Tiểu Á tâm tư quá miễn cảm.

Từ lúc biết Tô gia nữ nhi muốn trở về liền trần trọc ngủ không được. Cô bây giờ có được hết thấy, đều là căn cứ vào Tô gia chiếu cố, ngay cả bạn trai Từ Gia Huy đều do xem cô cùng Tô Nhược dáng dấp giống nhau đến mấy phần, mới nguyện ý cùng cô kết giao.

Tô Nhược trở về, Tô gia đã có con gái, địa vị của mình nhất định sẽ hạ xuống. Ở bên trong phi trường, nhìn thấy đám người cẩn thận chăm sóc Tô Nhược, khác nào đối phương là đồ sứ yếu ớt, trong lòng của cô liền có chút không thoải mái.

Bạn trai đằng sau luôn luôn tùy hứng phách lối, lúc đối mặt Tô Nhược, nhu thuận như con chó lông vàng, thực sự là. . . Để người khác đổ kị. Bây giờ. . . Đối phương không có quần áo có thể mặc, sẽ đưa cho cô? Kia cô thành cái gì rồi? đối tượng chuyên môn thu về rác rưởi sao? Nhan Tiểu Á nhỏ tuổi, dù cho có lòng muốn che lấp, trên mặt cũng để lộ ra mấy phần bất mãn cùng chán ghét.

Tô Nhược đem hết thấy đều nhìn ở trong mắt, đột nhiên cười khẽ một tiếng: “Mẹ, quần áo mẹ cũng mua cho con, giờ lại cho Tiểu Á, cái này. . . thật không tốt lắm.”

Tô mẹ khẽ giật mình, quay đầu nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh, còn chưa kịp nói cái gì, Từ Gia Huy đã mở miệng trước, hần nói: “Cái này có gì a? Coi như dì mua cho em quần áo không phải tốt, anh với mấy anh em của anh cũng thay quần áo thường xuyên a.”

Nhan Tiểu Á nghe vậy, sắc mặt càng khó coi hơn. Người nào cũng đang giúp Tô Nhược, vì cái gì. . . Không người nào nguyện ý suy tính một chút tâm tình của cô chứ? Ngồi ở chủ vị cha Tô uống ngụm canh, ra hoà giải: “Tốt, không phải chỉ là mấy bộ quần áo thôi sao? Tô gia chúng ta không thiếu tiền mua quần áo.”

Chủ đề dừng lại như vậy, bọn họ đã ăn xong cơm trưa, Tô Nhược cùng đám người lên tiếng chào, được mẹ Tô dẫn đi, trở về phòng của mình nghỉ ngơi. Giường chiếu mềm mại, màu hồng đáng yêu trải rộng cả phòng, mùi phấn tâm lí thiếu nữ. Tô Nhược nằm ở trên giường, nhìn xem giấy dán tường màu trắng gạo, phẳng phất có thể xuyên qua che lấp, nhìn thấy Nhan Tiểu Á bên kia.

Người của Tô gia đối với nữ chính thật thật không tệ, mặc dù cô ta chỉ mượn ở chỗ này, nhưng vật chất nên hưởng thụ một chút cũng không ít. Biệt thự xa hoa, quần áo đắt đỏ, không ít tiền tiêu vật, Dong Nhân phục thị, một ngày ba bữa đều là đầu bếp đại sư chuyên môn, mà Tô gia từ nơi khác đào đến, còn có trà chiều tinh xảo, bữa ăn khuya.

Cô gái vẫn luôn sinh sống ở huyện thành nhỏ, đột nhiên đi vào thành phố lớn xa hoa, thế giới cùng mình tiếp xúc trước đó hoàn toàn khác biệt. Trong lòng khó tránh khỏi sẽ có mấy phần tự ti. Người như Nhan Tiểu Á sao? sẽ còn muốn rời đi Tô gia? Phải biết cô hiện tại đang học lớp mười hai, qua một năm nữa là tập trung thi cử, mà trong nguyên tác, viết rất rõ ràng, nói cô ta lo lắng mẹ Tô, cha Tô chịu không được nổi thống khổ mất con, lựa chọn một đại học cách nhà Tô gia rất gần, tiếp tục ở lại biệt thự này.

Lý do rất tốt đẹp, nhưng mẹ nó, nguyên chủ khi đó đã chết gần một năm. Thời gian là loại thuốc tốt nhất, dù cho vẫn khổ sở như cũ, cũng sẽ không tiếp nhận không được sao?

Tô Nhược trên giường xoay người, thấp giọng hỏi hệ thống: “520, người đã nói trong từng thế giới, nhiệm vụ ta phải hoàn thành là mỗi phương diện so với nữ chính nhất định phải mạnh hơn, vậy thế giới này, tương lai nữ chính làm nghề gì, ta cũng phải cùng theo sao?”

“Không cần nha! Điểm này chỉ giới hạn ở bên trong kịch bản.”

“Có ý tứ gì? ”

“Ngô!” 520 trầm tư một chút, chậm rãi nói: “Tỉ như nói kịch bản này,

nữ chính thi đại học xong liền kết thúc, sự nghiệp của cô ta tương đương với học tập, như vậy cô muốn đánh bại cô ta, nhất định phải trở thành học bá a ~~ ”

Tô Nhược: “. . .”

“Thế giới nguyên tác sau khi kết thúc, cô chỉ cần cam đoan địa vị xã hội mình, một mực cao hơn cô ta là OK.”

“Ra vậy.” Quá trình cứ như vậy, hoàn thành nhiệm vụ, điều khiển chỗ trống rất lớn, dù sao Tô Nhược coi như lợi hại hơn nữa, cũng không muốn cùng nữ chính một mực sinh hoạt cùng tuyến đường để đổi lại.

Đem ra so sánh, nếu tương lai nữ chính làm phục vụ khách sạn, kia chẳng phải là cô cũng theo làm quản lý khách sạn? Qua mấy năm, nữ chính đổi nghề, đi làm nhân viên bán hàng, chẳng lẽ còn cô cũng đi chạy tiêu thụ? Tô Nhược nghĩ đến chuyện tương lai, từng chút từng chút ngủ thiếp đi. Một giấc này Tô Nhược một mực ngủ đến hơn năm giờ tối, trông nhà muốn ăn bữa tối, mới rửa mặt xong từ trong phòng ra.

Cô chân trước vừa mới đẩy cửa ra, chân sau đi lên bảo cô ăn cơm đựng phải Nhan Tiểu Á. Cô gái có chút tiều tụy, thần sắc sa sút, nhìn kỹ, còn có thể phát hiện hốc mắt của cô có chút phồng hờn, giống như vừa mới khóc.

Tô Nhược nhẹ khẽ liếc mắt một cái: “cô thế nào?”

“Không có. . . Không có gì.” Nhan Tiểu Á lắc đầu, trước mặt bước nhanh đi tới, “Muốn ăn bữa tối, chúng ta nhanh đi xuống đi.” Nguyên chủ thân thể quá yếu, còn có bệnh tim, chịu không được kích thích, mặc dù hệ thống cam đoan có nó, bảo đảm cô có thể sống lâu dài, nhưng Tô Nhược vẫn theo bản năng thả chậm bước chân, không nhanh không chậm đi tới, cam đoan không mang đến gánh nặng cho tim.

Bởi vậy, khi Nhan Tiểu Á đã lên bàn ăn, mới phát hiện Tô Nhược sớm bị bỏ lại đằng sau, bóng người đều không nhìn thấy. Mẹ Tô ngày hôm nay tự mình xuống bếp, ngay khi bụng thức ăn ra ngoài, bà gặp cảnh này, nhẹ nhàng ‘A’ một tiếng, khó hiểu nói: “Tiểu Á, Nhược Nhược đâu? con không phải lên đi gọi con bé sao? Chẳng lẽ còn chưa dậy?”

” Cô ấy rõ ràng vừa mới đi theo đằng sau con.” Nhan Tiểu Á quay đầu, cắn cánh môi, có chút bối rối nói: “Con. . . Con đi xem một chút.”

“Không cần, để tôi đi.” Anh lớn Tô gia không mẫn không nhạt lờm cô một chút, hừ nhẹ một tiếng, “Nhược Nhược thân thể không tốt, cô đi quá nhanh, em ấy đuổi không kịp.”

“Thật có lỗi.” Nhan Tiểu Á nắm chặt nắm đấm, móng tay tu bổ mượt mà đâm vào tay, nhìn dì Tô, dựng Tô trong phòng khách sắc mặt có chút quái dị, trong lòng không khỏi oán trách lên Tô Nhược, đi không nhanh thì nói sớm a, hiện tại hại cô khó mà làm người.

Cô ả này, nhất định là cố ý, nhìn cô khó chịu mới làm như vậy. Nhan Tiểu Á càng nghĩ càng ủy khuất, nhất là xế chiều hôm nay, bạn trai của mình dĩ nhiên bởi vì chuyện mấy bộ quần áo, còn cùng cô cãi nhau, nói cô làm không đúng, có thể cô là không muốn quần áo Tô Nhược không được sao? Tất cả mọi người đều là con gái, tuổi tác tương tự, dựa vào cái gì cô lại kém một bậc?

Nhan Tiểu Á trong lòng bách chuyển thiên hồi, cúi đầu ủy khuất, tựa như bị người khi dễ, nhìn mẹ Tô trong lòng có chút không thoải mái, con gái bà vừa trở về, vốn là một chuyện cao hứng, hết lần này tới lần khác Nhan Tiểu Á đều trưng ra bộ dáng ủ rũ, giống như người chết, đây rõ ràng không phải khiến nội tâm bà không được dễ chịu sao?

Thời gian hai năm, vợ chồng Tô gia đều coi Nhan Tiểu Á là con gái ruột mà đối đãi, bằng không thì giữa trưa cũng sẽ không đem quần áo đều cho cô không khách khí nói ra. Nhưng bây giờ. . . Biểu tình

trên mặt mẹ Tô chưa biến, tâm lại có chút lạnh xuống.

-----oOo-----

Chương 23: Hào môn kiều nữ (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Anh Tô Nhược tên là Tô Kiều, năm nay 24 tuổi, sau khi tốt nghiệp đại học liền theo cha Tô tiến vào công ty, vì tiếp nhận xí nghiệp gia tộc mà chuẩn bị, đi ra ngoài cũng có người xưng danh nhân, thanh niên có triển vọng. Nhưng hắn có một bí mật không muốn người khác biết. Đó chính là. . . Muội khổng*!

Muội khổng: cuồng em gái, tương tự huynh khổng: cuồng anh trai

Lúc nhỏ thời gian, cha mẹ thường xuyên không ở nhà, Tô Kiều sẽ chiếu cố em gái đáng yêu của mình, nói là anh lớn, kỳ thật hoàn toàn đem em gái nuôi, mỗi lần nhìn thấy Tô Nhược, hắn đều không tự chủ được tản ra. . . cảm giác. . . Ánh mắt từ ái lại cứng chiều.

Như bây giờ. Tô Kiều nhìn em gái sắc mặt tái nhợt, thân thể gầy yếu, cứ như một trận gió liền có thể thổi bay, trong lòng nhất thời tê rần, oán hận lão thiên gia bất công, vì sao không cho Nhược Nhược nhà hắn một thân thể khỏe mạnh.

“Nhược Nhược.” Hắn tranh thủ thời gian nghênh đón, tử tế quan sát mặt mũi của cô, chỉ có thể nhìn thấy mặt bình tĩnh như nước, nhưng càng là như thế, trong lòng Tô Kiều càng không thoải mái, hắn thận trọng an ủi: “Mẹ của Nhan Tiểu Á cùng mẹ là bạn chơi từ nhỏ đến lớn, lại có chút họ hàng xa, nói muốn ở nhờ nhà chúng ta, nên hoàn toàn không có cách nào cự tuyệt a!” Nói trắng ra là, cái nhà này bên trong hiện tại khẳng định là cha Tô mẹ Tô làm chủ, trưởng bối đều đáp ứng, hắn một người làm văn bồi, cự tuyệt nữa liền lộ ra phi thường vô lý.

Tô Kiều tiếp tục nói: “Nhưng em yên tâm, thi đại học kết thúc, anh liền để cô ta đi, đồ vật của Nhược Nhược nhà chúng ta, ai cũng đừng nghĩ lấy đi.”

Từ khi Nhan Tiểu Á vào ở ngày đầu tiên, Tô Kiều liền phi thường chán ghét cô ấy, nghe cha mẹ nói cô giống Nhược Nhược, lúc dứt khoát nhận làm con gái nuôi, loại chán ghét này đạt tới đỉnh điểm.

Dựa vào cái gì em gái của hắn ở nước ngoài, ở bệnh viện an dưỡng, không thể chạy không thể nhảy, thậm chí cảm xúc kích động một chút ngay lập tức sẽ không thoải mái. Nhan Tiểu Á có thân thể khỏe mạnh, còn muốn đến đoạt vị trí Nhược Nhược. Nghe được lời nói này của Tô Kiều, mới đưa suy nghĩ cha mẹ bỏ đi.

“Kia. . . Em cùng Nhan Tiểu Á, đối với anh mà nói, ai quan trọng hơn?” Tô Nhược méo mó đầu, đòi trước nguyên chủ không hỏi ra vấn đề.

“Đương nhiên là em.” Tô Kiều dùng ngữ điệu ‘Cái này còn phải nói sao’ biểu lộ, đưa ra đáp án chuẩn xác.

“Vậy đối với ba mẹ mà nói, em cùng Nhan Tiểu Á, ai quan trọng hơn?”

Tô Kiều hít sâu một hơi, duỗi ra hai tay đặt lên đôi vai non nớt, vô cùng thận trọng nói: “Nhược Nhược, em phải tin tưởng, ở chúng ta trong lòng, em mới là trọng yếu nhất, Nhan Tiểu Á cùng em hoàn toàn không thể so sánh.”

“Có thật không?” Tô Nhược hỏi lại.

“So với trần châu càng thật hơn.”

“Vậy thì tốt quá, em. . . Một mực ở nước ngoài, đột nhiên trở về, anh cùng ba mẹ mặc dù rất vui, , nhưng là vẫn có chút khẩn trương đi?” cô cúi đầu, nhìn dép lê con thỏ lông xù trên chân, tóc đen mềm mại

trượt xuống gò má nhu thuận trắng nõn, cả người lộ ra mùi phần cô đơn, bên trong cặp mắt tỉnh táo kia lại lộ ra điểm thương tiếc.

Đời trước nguyên chủ sở dĩ sẽ đi bệnh viện, cũng là bởi vì sau khi về nước, cảm giác không hòa vào trong nhà, do thân thể mềm yếu lại một mực ở nước ngoài một mình, Nhan Tiểu Á hoạt bát đáng yêu ở trong nhà này hai năm, mới càng giống con gái của bọn họ. Bào không khí thân mật kia, khiến cho người ta ghen tị.

Lâu dài ở bệnh viện, nguyên chủ bớt tiếp xúc với thế giới bên ngoài, giòn yếu như là một sợi tơ nhện, nhẹ nhàng động một cái, sẽ để cô nhận đả kích như tận thế. Tâm tình sa sút, trái tim không thoải mái, mới có thể đi bệnh viện kiểm tra, gặp Nhan Tiểu Á náo loạn, trực tiếp liền ra đi.

Mặc dù việc này không trách trên thân Nhan Tiểu Á được, nhưng cô ta đúng là □□.

“Đừng lo lắng, mặc kệ phát sinh cái gì, anh đều đứng sau lưng em.” Tô Kiều vươn tay, thận trọng xoa đầu cô, động tác ôn nhu không thể tưởng tượng nổi.

“Hừm, em tin tưởng anh hai.” Tô Nhược trùng điệp gật đầu, tiện thể miễn phí tặng một nụ cười rục rỡ. Đem kẻ nào đó muội khổng mê đến thần hồn điên đảo, hận không thể đem trái tim đều móc cho cô.

Tô Nhược đối với ánh mắt cương chiều của Tô Kiều, trong lòng có chút áy náy thâm giọng nói ‘Thật có lỗi’, em gái chân chính, cô gái mềm mại lại miễn cảm, cũng sớm đã chết rồi, không còn ở trên thế giới này.

Về phần nam nhân, quả thật không có nói láo. Bên trong nguyên tác miêu tả, Tô Kiều có thể nói là một ‘Nhân vật nhỏ phản diện’ phiền chán, lạnh lùng vô tình, vì tư lợi, vì một người độc chiếm gia sản, mãnh liệt kháng cự cha mẹ nhận nuôi nữ chính, không hiểu được, không quan tâm nỗi thống khổ cha mẹ mất con, cuối cùng mỗi lần trong bữa tiệc nhìn thấy nữ chính, đều vung sắc mặt chán ghét. Nữ

chính liền khóc sụt sùi tìm nam chính an ủi, làm cho đối phương càng thêm thương tiếc, tình cảm lẫn nhau càng sâu đậm hơn. Đương nhiên , còn đến cùng như thế nào, liền nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm. Em nha! Chớ suy nghĩ nhiều quá, có chuyện gì, đều giao cho anh là sẽ làm xong.” Tô Kiêu cười cười, nghĩ đưa tay nắm tay cô, nhưng đến cùng lại nghĩ em gái đã trưởng thành, cũng chỉ có thể tiếc hận coi như thôi.

Tô Nhược nhẹ gạt đầu, nhu thuận đi ở bên cạnh hắn. Thời điểm bọn họ đến phòng ăn, đồ ăn đã dâng đủ, cha Tô mẹ Tô ngồi cùng một chỗ, phía dưới là nhan Tiểu Mạt, không biết có phải hay không là Tô Nhược ảo giác, cô luôn cảm giác. . . Bầu không khí này, giống như có chút kỳ quái.

“Nhược Nhược tới đây, nhanh ngồi xuống.” Mẹ Tô gặp con gái nhà mình một lần, liền mười phần nhiệt tình đứng lên, “Ngày hôm nay mẹ đặc biệt vì con nấu canh, con mau ném thử hương vị.” Cà rốt đỏ rực, bắp ngô thơm ngọt, cùng xương sườn cắt thành khối nhỏ, dùng lửa nhỏ nấu cả một buổi chiều, dùng chiếc đũa nhẹ nhàng đâm một cái, liền có thể đem thịt cùng xương cốt tách rời, canh thanh đậm màu vàng nhạt vị không ngán, rất hợp khẩu vị Tô Nhược.

“Cám ơn mẹ, uống thật ngon.” Tô Nhược mặt tái nhợt bị độ nóng chưng ra một chút xíu đỏ ửng như yên chi, mặt mày tú lệ như vẽ, làm cho người ta thèm nhỏ dãi.

“Để uống thì con uống nhiều một chút, sáng mai mẹ dẫn con đi dạo phố, Nhược Nhược con thích châu báu không? Còn có túi xách? Chúng ta lấy thẻ của ba ba con đi càn quét, đem nó bạo xoát.” Thật vất vả đón con gái về , Tô mẹ bức thiết muốn con gái vui, đem đồ vật đều nâng đến trước mặt của cô.

Tô Nhược ở trong lòng yếu ớt thở dài một hơi, cũng bởi vì quá nhiệt tình, cho nên nguyên chủ mới cảm thấy mình giống như khách nhân trong nhà này, mà không phải chủ nhân.

“Mẹ mua, con đều thích.”

Mẹ Tô hai tay nâng mặt, làm ra một động tác vô cùng thiếu nữ : “Ồ ô. . . Nhược Nhược nhà ta, vẫn ôn nhu quan tâm, vừa thiện lương vừa đáng yêu như vậy, anh nói đúng hay không, ông xã.” Tô phụ mặc dù không nói chuyện, nhưng ánh mắt của ông vẫn nhìn theo Tô Nhược, nhìn kỹ, liền có thể phát hiện đáy mắt ông kích động.

Đối với đứa con gái này, bất kể là cha Tô hay mẹ Tô, trong lòng đều mười phần áy náy, cảm thấy là lỗi của mình, không thể cho cô một bộ thân thể khỏe mạnh, mới khiến cho cô tuổi còn nhỏ, ăn nhiều khổ như vậy. Nghĩ đến tâm tình quá bức thiết, cha Tô đều không lo Nhan Tiểu Á ở đây, trực tiếp từ trong ví tiền rút ra xấp thẻ đưa tới: “Nhược Nhược con muốn cái gì cứ mua, đừng thay ba tiết kiệm tiền.”

Tô Kiều hưng hăng đem cà rốt đâm một lỗ thủng: “Cha, cha quá giỏi hoạt, con cũng định đưa thẻ cho Nhược Nhược a! sao cha lại xuất thủ sớm như vậy. . .” Để hấn làm sao có ý tứ đem chính mình làm thẻ đưa ra ngoài.

So với trình độ giàu có, Tô Kiều vừa mới làm việc hơn một năm, làm sao cũng không sánh bằng cha Tô có được toàn bộ công ty a!

“Phốc!” Tô Nhược che miệng cười khẽ một tiếng, nhận thẻ của cha Tô bỏ vào túi, lại mới quay đầu nhìn về phía Tô Kiều đang phìền muện, vỗ vỗ bờ vai của hấn, trêu chọc nói: “Anh hai đừng sợ, em trộm thẻ của ba nuôi anh nha.”

“Phốc!”

“Ha ha ha ha ha!”

“Nhược Nhược. . . anh hai rất cảm động a Nhược Nhược.” Tô Kiều kích động không được, như con chó lông vàng cỡ lớn, tất cả lông đều bị cô vuốt lên.

Bên này bốn người cười thành một đoàn, Nhan Tiểu Á cúi đầu, đứng ngồi không yên, phảng phất trên ghế đột nhiên nhiều thêm một cây đinh, đâm cô cả người đều cực kỳ khó chịu. Cô chua xót vuốt hai mắt, cảm thấy trong lòng một mảnh hoang vu.

Cuối cùng. . . Bọn họ mới là người một nhà a! Mình từ đầu đến cuối đều là cái người ngoài sao? Dì dưỡng trước đó đối với cô tốt như vậy, nói đem mình trở thành con gái mà đổi đũa, vì cái gì Tô Nhược vừa về đến liền thay đổi?

Bọn họ đều là. . . Một đám nói dối lừa đảo! Lại chịu không được, Nhan Tiểu Á đột nhiên đứng dậy, chiếc ghế gỗ nặng nề cùng sàn nhà ma sát, phát ra âm thanh sắc nhọn chói tai, bản thân đem nguyên thiện bầu không khí trong nháy mắt xáo trộn, đám người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại, Tô Nhược nhỏ giọng nói: “Tiểu Á, sao vậy?”

“Không có gì.” Cô cắn môi, đem hết toàn lực mới có thể để nước mắt không rớt xuống, “Con ăn no rồi, mọi người tiếp tục.” Dứt lời, không chờ đối phương phản ứng, liền vội vã rời đi.

Tô Nhược nhìn chén cơm kia cơ hồ không chút động vào, trong lòng tỉnh táo, trên mặt lại giả vờ có chút luống cuống, cô quay đầu nhìn về phía cha Tô, bất an nói: “Tiểu Á đây là thế nào? Tâm tình không tốt sao?”

“A? Đại khái là lại cùng đứa bé Gia Huy kia cãi nhau đi.” Mẹ Tô sắc mặt hết sức khó coi, vì không hù đến Tô Nhược, bà miễn cưỡng kéo ra một khuôn mặt tươi cười đến, “Trẻ nhỏ yêu thích cãi nhau àm ĩ, anh chớ xía vào, chúng ta ăn, phần đồ ăn kia đợi lát nữa em để chị Vương đưa lên cho nó.” Cha Tô cũng lấy một nụ cười an ủi trở về, để Tô Nhược tinh thần thoải mái, đừng kích động. Nhưng bầu không khí ám áp thân thiện lúc đầu, đến cùng cũng không trở về được nữa rồi, cha Tô mẹ Tô không quan tâm, lo lắng, Tô Kiều sắc mặt xanh xám, nếu như không phải nhìn em gái nhà mình thân thể suy yếu ở chỗ này, chỉ sợ cũng muốn trực tiếp đi lên náo loạn.

Tô Nhược sau khi cơm nước xong, tròn mắt đi lòng vòng, khoe môi mỉm cười trở về phòng, đem không gian để lại cho ba người còn lại. Xác định cô lên lầu, trở về phòng, Tô Kiều cũng nhịn không được nữa, ‘Ba’ một tiếng bỏ đôi đũa trong tay xuống, mặt lộ vẻ không ngờ: “Nhan Tiểu Á cô ta làm sắc mặt cho ai nhìn hả? Đột nhiên nhảy dựng lên, Nhược Nhược có bệnh tim, vạn nhất bị cô ta hù dọa phải làm sao?” Mẹ Tô cũng không còn tâm tình ăn hết, thở dài một hơi: “Rõ ràng trước đó, Tiểu Á đứa nhỏ này rất ngoan, sao đột nhiên lại . . .”

Bà muốn nói lại thôi, hàm hồ nói: “Đại khái là không thích ứng đi.”

“Không thích ứng? ? Cô ta có thể không thích ứng ai? Còn không phải Nhược Nhược.” Tô Kiều trên mặt lộ ra cười mỉa mai, âm dương quái khí mà nói: “Cho cô ta ở nhờ, thật đúng là nuôi ra tính khí công chúa?”

Cha Tô từ trong túi lấy ra một điều thuốc nhóm lửa, suy nghĩ thật lâu, mới đối với mẹ Tô mở miệng nói: “Em đi xem một chút đi, bất kể như thế nào, lấy Nhược Nhược làm trọng.

-----oOo-----

Chương 24: Hào môn kiều nữ

(3)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Biệt thự Tô gia, trên dưới hết thảy có ba tầng, tầng một là đại sảnh phòng bếp cùng trụ sở người hầu, tầng hai là phòng ngủ chính của bọn họ, tầng ba thì là một sân chơi cỡ nhỏ, có bàn bóng bàn, thiết bị vận động, phòng chơi, tầng cao nhất còn có một bể bơi.

Đối với ít đại gia tộc mà nói, biệt thự này có lẽ nhỏ một chút, nhưng chỉ với bốn người Tô gia, cũng dư sức. Nghĩ đến nội dung nói chuyện phiếm vừa rồi dưới lầu, mẹ Tô sắc mặt hiện lên mấy phần sầu bi cùng bức bối, đứng trước cửa phòng Nhan Tiểu Á rất lâu, rốt cục gõ cửa phòng của cô: “Tiểu Á, là dì, con mở cửa được không?” mẹ Tô đợi một hồi lâu, cửa mới rảng rắc một tiếng, mở ra.

Nhan Tiểu Á vẫn còn mặc quần áo lúc ăn cơm, tóc có chút lộn xộn, hốc mắt ửng đỏ, nước đọng lây dính tóc bên thái dương, hiển nhiên là rửa mặt rồi mới mở cửa, nên chậm trễ lâu như vậy. Cho nên... Đây là khóc sao? Mẹ Tô trong lòng càng không được thư thả, cũng may loại tâm tình này bị bà cố nén xuống, không biểu lộ ra.

“Dì có thể vào nói chuyện không?”

“Dì mời vào.” Nhan Tiểu Á lui lại một bước, đợi đến mẹ Tô vào phòng rồi mới đưa tay đóng cửa phòng lại.

Mẹ cô sinh sống trong trấn nhỏ, không hiểu được cách ăn mặc, mặc vừa quê lại xấu, làn da vàng như nến, dáng người mập ra, khắp khuôn mặt đều là nếp nhăn, cùng mẹ Tô quả thật khác biệt;

Mẹ Tô cho dù là phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, dáng người vẫn như cũ tinh tế nhẹ nhàng như thiếu nữ, tóc ngắn cắt thời thượng xinh đẹp

chạm vai, trang dung tinh xảo, làn da trắng nõn, đồ mặc ở nhà vừa vặn, nhìn bộ dáng giống như chỉ ngoài ba mươi. Rõ ràng hai người lúc nhỏ là bạn thân, cùng nhau chơi đùa đến lớn, nhưng sao vận mệnh lại hoàn toàn khác biệt đến vậy?

“Tiểu Á, con hôm nay tâm tình không tốt sao?” Mẹ Tô che miệng khẽ cười một tiếng, uyển chuyển ám chỉ nói: “Lúc ăn cơm con đột nhiên đứng lên, làm chúng ta giật cả mình, Nhược Nhược vừa trở về, dì còn tưởng rằng là con không thích con bé?”

Nhan Tiểu Á coi như có ngốc, cũng rõ lời này mình không thể không hiểu. Cô dụi dụi mắt vành mắt, miễn cưỡng cong khóe môi: “Làm sao lại thế? Chị Nhược Nhược ôn nhu lại xinh đẹp, con vẫn luôn chờ mong có một người chị gái như vậy, chị ấy trở về con cao hứng còn không kịp nữa là? Con lúc ấy chỉ là. . .”

Cô cắn cánh môi, đem người nào đó ra gánh tội thay: “. . . là nghĩ đến Gia Huy, giữa trưa cãi nhau với anh ấy, con. . . con rất khó chịu, nên không nhịn được, thật có lỗi.”

“Gia Huy là con trai, tại sao lại có thể cùng con cãi nhau chứ, quá mức, hôm nào dì giúp con nói với nó một chút .” Những lời này mặc dù có hơi vụn, nhưng dầu gì cũng được xem như lý do. Dù sao cũng mấy đứa con nít choai choai này, mẹ Tô cũng không muốn náo động đến tất cả mọi người khó xử.

Càng quan trọng hơn là, bà cùng mẹ của Nhan Tiểu Á, tình cảm thật sự rất tốt, bà lúc nhỏ trong nhà nghèo, không có tiền đi học, là đối phương cho bà mượn. Cái này ân tình, mẹ Tô một mực đều ghi tạc trong lòng. Hiện tại phát đạt, mẹ Nhan nói muốn đưa con gái đến đây học, bà liền đáp ứng, đồng thời cẩn thận chăm sóc. Con gái mình vừa trở về, liền đem Nhan Tiểu Á đưa ra bên ngoài ở, kiểu này không phải là kết thân, mà là kết thù.

Không chỉ là như thế, vòng tròn thượng lưu một khối to như vậy, tin tức này truyền ra, người ngoài biết về sau, sẽ nói Nhược Nhược nhà bà không độ lượng, hẹp hòi ghen tị. Thời gian chỉ còn lại một

năm, có thể bình an vượt qua là tốt nhất. Lời tuy nói thế, mẹ Tô đối với Nhan Tiểu Á lại nhìn không được xa cách mấy phần, vật chất không cắt xén, thái độ mặc dù nhìn nhiệt tình, nhưng không đối đãi dễ dàng tùy ý như người trong nhà.

“Không cần, dì, con với Gia Huy chỉ là náo loạn, mâu thuẫn nhỏ, không cần. . . Làm phiền dì.” Nhan Tiểu Á sắc mặt trắng nõn hiện lên một tầng đỏ mỏng, phảng phất giống như thẹn thùng.

Mẹ Tô trong lòng run lên, do dự một hồi lâu, mới thận trọng mở miệng: “Tiểu Á con với Gia Huy, hiện tại đang. . . Yêu đương sao?”

“Ai? con biểu hiện rõ ràng như vậy sao?” Mẹ Tô nghe xong đã cảm thấy đau đầu, người khác đem con gái giao phó cho bà, kết quả dĩ nhiên làm cho cô yêu sớm, vẫn đang học lớp mười hai chuyện này đầu trọng hàng đầu.

“Tiểu Á, dì nói, có những lời chắc con không thích nghe.” Bà uyển chuyển khuyên nhủ: “Con còn là một học sinh, hiện tại lấy học tập làm trọng, đến tương lai lên đại học, lại tìm bạn trai cũng không muộn.

“Nhìn thấy thần sắc lo lắng của cô, mẹ Tô lại vội vàng nói: “Đương nhiên, dì tin tưởng con cùng Gia Huy đều là những đứa trẻ hiểu chuyện, chỉ là các con tuổi còn nhỏ, tuyệt đối đừng làm ra chuyện không thể vãn hồi.” Nghĩ đến mình đã từng xem qua mấy tin tức học sinh mang thai, bà liền tê cả da đầu.

“Dì con biết, dì yên tâm.”

Nhan Tiểu Á Trong lòng đối với chuyện yêu đương này, người kháchuyên can căn bản nghe không vô, chỉ cảm thấy đối phương thật là phiền, không hiểu tâm tình của mình. Lời đã nói đến nước này, mẹ Tô không tiếp tục lưu lại, bà để Nhan Tiểu Á nghỉ ngơi sớm một chút, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Khi đi ngang qua gian phòng Tô Nhược, mẹ Tô do dự một chút, thận

trọng đẩy cửa ra, chỉ thấy đèn trong phòng đã tắt, khuôn mặt tinh xảo của cô nằm trên giường, ánh trăng sáng xuyên thấu qua cửa sổ rọi vào trong phòng, chiếu sáng hình dáng nhu hòa của cô. Mẹ Tô chậm rãi lộ ra mỉm cười, tiếng nói nhu hòa: “Ngủ ngon, bảo bối, mơ mộng đẹp.”

Ánh sáng ban mai, xua tan đi màn đêm hắc ám. Nghỉ ngơi cả đêm Tô Nhược dụi dụi con mắt, che miệng ngáp một cái, đi chân trần đạp trên thảm mềm, một tay lấy màn cửa nửa che nửa chặn gian phòng kéo ra, ngày mùa thu ánh nắng chiếu vào trong phòng.

“Thời tiết thật tốt a!” Tô Nhược nói thăm, nhìn về phía cây phong đỏ hồng trong vườn, ánh mắt nhìn ra xa chút xíu, cuối cùng rơi vào hậu phương làn xe rộng lớn.

Chàng trai mặc áo sơ mi trắng, quần jean, ngồi trên chiếc xe đạp màu đen nhanh chóng chạy thẳng qua, tựa hồ là phát giác được ánh mắt cô gái, đầu của hắn hướng lên nhìn một cái, cách ánh nắng, Vi Phong, vườn hoa, ánh mắt hai người không hẹn mà gặp.

Trông hắn tuổi không lớn, không khác mình là mấy, mang một cặp kính gọng vàng trên mặt, tóc chải vuốt chỉnh tề, cẩn thận tỉ mỉ, tuổi còn nhỏ, đã có mấy phần bộ dáng người trưởng thành, ưu nhã lại cảm giác, mắt phượng hẹp dài hết lần này tới lần khác, lại cho hắn thêm mấy phần lạnh lẽo, đa tình.

“Coinhư không tệ, là hình mẫu lý tưởng của ta.” Tô Nhược nhin không được cảm thán nói.

Hệ thống: “. . . Lục Diệc Viễn thế giới bên kia đâu?”

“Ngô! Mặc dù ngay từ đầu như Hoa Hoa Công Tử không đứng đắn, nhưng người này cũng không tệ lắm á!” Tô Nhược cẩn thận nghĩ nghĩ, vừa tiếp tục nói: ” đặc biệt thích vẻ bề ngoài mà thôi, không cần quá để ý.”

Xuyên áo ngủ cung đình màu trắng cô gái quay người rời khỏi bệ cửa sổ, đi vào phòng rửa mặt. Góc rẽ dưới lầu, Sở Cận đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, đôi mắt thâm thúy, như sâu không thấy đáy, hần nhìn hướng bệ cửa sổ bên trên một chút, quay người đạp xe đi.

Lúc Tô Nhược đi xuống lầu vào phòng ăn, Nhan Tiểu Á đã đi học, cha Tô cũng đi làm, bên trong chỉ còn lại mẹ Tô cùng Tô Kiều, hai người bọn họ gặp Tô Nhược, sắc mặt thoáng chốc nở rộ mỉm cười rục rịch.

“Nhược Nhược lại đây, mau ăn cơm, ăn xong mẹ dẫn con đi dạo phố. Anh con phụ trách xách đồ.” Tô Nhược ngồi trên ghế, nhìn về phía Tô Kiều: “Anh hai hôm nay không đi làm sao?” “Anh xin nghỉ.”

“Hần lý trực hùng hồ nói. Tô Nhược trong lòng được ủ ấm, biết hần là đặc biệt vì chính mình mới ở lại, cô nhấp một hớp sữa bò, nghĩ đến thân ảnh nào đó, không khỏi hiếu kì mở miệng: “Lại nói, chúng ta nơi này, sẽ có người chạy xe đạp sao?”

Đé Đô giá phòng tác đất tác vàng, có thể ở biệt thự ở đây, gia cảnh tuyệt đối không tệ.

“Xe đạp?” Mẹ Tô nghĩ nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Nhược Nhược người con nói là một nam sinh có đúng không, dáng dấp cao cao, mang theo mắt kính, giống như người trưởng thành.”

“Ân.” Cô gật gật đầu, “Mẹ biết ạ?”

“Đó cũng là hàng xóm của chúng ta rồi~ Nhược Nhược con không nhớ sao? Lúc nhỏ Sở Cận thường xuyên đến tìm con chơi, nhét cho con bánh kẹo, đứa nhỏ này siêu đáng yêu.”

Tô mẹ dừng lại một lát, “Đáng tiếc Nhược Nhược con bảy tuổi năm đó, hần hình như đi theo ông mình xuất ngoại, năm ngoài mới trở lại đây tiếp tục đi học, còn học cao trung cùng Tiểu Mạt.” Lúc nhỏ gặp qua? Trong đầu Tô Nhược suy nghĩ hồi lâu, đều không có kết quả lác

đầu: “Không nhớ gì cả.”

“Dù sao khi đó con còn nhỏ, không nhớ rõ cũng bình thường.” Tô Kiều tựa hồ nghĩ đến cái gì trên mặt vui sướng, không khỏi cười khẽ một tiếng: “Anh cho hai người xem hình chụp, muốn xem không?”

“Tốt!”

“Em chờ anh một chút a!”

Tô Kiều bước nhanh chạy lên lầu, từ trong phòng, ngăn tủ bị khóa lấy ra một quyển album ảnh, lại tranh thủ thời gian xuống lầu, giống như dâng hiến trên bảo đưa cho Tô Nhược: “Đây đều là ảnh chụp anh chụp em khi còn bé, để cho em tìm xem a.”

Bên trong ảnh chụp có chút xưa cũ, nhưng bảo tồn rất tốt, cũng không có dấu hiệu ố vàng biến chất. Đưa bé từ lúc mới bắt đầu, chậm rãi trưởng thành, bên trong phần lớn là ảnh chụp một mình Tô Nhược, ngẫu nhiên trộn lẫn với Tô Kiều, cha mẹ ra ống kính ít càng thêm ít, lúc lật đến một nửa, bên trong đột nhiên nhiều hơn một thân ảnh.

Cùng chàng trai ưu nhã cầm đũa buổi sáng có chút khác biệt, trong tấm ảnh Sở Cẩn ước chừng sáu tuổi, T-shirt màu xanh da trời cùng quần đùi, đứng ở bên cạnh Tô Nhược, nụ cười xán lạn đưa tay chữ V. Khi còn bé cùng nguyên chủ là bạn bè, sau khi lớn lên lại cùng nhân vật chính là hàng xóm, bề ngoài gia thế đều bất phàm. Tô Nhược nhăn mũi, thật kỳ quái a! Một người như vậy, bên trong nguyên tác kịch bản, dĩ nhiên cho tới bây giờ cũng không có xuất hiện qua. Phảng phất là trống rỗng.

-----oOo-----

Chương 25: Hào môn kiều nữ

(4)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Những nghi hoặc trong đầu thoáng một cái đã qua, liền bị tiếng kêu của mẹ Tô cắt đứt, Tô Nhược buông dao nĩa màu bạc xuống, mấp máy khóe môi, ngoài cửa sổ chiếu vào chỉ riêng hình dáng nhu hòa của cô: “Con ăn xong rồi, mẹ chúng ta ra ngoài đi.”

“Đi đi.”

Mẹ Tô đứng lên, đẩy Tô Kiều một cái còn đang lật xem album ảnh, “Đem đồ cất đi, chúng ta ra ngoài.”

“Được.”

Tô Kiều đưa sách cho nữ hầu sau lưng, vô cùng thận trọng nói: “Đem nó đặt ở trên bàn sách của tôi, ai cũng không được động vào.”

“Vâng, thiếu gia.”

Không gọi tài xế, Tô Kiều tự mình lái xe chở bọn họ đến quảng trường phụ cận lớn nhất, nhiều loại quầy kinh doanh, liếc mắt nhìn qua, tất cả đều là hàng hiệu, tùy tiện chọn một cái áo len, đều hơn mấy ngàn khối tiền.

Mẹ Tô hiển nhiên là khách quen của nơi này, mới vừa vào cửa, thì có người bước nhanh về phía trước chào hỏi.

“Phu nhân bà đã tới, tiệm chúng tôi vừa vận có kiểu mới mùa thu,

đều rất thích hợp với phu nhân.”

Mẹ Tô cầm theo túi, chỉ Tô Nhược sau lưng, đầu lông mày đuôi mắt đều là ý cười: “Tôi hôm nay là đến mua quần áo cho con gái của tôi, con bé trước đó một mực ở nước ngoài, vừa mới trở về, tủ treo quần áo trống rỗng.”

Người bán hàng thuận theo mẹ Tô chỉ nhìn sang, lọt vào trong tầm mắt, là một gương mặt không trang điểm phấn son, thanh lịch sạch sẽ. Có lẽ lâu dài không ra nắng, da Tô Nhược phi thường trắng, giống như nhẹ nhàng chạm một chút, sẽ lưu lại chỉ ấn.

Chiều cao của cô ước chừng có một 1m67, tóc đen mềm mại dài đến bên hông, mặc trên người áo len màu trắng cùng váy dài, khí chất ôn nhu điềm tĩnh, ngũ quan tinh xảo như cái búp bê.

“Tô tiểu thư người xinh đẹp khí chất lại tốt, khẳng định mặc cái gì đều nhìn rất đẹp.” Cô từ đáy lòng tán thán nói.

Nghe lời này, mặc kệ là mẹ Tô, vẫn là Tô Kiều, đều rất vui vẻ, hai người cầm quần áo ở trên thân Tô Nhược gằn đây so với trước, chỉ cần cảm thấy phù hợp tất cả đều cầm xuống, cơ hồ là trong chớp mắt, một đống lớn đồ.

Người bán hàng trên mặt mỉm cười, một bên không ngừng đem quần áo phù hợp lấy tới, vừa cùng mẹ Tô tán gẫu: “Ngày hôm nay sao chỉ có hai vị này đến, vị Tô tiểu thư khác đâu?”

“A?” Tô mẹ nghe vậy lập tức ngây ngẩn cả người.

Ngược lại là Tô Kiều, lập tức liền phản ứng lại, động tác của hấn đột nhiên chậm lại, trên mặt xẹt qua một vòng cảm ghét: “Đó chẳng qua là họ hàng xa ở nhờ tại nhà chúng tôi mà thôi, mà lại. . . cô ta cũng không họ phải Tô.”

“A. . . Thật có lỗi.” Võ môi ngửa ra võ đến đuôi ngựa, người bán hàng ngượng ngùng nói.

Tô mẹ lấy ra một tấm thẻ, đưa tới: “Đem những quần áo này đều cho bọc lại cho tôi.” Nhìn bộ dáng là không muốn ở chỗ này đi dạo nữa.

Tô Kiêu thấy thế, không nhịn được nói thảm: “Đều nói đừng dối quá tốt với cô ta rồi, vạn nhất để người ngoài cho rằng cô ta là con mẹ hoặc là con gái cha sinh ở bên ngoài, hẳn sẽ bị cười chê rồi.”

“Anh hai.” Tô Nhược kêu một tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu hẳn, lời này có chút quá.

Tô Kiêu hoàn mỹ tiếp thu ánh mắt nhìn thần sắc mẹ khó coi, trong lòng vui lên, ngậm miệng lại. (gian xảo quá, đó là mẹ anh đó --)

Dù sao nhìn tình huống, mẹ đang tỉnh lại, dạng này cũng rất tốt. Tô Kiêu hẳn cũng không phải là một người hà khắc, nếu như cha mẹ chỉ cho Nhan Tiểu Á hưởng thụ vật chất, vậy hẳn khẳng định không có bất kỳ ý kiến gì.

Nhưng muốn đem cô xem như người một nhà, hẳn tuyệt đối sẽ không đồng ý. Trong nhà có Nhược Nhược một Tiểu Thiên vàng là đủ rồi, không cần người khác đến chiếm vị trí của Tô Nhược.

Sau đó, Tô Nhược lại nhận được một đồng quần áo, giày, túi xách, thậm chí còn có châu báu đồ trang sức đắt đỏ, đồ vật nhiều kém chút bùng sau xe nhét không nổi nữa. Nếu như không phải cố kỵ thân thể cô yếu, đoán chừng đồ vật sẽ càng nhiều. Lúc bọn họ trở về, không sai biệt lắm là lúc bữa tối.

Cha Tô trong phòng khách ngồi xem báo chí, gặp bọn họ trở về muộn, không khỏi hướng mẹ Tô cùng Tô Kiêu phàn nàn nói: “Các người muốn đi ra ngoài dạo phố, cũng nên bận tâm thân thể Nhược Nhược một chút, vừa đi ra ngoài là cả một ngày, quá mệt mỏi.”

“Không có, cha, lúc chiều con cùng mẹ, anh hai đi xem phim.”

Nghĩ nghĩ, lại bổ sung: "Đặt bao hết, sẽ không chen lấn."

"Cha người yên tâm đi."

Tô Kiều lạnh hừ một tiếng, hùng hồ chí lí nói: "Con nhất định sẽ chiếu cố Nhược Nhược thật tốt, các người đi công tác của các người làm việc cho tốt."

Dù sao từ nhỏ đến lớn Nhược Nhược đều là hấn chiếu cố. . . Nếu như lúc trước bệnh tình không chuyển biến xấu, hấn cùng Nhược Nhược hấn là sẽ cùng nhau lớn lên mới đúng. Nghĩ đến album ảnh bên trong từ mười ba tuổi về sau, liền không còn nữa, Tô Kiều trong lòng khó chịu.

Mẹ Tô cha Tô liếc nhau, đều từ trong mắt lẫn nhau thấy được áy náy. Bọn họ không để mắt đến con cái trưởng thành, đến mức sau khi lớn lên bọn họ, cùng con cái từ đầu đến cuối cảm giác như có như không cách một tầng khoảng cách.

Mẹ Tô không muốn tiếp tục cái chủ đề sâu não này, tranh thủ thời gian ngắt lời nói: "Em mua cho Nhược Nhược mua khá nhiều đồ, mau lại đây hỗ trợ cầm lên đi, đúng, quần áo Nhược Nhược cũng cần bố trí một chút, mẹ tới giúp con đi, có được hay không."

Tô Nhược mím môi cười cười: "Được."

Đám người bọn họ lên lầu, cười cười nói nói, não động đến động tĩnh không nhỏ, tại gian phòng Nhan Tiểu Á nghĩ ngợi hấp dẫn ra. Trên người cô mặc vào áo len màu hồng, nhìn qua mười phần đáng yêu: "Dì dượng, mọi người đây là đang làm cái gì?"

"Dì mua quần áo mới cho Nhược Nhược, sắp xếp một chút."

Mẹ Tô hướng cô cười cười, "Con đi nghỉ ngơi đi, không cần phải để ý đến chúng ta."

"Được rồi." Nhan Tiểu Á lui trở về phòng, trong lòng chẳng biết tại

sao, có chút vắng vẻ.

Cảm giác giống như. . . Đột nhiên bị bài xích ra khỏi thế giới nhỏ của Tô gia, bọn họ một nhà bốn người sung sướng tập hợp một chỗ, mình lại chỉ có thể một người tại gian phòng. Có chút khó chịu, muốn khóc, lại bị Nhan Tiểu Á ngang ngạnh cho nén trở về. Không quan hệ.

Cô còn có Gia Huy a! Dù sao bọn họ vốn không phải là người nhà của mình, nhưng bạn trai, bất kể như thế nào, đều là bạn trai của mình. Dạng thân thể mảnh mai giống Tô Nhược này, bị hù dọa liền sẽ chết người, căn bản là không có biện pháp cùng đàn ông kết hôn đi. Không cách nào sinh con, gia thế cho dù tốt, lại có hấn chịu muốn cô.

Từ trên tâm lý tìm được vui vẻ cảm giác, Nhan Tiểu Á an tâm nằm ở trên giường, trong đầu tưởng tượng mình và bạn trai anh tuấn soái khí nhiều tiền kết hôn, mà Tô Nhược lại chỉ có thể tìm một người đàn ông vừa xấu lại nghèo, chắc hẳn đến lúc đó con người của cô ta đều sẽ ghen ghét đổ lên đi. Ngày hôm nay, cô hỏi qua Gia Huy.

Coi như ban đầu là bởi vì dung mạo tương tự mới cùng mình kết giao, nhưng đằng sau lại bị bản thân cô hấp dẫn. Mặc dù hấn còn không thể xác định mình yêu ai, nhưng có thể cam đoan, hấn là. . . Thích cô. Thích cô. Cái này là đủ rồi.

Nhan Tiểu Á tâm tình tốt, một mực tiếp tục đến bữa tối. Lúc ấy, cô vừa mới ngồi xuống ghế, liền nghe quản gia nói Từ Gia Huy tới, ăn mặc cùng lúc ở trường học hoàn toàn khác biệt, lộ ra ôn hòa hữu lễ Từ Gia Huy cười tủm tỉm tiến đến trước mặt Tô Nhược, cầm trong tay quà được đóng gói tinh tế giống như hiến dâng bảo vật đưa tới.

“Hoan nghênh Nhược Nhược về nhà, đây là chính anh cố ý đi chọn lựa, nhìn xem có thích hay không.”

“Thứ gì?” Mặt mày cô gái tinh xảo chậm rãi mở miệng, thanh âm nhu hòa, khác nào một trận gió xuân, thổi đến tâm Từ Gia Huy đều

mềm nhũn.

“Em mở ra sẽ biết thôi.” Bên trong hộp quà, vòng cổ thủy tinh chế tác hoa lệ xa hoa lãnh phí, lẳng lẳng nằm tại trong hộp, bên trên đèn thủy tinh chiếu sáng rạng rỡ. Thủy tinh giá cả cũng không quý, nhưng nhìn cái này kiểu dáng mới lạ, liền rõ ràng Từ Gia Huy tuyệt đối dụng tâm chọn lựa.

Nhan Tiểu Á sờ lấy vòng tay từ thủy tinh bộ dáng bình thường trên tay phải, sắc mặt đột nhiên trở nên cứng ngắc lại. Cô cắn môi cánh, nhin không được nói: “Ha ha ha! Dây chuyền này thật xinh đẹp, cùng vòng tay của em, anh đưa hôm nay, là mua chung một cửa tiệm a.”

Từ Gia Huy nghe vậy, biến sắc, đối mặt với Nhan Tiểu Á cùng Tô Nhược đồng thời đưa tới ánh mắt, chột dạ ghê gớm, ngay tại hấn vất hết óc muốn đem chuyện này giải thích như thế nào, cho tới lúc quản gia áo đuôi tôm bộ dáng ổn trọng đi tới.

“Tiên sinh, phu nhân, Sở gia tiểu thiếu gia, tới thăm ngài.”

“Sở gia? Sở Cẩm?” Tô Nhược ngẩng đầu, ánh mắt có chút giật mình. Mặc dù nguyên tác bởi vì cô đến đây nguyên nhân, đã sớm sập, nhưng đột nhiên thêm một người, vẫn là. . . Cảm giác rất kỳ quái a uy!

-----oOo-----

Chương 26: Hào môn kiều nữ

(5)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Dù cho mặc quần áo thành thực, giả làm bộ dáng ổn trọng, nhưng lại cho người ta cảm giác so với đứa bé Từ Gia Huy vẫn có khác biệt. Sở Cẩm tư thái thông dong, tây trang màu đen cẩn thận tỉ mỉ đến từng cái nút áo, đường cong người thiếu niên cảm giác đặc thù nhu hòa, vì hấn tăng lên mấy phần tú dật, lông mày đen nhánh giống như tranh thủy mặc, tuấn tú bất phàm. Khác nào Nhị Thứ Nguyên bên trong đi ra, thời Trung cổ quý tộc Anh quốc.

Lần thứ nhất khoảng cách gần nhìn thấy hấn, Tô Nhược trong đầu bỗng nhiên tung ra một cái từ —— nhã nhận bại hoại. Thiếu niên cảm dục, thật sự là dễ dàng để cho người ta dấy lên dục vọng chinh phục, lột y phục của hấn, nhìn hấn lâm vào bộ dáng điên cuồng.

“Muộn như vậy còn tới thăm, thật sự là quấy rầy.” Khớp xương ngón tay rõ ràng đẩy gọng kính trên sống mũi, khóe miệng nở một chút nụ cười như có như không, hấn đem quà trong tay đưa ra ngoài, ngược lại nhìn về phía Tô Nhược, giọng điệu rất quen: “Đã lâu không gặp, Nhược Nhược.”

Tô Nhược: “... A?” “Lúc đầu đã sớm nên qua thăm dì và dượng, chỉ là bình thường vẫn luôn bận rộn nhiều việc, không tìm được thời gian. Lần này đột nhiên tới, cũng không biết mang thứ gì tốt, nên tự mình làm đồ ngọt xem như quà.”

Cha mẹ Tô gia: “...”

Tô Kiều: “... !! ? ?” Bình thường không có thời gian, Nhược Nhược

sau khi về nhà liền có thời gian rồi? Lấy có nát như vậy, coi bọn họ là đồ ngốc sao?

Tô Nhược: "... ! ?" Tự mình làm đồ ngốc?

"Sở Cẩm cậu vẫn luôn ở chỗ này sao?" Nhan Tiểu Á che miệng, không thể tin nói: "Bình thường đi học, tôi thấy cậu vẫn hay chạy xe đạp a?" Làm sao cũng không giống người ở nổi biệt thự.

"Đó là vì rèn luyện thân thể, lớp mười hai việc học tương đối nặng, không có thời gian đi phòng tập thể thao, nên quyết định chạy xe đạp rèn luyện."

Sở Cẩm mắt phượng hẹp dài nhắm lại, lông mi đen nhánh thon dài rơi xuống một mảnh nhỏ tạo thành một cái bóng.

Từ Gia Huy sờ mũi một cái, có chút khó hiểu nói: "Có lẽ là bình thường thời gian của chúng ta không giống, hoặc ngược nhau, cho nên mới không nhìn thấy cậu ta đi."

"có lẽ vậy."

"Đừng nói cái này, Sở Cẩm đã ăn tối chưa? Không ngại, cùng chúng ta ngồi xuống ăn bữa tối."

Mẹ Tô cười tiếp nhận hộp bánh kem trong tay hắn, ngược lại hỏi: "Dì có thể mở ra nhìn chứ?"

"Hừm, được ạ." Mẹ Tô đem hộp đặt ở trên bàn ăn, thận trọng mở ra, bị đè nén hồi lâu mỡ bò lẫn vào hương bơ trong không khí, từ bên trong tỏa ra, từng cái bánh kem một tầng trong hộp ước chừng lớn bằng bàn tay đứa bé, vị bơ mới mẻ, điểm xuyên anh đào nhỏ, nhìn vô cùng khả ái.

Phía dưới là tuyết tròn vo, màu trắng, bên trong bao vây lấy nhiều loại hoa quả, nếu cắn xuống một cái, hương vị ngọt ngào kia, nhất định khiến người ta yêu thích không thể dừng.

“Đây đều là cậu làm sao? Thật là lợi hại a! Hoàn toàn không tưởng tượng ra được cậu vậy mà còn biết làm điểm tâm.”

Tô Nhược nhìn như tán thưởng, thực tế hoài nghi chất vấn. Mặt đối với ánh mắt không tín nhiệm của cô, Sở Cận khẽ vuốt cằm, động tác rất quen thuộc đem bánh kem từng cái từng cái ra: “Đều là thứ đơn giản, xem video là có thể học được, lần sau làm cho cậu bánh su kem.”

Tô Nhược: “...” Trọng điểm là cái này sao?

“Tốt, chúng ta ăn cơm đi.” Tô Kiều ngửi được hương vị không tầm thường, tranh thủ thời gian mở miệng phá vỡ bầu không khí mập mờ như có như không này, “Ăn cơm xong, thì cùng nhau thử điểm tâm một chút.”

Mẹ Tô nói: “Chị Vương, thêm hai bộ đồ ăn.”

“Được thừa phụ nhân.” Vị trí của bọn hắn, đã sớm là cố định lại, thân là người ngoài Từ Gia Huy cùng Sở Cận, đương nhiên ngồi xuống cùng một chỗ. Sở Cận cùng Từ Gia Huy, Nhan Tiểu Á học cùng một trường học, chung một cấp.

Vừa mới chuyển trường tới, bề ngoài tuấn tú, thái độ lễ phép xa cách, khí chất chẳng khác nào như người trưởng thành, trở thành một trong những nhân vật phong vân trong trường học. Cái gọi là một núi không thể chứa hai hổ, Từ Gia Huy luôn luôn bị lôi ra so sánh, trong lòng rất chán ghét Sở Cận.

Nhất là gia hỏa này còn mẹ nó là học bá, hắn cái cái thành tích trung đẳng này, lập tức bị so thành thứ cặn bã. Mà bây giờ, Từ Gia Huy đối với Sở Cận càng chán ghét, không thể nghi ngờ đã nâng cao một bước.

Rõ ràng là cái người ngoài, lại như quen thuộc gọi thẳng tên Nhược Nhược, a? Dựa vào cái gì a! Từ Gia Huy nhấn trong chốc lát, rất cục

vẫn không nhận được hỏi ra miệng:”Cậu trước kia quen biết Nhược Nhược sao?”

“Ân.” Hấn gật đầu, “Bạn chơi khi còn bé.”

“Không đúng! Tôi cùng Nhược Nhược từ nhỏ cùng nhau lớn lên, làm sao cho tới bây giờ chưa thấy cậu ?”

Từ Gia Huy nhíu nhíu mày. “Tôi lúc bảy tuổi dọn nhà đi, có thể là thời gian quá sớm, cậu không nhớ rõ.” Sở Cẩm cầm chiếc đĩa, bình tĩnh ăn một miếng cơm.

Như vậy, đúng là rất lâu. Từ Gia Huy âu sầu trong lòng, phiết đầu không nói thêm gì nữa. Tô Nhược vừa ăn cơm, mặt khác một bên không để lại dấu vết quan sát ba người, nam nữ chủ tình cảm vốn không chặt chẽ. Đương nhiên, từ thế thân sinh ra tình yêu, như là không trung lầu các hư ảo. Chân chính thích một người.

Như thế nào lại đi tìm thế thân vũ nhục cô đâu? Nhan Tiểu Á tuổi còn nhỏ, lại một mực ở trường học Ivory Tower, sẽ không giấu sự tình, vui vẻ cũng tốt, khổ sở cũng tốt, đều để Tô Nhược một chút có thể xem thấu.

Từ Gia Huy hơi tốt một chút, dù sao từ nhỏ đã đi theo cha mẹ có mặt trong các buổi dạ tiệc, hiểu được cái gì nên nói cái gì không nên nói, chỉ là người quá táo bạo, lại vì tư lợi, tra đương nhiên. Dùng đầu ngón chân nghĩ, đều hiểu, không cần để ý mặt mũi bạn gái, đưa cho nữ nhân khác món quà quý giá hơn.

Chỉ có thể nói rõ, hấn căn bản không hề coi trọng Nhan Tiểu Á. Mà Sở Cẩm... Người thiếu niên đột nhiên xuất hiện, thành thực ổn trọng, nhã nhặn cấm dục, vừa nhìn liền biết trong tương lai là tinh anh xã hội, một người như vậy... Lại làm người qua đường? ? ?Cái này đều không phải không đáp, mà là đi nhằm studio a uy! Bất quá... Không khỏi có một loại... Tương phản mạnh.

Tô Nhược theo bản năng nhìn Sở Cẩm nhiều thêm vài lần, khớp

xương ngón tay rõ ràng, không quá thô, cũng không quá gầy yếu, lông mày sắc, da thịt trắng nõn đến trong suốt, cả người phẳng phất là từ hai màu trắng đen tạo thành, tinh táo đậm mạc, hết lần này tới lần khác màu hồng nhàn nhạt trên khóe môi nhạt lại cho hẳn tăng thêm mấy phần sắc thái kỳ dị.

Một người có chút kỳ quái. Tô Nhược định nghĩ. Có lẽ là ánh mắt của cô quá rõ ràng, Sở Cận ngược mắt, vừa vặn bắt gặp, Tô Nhược cũng không luống cuống, thoải mái hướng hẳn lộ ra nụ cười, tính là chào hỏi. Bữa cơm này bầu không khí có chút kỳ quái, đến khi đã ăn xong, Sở Cận liền lễ phép cáo từ, cũng không có ở lâu.

Hắn vừa đi, Từ Gia Huy cũng không tiện lưu lại, bánh kem cũng chưa ăn, theo sát phía sau rút lui. Tô Nhược tiện tay cầm lấy một cái bánh kem tuyết cắn một miếng: “Hương vị còn rất ngon.”

“Thật nghĩ không ra, Sở Cận vậy mà lại làm điểm tâm, vậy có thể hiểu là... Người không thể xem bề ngoài?” Mẹ Tô cảm thán hai câu, cũng cầm một cái bánh gato.

Nhìn bầu không khí hiện tại, không sai, Tô Nhược cân nhắc một chút, chậm rãi mở miệng: “Cha, mẹ, anh hai, con có chuyện muốn nói với mọi người.”

“Chuyện gì?” Tô Kiều nâng bánh kem lên, không thích ăn món điểm tâm ngọt hẳn cầm cái nĩa không biết nên từ chỗ nào ra tay, nghe được lời nói em gái, thuận miệng đáp: “Mặc kệ em muốn làm chuyện gì, anh đều vô điều kiện ủng hộ em.”

“Anh hai, anh tốt quá đi.”

Tô Nhược thổi phồng nói: “Em muốn đi học.”

Tô Kiều: “? ? ? !” (haha)

Cha mẹ Tô gia: “Nhược Nhược con lặp lại lần nữa, con muốn đi làm cái gì?”

“Con muốn đi học.”

Tô Nhược khếp hai đầu gối lại, tư thế ngồi ưu nhã, khoe môi còn mang theo nụ hòa cười yếu ớt, cả người nhìn như là ánh nắng ngày mùa thu ấm áp, để cho người ta căn bản nói không nên lời trách cứ.

Tô Kiều nuốt nước miếng một cái:”Nhược Nhược, em muốn đi học, là muốn học cùng cái chủng loại kia sao?Vẫn là... Mời gia sư.”

“Anh hai, mời gia sư không phải là đi học.”

“Không được! ! Anh không đồng ý! ! Trường học nhiều nguy hiểm, nhiều người, lại có một đám tiểu tử xấu, vạn nhất bọn họ ức hiếp em phải làm sao? Đánh nhau hù đến em phải làm sao ?

“Tô Kiều vô cùng kích động đứng lên, “Dù sao đi nữa Nhược Nhược em không thể đi trường học.”

-----oOo-----

Chương 27: Hào môn kiều nữ (6)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Hoa Quốc có đặc điểm lớn nhất là cái gì? Nhiều người.

Học sinh cao trung, mười sáu mười bảy tuổi các nam sinh, nữ sinh, hoạt bát hiếu động, Chuunibyou* giai đoạn cuối đã vứt bỏ trị liệu, Tô Kiều nghĩ lúc mình đi học, vì có thể ăn được đồ ăn hương vị trong phòng ăn tốt một chút, khung cảnh người chen người, là hẳn ngạt muốn không thở nổi.

chuunibyou: (中二病 (Trung nhị bệnh)) hay chuunibyou là một từ lóng xuất phát từ , chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì, khoảng năm 2 Trung học cơ sở (hay “sơ trung” Cách nói “bệnh” trong “Trung nhị bệnh” thực ra không chính xác, các yêu cầu nghĩa y học của bệnh hay rối loạn tâm thần là hoàn toàn độc lập với định nghĩa này.

Tại Việt Nam được gọi là “hội chứng tuổi dậy thì”, “hội chứng tuổi teen” hay “hoang tưởng tuổi dậy thì”.

Thiên: có bộ anime Chuunibyou demo koi ga shitai ấy nghe tên là hiểu nội dung rồi ha, rất hay luôn ko biết có ai fan anime ko nhỉ?

“Nhược Nhược, trường học không thích hợp với em, muốn học tập, anh cho mời gia sư có được hay không?”

Tô Nhược cúi đầu, nửa gương mặt che lấp trong khăn quàng cổ màu đỏ ô vuông, lộ ra một đôi mắt to ngập nước, thanh âm mềm mại: “Anh hai, anh cùng Tiểu Á, Từ Gia Huy đều đi được đi

học, trong nhà chỉ có một mình em...” Muốn nói lại thôi, thích hợp tự suy diễn.

Đôi đầu cặp mắt khẩn cầu kia, khí thế Tô Kiều đột nhiên giảm xuống, càng đôi càng yếu, ngôn ngữ gian nan: “Nhược Nhược, nghe lời chúng ta, em muốn học cái gì, anh hai cho người tìm giáo viên tốt nhất, cao thấp béo gầy tùy em chọn.”

“Cũng không phải Hoàng đế tuyển phi, anh quá khoa trương.”

Tô Kiều nuốt nước miếng một cái, vươn tay ngăn trở nửa gương mặt, đầu bỏ qua một bên không dám nhìn em gái đáng yêu nhà mình nữa, thính tai đều thấu, trong lòng có một câu MMP* nhất định phải nói! Hấn tình nguyện là tuyển phi a, tốt xấu không có nguy hiểm.

MMP: câu chửi tục như mấy câu TMD..v.v, chửi gì thì...chưa tra ra

Kẻ nào đã nhắc lên chuyện đi học với Nhược Nhược, bị hấn bắt được, nhất định phải chơi chết hấn.

“Nhược Nhược, cha và anh con, không đồng ý cho con đến trường học.”

Cha Tô để chén trà trong tay xuống, thở dài một hơi, ưu sầu nói: “Đứa bé không hiểu chuyện, có đôi khi so đại nhân còn nguy hiểm hơn, nhất là thân thể của con...”

“Không sao, cha nhìn con hiện tại đã rất khỏe mạnh.”

Tô Nhược đứng lên, vui sướng nhảy nhót hai bước, đem người Tô gia sợ hãi đến mặt mũi trắng bệch, mau đem cô ấn xuống, để cô ngồi xuống, đừng kích động. Nếu như không phải có hệ thống cam đoan cô tuyệt đối sẽ không vì bệnh tim mà chết sớm, Tô Nhược cũng không dám to gan như vậy. Nguyên chủ thể nhưng bị hù chết. Bởi vậy có thể thấy được cỗ thân thể này có bao nhiêu suy yếu.

Nhưng không có cách, Tô Nhược quay đầu, liếc mắt Nhan Tiểu Á một mực không có lên tiếng, phải hoàn thành nhiệm vụ, nhất định phải đến trường học.

“cha, mẹ, mọi người yên tâm đi, con sẽ chiếu cố thật tốt mình.” Tô Nhược hít sâu một hơi, hướng dẫn từng bước nói:

“Con thật sự rất muốn thể nghiệm sinh hoạt trường học một chút, nếu như mọi người không cho con đi, sẽ khiến tâm tình con sa sút, hậm hực, đối với thân thể càng thêm không tốt.”

“Kia...” Mẹ Tô mắt nhìn cha Tô, có chút do dự. Tô Kiều cắn quai hàm, biểu lộ biến hóa không ngừng, cuối cùng hấn rút cục hạ quyết tâm, nắm chặt tay thiếu nữ yếu đuối, thận trọng vô cùng nói:

” Em xác định thân thể của mình không có vấn đề? Trái tim có thể không đau nhức, có thể chịu được trường hợp huyên não?”

“Đương nhiên, không có vấn đề.”

Ánh mắt của hai người đối mặt, Tô Nhược trong mắt tràn đầy kiên định, hiển nhiên đã xem quyết định đã xong, Tô Kiều khuyên nhủ cũng không còn cách nào nói ra miệng, yếu ớt thở dài một hơi: “Tốt, anh đồng ý Nhược Nhược em đi học, nhưng mà... Một khi cảm thấy không thoải mái, lập tức gọi bác sĩ, biết chưa?”

Tô Nhược nhu thuận gật đầu:”Biết rồi.” Nghĩ nghĩ, cô lại nói: “Con muốn học lớp mười hai, cùng một lớp với Tiểu Á.”

Vừa mới bắt đầu dĩ nâng chén trà lên uống một ngụm phiền muộn trong lòng đè xuống Tô Kiều: “Phốc !”

Tô Nhược: “...”

Lau khô nước đọng trên miệng, Tô Kiều dùng ánh mắt bất khả tự nghị trên dưới đánh giá một vòng cô gái ngồi nghiêm chỉnh, trong lòng khác nào trải qua địa chấn cấp tám, tất cả đều sụp đổ: “Học

lớp mười hai? Nhược Nhược em biết lớp mười hai áp lực lớn bao nhiêu không?”

“Học tập áp lực lớn, đại biểu bọn họ không có thời gian chơi đùa, không có dư thừa tận tình lực đi khi dễ người nha.” Tô Nhược cười mặt mày cong cong.

Tô Kiều: “...” Có vẻ như thật sự... Có chút đạo lý. Phát giác được người nhà dao động, Tô Nhược lại chậm rãi tăng lớn lợi thế: “Vớ lại, em chỉ là muốn thử sinh hoạt trường học một chút, không khí mọi người cùng nhau học tập tốt đẹp, dù cho học tập không tốt cũng không quan hệ, không có áp lực.”

“Tốt! Học lớp mười hai.” Tô Kiều giải quyết dứt khoát.

Tô Nhược cười cầm một miếng bơ bánh gato, hương vị để cho người ta yêu thích không buông, hài lòng nhìn người Tô gia bị thuyết phục thành công, ngược lại nhìn về phía khác Nhan Tiểu Á, thanh âm êm dịu, lại tự dưng để Nhan Tiểu Á giật cả mình.

“Về sau chúng ta là bạn học, trong trường học, còn thể phiền phức Tiểu Á cô.”

“A? Hoan nghênh a!”

Nhan Tiểu Á miễn cưỡng lộ ra cái khuôn mặt tươi cười, nhìn xem bốn người một phương, rõ ràng Tô Nhược chỉ là thân thể mềm yếu, nụ cười ôn hòa, tuổi tác không lớn, nhưng chẳng biết tại sao, giờ khắc này, mảnh không gian này, giống như tất cả đều mang đến cảm giác áp bức.

Cuộc trò chuyện này, quyền chủ động từ đầu tới đuôi đều ở trong tay Tô Nhược.

Không! Làm sao lại thế? Nhan Tiểu Á bỗng nhiên lắc đầu, cảm thấy mình thật sự là suy nghĩ nhiều quá, cô biết, Tô Nhược sau mười ba tuổi liền ở tại trong bệnh viện, lâu dài rất ít đi rangòai, ngẫu nhiên ra

ngoài, bên người cũng nhất định là mang theo bảo tiêu, đi cũng là nơi chốn yên lặng.

Hoàn cảnh sinh hoạt, so học sinh còn muốn đơn thuần.

Đúng, Tô Nhược muốn đi học... Nhan Tiểu Á không biết nghĩ đến cái gì, hai mắt sáng lên, khuôn mặt thanh tú viết đầy vui sướng, mặc dù phương diện khác không sánh bằng Tô Nhược, nhưng phương diện học tập, cô cũng sẽ không thua, chí ít... Sẽ không thua một cô gái từ nhỏ đã chưa từng đi học.

“Nhược Nhược ngày mai cô sẽ phải đi học sao? Đến lúc đó chúng ta cùng đi đi.” Nhan Tiểu Á đột nhiên trở nên nhiệt tình.

“Sáng mai còn không được, chúng ta muốn đi... Liên lạc hiệu trưởng một chút mới có thể.”

Đối mặt với em gái thuần khiết đáng yêu, Tô Kiêu thật sự là nói không nên lời đi đả thông quan hệ, dùng tiền nhét vào trường học loại chuyện này, giống như một giây sau sẽ nhiễm bẩn Tô Nhược.

“Vậy làm phiền phức anh hai.”

Tô Nhược nghĩ nghĩ, “Đem em vào học, trong nhà hẳn là muốn tốn không ít tiền đi.”

Tô Kiêu: “A? ”

Tô Nhược nói: “Không bằng em đi thi, cam đoan mình sẽ không kéo chân sau trường học, như vậy, có thể đường hoàng một chút.”

“Không! Không cần.” Tô Kiêu tinh thần hoảng hốt nói.

Trong tưởng tượng em gái không rành thế sự, như Tiểu Lộ đơn thuần, đột nhiên vỡ vụn, đi quan hệ cái gì, Nhược Nhược làm sao mà biết được rõ ràng như vậy a a a !!! Dưới sự điều khiển của nhà họ Tô, một tuần lễ sau, Tô Nhược rốt cục nhận được tin tức có

thể đi học.

Vì thế, Tô gia góp cho Nhất Trung một tòa thư viện mới, còn tu sửa nhà ăn cơm nước, cùng phòng y tế. Tô Nhược đi học ngày đầu tiên là thứ hai, bởi vì muốn thăng quốc kỳ, học sinh nhất định phải mặc đồng phục. Cùng trên mạng đồng phục trắng xanh khác biệt, Nhất Trung đồng phục hơi... Trán... có điểm tốt một chút, lấy màu đen làm chủ đạo, phía sau lưng dùng màu trắng in huy hiệu trường Nhất Trung, mặc dù vẫn như cũ lỏng lỏng lẻo lẻo, nhưng tốt xấu là miễn đi đựng màu.

Tô Nhược trong mắt xẹt qua một vòng ưu thương, không nghĩ tới nhiều năm như vậy, dĩ nhiên lại phải mặc y phục như thế. Khẩn cầu đi.

Thế giới sau tuyệt đối dừng là vườn trường. Tô Nhược lấy dũng khí, cầm quần áo mặc vào. Cũng may thân thể nguyên chủ eo nhỏ chân dài, khuôn mặt lại đầy đủ xinh đẹp, dù cho đồng phục rất áp chế, mặc trên người cô, cũng có cảm giác xinh đẹp mê người.

Nhan Tiểu Á đến trường học, đều là trong nhà lái xe đưa qua, về sau lái xe đưa cha Tô đi làm.

Hiện tại lại thêm Tô Nhược, chỗ không đủ, Tô Kiều liền phải tự mình lái xe, hấn bắt đắ dĩ ghé vào cửa sổ xe bên cạnh: “Chỗ ngồi phía sau rộng như vậy, chúng ta có thể chen a! Ngày hôm nay anh cũng muốn cùng đến trường.”

“Có cha là đủ rồi, buổi sáng hôm nay có một hội nghị, con thay cha đi họp đi.” Tô phụ ngồi ở phía trước mở miệng nói.

Tô Kiều: “... Cha người là cố ý a.”

Cha Tô trừng mắt liếc hấn một cái: “con cũng muốn không đứng đắn giống tiểu tử nhà người khác sao? Nhanh đi.”

“Ồ.”

Tô Kiều cảm thấy mình cảm nhận được tuyệt vọng. Để Đô sáng sớm giao thông hơi phiền, trở ngại Tô Nhược, đem tốc độ xe lái xe nhiều lần thả chậm, cố đạt được ổn thỏa, lúc đến trường học, đã gần tám giờ, cha Tô để Nhan Tiểu Á đến lớp học trước, ông mang theo Tô Nhược đi gặp hiệu trưởng một chút.

“Được rồi, đừng.”

Nhan Tiểu Á đeo cặp, bước nhanh chạy vào phòng học, lúc này cách giờ lên lớp còn mười phút đồng hồ, cô vừa mới ngồi xuống, chung quanh liền vây quanh một vòng người, bọn họ mồm năm miệng mười bát quái. “

Tiểu Á, mới vừa rồi người cùng cậu đi học, là em gái của cậu sao? Đáng đáp thật xinh đẹp.”

” Chú đẹp trai kia chính là dưỡng của cậu cho cậu ở nhờ đi, nhìn thật trẻ trung.”

“Em gái của cậu là muốn chuyển trường tới học trường cấp 3 năm đầu sao?”

Nhan Tiểu Á cúi đầu trầm tư vài giây, mới ngẩng đầu, lộ ra mỉm cười vô cùng rực rỡ: ” kia không là em gái của tớ rồi~ là con gái của nhà dưỡng, bởi vì thân thể không tốt, luôn ở nước ngoài an dưỡng, gần đây mới trở về, giống như sẽ chuyển tới lớp chúng ta đi.”

“Oa! Chính tông bạch phú mỹ ư! Ở nước ngoài, chẳng phải là Anh ngữ siêu cấp bồng, học tập đặc biệt tốt.” “Cái kia...”

Cô gái sờ lên hai gò má, “Chị Nhược Nhược có bệnh tim nghiêm trọng, trước đó ở tại bệnh viện, giống như không được đi học, thành tích học tập...”

Nhan Tiểu Á nói chuyện không quá mức quá phận, “Có thể sẽ không quá tốt.”

“Bệnh tim rất nghiêm trọng sao?”

“Thật đáng thương a! Người đáng đẹp xinh đẹp khí chất tốt, gia thế tốt, hết lần này đến lần khác không có thân thể khỏe mạnh, lão thiên gia quả nhiên là không công bằng a!”

Nhan Tiểu Á nghe thanh âm người chung quanh thương tiếc, hung hăng cắn môi, cảm giác trọng điểm có phải là bất lộn, một người cho tới bây giờ chưa từng đi học, cũng bởi vì gia thế dễ tiến vào Nhất Trung, vào ban một tốt nhất, chẳng lẽ liền sẽ không cảm thấy... Không công bằng sao? Nhan Tiểu Á phải đem tiết tấu tách ra trở về, để Tô Nhược nhận thức sai lầm của mình.

“Chị Nhược Nhược xác thực rất đáng thương, chị ấy có thể đi theo tớ, tớ cũng thật cao hứng, chính là sợ về sau điểm bình quân lớp hạ xuống, thầy giáo nhất định sẽ rất tức giận.”

Nhan Tiểu Á thở dài một hơi, có vẻ hơi bực bội.

“A? ? Tiểu Á cậu cũng quá đơn thuần đi, bạch phú mỹ giống như thế, thầy mới sẽ không tức giận đâu.”

“Chính là nói a! Hiện tại tình huống này có thể dùng tiền đến nơi này chúng ta, khẳng định cùng hiệu trưởng có quan hệ, thầy giáo làm sao lại vì chút chuyện nhỏ này rồi cùng hiệu trưởng không qua được đâu.”

“Cho nên nói có tiền thật tốt a! Tiểu Á cậu thật may mắn, có dạng thân thích này.”

Bọn họ bên này thảo luận khí thế ngất trời, Từ Gia Huy đi vào phòng học liền nghe đến, hấn vò mái tóc, một cước đạp lên cửa phòng học, đem ánh mắt của mọi người toàn bộ hấp dẫn tới.

“Tôi lúc trước đã nói với các người, học sinh chuyển trường mới tới là thanh mai trúc mã của tôi... Thân thể cô ấy không tốt, trong các

người nếu là ai dám phiền cô ấy, khiến cô ấy không được thoải mái, tôi cũng sẽ khiến các người đều không thoải mái, biết không?”

Từ Gia Huy gia thế tốt, người lớn lên đẹp trai, bình thường lại giảng nghĩa khí, cho dù trong lớp hoành hành bá đạo, cũng không có ai thật sự chán ghét hắn. Đương nhiên, tuyệt đại đa số người, là không dám chọc hắn.

Mã Đan, tùy tiện đánh cái trận, làm hư một bộ y phục liền hơn ngàn, ai mẹ nó dám xuống tay, cũng không phải trong nhà có khoáng sản có thể kế thừa.

Hiện tại gặp hắn như thế giữ gìn một cô gái, không ít người phát ra hi hi ha ha tiếng cười, nháy mắt ra hiệu biểu thị chúng ta đều hiểu, tuyệt đối sẽ không đi động đến Tô Nhược, các nữ sinh thì bụng lấy mặt biểu thị thật sự là quá đẹp rồi.

Đương nhiên, còn có một bộ phận lý trí, nghi hoặc nhìn về phía Nhan Tiểu Á. Hai người bọn họ không phải tại kết giao sao? Chẳng lẽ hiện tại. Vâng... Chia tay.

-----oOo-----

Chương 28: Hào môn kiều nữ (7)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, yêu hận rõ ràng, chính là thời điểm đối với quan hệ lưỡng tính cảm thấy hiếu kì.

Từ Gia Huy ngoại hình tốt, gia thế bất phàm, trong trường học có không ít nữ sinh thầm mến, lúc trước tuôn ra hẳn cùng Nhan Tiểu Á kết giao, thế nhưng để nữ sinh không ghen ghét đổ ngẫu cả mắt, thậm chí ngằm xoa xoa đi tìm gốc rễ, các loại khó xử. Thẳng đến đi vào lớp mười hai, học tập áp lực lớn, một đám người mới yên tĩnh.

Hiện tại nghe xong Từ Gia Huy bảo vệ thanh mai trúc mã mình như thế, có một nhóm người hi hi ha ha cùng bọn chị em cười mở, thấp giọng nói: “Đều kết giao hơn nửa năm, khẳng định mệt mỏi, bất quá chỉ là chim sẻ ngụy trang thành Phượng hoàng, nghe nói trong nhà cô ta rất nghèo, phòng ở cũng mua không nổi.”

“Giả thiên kim đại tiểu thư, hiện tại chính chủ trở về, đương nhiên muốn thoái vị.”

“Nếu như không phải Nhan Tiểu Á vận khí tốt, Từ Gia Huy lại ở sát vách, làm sao có thể cùng một chỗ với hắn.”

Mấy người các cô tụ tại chỗ ngồi phía sau Nhan Tiểu Á, thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể để cho Nhan Tiểu Á nghe được, nhưng lại truyền đến Từ Gia Huy bên kia đi.

Nguyên tụ thiếu nữ bát quái, gặp tình huống như vậy, cái này đến cái khác, yên lặng về tới chỗ ngồi của mình. Nói nhảm.

Các cô cũng không muốn bị thiếu nữ bắt lương để mắt tới. Nhan Tiểu Á hai tay nắm chặt, ánh mắt âm trầm, cái mũi chua xót, nước mắt trong suốt đảo quanh trong hốc mắt, nhưng thủy chung chịu đựng không rơi xuống.

Tóc mái che chắn, ánh mắt mơ hồ rơi vào trên người thiếu niên tuấn lãng bên cạnh đứng tạicửa. Hấn vẫn cao cao tại thượng như vậy, tùy ý làm bậy, để vô số nữ nhân vì hắnmê muội. Chỉ là. . . Vì cái gì? Cô đã làm bạn hấn lâu như vậy, vì cái gì địa vị của mình trong lòng hấn, từ đầu đến cuối cũng không sánh bằng Tô Nhược đây?

Những cái được gọi là quá khứ, cứ như vậy. . . Trọng yếu? Trong đầu Nhan Tiểu Á, đột nhiên hiện lên khung cảnh bọn họ gặp mặt lần đầu tiên, Lúc ấy cô vừa mới ở đến Tô gia, ngồi ở trên ghế sa lon da mềm, nhìn biệt thự hoa lệ xa hoa lãng phí, trang phục nữ hầu xinh đẹp, sợ hãi lại sợ hãi.

Dì và dượng Tô gia đều rất tốt,rất ôn nhu, nhưng anh trai Tô gia lại rất nghiêm khắc, nghiêm mặt, không thích nói chuyện, đến đi vội vàng, bài xích mình.

Thật đáng ghét a! Rõ ràng có tiền như vậy, chỉ cho mình ở lại gian phòng khách, phương diện cơm nước không có yêu cầu đề cập qua, tiền tiêu vặt cũng là dì cứng rắn nhét cho mới được. . . Không đúng! Điểm này,tiền đối với Tô gia mà nói, căn bản cũng không tính là gì. Cô đều biết điều như vậy, đối phương lại vô cùng tức giận.

Thậm chí có một lần, cô còn nghe lén hấn đến yêu cầu dì dượng đưa mình ra ngoài, mua một gian nhà ở phụ cận trường học, thuê bảo mẫu tới chiếu cố mình.

Mặc dù yêu cầu bị cự tuyệt, nhưng Nhan Tiểu Á vẫn là rất lo lắng. Sợ hãi sẽ bị yêu cầu rời đi nơi này.

Ngay lúc này, cô ở nhà họ Tô gặp được Từ Gia Huy, tựa như tên của hấn, khác nào mặt trời buông xuống hào quang, lóa mắt, để cho

người ta nghĩ muốn tới gần, mặc dù coi như có chút Phôi Phôi, nhưng trên thực tế rất ôn nhu, lại nghĩa khí, ở trường học cũng rất chiếu cố mình.

Trong lúc bất tri bất giác, Nhan Tiểu Á thích người này.

Biết rõ trong lòng của hắn còn nhớ một người khác, nhưng vẫn nghĩa vô phần cố tử tình, thành công cùng hắn kết giao, ở cùng một chỗ.

Cô luôn cho là, mình còn có rất nhiều thời gian cùng hắn ở chung, chậm rãi thay thế hình bóng kia trong lòng của hắn, biến thành một tồn tại đặc thù, nhưng là. . . Tô Nhược tại sao lại muốn trở về? cô ta không thể. . . Một mực ở nước ngoài luôn sao? Nhan Tiểu Á càng nghĩ càng hoảng hốt, ngay cả lên lớp lúc nào cũng không biết.

Cho đến khi cái người quen thuộc nào đó, bên người thầy chủ nhiệm đi vào phòng học, chung quanh liên tiếp vang lên tiếng than thở về sau, Nhan Tiểu Á mới bỗng nhiên phản ứng lại, vụng trộm lau sạch nước mắt, không muốn để cho Tô Nhược nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình.

“Đây là bạn học mới chuyển đến ban chúng ta—— Tô Nhược, thân thể của em ấy không tốt lắm, bình thường mọi người quan tâm một chút, biết không?”

Chủ nhiệm lớp trên bảng đen viết xuống tên Tô Nhược, nụ cười nhu hòa.

“Biết rồi.” Đám người trăm miệng một lời đáp.

“Được rồi, bạn học Tô Nhược em tạm thời ngồi vào hàng thứ hai vị trí cạnh cửa sổ, sau khi tan học, lớp phó em nhớ kỹ dẫn Tô Nhược làm quen trường học một chút.”

Lớp phó Nhất Trung là nam sinh bề ngoài xấu xí, mang theo con mắt thật dày, tóc thành thật cạo thành bản, có vẻ chính là người

thành thật, nghe thầy giáo nói, hấn lập tức gật đầu, đang muốn đáp ứng, lại không nghĩ rằng có người so với tốc độ của hấn càng nhanh hơn.

“Thầy.”

Sở Cận thân cao ngời ở hàng thứ hai đếm ngược, đột nhiên nhấc tay đứng lên, hấn đẩy gọng kính trên sống mũi, khước miệng mang theo nụ cười như có như không, tiếng nói mát lạnh: “Em cùng Tô Nhược là bạn bè quen biết từ nhỏ, thân thể cậu ấy không tốt, vẫn nên ngồi ở cạnh em đi, quan tâm cũng thuận tiện hơn.”

Thiếu niên lời nói này thuận miệng cực kỳ, đơn giản giống như là đang nói ‘Ban đêm ăn bò bít tết’.

Vẻ mặt của mọi người như nhau một lời khó nói hết. Trong trường học giáo viên bắt yêu sớm bắt rất căng, ngay cả Từ Gia Huy cùng Nhan Tiểu Á yêu đương, cũng là lén lút, nhưng Sở Cận lại ở trước mặt tất cả mọi người, quang minh chính đại nói muốn chiếu cố. . . Trán. . . Nữ sinh mới tới.

Cái này muốn nói không có gian tình, ai mà tin a ngọ tào! Sở Cận ngời cùng bàn yên lặng nhấc tay: “Có thể hay không, thầy đừng không nhìn em?”

Thầy giáo hít sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sở Cận, em mặc dù có hảo tâm, nhưng Tô Nhược thân cao không bằng em, ngồi phía sau, lên lớp sẽ không nhìn thấy bằng đen nha.”

Sở Cận lắc đầu, không đồng ý nói: “Thầy, so với học tập, thân thể mới là trọng yếu nhất đi.”

Thầy giáo: “. . .” Nam nữ khác biệt hiểu không? “Em trước kia có cùng bác sĩ học qua cấp cứu, ngồi bên cạnh em, nếu có nguy hiểm phát sinh, em có thể ngay lập tức giúp đỡ bạn học Tô Nhược.”

Hấn đứng bên cạnh cửa sổ, ánh nắng đánh lên cho hấn một vàng

sáng, chiếu sáng rạng rỡ.

“Kia. . . Tô Nhược em thấy thế nào?”

Ông kéo ra khoe miệng, thân thể vị này, được hiệu trưởng phá lệ căn dặn mình, sao có thể dám khinh thường.

Tô Nhược quay người, yên lặng nhìn chằm chằm Sở Cận mấy giây, chậm rãi gật nhẹ đầu: “Có thể a!”

“Đã như vậy, Tô Nhược em cứ đi qua ngồi đi, có chuyện gì, em đều có thể tới tìm thầy.”

Ông bắt đắc dĩ thở dài một hơi, cảm thấy ngán ngủ vài phút, ông thấy mình già đi mấy tuổi. Con nít đầu năm nay. . . Đều trưởng thành sớm như vậy sao? Đặt cô dâu trước thời gian? Trưởng thành sẽ chơi.

Sở Cận hiện ngồi cùng bàn: “. . .” cảm giác tồn tại suy yếu, bất ngờ!

Một tiết bốn mươi lăm phút, thời gian tan học nghỉ ngơi có mười phút đồng hồ.

Chủ nhiệm lớp mang theo mỗi một thật sâu, xong tiết học sau liền vội vàng đi rồi, trong phòng học đám người hoặc sáng hoặc tối đánh giá Tô Nhược, muốn lên trước, lại bởi vì Sở Cận khí thế người sống chớ lại gần mà do dự không đi qua. Người thứ nhất chạy tới là Từ Gia Huy, Nhan Tiểu Á theo sát phía sau.

“cậu tiểu tử này, tôi biết cậu đang đánh ý định quỷ quái gì, tôi cho cậu biết, người giống như cậu, Nhược Nhược mới sẽ không thích đâu.”

Từ Gia Huy đổ ập xuống phun ra, Sở Cận dừng lại đem ánh mắt rơi vào trên thân Tô Nhược gần cửa sổ, chứng thực giống như mà nói:

“Đúng hay không? Nhược Nhược.”

“Chuyện tình cảm, ai cũng không nói chắc được a!” Tô Nhược méo mó đầu, lộ ra nụ cười ‘Bạch liên hoa’ vô cùng thuần khiết.

Sở Cẩm đem bút bỏ vào bên trong tủ bàn học, chậm rãi sửa sang lấy vật trong tay, hai con ngươi tinh táo đảo qua hai người trước mắt:

“Cậu vây quanh Nhược Nhược, không sợ bạn gái ghen khổ sở sao?”

“Cậu chớ nói nhảm !” Từ Gia Huy tựa như là mèo bị dẫm đuôi, chột dạ nhìn về phía Tô Nhược. Đáng tiếc chính là, từ đầu đến cuối, cô đều biểu hiện rất tinh táo, mặc kệ nhưng là ám chỉ Sở Cẩm thích cô, vẫn là Sở Cẩm nói chuyện hần có bạn gái. Tô Nhược bất vi sở động, phảng phất giống như căn bản không nghe thấy. Từ Gia Huy hỗn loạn cực kỳ, nhưng cũng theo bản năng nhớ kỹ cùng Nhan Tiểu Á phải sạch quan hệ.

“Tôi cùng Tiểu Á chỉ là cảm thấy thú vị, đùa giỡn, bạn gái cái gì, nói cũng quá thận trọng.”

Hắn gãi gãi đầu, còn mang gương mặt ngây thơ, lộ ra mỉm cười không tim không phổi, thậm chí còn đụng đụng sau lưng Nhan Tiểu Á: “Cậu nói đúng hay không?”

“Gia Huy anh cái này trò đùa tuyệt không buồn cười a!”

Nhan Tiểu Á ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn tú, nụ cười Ôn Noãn, đáy mắt lại tràn đầy u ám, “Chúng ta rõ ràng đều kết giao thật lâu rồi, anh xem như sợ Nhược Nhược nói với người lớn, cũng không nên nói láo.”

-----oOo-----

Chương 29: Hào môn kiều nữ

(8)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Ngày mùa thu ánh nắng ấm áp, đông phục nam nữ, thanh xuân tịnh lệ. Vốn nên là một bức tranh tốt đẹp, nhưng giờ phút này tâm tình Từ Gia Huy, không thể nghi ngờ là tuyệt vọng lại táo bạo.

Hắn cúi đầu nghĩ một hồi, nhìn một chút thanh mai trúc mã xinh đẹp lại ôn nhu, hai tròng mắt của cô tựa như là có ánh đèn chiếu xuống, óng ánh sáng ngời, mặt nhỏ nhắn, tay cũng nhỏ, cả người nhìn vừa mềm lại ngọt, để cho người ta tràn đầy ý muốn bảo hộ.

“Tiểu Á, em nếu cảm thấy không thoải mái, trò chơi giữa chúng ta, tùy thời đều có thể kết thúc.”

Từ Gia Huy trong lòng mười phần khó chịu, đối phương biết rất rõ mình thâm mến Nhược Nhược, lại vào lúc này cố ý nói lời này. Nhan Tiểu Á dáng dấp không phải đặc biệt xinh đẹp, nhưng cũng may làn da trắng, thanh tú ưa nhìn, xem như là tiểu mỹ nhân.

Bình thường ngồi ở trên vị trí của mình, cũng có thể thu được không thiếu ánh mắt nam sinh, nhưng lúc này cô cùng Tô Nhược đứng chung một chỗ, tựa như hoàn mỹ phẩm cùng tàn thứ phẩm, cả người ảm đạm phai mờ, không có hào quang.

“Gia Huy anh nghiêm túc cùng em phủi sạch quan hệ như vậy, thật làm cho người ta thương tâm.” Nhan Tiểu Á nụ cười trên mặt càng ngày càng xán lạn, trong giọng nói mang theo điểm phàn nàn cùng hương vị trò đùa, để cho người ta phân không rõ thật giả.

Đem chủ đề quấy đục xáo trộn, Nhan Tiểu Á xoay người hai tay chống lấy bàn, nhiệt tình nói: “Đợi lát nữa giữa trưa, Nhược Nhược cùng chúng ta đi nhà ăn ăn cơm đi.”

Nhất Trung là trường chuyên cấp 3, trường học cơm nước vị đẹp giá rẻ, học sinh rất thích. Lại càng không cần phải nói Tô gia thời gian trước còn tặng thêm đầu tư, nguyên liệu nấu ăn bên trong lại tặng thật lớn, rất tốt thỏa mãn một lượng lớn nhóm học sinh.

“Nhà ăn, có phải là rất nhiều người hay không a?”

Tô Nhược giật khăn quàng cổ một chút, ôn nhu nói. “Hừm, đúng.”

Không đợi Nhan Tiểu Á nói tiếp, Sở Cẩm trước tiên mở miệng nói: “Giữa trưa chúng ta ra ngoài ăn đi, chỉ là hơi có chút tốn thời gian, cậu không sao chứ?” Cái này Sở Cẩm, đến cùng muốn làm cái gì?

Tô Nhược trong lòng nghi ngờ, trên mặt lại không biểu lộ mảy may: “Tôi không có vấn đề gì, nhưng cũng quá làm phiền cậu, vẫn là để tớ đi một mình tốt hơn.”

“Cái gì a, tôi cho là cậu đồng ý ngồi ở bên cạnh tôi, là đã tiếp nhận tâm ý của tôi ý tứ.”

“A? ”

“Tôi thích cậu nha! Bạn học Tô.”

“ ... ”

“Cho nên từ hôm nay trở đi, chúng ta liền kết giao đi.”

Tô Nhược: “ ... ”

“Bồi tiếp bạn gái đi ăn cơm, là rất thời gian tươi đẹp đâu, tuyệt không sẽ phiền phức.”

“Chờ một chút! ! ! Tôi lúc nào đáp ứng làm bạn gái của cậu rồi? ? Mà lại... Thích tôi? Tôi nhớ không lầm, cho đến bây giờ, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt a? Cậu thích tôi cái gì? Mặt sao?”

Tô Nhược cảm thấy dù cho có hệ thống hộ giá hộ tống, trái tim nhỏ bé kia của mình cũng có chút không chịu nổi. Người trẻ tuổi bây giờ, đều tự quyết định như thế, cường thế không tha cho người ta sao?

“Tôi lúc nhỏ đã thích cậu Nhược Nhược, một mực vẫn luôn thích, dùng một từ để hình dung, hẳn là... Thảm mến đi.”

Sở Cẩm khẽ cười một tiếng, cố ý đè thấp tiếng nói như đàn Cello từ tính chọc người.

“Cái kia hẳn là là... Thời điểm tôi bảy tuổi?”

“Ân.”

Tô Nhược trên mặt giả cười dối trá đều nhin không được rồi: “Cậu là đồ biến thái sao? Tôi khi đó mới bảy tuổi!”

“Hẳn là trưởng thành sớm mới đúng chứ, bởi vì tôi khi đó cũng chỉ có bảy tuổi.” Sở Cẩm kiên nhẫn uốn nắn trong lời nói sai lầm của cô,

“Ngô ~ thừa dịp bây giờ còn có thời gian, chúng ta yêu sớm đi.”

Tô Nhược: “... Đầu cậu có hố đi.” Cô mới sẽ không đáp ứng a uy.

“Thêm một cả việc đưa bữa sáng cho cậu, đưa đón đi học, ôn nhu quan tâm, thông minh có thể giáo dục công khóa, bề ngoài còn có thể đánh bại con trai chín phần, mà cậu chỉ cần hảo hảo hưởng thụ thật tốt, miễn phí sức lao động, cậu xác định không muốn?” Hắn cầm kính mắt xuống, lông mi thon dài nồng đậm, giống một thanh tiểu phiến tử, mắt phượng hẹp dài nhắm lại, cong môi cười một tiếng, hormone tăng cao, trong không khí, phảng phất đều tràn đầy sắc...

Cái này. . . Cái này chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết... Sắc. . .
□□!!! Người cầm dục một khi bắt đầu giống như Khổng Tử khai
bình, thật sự là quá làm cho chống đỡ không được.

Không phải Tô Nhược định lực không đủ, mà là Sở Cẩm bề ngoài
vốn chính là mẫu hình lý tưởng của cô, giữa tuổi tác thiếu niên và
thanh niên, mang theo mỹ cảm kỳ dị, hoàn toàn không có cảm giác
dầu mỡ (nguyên văn cv vậy đó).

Hít sâu một hơi, Tô Nhược nói với mình bình tĩnh, lý trí cự tuyệt:
“Không muốn.”

“Bác bỏ.”

“ ... ”

“Ngồi vị trí của tôi, cậu liền là bạn gái của tôi.”

Tô Nhược nghe muốn đánh người: “Cậu đây là... Ép mua ép bán?”

“Không đúng.” Một tay chống đỡ hàm dưới, không lọt vào mắt bạn
học trong phòng học mộng bức, Sở Cẩm nhẹ nhàng thổi một hơi,
“Đây là mua một tặng một.”

“Tôi chưa thấy qua tặng phẩm nào phiền toái giống cậu vậy, ném đi
cho tốt.” Tô Nhược nhún nhún vai, khóe môi cong ra một biên độ
nguy hiểm, cả người khí chất lập tức biến đổi, dùng giọng điệu vô
cùng bình tĩnh, uy hiếp mà nói: “Cậu một mực như vậy, coi chừng
khuya về nhà bị anh trai tôi bắt cóc bỏ bao tải nha! Tôi nghe nói
trong nhà cậu... Chỉ có một mình cậu ở đúng không, dù cho biến
mất không thấy, cũng sẽ không có người phát hiện.”

“Một người xác thực thật tịch mịch, Nhược Nhược cậu có muốn đi
theo tôi, thủ hộ an toàn cho tôi không?”

“... Cậu muốn nói sang chuyện khác sao?”

“Không, tôi là hết sức chăm chú hỏi cậu có muốn ở chung với tôi không?” Sở Cận nghiêm túc nói.

Tô Nhược khóe miệng giật một cái, cũng nhin không được nữa, ngụy trang hình tượng cái gì, để nó đi gặp quỷ đi. Cô từ trong hàm răng gạt ra một chữ: “Cút.”

Sở Cận nói: “Phải vào lớp rồi, lấy sách giáo khoa ra đi.” Sở Cận vừa dứt lời, tiếng chuông trường học liền vang lên, chung quanh người nghe trộm tựa như ảo mộng về tới chỗ ngồi của mình, hoàn toàn không nhìn Từ Gia Huy cùng Nhan Tiểu Á, cũng tinh thần hoảng hốt, cảm thấy mình nhận lấy xung kích cực lớn.

Sau đó nguyên một lớp, học sinh trong phòng học cũng không có tâm học tập, group bạn học bên trong mở nặc danh, tin tức không ngừng mà xoát mới.

{ học sinh chuyển trường mới tới nếu cùng Sở Cận không có một chân, tôi liền trực tiếp ăn bàn phím. }

{ cho nên hiện tại đến cùng là cái dạng tình huống gì a uy! Từ Gia Huy cùng Sở Cận đều thích Tô Nhược, Nhan Tiểu Á thích Từ Gia Huy, nhưng giống như là sắp bị đá, cho nên hai nam tranh một nữ? kích thích như thế sao? }

{ Tô Nhược rất xinh đẹp, khí chất tốt, là tôi tôi cũng thích a! Tuyệt đối là nữ thần! }

{tôi đứng về phe sở tô CP a a a! ! Sở Cận vừa vặn trêu chọc, cao lãnh chi hoa trong nháy mắt biến thành cao thủ tình trường, để cho tôi máu mũi đều muốn chảy ra, đẩy lên tranh thủ thời gian đẩy lên. }

{ bất quá... Từ Gia Huy gia thế càng được hơn rồi. }

{ lâu trên mắt mù, cậu xem qua quần áo Sở Cận chưa? Đều là hàng hiệu, cậu cho rằng hần mỗi ngày đi học chạy chỉ là xe đạp sao? Không! Kia là Nhân Dân tệ, xe đạp ít nhất phải mấy trăm ngàn, dùng

tay gập lại. }

{ tốt, không cần nói, ta đứng về phía Sở Cẩn, Từ Gia Huy vẫn là quá yếu, không thành thực, gia thế bình đẳng, xem xét đối phương chơi không lại.}

Từ Gia Huy: {... Tôi còn ở chỗ này, các người tưởng tôi chết rồi sao? }

Sở Cẩn: { cảm ơn đã ủng hộ ~}

Từ Gia Huy: {... }

Nặc danh: {... } Một trận bát quái, chết bởi Tu La tràng. Buổi sáng hết thầy có bốn tiết.

Lớp thứ hai sau khi tan học, đi thao trường tập thể dục, thứ hai còn phải thăng quốc kỳ, thân là học sinh cấp 3, là có đặc biệt ưu đãi, trừ thứ hai nhất định phải trình diện bên ngoài, thời gian còn lại đều lưu cho bọn hắn học tập. Thật lâu chưa có trở lại trường học, Tô Nhược đều đã quên đi quá sớm, quá nhiều người, cuối cùng sẽ hình thành cảnh người chen người.

Người có bệnh tim không thương nỗi a! Cảm tạ hệ thống bảo hộ, bằng không thì Tô Nhược cảm thấy mình ngày đầu tiên đi học, là có thể game over ngay.

“Không có sao chứ, theo tôi đi một chỗ.” Tay đột nhiên bị dắt, nhiệt độ cực nóng, thân hình cao lớn ở phía trước mở một con đường đến, Sở Cẩn khí thế cường đại, để người chung quanh tự động phân ra một con đường.

Tô Nhược nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn: “Cậu thật sự là người kỳ quái, thời điểm bảy tuổi thích, sao có thể đến bây giờ mới nói.”

“Có lẽ vậy.”

“Mà tôi hoàn toàn không nhớ rõ chuyện ban đầu, có lẽ cậu thích người khác, sớm không phải là tôi, muốn hay không cần nhắc tìm mục tiêu một lần nữa.” Tô Nhược khó được phát một lần thiện tâm, nhỏ giọng nhắc nhở.

“Tốt nha.”

Hai người đứng tại trên bãi tập, dòng người phân tán ra, hấn buông tay mềm mại của cô ra, quay người cùng cô mặt đối mặt nói: “Vậy đổi thành cậu là được.”

Tô Nhược: “... Cậu đang đùa tôi sao?”

“Không có, tôi thế nhưng rất nghiêm túc cùng cậu nói chuyện phiếm, cậu khi còn bé cùng sau khi lớn lên không phải một người, vậy tôi sẽ thích cậu sau khi lớn lên, theo đuổi thật tốt.”

“... Thật rảnh, cậu đến cùng thích tôi cái gì a?”

“Không biết.” Tô Nhược ngưng mắt đưa qua một chùm tia tử vong.

Sở Cẩm đẩy mắt kính, suy nghĩ nửa ngày, có chút khó khăn nói: “Vậy thì... Tính cách, trong ngoài không đồng nhất, nhìn rất ôn nhu, trên thực tế trong lòng chỉ sợ sớm đã đem tôi mắng mấy trăm lần, tính tình có chút táo bạo đâu.”

Tô Nhược che ngực, cảm thấy mình thật sự muốn thổ huyết: “Cậu xác định đây là... Ưu điểm?”

“Tôi cảm thấy rất đáng yêu nha.”

Sở Cẩm nói: “Cho nên cùng tôi yêu đương đi, ở trước mặt tôi, tôi có thể theo cậu phát cáu.”

Tô Nhược che mặt: “... Cho nên cậu quả nhiên vẫn là biến thái đi.”

Tác giả có lời muốn nói: 【 canh hai quân 】 nam chính cao thủ tình trường, đặc ý.

Thiên: cao thủ tình trường gì? Cao thủ mặt dày thì đúng hơn

p/s: hôm nay lên thấy toàn thông báo vote của bạn @HuongTran704, (editor cảm ơn tinh thần nghĩa khí của bạn Huong), nhìn thời gian 0h 15'- tận 2h sáng thức cày hết các chương tui đăng aaa thank và yêu nhiều.

-----oOo-----

Chương 30: Hào môn kiều nữ (9)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Tính cách có một loại, gọi là không coi ai ra gì. Tô Nhược nhớ lại mình thời trung học, mỗi lần đụng phải giáo viên cùng thầy chủ nhiệm, đều phi thường nhu thuận nghe lời, phảng phất như một viên chức nhỏ đối mặt với đỉnh đầu đại BOSS, đừng nói ngay trước mặt mọi người nói thích, thậm chí mền đều là thận trọng, sợ bị người phát hiện.

Lấy trình độ nào đó tới nói, Sở Cẩm mười bảy tuổi, thực sự là... Không tầm thường. Hoàn toàn không quan tâm ý nghĩ những người khác, tự mình làm chuyện mình muốn làm, vậy đại khái là tuyệt đối... Tự tin, hoặc là nói ngạo mạn? Tô Nhược đứng ở trong đám người, đi theo bạn học trước mặt cùng một chỗ tập thể dục theo đài, suy nghĩ lại sớm đã nhẹ nhàng bị mang đi, lúc phản ứng lại, người xung quanh đã giải tán, mà Từ Gia Huy cùng Nhan Tiểu Á không biết từ lúc nào chạy tới.

Từ Gia Huy cau mày, dùng sức vuốt tóc, đem mái tóc đều vuốt ngược lên, trong miệng hùng hùng hổ hổ: “Hắn bị cái quái gì vậy, thái độ Sở Cẩm là sao a, thật coi mình là nam chính trong phim thần tượng, khiến anh buồn nôn chết rồi, Nhược Nhược em sẽ không thích dạng con trai tự quyết định như vậy đi.

Đợi lát nữa anh đi tìm thầy giáo, để ông ấy đổi chỗ ngồi của em đến bên cạnh anh như thế nào?”

“Không cần.”

“Cái gì? ? Uy... Nhược Nhược. . .”

Từ Gia Huy khiếp sợ nhìn cô, trong mắt xẹt qua một vòng bị thương, “Em thật chẳng lẽ... Thích hẳn?”

Tô Nhược cúi đầu, vừa đứng né tránh thiếu niên ánh mắt: “Thân thể của tôi không tốt lắm, Sở Cẩm lại có chút kiến thức sơ cứu, ngồi ở bên cạnh hẳn tôi tương đối an tâm rồi~” mới là lạ! ! So với người cận bã ăn trong chén nhìn qua trong nồi như Từ Gia Huy, Sở Cẩm ngạo mạn, hiển nhiên là lựa chọn tốt hơn.

“Anh có thể đi học.” Từ Gia Huy chưa từ bỏ ý định nói.

“Việc này thật sự quá làm phiền cậu.”

Tô Nhược thanh âm vừa mềm lại nhu, nghe liền cảm giác ngọt ngào, đôi con ngươi tỉnh táo, “Tôi đi học, vốn đã mang thêm cho Tiểu Á và Gia huy các cậu nhiều phiền phức hơn, lại để các cậu làm việc cho tôi, thật sự là quá không có ý tứ.” Dứt lời, Tô Nhược mỉm cười đúng tiêu chuẩn của Thánh mẫu Bạch liên hoa. Nữ chính cùng nam chính, mình chó cắn chó liền tốt, đừng mang theo cô cảm ơn!

“Nhược Nhược em thay đổi thật lớn nha ~”

Nhan Tiểu Á đột nhiên chen vào nói, cười ngây thơ vừa đáng yêu, cường ép nói sang chuyện khác: “Dáng vẻ em vừa mới uy hiếp Sở Cẩm, khiến anh giật nảy mình đâu, hoàn toàn không nghĩ tới Nhược Nhược ôn nhu sẽ nói ra lời như vậy.” Thật sự là, không cần cố gắng nói mĩa cô đâu.

Tô Nhược ngược mắt, dưới cặp mắt Thanh Triệt, Nhan Tiểu Á cảm giác trong lòng chút ít ghen tị cùng chán ghét, giống như đều bị nhìn xuyên, thân thể cứng ngắc đứng tại chỗ, lòng bàn chân mọc rễ, không cách nào động đậy.

Nhan Tiểu Á nuốt nước miếng một cái, nói với mình sẽ không , cô rõ ràng đều cẩn thận che giấu. Nhan Tiểu Á cười khóe môi cong cong,

trên thực tế đối với hành vi của mình, quả thực là chán ghét đến cực hạn.

“Dù sao, mặc kệ địa phương nào, đều sẽ có một ít người kỳ quái, bảo vệ mình cũng là rất bình thường a.” Nhan Tiểu Á mây trôi nước chảy nói.

Từ Gia Huy căn bản là không có chú ý tới tính toán Nhan Tiểu Á, còn một bộ dáng đương nhiên phụ họa nói: “Nhược Nhược trước đó ở nước ngoài, không tránh khỏi thấy súng ống, so trong nước nguy hiểm còn nhiều hơn, đương nhiên phải có lòng phòng bị.”

Nói đến đây, Từ Gia Huy trên mặt không tự chủ được thần sắc lộ ra mấy phần thương tiếc.

Hắn tiếp tục nói: “Nếu như anh lúc ấy cũng ở nước ngoài chăm sóc Nhược Nhược thì tốt rồi, anh... anh nhất định sẽ bảo vệ em thật tốt.” Hai mắt lập loè tỏa sáng, đáy mắt là yêu thương ngây ngô, nếu như không nhìn Nhan Tiểu Á bên cạnh, cũng đã thật sự sẽ cho rằng hắn rất yêu cô đâu.

Tô Nhược tin tưởng, Từ Gia Huy khẳng định là có thích nguyên chủ, chỉ là phần này thích này quá mức yếu kém, khác nào bọt biển dưới ánh mặt trời, khó mà cân nhắc được.

Cô không ngại bạn trai từng có bạn gái trước, nhưng lại phi thường chán ghét loại này, hát lên một tầng da vật thay thế, nói cho những người khác mình vẫn yêu mỗi tình đầu, đây chỉ là hắn an ủi vì tịch mịch mà thôi. So đơn thuần di tình biệt luyện càng làm cho người ta buồn nôn.

“Anh trai có tìm vệ sĩ cho tôi, việc này căn bản không cần phiền phức đến cậu nha.” Tô Nhược nhẹ giọng đâm Từ Gia Huy một chỗ đau, “Mà thật sự có đánh nhau, Gia Huy cậu cũng đánh không lại đi.”

Từ Gia Huy nghe vậy sắc mặt đỏ lên: “Không thử một chút làm sao

biết!”

Tô Nhược khoát khoát tay, thực sự bị lời hắt chọc cười: “Không được, tuyệt đối không được, những người kia dáng dấp vừa cao lại mạnh mẽ, đều là quân nhân xuất ngũ, giống như cậu vậy luôn ở trong trường học, không thể nào vận động, mỗi ngày ngồi trên ghế học sinh, làm sao lại đánh thắng được.”

Từ Gia Huy: “...” Thở huyết mà chết jpg.

Đám người dự thính liếc nhìn nhau, nữ thần ôn nhu cái gì, đều là... Ảo giác a? Trắng cắt đen mới là học sinh chuyển trường chân diện mục a!

Đồng tình bị đả kích đến Từ Gia Huy sắc mặt Hôi Bạch. Nhan Tiểu Á liếc mắt bạn trai bên cạnh, trong lòng vui mừng.

Ánh mắt nhìn về phía Tô Nhược, cũng mang theo điểm cao cao tại thượng thương hại, cho dù có trước kia tình cảm có như thế nào, chỉ cần Tô Nhược tiếp tục làm Từ Gia Huy chết tâm như vậy, sớm muộn vẫn sẽ thuộc về cô.

“Nhược Nhược, lời này của cậu... Có phải là có chút... Quá mức?” Nhan Tiểu Á giả ra bộ dáng lo lắng, đau lòng nhúc óc nói: “Bất kể như thế nào, Gia Huy cũng vì muốn bảo hộ cậu a! Cậu sao có thể nói hắt như vậy?”

“Cậu thật là kỳ quái, tôi không phải nói sự thật sao?” Tô Nhược méo mó đầu, túm mũi hơi nhíu, lông mi nháy nháy nồng đậm vênh lên, khác nào Tuy Phong giương cánh hồ điệp (?), ngũ quan xinh đẹp, để cho người ta không tự chủ được ánh mắt nhìn theo.

“Xem như là thật...”

“Kia không phải tốt.” Tô Nhược đánh gãy lời Nhan Tiểu Á, quay đầu nhìn về phía Từ Gia Huy còn bị đả kích lớn, một bộ dáng hoàn toàn không hiểu, “Vẫn là nói... Các cậu khá là yêu thích nghe lời nói dối

trá.”

Nhan Tiểu Á theo bản năng phản bác: “Dĩ nhiên không phải.”

“Kia không được rồi, thừa nhận nhược điểm của mình cũng không đáng xấu hổ, mỗi người đều có một mặt mình am hiểu, về sau tiếp tục cố gắng liền tốt.”

Tô Nhược yếu ớt thở dài một hơi, “Hoàn toàn không hiểu lý do Tiểu Á cậu đột nhiên nổi giận, cậu... Có phải là chán ghét tôi à?”

Đám người vây xem: “...” Đó là khẳng định a uy! Đối mặt tình địch, không ghét mới là lạ.

Chờ chút! Nhan Tiểu Á, còn giống như ở nhờ trong nhà học sinh chuyển trường, ăn mặc ở tất cả đều dựa vào Tô gia, trên thân quần áo hàng hiệu, mỗi tháng không ít tiền tiêu vặt... Liền ngay cả có thể cùng với Từ Gia Huy, cũng là dựa vào Tô gia.

Lấy một phương diện khác tới nói, Tô Nhược hẳn là... Ân nhân Nhan Tiểu Á a? ? Mà bây giờ, Nhan Tiểu Á còn cố ý nhằm vào Tô Nhược, mặc kệ là đoạn lời nói buổi sáng kia, vẫn là vừa rồi vì giữ gìn Từ Gia Huy, hướng Tô Nhược nổi giận... Có phải là có chút quá mức rồi? Thời gian hai năm, nuôi con chó còn biết vẫy đuôi.

Hành vi Nhan Tiểu Á, hoàn toàn là Bạch Nhãn Lang, không hiểu cảm ân. Bọn họ dĩ nhiên có người bạn học như vậy, thật là có điểm... Cần suy nghĩ tỉ mỉ cực sợ a uy! Một đám các thiếu niên thiếu nữ không đi ra cửa trường cao trung, đối với cảm xúc ẩn tàng mười phần yếu kém, không hiểu được đạo lý đối nhân xử thế.

Tô Nhược cơ hồ là liếc mắt một cái thấy ngay cảm xúc bọn họ chuyển biến vi diệu, đối diện Nhan Tiểu Á còn tỉnh tỉnh mê mê, hoàn toàn không rõ tình huống trước mắt.

Nhan Tiểu Á hít sâu một hơi, năm ngón tay giao nhau nắm chặt, khẩn trương khuấy động: “Nhược Nhược cậu suy nghĩ nhiều quá,

chúng ta thế nhưng là người một nhà, tôi sao lại chán ghét cậu đây?”

Lúc Từ Gia Huy từ trong đả kích đi ra, gãi gãi đầu, một mặt mông bức, hiển nhiên là còn chưa rõ chuyện gì xảy ra.

“Tiểu Á.” Tô Nhược nhẹ nhàng kêu một tiếng, lộ ra mười phần bất đắc dĩ.

“Ân?” Nhan Tiểu Á tinh thần tập trung cao độ, rõ ràng là ngày mùa thu mát mẻ, cô lại sợ hãi đến lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, sợ hãi tâm tư mình bị người ta nhìn ra, nếu như bị đuổi ra khỏi Tô gia... Sau này mình liền không có cách nào giống bây giờ đồng dạng cùng Từ Gia Huy thân mật a?

Tiền tiêu vật cái gì, cũng sẽ không có... Không! Không đúng! Tiền tiêu vật Tô gia, cô mới khinh thường muốn đâu.

Trong nhà mình mặc dù bọn họ không có có tiền, nhưng ăn uống cũng không lo, quần áo giày, hàng vừa hè tiện nghi cũng được, dù sao cô cảm giác cùng hàng hiệu không có gì khác biệt lớn.

Cô vẫn là học sinh, không cần hư vinh như thế. Chờ sau này trưởng thành, về sau mình làm việc, lại dùng tiền mua liền tốt. Đúng, không sai. Tô gia tiền tài, chỉ muốn đi học cho giỏi, cô về sau cũng có thể kiếm đến, cùng lắm thì đến lúc đó còn cho bọn họ.

Nhưng... Cô không thể rời bỏ Từ Gia Huy, về điều này cô thật sự rất thích hẳn. Cho nên... Tô gia, cô không thể rời đi.

“Về ý nghĩa trên pháp luật, chúng ta cũng không phải là người một nhà a ~”

Tô Nhược thanh âm bình thản, phảng phất như chỉ đang trần thuật một sự thật, “Tôi họ Tô, cậu họ Nhan, người nhà của cậu ở thành thị khác, hiện tại chỉ là ở tạm tại nhà tôi, thi đại học xong sẽ rời đi, hẳn là nên dùng...hai chữ vị khách, tương đối phù hợp, cậu cũng không

có quyền thừa kế tài sản Tô gia.”

Vừa mới nói xong, chung quanh liền vang lên âm thanh ồn ào của đám người.

“Cái gì a! Tôi còn tưởng rằng là thân thích quan hệ rất tốt, thì ra chỉ là ở nhờ a!”

” Coi như ở nhờ cũng rất may mắn a! Tôi cũng muốn thử sinh hoạt như người giàu có một chút, cho dù là một ngày cũng được.”

“Nhưng Nhan Tiểu Á cứ yên tâm thoải mái tiếp nhận như vậy sao? Quần áo của cô ta, đều là đồ tốt, lại còn đôi thường xuyên, rất ít khi thấy giống nhau, da mặt quá dày đi. Bất quá học sinh chuyển trường thật là đen đũi a, phốc!”

Tám màn che vội vàng không kịp chuẩn bị đắp lên người bị lộ, người chung quanh xì xào bàn tán, khiến Nhan Tiểu Á sụp đổ.

“Nhược Nhược cậu... Tại sao lại nói như vậy?”

Nhan Tiểu Á che miệng, nước mắt rằm rằm rơi xuống, khóc người thấy mà yêu, khóc nức nở nói: “Tôi vẫn luôn đem dì cùng Nhược Nhược xem như người một nhà đối đãi, vì nghĩ mọi người sẽ là giống như tôi, nhưng là... Nhưng là không nghĩ tới, trong lòng của cậu, tôi chỉ là một vị khách.”

Chung quanh dần dần an tĩnh lại, thanh âm cô gái càng phát ra rõ ràng, cô khàn cả giọng hò hét: “Đúng! Là tôi không có tiền, nhưng có tiền thì có thể mua được tất cả sao? ở chung với nhau, tình cảm và nhân phẩm mới là điều quan trọng nhất, thua thiệt tôi còn tưởng rằng Nhược Nhược cậu ôn nhu thiện lương là cô gái tốt, không nghĩ tới cậu lại... Ích kỷ... Như thế.”

“Tiểu Á cậu sao tự dưng lại khóc?”

Đáng tiếc, Tô Nhược bị trách cứ, lúc này còn một bộ dạng trong

trạng thái biểu lộ: “Dựa theo pháp luật, tôi chỉ nói sự thật, cho nên cậu quả nhiên... Vẫn rất thích nghe lời dối trá hơn a?”

-----oOo-----

Chương 31: Hào môn kiều nữ (10)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Tô Nhược đối với hai thế giới đều ở giới giải trí mà nói, cô sâu sắc rõ ràng dư luận có bao nhiêu trọng yếu.

Nhìn Nhan Tiểu Á ngày hôm nay sở tác sở vi, liền rõ ràng cô ta tuyệt đối sẽ không an phận, đọt đọt phương vụng trộm nói xấu, để một nhóm người hiểu lầm khinh bỉ, còn không bằng sớm nắm chắc cơ hội tốt, đem ‘Lợi khí’ cướp đến trong tay, miễn đến tương lai nói không chừng mình còn phải phí sức đi giải thích.

Tô Nhược ánh mắt nhạt nhẽo, lẳng lặng nhìn tình hình rối loạn trận. Mình chỉ là ở nước ngoài khá lâu, không hiểu được đạo lí đối nhân xử thế Hoa Quốc, tính tình có đi thẳng về thẳng. Cố ý nhằm vào người khác cái gì, đều là ảo giác.

Trên mặt Nhan Tiểu Á ngụy trang không có kẽ hở, vừa đúng mờ mịt cùng luống cuống, để cho người ta nhìn không thấy chỗ sâu lạnh lùng ở đáy mắt.

“Đúng... Thật xin lỗi... Đúng đúng tôi hiểu lầm cậu.” Nhan Tiểu Á bộ dáng vừa mới khàn cả giọng bộ não còn bồi hồi, trên mặt biểu lộ cũng không có thu hồi đi, bộ dáng mưu toan ngụy trang yếu đuối, đụng vào nhau, vụn vụn thành một hình tượng quái dị.

“Không sao, dù sao chúng ta cũng không phải rất quen.”

“... Nhược Nhược. . .” Nhan Tiểu Á theo bản năng nghĩ chất vấn hai câu, nhưng trong đầu bỗng nhiên nghĩ đến bản thân hai lần trước,

đều bị đánh mặt lật bàn, phía sau lập tức liền nuốt trở lại trong mồm, để người vây xem không nghĩ ra.

“Bất quá về sau muốn ở chung một mái nhà, tự nhiên sẽ từ quen thuộc, đúng hay không a! Tiểu Á.”

Tô Nhược thanh âm nhẹ nhàng sáng tỏ, nụ cười ôn nhu, tóc dài đen nhánh theo gió bay lên, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, khác nào búp bê tinh xảo, để cho người ta tràn đầy ý muốn bảo hộ.

Cho dù là Nhan Tiểu Á chán ghét cô, cũng không thể tránh khỏi thất thân một nháy mắt. Trên thế giới này tổng có một ít người, vì thượng thiên chung ái. Thời gian nghỉ ngơi rất nhanh đã qua, theo chuông vào học âm thanh vang lên, mọi người chung quanh như thủy triều tán đi.

Tô Nhược một thân đồng phục, chậm rãi đi phía sau cùng, không muốn đi nếm thử cảm giác chen chúc với đám người. Đợi chân trước của cô vừa mới trở lại chỗ ngồi, chân sau thầy giáo liền vào cửa, bắt đầu lên lớp.

Kiến thức thời cao trung, Tô Nhược đã sớm quên sạch, bất quá cũng may nội tình còn ở đó, một chút công thức định luật, chỉ cần ôn tập một chút, mua mấy bộ bài tập làm, hẳn là rất nhanh có thể quen thuộc, khiến cô khó khăn nhất đại khái chính là học bằng cách nhớ.

Cảm tạ nam chính nữ chính đều học khoa học tự nhiên. Bằng không thì cô liền muốn điên rồi. Phía trên lão sư giảng được nhiệt huyết sôi trào, Tô Nhược nhìn đối phương một chút, yên lặng nói một tiếng thật xin lỗi, sau đó quả quyết rút ra một quyển sách luyện tập, nằm sấp ở trên bàn bắt đầu làm bài.

Thời gian một năm, đánh bại Nhan Tiểu Á, sẽ kịp. Sát vách bàn Sở Cẩm đem hết thầy đều nhìn ở trong mắt: “...” Nói xong trải nghiệm cuộc sống làm Hàm Ngư đâu? Sở Cẩm cũng không biết mình là xảy ra chuyện gì, lần nữa gặp lại Tô Nhược trước đó, bạn chơi Tiểu Tiểu hồi tuổi thơ trong trí nhớ kia, chỉ là một cái bóng mơ hồ không rõ;

nhưng tại khu biệt thự trên đường nhỏ, ngẫu nhiên thoáng nhìn, đôi mắt như uyển mệnh trung chú định.

Để hấn như là nước một mực yên lặng động tâm, phanh phanh phanh nhảy lên. Loại tình cảm đến cấp tốc lại không hiểu thấu, để chính hấn đều tiếp nhận vô năng, thậm chí là kháng cự.

Đi thăm hỏi cùng đưa bánh kem cũng là bởi vì gặp được Từ Gia Huy đi vào, vòng người một bên trong mực lưu truyền, Tô gia muốn thông gia cùng Từ gia, đầu hấn nóng lên, liền vội vàng mang theo lễ vật đi gõ cửa.

Trở ra càng là khác nào giống đực tìm phối ngẫu (?), cố gắng biểu hiện ra ưu điểm của mình, ngâm thơ bài xích Từ Gia Huy, thời điểm ra đi còn muốn mang theo hấn cùng rời đi. Trên thực tế vừa mới ra khỏi cửa lớn Tô gia. Trong lòng của hấn liền hận trước khi đi không thể bóp chết mình, quả thực là... Thái thái thái ngu xuẩn.

Một tuần lễ sau, Sở Cẩm không tiếp tục đi qua Tô gia, ngẫu nhiên trong khu cư xá đụng phải Tô Kiều, hai người hàn huyên vài câu, hấn mới biết được

Tô Nhược muốn đi học, còn có thể cùng mình học chung lớp, xin nhờ hấn quan tâm nhiều chút.

Khụ khụ! Đằng sau câu này, còn chờ thương thảo. Đoán chừng Tô Kiều tên muội khổng này, là chỉ cần gặp người, liền sẽ đi khoe khoang em gái, sau đó làm cho đối phương phải quan tâm càng nhiều, mới thấy hoàn toàn bình thường.

Khi gặp được Tô Nhược trước đó, Sở Cẩm nói với mình rất bình thường. Lại về sau gặp được Tô Nhược, Sở Cẩm nói với mình bình tĩnh một chút, đừng bị xem như tên điên đối đãi a! Nhịn không được đi bắt chuyện, làm ra một loạt hành động ngâm thơ, không hiểu thấu bắt đầu kể một ít lời tâm tình, thực sự là... Quá kì quái.

Nhưng là... Trong lòng lại có chút ít vui vẻ, không khỏi mừng thầm.

Vụng trộm liếc mắt cô gái bên cạnh, khớp xương ngón tay rõ ràng theo tay cầm lên một quyển vở chưa đóng lại, nắm chặt bút mực, nét chữ phiêu dật khí quyển, chậm rãi xuất hiện trên vở: { thân thể không mệt mỗi sao? }

Lúc ấy Tô Nhược đang giải đề, trong tay đột nhiên có thêm một quyển vở, thiếu chút trực tiếp xem như giấy nháp mà dùng.

Khi thấy rõ chữ, Tô Nhược theo bản năng nhú mày, nhiều năm không thấy truyền giấy tờ, thật làm cho người hoài niệm.

{ còn tốt. } chỉ là đang ngồi, cũng không tiêu hao thể lực.

Sở Cẩm nâng bút, đang muốn viết 'Không cần quá cố gắng, lấy thân thể làm trọng', lời nói xoay chuyển, thay đổi tuyến đường: { có sẽ không sao? Tôi có thể dạy cậu. }

{ cảm ơn, không cần. } Bánh từ trên trời rớt xuống, nhất định có độc. (haha) Tô Nhược kiên định nghĩ đến.

Sở Cẩm bình thường rất khinh thường hành vi các bạn học vụng trộm đem tờ giấy ném qua ném lại, nghĩ đến có lời gì không thể đờ tan học rồi nói được chắc? Ai biết một ngày kia, mình cũng sa đọa thành một thành viên trong đó, còn thích thú: { giữa trưa cùng đi ra ăn cơm. }

{ tôi nghĩ đi tham quan trường học một chút.} uyển chuyển lễ phép cự tuyệt.

Sở Cẩm: { vậy tôi dẫn cậu đi. } đằng sau còn bổ sung một biểu cảm có chút dữ tợn... Khuôn mặt tươi cười.

Tô Nhược liếc một cái về sau, đem vở ném trở về, không có đáp ứng, cũng không có cự tuyệt, Sở Cẩm coi như cô chấp nhận, lại viết một loạt số lên: { đây là số di động của tôi, có thể giữ một chút. } Có qua có lại, Tô Nhược nên đem số di động của cô nói với hắn đi?

Sở Cẩn tâm tình vui vẻ nghĩ đến. Nhưng mà...{ ngẩng đầu nhìn thầy giáo.}

Sở Cẩn sau khi nhìn chữ, liền vô ý thức ngẩng đầu, nhìn thầy giáo đang trợn mắt đối mặt, người đàn ông trung niên Địa Trung Hải, mập mạp bụng mỡ, ngoài cười nhưng trong không cười chỉ bằng đen: “Đáp án của đề này, Sở Cẩn em đi lên viết.”

Sở Cẩn: “. . .” Bất đắc dĩ mắt nhìn cô gái vùi đầu múa bút thành văn, hấn đứng lên nhanh chân đi đến bục giảng, tựa như nước chảy mây trôi đem đề mục trên bảng giải ra, đi xuống, một lần nữa ngồi trở lại vị trí của mình.

Thầy giáo thấy thế, sắc mặt dễ nhìn rất nhiều, trong miệng lại nhin không được, theo thói quen giáo dục vài câu: “Thầy biết học sinh lớp chúng ta, thành tích học tập rất giỏi, có thể coi là như thế, nên khối trên vẫn phải là khối trên, không thể phân tâm, thi đại học là chuyện trọng đại cả đời, không qua loa được...”

Sau đó chính là lời nhảm tai, lật qua lật lại chính là kia mấy câu. Sở Cẩn một tay chống đỡ hàm dưới, ánh mắt hững hờ rơi ở phía trước, học tập đối với hấn mà nói, đơn giản tựa như ăn cơm uống nước, không có gì khó khăn, để hấn dù cho nghĩ khó khăn một chút, cũng làm không được a!

Buổi sáng hết thầy có bốn tiết, bình thường mỗi lần sau khi tan học, trong phòng học đều nhiệt nhiệt nháo nháo, dựa vào thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, thư giãn một tí.

Chỉ là ngày hôm nay, nhưng có điểm khác biệt. Một đám người cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, ngón tay không ngừng đánh chữ trên điện thoại di động, thỉnh thoảng còn trách hướng Tô Nhược, Nhan Tiểu Á, Sở Cẩn, Từ Gia Huy các loại bốn người nhìn quá khứ, ánh mắt hoặc hiếu kì hoặc chán ghét.

Hiển nhiên là ngậm nhỏ giọng trò chuyện khí thế ngất trời. Nhan Tiểu Á xem như ngu xuẩn, lúc này cũng kịp phản ứng mình buổi

sáng sờ tác sờ vi, để trong lớp bạn học không thích.

Hết lần này tới lần khác đối phương cũng từ bên ngoài tới nói, cô phản ứng quá lớn, ngược lại còn sẽ cho người cảm thấy mình hùng hổ dọa người. Tô Nhược đến ngày đầu tiên, liền tìm cho cô một cái phiến toái lớn như vậy, Nhan Tiểu Á trong lòng căm hận, lập tức đạt đến đỉnh điểm.

Thận trọng quay đầu, mắt nhìn chỗ ngồi phía sau Từ Gia Huy, thiếu niên nằm sấp ở trên bàn, tóc đen xốc xếch, mặt mày tuấn lãng, nhếch khóe môi, tâm tình hiển nhiên không được tốt. (Thiên: đáng tiếc quá đáng tiếc)

Nhan Tiểu Á nhìn trong lòng vui mừng, hạ giọng kêu lên: “Gia Huy.”

“Ân? Thế nào?” Từ Gia Huy ngẩng đầu, bút trong tay vẽ linh tinh trên vở.

“Các bạn học nghị luận phía dưới, đừng quá để ở trong lòng.”

Nhan Tiểu Á giả bộ như rộng lượng, “Bọn họ chỉ là hiểu kì mà thôi, chờ qua khoảng thời gian này, chân tướng rõ ràng liền tốt, đừng nóng giận.” Nơi này từng chữ, Từ Gia Huy đều biết, nhưng tổ hợp lại, hẳn liền hoàn toàn mộng bức. ” Nghị luận cái gì?”

Nhan Tiểu Á ngẩn người: “Chuyện buổi sáng a? Anh không có... Phát hiện sao? Vậy anh đang vì chuyện gì mà tức giận a?”

“Đương nhiên là tên Sở Cận kia, bắt quá chỉ là con một sách, còn không biết xấu hổ tỏ tình Nhược Nhược, tức chết anh rồi.”

Nói đến chỗ kích động, Từ Gia Huy bỗng nhiên lên giọng, lúc đầu chỗ đám người đang ngằm bát quái, không hẹn mà cùng đưa ánh mắt ném đến Từ Gia Huy trên thân, bản thân hẳn còn không phát hiện, vẫn phẫn nộ ung dung nói: “Học sinh tốt nên có dáng vẻ tốt của học sinh, đọc sách không tốt sao? Nhất định phải tự rước lấy nhục, Nhược Nhược sẽ không thích hẳn đâu.”

Sở Cận: “...”

Tô Nhược: “...” Đây quả thật là nằm không cũng trúng đạn.

Từ Gia Huy luôn lấy bản thân làm trung tâm, đối với ánh mắt người khác chẳng thèm ngó tới, căn bản không chú ý Nhan Tiểu Á đột nhiên trở nên khó coi, ngay thẳng nói: “Đúng rồi, em nói chuyện buổi sáng? Là nói chuyện em và Nhược Nhược phát sinh mâu thuẫn sao?”

Nhan Tiểu Á: “... A? Cái đó. . . Không... Không phải. . .”

“Đừng để ý, Nhược Nhược cô ấy vẫn luôn rất ôn nhu thiện lương, lại là cô gái tốt thành thật, lời thật lòng mặc dù có đôi khi không êm tai, nhưng cũng không thể bỡ ngỡ nói dối a!” Từ Gia Huy đương nhiên nói.

Nhan Tiểu Á: “...”

Nhan Tiểu Á bị nói đở bưng cả khuôn mặt, tay chân luống cuống đứng lên, cuối cùng giậm chân một cái, chạy ra ngoài, hiển nhiên là không nghĩ đối mặt với khung cảnh ác liệt hiện tại.

Tô Nhược che miệng, cúi đầu, sợ hãi mình không cẩn thận liền sẽ ‘Ha ha ha ha’ bật cười lớn. Từ Gia Huy cái này kêu cái gì? Đồng đội heo a! Quả thực là hết chuyện để nói, lúc đầu mọi người đang thảo luận chuyện này, Từ Gia Huy còn quang minh chính đại tặng thêm một mồi lửa, trực tiếp nói cho người trong lớp —— Nhan Tiểu Á đối với chuyện buổi sáng siêu cấp để ý siêu cấp khó chịu nha! Có người bạn trai như thế, đoán chừng Nhan Tiểu Á bị làm cho tức chết.

“Vui vẻ như vậy?” Sở Cận tựa đầu xuống, đè thấp tiếng nói khác nào đàn Cello trầm thấp từ tính.

Giữa bọn họ dựa vào gần như thế, đến mức Tô Nhược hô hấp ở giữa đều là hương vị mát lạnh trên người đối phương, giống như là

mùa đông tuyết.

Tô Nhược hướng bên trong xê dịch thân thể, tránh đối phương, lặng lẽ nói: “Cậu đang nói cái gì? Tôi có gì phải vui vẻ.”

“Ghét Nhan Tiểu Á như vậy?”

“Đừng đoán bừa, rất không lễ phép, Tiểu Á là con gái của bạn mẹ tôi, là khách nhà chúng tôi, tôi sao lại ghét nàng cô ấy.”

Tô Nhược nháy mắt mấy cái, còn kếm ở trên mặt viết lên ‘Cậu chớ nói nhảm’ mấy chữ.

Cái này biểu diễn, max điểm. Chỉ có Sở Cẩm nhìn thấu tất cả ngụ ý trang của cô, đẩy kính mắt, hấn trầm tư vài giây, vô cùng thận trọng nói: “Tôi giúp cậu giải quyết Nhan Tiểu Á, để cảm ơn, cậu đi hẹn hò với tôi như thế nào?”

Hiển nhiên hấn coi là Tô Nhược không thích Nhan Tiểu Á ở trong nhà mình, nghĩ cách đuổi đi.

“Không muốn.” Tô Nhược không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Sở Cẩm cảm thấy mình không thể từ bỏ: “... Không suy tính một chút?”

“Không.” Cô đúng là phải giải quyết Nhan Tiểu Á, nhưng lại không phải như hấn suy nghĩ, trận chiến này, cô chỉ có thể tự mình đánh.

Sở Cẩm yếu ớt thở dài một hơi, yêu đương thật là khó a! So học tập còn khó hơn nhiều, quả nhiên vẫn là hấn... Không đủ thành thực sao? Sở Cẩm ngược mắt nhìn trời, mở ra cái gì đó, im lặng mua mấy quyển bí kíp yêu đương. Tâm tư của con gái, thật là khó đoán.

Mười phút đồng hồ thời gian nghỉ ngơi, cơ hồ là một cái chớp mắt liền đi qua, tương đương với Nhan Tiểu Á chân trước vừa đi, chân sau lại về, ngay cả Tô Nhược nhìn, đều xấu hổ thay cô ta.

Chớ nói chi Nhan Tiểu Á là đóa hoa nhỏ trong nhà kính. Cô ta cả đời này cũng chưa từng ăn thiệt thòi lớn, nói dễ nghe là làm những người lớn vui vẻ, không nghĩ tới về sau gặp Tô Nhược, liền bắt đầu thất bại không ngừng.

Nhan Tiểu Á hít sâu một hơi, cắn môi cắn, hận không thể đem Tô Nhược đuổi ra khỏi trường học, thân thể không tốt thì ở trong nhà a! Đến trường học không phải khiến cho một đám người thêm phiền phức sao? Hoàn toàn quên đi lúc trước mình đã từng nhiệt liệt hoan nghênh nghĩ phải thắng chính mình.

Tác giả có lời muốn nói: về sau, cái gì đó dạy cho Sở Cần, gửi một cái rương # bá đạo tổng giám đốc yêu tôi # # ngược yêu: Chạy trốn tiểu kiều thê # # một tờ hôn ước: Yêu tôi, em sợ sao? #

Thiên: cái bộ đặt tên “bá đạo...yêu tôi” này đọc từ ngôn tình hiện đại sang mau xuyên vẫn thấy nhắc tới

-----oOo-----

Chương 32: Hào môn kiều nữ (11)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Nhan Tiểu Á ăn nhiều thua thiệt như vậy, mấy ngày kế tiếp, cả người an phận rất nhiều, ở nhà họ Tô cũng yên lặng, nhu thuận ghê gớm. Mẹ Tô cha Tô bình thường công việc bận rộn, thường xuyên không có nhà, trước đó bởi vì nguyên nhân Tô Nhược thật vất vả về nước, mỗi ngày đúng hạn tan tầm về nhà ở hơn một tuần lễ, hiện tại hết thầy tất cả an bài xong, cũng liền tiếp tục làm việc, một tuần lễ trở về hai ba ngày.

Tô Kiều thì hơi dễ dàng hơn một chút, bản thân ngẫu nhiên tăng ca đến tối, cũng sẽ lái xe trở về, bởi Tô Nhược nói chuyện phiếm, đưa quà, để Tô Nhược có khó khăn gì thì đến tìm hắn, tuyệt đối đừng khách khí.

Đến mức đại đa số thời điểm, toàn bộ Tô gia, trừ người hầu bên ngoài, chính là ba người bọn họ. Nhan Tiểu Á tại biệt thự này ở hai năm, biết rõ Tô Kiều không chào đón mình, mỗi lần gặp mặt cũng như chuột thấy mèo vậy, chào hỏi liền vội vàng trở về phòng.

Tô Nhược ở trường học mấy ngày nay, đã đem lộ tuyến đều tìm tòi không sai biệt lắm, cô cùng bọn người Sở Cần, Từ Gia Huy, Nhan Tiểu Á, không khỏi tạo thành một tổ hợp bốn người quý dị, nhìn như vui vẻ hòa thuận, trên thực tế Chiến Hỏa bay tán loạn.

Để người trong lớp không nghĩ ra, gọi thẳng là đau sọ não. Tổng kết lại mà nói, chính là Sở Cần cùng Từ Gia Huy muốn lấy lòng Tô Nhược, đồng thời lại căm thù lẫn nhau.

Nhan Tiểu Á ghét Tô Nhược, nhưng lại không thể không giả ra bộ dáng chị em tình thâm, dù cho Tô Nhược đối với cô lãnh đạm, cô cũng cắn răng kiên trì, tuyệt đối không rời khỏi cái tiểu đoàn này.

Tô Nhược cảm thấy, nếu như Nhan Tiểu Á có thể đem tâm tư mình dùng vào học tập học tập, tương lai nhất định có thể có một phen làm nên chuyện lớn.

Đáng tiếc tầm mắt Nhan Tiểu Á quá nhỏ, dựa theo kịch bản nguyên tác, cô cùng Từ Gia Huy sau khi kết hôn, liền bắt đầu làm phu nhân nhà giàu, mỗi ngày chuyện cần làm chính là bồi tiếp Từ Gia Huy có mặt các loại yến hội, tiếp nhận tán thưởng của đám người.

“Nhược Nhược cô học đang thơ cổ sao?” (cv: ở lưng thơ cổ, chả hiểu chém bừa)

Thời gian nghỉ ngơi giữa buổi, Nhan Tiểu Á cùng Từ Gia Huy trực tiếp tới tụ tập, Nhan Tiểu Á mắt nhìn Tô Nhược cầm sách giáo khoa trong tay đặt câu hỏi.

Thiếu nữ gật gật đầu: “Còn có một tuần lễ nữa là đến kì thi, tôi không muốn kéo chân sau mọi người.”

Nhan Tiểu Á nghe vậy trong mắt xẹt qua một tia đắc ý, cô những chuyện khác không dám nói, nhưng ở phương diện học tập, từ nhỏ đã là tiểu học bá, thành tích đứng hàng đầu, ở cái lĩnh ngộ này, cô trong lòng tuyệt đối có ưu thế.

“Tôi thấy cậu cũng có học không được, kiến thức vài chục năm, không phải nhất thời bán hội là có thể củng cố trở về.”

Nhan Tiểu Á cười tươi đẹp, giống như thật là vì suy nghĩ cho Tô Nhược, “Đến lúc đó để dì Tô tìm đại học cho cô là tốt rồi.”

“Đây cũng là một phương pháp.”

Tô Nhược một tay chống cằm, khóe môi mang theo nụ cười như có

như không, “May mắn mà có cha mẹ, bằng không, chỉ thân thể này của tôi, chỉ sợ sớm đã không được.”

Nguyên chủ trước đó mỗi một ngày sống tiếp, đều là dùng tiền tài đắp lên. Mà Tô Nhược bây giờ có thể bình yên vô sự sống sót, toàn nhờ hệ thống hộ giá, hộ tống, cho cô một cái dù cho tìm đường chết, cũng không bởi vì bệnh tim tử vong tăng thêm BUFF.

Cảm tạ công nghệ cao. Nhan Tiểu Á nói những lời kia, vốn là vì đã kích Tô Nhược, nói cho cô trừ gia thế tốt kỳ thật không có gì cả; nhưng lúc này Tô Nhược một bộ không cho là nhục, ngược lại cho là tự hào biểu lộ, đem Nhan Tiểu Á tức giận đau gan.

Bất quá là dựa vào thế lực gia tộc, mới có thể cao ngạo đến bây giờ. Đầu thai tốt mà thôi.

“Ngô? Đúng, tôi còn chưa thấy qua cha mẹ của cô, qua tết Trung Thu, để dì và dựng lên chơi đi.”

Tô Nhược đôi mắt nửa mê, điềm nhiên như không có việc gì nói.

“A? Cái kia a?”

Nhan Tiểu Á ngược ngùng nói: “Bọn họ đi làm bận bịu, không có thời gian.”

Tô Nhược méo mó đầu, nói trúng tim đen: “Tiểu Á, cô cũng không có hỏi qua dì dựng, làm sao lại biết bọn họ không có thời gian?”

Bên trong nguyên tác chuyện liên quan tới cha mẹ của nữ chính, miêu tả cực kì thừa thốt, là người bình thường trong huyện thành nhỏ, tương đương với bối cảnh.

Khi Nhan Tiểu Á cùng Từ Gia Huy kết hôn, cũng là sơ lược, chưa hề nói bọn họ có ra mặt hay không. Tô Nhược vừa mới thăm dò, chính là muốn nhìn Nhan Tiểu Á cùng cha mẹ của cô ta tình cảm như thế nào?

Hiện tại xem ra... Có vẻ như một lời khó nói hết.

“Tôi vẫn luôn ở nhờ trong nhà cô, phiền phức dè dượng đã rất rất xin lỗi, làm sao có thể lại kêu cha mẹ đến đây?” Nhan Tiểu Á chần chờ một chút, chậm rãi mở miệng nói.

Tô Nhược: “Không sao a! Dù sao phòng cho khách cũng là trống không, người đến nhiều lắm, nào nhiệt tốt biết bao nhiêu.”

Từ Gia Huy cũng nói giúp vào: “Nhược Nhược nói rất đúng, chỉ là cái tết Trung Thu mà thôi, có ngưng ngưng gì, cũng không phải ở luôn.”

Tốt a! Gia hỏa này luôn luôn nói chuyện không tim không phổi, trực tiếp đâm Nhan Tiểu Á muốn thổ huyết.

Sở Cẩm liếc mắt cô gái bên cạnh đang nổi lên ý nghĩ xấu, không chút do dự đi theo tiết tấu của cô: “Thời gian mấy ngày mà thôi, có làm việc cũng không cần bận rộn như vậy, cùng người nhà đoàn tụ là quan trọng nhất. Hay là nói tết Trung Thu cậu muốn về nhà?”

Đều đã nói đến nước này, Nhan Tiểu Á chỉ có thể kiên trì tiếp lời nói: “Tốt, đợi buổi tối tôi gọi điện thoại hỏi một chút.”

“Ngồi đường sắt cao tốc tới, chỉ cần bốn hơn mười phút, đường xá rất gần, cùng ngày cũng có thể trở về, thời gian nghỉ tết Trung Thu, hoàn toàn đủ rồi.” Tô Nhược giải quyết dứt khoát, đem Nhan Tiểu Á phá hỏng triệt để đường lui.

“Gần vậy sao? Như vậy, thứ bảy cuối tuần chúng ta còn có thể đến nhà Tiểu Á chơi a.” Từ Gia Huy nói.

Tô Nhược cười tủm tỉm gật đầu: “Đúng a!”

“Vậy Tiểu Á, không bằng tuần lễ này nghỉ chúng ta cùng đến nhà cậu đi.”

Từ Gia Huy quay đầu, lộ ra rất hưng phấn. (cười xỉu với ông này)

Nhan Tiểu Á không để lại dấu vết lui ra phía sau hai bước, khước miệng giật một cái nói: “Sắp phải thi, Nhược Nhược và tôi đều cần ôn tập, lần sau đi.”

Từ Gia Huy nghe vậy lộ ra thật đáng tiếc: “Ai!”

Tô Nhược cúi đầu, nhìn bộ dáng tựa như đang đọc sách, trên thực tế là bị Từ Gia Huy làm cho bản thân đang cố nén cười, nếu như không phải xác định trên thế giới này chỉ có một mình, mình làm nhiệm vụ người, cô nhất định sẽ cho rằng Từ Gia Huy cũng là nội ứng hệ thống an bài.

Nói trúng tim đen, mỗi lần đều chuẩn xác đâm chọt uy hiếp Nhan Tiểu Á. Có bạn trai hoa tâm tìm thế thân như thế, Nhan Tiểu Á còn mưu đồ gì được?

Khoảng thời gian này, Nhan Tiểu Á mỗi ngày đều nén giận, nhìn bạn trai của mình đối Tô Nhược đủ kiểu lấy lòng, Tô Nhược không hề để tâm, cô lại không có cách nào nổi giận.

Chỉ cần cô lộ ra một chút xiu dáng vẻ khó chịu, Từ Gia Huy liền nhíu mày, biểu thị cô nếu không thoải mái, chúng ta liền chia tay.

Nhan Tiểu Á làm sao lại có thể đồng ý? nhìn thái độ Tô Nhược đối với Từ Gia Huy cũng không có gì tốt, dù sao có một Sở Cận so mạnh hơn về mọi thứ ở bên người, cũng đúng thế thật... Đương nhiên a.

Trong trường học hai đại nhân vật phong vân, mắt cao hơn đầu, cho tới bây giờ chỉ có người khác lấy lòng bọn họ. Nhưng đụng đến Tô Nhược, tựa như là mềo cao ngạo, gặp mềo Bạc Hà (?), hoàn toàn mất hết bình thường cao ngạo, lạnh lùng.

Nhan Tiểu Á nhìn nóng mắt. Hiện tại điều duy nhất cô có thể tìm tới

để an ủi, đại khái chính là học tập. Nghĩ đến đây, cô ngồi ở trên vị trí của mình, lộ ra nụ cười vắn vẹo lại quái dị, giống như thấy được khảo thí kết thúc, Tô Nhược thảm bại, mỗi một cửa khảo thí đều là đáng về thất bại.

Nha! Không đúng, phải nói là trừ Anh ngữ. Ở nước ngoài lâu dài, phương diện này hẳn là rất vượt trội.

Về phần Từ Gia Huy bên kia, cô có thời gian từ từ sẽ đến, chỉ cần không chia tay, liền có lý do đứng bên cạnh hẳn, hiện tại là Tô Nhược vừa trở về, ký ức tuổi thơ trải qua thời gian tươi đẹp, mới khiến cho hẳn mê muội.

Chờ thêm mấy tháng, thân thể Tô Nhược ốm yếu, không hiểu được tính cách uyển chuyển, đại tiểu thư tùy hứng, kiểu gì cũng sẽ bị chán ghét.

Còn có Sở Cẩm... Nhan Tiểu Á hít sâu một hơi, vụng trộm liếc mắt thiếu niên đằng sau, hẳn đại khái cũng là nhất thời bị mê hoặc, có gia thế tốt như vậy, cần gì phải cùng một người bệnh tim cùng một chỗ, tìm cô gái thân thể xinh đẹp khỏe mạnh, mới là chính xác.

Bằng không thì nếu ban đêm đi ngủ, ngủ đến nửa đêm, người bên cạnh đột nhiên chết, dọa nhiều người. Nhan Tiểu Á chỉ có dựa vào những ảo tưởng này, mới có thể để lòng mình trải qua thoải mái hơn. Một tuần lễ, cơ hồ chớp mắt liền đi qua, lúc đến kì thi, từng chỗ ngồi trong lớp, sẽ tách ra, Tô Nhược đi vào phòng học lầu một, cô nhìn bốn phía, tại nơi hẻo lánh vị trí bên trên tìm được Sở Cẩm.

Hai người liếc nhau, thiếu niên mặt mày trong chốc lát nhu hòa xuống tới, hẳn im ắng nói: “Chớ khấn trương.”

“Yên tâm.” Tô Nhược trả lời. Trường thi rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh viết chữ của các học sinh.

Gần nửa tháng cho Tô Nhược ôn tập, cô đem thơ văn gì đều học hết, hiện tại đối mặt với nguyên một quyển chữ Hán, trong lòng cũng

không hoảng hốt.

Sẽ làm viết ra một chút xíu, thiếu nữ nét chữ xinh đẹp chính Khải, nhất bút nhất hoa, đều rất tinh tế, liếc nhìn lại, quyển sách sạch sẽ gọn gàng, cho người giác quan vô cùng tốt.

Về phần toán lý hóa các thứ, dù sao trước đó cũng học qua một lần, có cơ sở ở chỗ này, Tô Nhược có các loại công thức chống lưng, cẩn thận tính lấy một xấp đề, tuyệt đối để mắc sai lầm cấp thấp không đáng, đối mặt trước hết đề qua một bên, đem các bài thi viết không sai biệt lắm, trở lại chậm rãi làm, lưu lại cho mình sung túc giải đề thời gian.

Hai ngày khảo thí thời gian thoáng một cái đã qua, Tô Nhược trong lòng đối với thành tích của mình đại khái đã rõ.

-----oOo-----

Chương 33: Hào môn kiều nữ (12)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Khảo thí sau khi kết thúc, còn có thời gian hai ngày chấm điểm, mới có thể phát thành tích xuống. Trước đó, còn có một món đại sự khác, đó chính là sinh nhật Tô Nhược sắp đến, bởi vì là tuổi mười tám là tuổi trưởng thành, toàn bộ Tô gia đều rất xem trọng chuyện này.

Tiệc sinh nhật liền làm ở biệt thự Tô gia, tiệc đúng hình thức. Mẹ Tô cha Tô phát thiệp mời rộng rãi, đem thương nghiệp đồng bạn quan hệ tốt, người thân, hàng xóm quen thuộc đều mời qua.

Đây là lần thứ nhất Tô Nhược ở trước mặt đại chúng biểu diễn, cùng ngày lễ phục là mẹ Tô sớm ở nước ngoài mời chuyên môn thiết kế tốt, kiểu tóc cùng trang sức đến lúc đó sẽ có thợ trang điểm chuyên nghiệp tới thay cô lo liệu.

Người Tô gia đem hết thầy đều chuẩn bị cho tốt, mà Tô Nhược chỉ cần an tâm dưỡng tốt thân thể là được rồi. Hiện ở nhà họ Tô người thanh nhân duy nhất, chính là Nhan Tiểu Á.

Cô như người ngoài cuộc nhìn đối phương bận rộn, không cách nào xâm nhập, cho nên lúc Từ Gia Huy gọi điện thoại kêu cô ra ngoài, không nói hai lời liền trực tiếp đồng ý.

Vì lần hẹn hò đã lâu này, Nhan Tiểu Á mặc áo len đáng yêu màu hồng lộ vai, váy sa tanh mỏng dài, giày cao gót, tự mình động thủ hóa trang nhân nhạ.

Ngũ quan cô ưa nhìn, chỉ là quá mức nhạt nhẽo, có tô điểm đeo trang sức, cả người linh hoạt trở nên sinh động. Cầm theo túi, ví điện thoại di động, sắc mặt mang theo nụ cười vui vẻ không che giấu được, chạy hướng bên ngoài biệt thự mà đi.

Trên hành lang Nhan Tiểu Á trùng hợp gặp trợ lý thương nghị yến hội cùng mẹ Tô, giơ tay lên đang muốn chào hỏi, có thể chẳng biết tại sao, trong lòng đột nhiên có chút không thoải mái, thế là, mang theo điểm hờn dỗi trong lòng, Nhan Tiểu Á cúi đầu, bước nhanh chạy đi xuống cầu thang.

“Tiểu Á con...” Mẹ Tô nửa câu nói sau cũng không nói ra miệng, trầm mặc nhìn thân ảnh dưới lầu, không biết đang suy nghĩ gì, sắc mặt ý cười biến mất hầu như không còn.

“Phu nhân.” Trợ lý yếu ớt kêu một tiếng. Tô mẹ thu tầm mắt lại, hít sâu một hơi, giữ vững tinh thần đến: “Cô nói tiếp.”

“Vâng, phu nhân.” Trên yến hội có rất nhiều thứ đều muốn chuẩn bị, dù cho lúc này chỉ còn có tám ngày, cũng không thể thư giãn.

Người Tô gia đều muốn Tô Nhược có thể có cái khởi đầu tốt, còn Nhan Tiểu Á... Mẹ Tô nghĩ đến tình huống vừa rồi. Cổ họng lấp kín, để cho người ta không thở nổi. Quá không lễ phép.

Đối với chuyển biến gần nhất Nhan Tiểu Á, Tô mẹ hoặc nhiều hoặc ít có thể phát giác một chút, rõ ràng trong nội tâm cô không thoải mái, nhưng Tô Nhược là công chúa nhỏ đảng hoàng nhà bà, trở về nhà mình chẳng lẽ lại còn phải xem sắc mặt một người khách? Quả thực là trò cười.

Thế là trong lúc bất tri bất giác, khoảng cách Tô gia cùng Nhan Tiểu Á dần dần từng bước đi xa. Thời gian đã từng thân thiết, đều tan dần như mây khói. Mẹ Tô ý nghĩ rất đơn giản, chỉ còn lại một năm cuối cùng, để Nhan Tiểu Á liền lấy thân phận khách khứa tiếp tục ở lại đi, thi đại học kết thúc, liền để cô dọn đi, về sau coi như phương xa thân thích ở chung. Lúc đầu tiệc sinh nhật Tô Nhược, cô còn

đang do dự có nên hay không đem Nhan Tiểu Á đi, nhưng ngày hôm nay thái độ đối phương, rốt cục làm cho cô hạ quyết tâm. Không mang.

Nhược Nhược lần đầu biểu diễn, nhất định phải hoàn mỹ vô khuyết. Từ Gia Huy cùng Nhan Tiểu Á hẹn gặp mặt ở ngoài cửa, từ Từ gia lái xe, trực tiếp hấp dẫn tới quảng trường phụ cận lớn nhất (?).

Thiếu nữ hơi tốt khuôn mặt đỏ rùng rục, cúi thấp xuống mặt, bởi vì ngược ngùng, ngay cả âm thanh đều mềm nhũn mấy phần: “Gia Huy, chúng ta bây giờ là muốn đi chỗ nào a?”

Từ Gia Huy quần jean rách xuyên lỗ cùng áo khoác da, tóc tất cả đều vuốt lên, lộ ra cái trán trơn bóng, cả người lộ ra phóng đảng không bị trói buộc, thiếu niên tràn đầy hương vị bất lương.

Hắn trầm tư một chút, rầu rĩ nói: “Quà sinh nhật, nên đưa cái gì mới tốt đây?” Nhan Tiểu Á nghe vậy, sắc mặt đột ngột biến đổi, nguyên bản ngọt ngào biến mất hầu như không còn, chỉ để lại khó xử cay đắng.

Nhan Tiểu Á âm thanh run rẩy: “Anh gọi em ra, chính là vì cái này?”

“A?” Từ Gia Huy đối với Nhan Tiểu Á luôn luôn không chút nào để ý, hoàn toàn không có phát giác được cô chuyển biến, đương nhiên nói: “Em và Nhược Nhược cùng tuổi, cô ấy thích gì, em hẳn phải biết đi.”

Nhan Tiểu Á: “...”

“Ân? Em tại sao không nói chuyện?” Từ Gia Huy hỏi.

“Anh muốn em nói cái gì? ? Bạn trai của em, gọi em ra, là vì mua quà cho một cô gái khác?” Nhan Tiểu Á tiếng nói khàn khàn, nước mắt rầm rầm hướng xuống mặt, “Em biết cô ấy ở trong lòng anh địa vị không tầm thường, anh chừng nào thì mới có thể quan tâm đến cảm nhận của em một chút a!”

Từ Gia Huy ‘A’ một tiếng, luống cuống tay chân nói: “Em đột nhiên khóc cái gì? Không phải chỉ là bảo em giúp chọn quà thôi sao? Nếu như em không muốn, thì từ chối là được rồi.”

“Vấn đề không phải là được hay không!”

“Vậy là cái gì a?” (vừa edit vừa cười)

Nhan Tiểu Á trong lòng ủy khuất, trước sau chên lệch quá lớn, cô không tiếp nhận được: “Từ Gia Huy, lúc trước anh nói qua, thích em? Là thật sao?”

“Đương nhiên, em đáng đáp đáng yêu, tính cách lại tốt, hai người chúng ta ở chung lâu như vậy, xem như là nuôi sủng vật, cũng nên có tình cảm.”

Hắn vừa nói câu này, còn không bằng không nói, Nhan Tiểu Á sau khi nghe, cả người càng khóc dữ dội hơn, cô thút thít, phát tiết bất mãn trong lòng: “Thì ra trong mắt anh, em và sủng vật là cùng một cấp, anh có còn là đàn ông hay không, em là bạn gái của anh đấy!”

“Anh chỉ là đưa ra so sánh a uy.”

Từ Gia Huy lẩm bẩm, “Em sao lại cố tình gây sự vậy?”

“Rõ ràng là do anh quá mức.”

Nhan Tiểu Á gào thét lớn, khuôn mặt vắn vẹo, không còn thấy sự ôn nhu trước đó.

Từ Gia Huy bị giật nảy mình: “Uy! Em đến cùng là thế nào, em nếu khó chịu, vậy chúng ta nên chia tay là tốt, ban đầu là tự em nói cái gì cũng đều không để ý, chỉ cần ở cùng với anh là được rồi, anh mới cùng em yêu đương, hiện tại lại tức giận không chịu hiểu, cho rằng anh quá phận, vậy em đi đi a!”

“Anh...” Nhan Tiểu Á cắn môi, xuyên qua kính chiếu hậu, ánh mắt trùng hợp cùng tài xế phía trước đối mặt, cảm giác nhục nhã xông lên đầu, chính mình như một con chó vẫy lầy Từ Gia Huy, phần nộ khiến cho cô mất lý trí: “Đi thì đi, dừng xe, dừng xe cho tôi.”

Lái xe dừng xe ở ven đường, Nhan Tiểu Á lau nước mắt, đóng cửa xe, dùng sức gào thét thật lớn: “Từ Gia Huy anh tên khốn kiếp này!”

Dứt lời, cô giống như sử dụng hết tất cả khí lực, ngồi xồm ở bên lề đường bụm mặt, nước nở, Bị mắng Từ Gia Huy trong lòng cũng đốt một mối lửa, hấn dùng sức đập cửa xe một cước, nổi giận dùng dùng nói: “Mặc kệ cô ta, lái xe, tôi muốn đi chọn quà.” Xe con màu đen quay đầu, gia nhập vào giữa đường cái, phun ra một mặt đuôi khói tại chỗ Nhan Tiểu Á.

Không biết qua bao lâu, thẳng đến Từ Gia Huy hết giận không sai biệt lắm, lái xe lại mới thận trọng mở miệng: “Để Nhan tiểu thư một mình ở lại đó, có phải có chút không ổn, có nên gọi người của Tô gia đến đón một chút.”

“A? Cô ta đã lớn như vậy, tự mình còn sẽ không về nhà được sao?”

“Dù sao cũng là một cô gái, bên ngoài bây giờ cũng rất loạn, vạn nhất đã xảy ra chuyện gì?” Lái xe uyển chuyển nhắc nhở.

Từ Gia Huy là nông chiều từ bé lớn lên, từ nhỏ đã không ai khiến cho hấn phải nhìn sắc mặt, đột nhiên bị Nhan Tiểu Á chỉ trích, chịu không được mới cáu kỉnh, bây giờ bị lái xe nói như vậy, hấn liền có chút không được tự nhiên.

Nói cho cùng, hấn là một thằng con trai, cùng một cô gái có cái gì tốt mà so đo. Lộ ra rất không phong độ. Từ Gia Huy xoắn xuýt một chút, đã thông điện thoại Tô Kiều: “Uy! Anh Tô sao? Anh bây giờ có rảnh không? Em mới vừa cùng Nhan Tiểu Á náo loạn cãi nhau, cô ấy rất muốn xuống xe, em liền để cô ấy ở lại chỗ đường Tân Vân (ché bậy dừng la tui), có thể làm phiền anh đi đón một chút không?”

Tô Kiều hiểu kì: “Các người cãi nhau?”

“Không kém bao nhiêu đâu.” Từ Gia Huy hàm hồ nói.

Tô Kiều cũng không phải là người thích đánh phá nôi đất hỏi đến tột cùng, hiểu được phân tặc, nghe được Từ Gia Huy không muốn nhiều lời, quả quyết nói: “Mười giờ rưỡi tôi có buổi họp sắp mờ, không có thời gian, tôi để lái xe trong nhà đi đón cô ấy, cậu yên tâm.”

“Được rồi, vậy làm phiền anh.”

“Không có việc gì.” Chuyện Từ Gia Huy cùng Nhan Tiểu Á kết giao, người của Tô gia trừ mẹ Tô cùng Tô Nhược bên ngoài, người còn lại cũng không biết. Không có cách, ai bảo hai người kia đứng chung một chỗ, một chút bầu không khí mập mờ đều không có, mà thần kinh con trai ở phương diện này vốn là tương đối thô, Tô Kiều càng có thể không cùng Nhan Tiểu Á gặp mặt, liền tuyệt đối không gặp.

Nhưng một cú điện thoại Từ Gia Huy, để Tô Kiều ần ần người được hưởng vị gian tình. Tô Kiều cười trên nỗi đau của người khác cười cười. Hẳn đối với cha mẹ Từ gia kia khá hiểu rõ, gia thế Nhan Tiểu Á, bọn họ tuyệt đối là chướng mắt, chuyện tình cảm lưu luyến này, chú định chết yểu.

** *

Nhan Tiểu Á ở ven đường khóc thật lâu, không chú ý ánh mắt kỳ quái người khác, khóc đến sưng cả hai mắt, trong lòng ủy khuất đến cực hạn, thẳng đến Tô gia lái xe đến, gọi cô lên xe, cô mới miễn cưỡng ngừng khóc nức nở.

Cha Tô cùng Tô Kiều ở công ty đi làm, mẹ Tô thì ở phòng khách chính, dùng máy tính nhìn nhiều loại thiệp mời.

Tô Nhược ngồi ở bên cạnh, hai mẹ con thỉnh thoảng thấp giọng trao đổi, khóe môi mỉm cười, bầu không khí ấm áp thoải mái dễ chịu.

Nhan Tiểu Á trong mắt không tự chủ xẹt qua một tia ghen tị, càng nhiều hơn là ghen ghét — đối với Tô Nhược ghen ghét. Ngụy trang hồi lâu, nói với mình không cần để ý. Có thể đến ngày hôm nay, nội tâm chỗ sâu nhất Nhan Tiểu Á rốt cục thừa nhận, cô ghen ghét Tô Nhược, khi đối phương còn ở nước ngoài, chưa có trở về, đã ghen ghét cô.

“Tiểu Á đã về rồi, con qua đây ngồi.” Tô mẹ phát phát tay, hô.

Nhan Tiểu Á lau khô nước mắt, vuốt vuốt khuôn mặt, để nét mặt của mình đừng quá cứng nhắc, đi qua miển cưỡng nói: “Dì, Nhược Nhược, hai người đây là đang xem thiệp mời sinh nhật ngày đó sao?”

“Đúng a! Mỗi một cái đều cảm thấy rất không tẻ, lựa chọn có chút khó khăn đâu.” Mẹ Tô cười chỉ chỉ màn hình, “Cái này đẹp, tươi sáng lại đại khí.”

Tô Nhược theo đầu ngón tay của bà, thấy được một mảnh đỏ hồng, bất đắc dĩ nói: “Mẹ, con là sinh nhật, cũng không phải kết hôn, đây cũng quá...sặc sỡ.”

“Sặc sỡ cũng tốt, cho con ép bệnh khí một chút.”

“hiện tại thân thể con rất tốt.”

“Tốt a, vậy chúng ta nhìn lại.” Tô mẹ Niệm Niệm không bỏ mặt hướng xuống tiếp tục lật, giống như là nghĩ đến cái gì, ngược mắt mắt nhìn Nhan Tiểu Á, “Người cùng Gia Huy sao lại cãi nhau? Còn đem một mình người ở ngay giữa đường, quá mức.”

Nhan Tiểu Á nghe xong lời này, liền có chút muốn khóc, đánh sục sịt cái mũi, miển cưỡng ép xuống: “Không có gì.”

“Nếu là nó ức hiếp con, nói với dì một tiếng, dì giúp con mắng nó.”

“Cảm ơn dì, dì thật tốt.” Nhan Tiểu Á nín khóc mỉm cười, ” dì thật

giống mẹ con.”

“Con đứa nhỏ này, sao có thể đem mẹ so với dì đâu? Bà ấy thế nhưng là người nuôi dưỡng con.” Mẹ Tô lễ phép biểu thị, lời tâm phúc này bà không muốn cảm ơn, nhìn thấy Nhan Tiểu Á tâm tình bình phục không sai biệt lắm, bà mới lại mở miệng: ” Thứ bảy là sinh nhật Nhược Nhược, lúc đó người của Tô gia đến tương đối nhiều, tình huống đại khái sẽ khá loạn, con ban đêm lúc ngủ, nhớ kỹ khóa cửa kỹ.”

“Dì, dì đây là ý gì?” Nhan Tiểu Á cố gắng nghĩ giả ra điềm nhiên như không có việc gì, nhưng đáng tiếc cuối cùng cô đã thất bại, ” tiệc sinh nhật Nhược Nhược con không thể tham gia sao?”

“Đây đều là chuyện đại sự, dì sợ con không quen.” Tô mẹ uyển chuyển cự tuyệt.

Nhan Tiểu Á cúi đầu, thân thể gầy yếu run rẩy: “Con đã biết.” Nguyên lai từ khi vừa mới bắt đầu... Nơi này cũng không phải là chỗ thân thích của cô.

Thiên: cuối tuần rảnh rồi thì bạo chương thôi

-----oOo-----

Chương 34: Hào môn kiều nữ (13)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Nhan Tiểu Á từ khi vừa mới bắt đầu đi vào Tô gia đã là một sai lầm. Hoàn cảnh lẫn nhau chênh lệch quá lớn, thời gian hai năm làm cho cô quen thuộc tiết tấu sinh hoạt Tô gia, đến mức hiện tại cô đối với gia đình của mình, cực kì tự ti, không muốn thừa nhận.

Tô Nhược một tay chống đỡ hàm dưới, ánh mắt hướng bên phải liếc qua. Nhan Tiểu Á mặc đồng phục, lật xem sách, bên người không có một ai. Từ Gia Huy ở bên tai líu ríu phát ra bực tức, tình cảm đầy bụng phàn nàn: “Tôi chỉ là muốn cô giúp một chút mà thôi, chưa gì đã bắt đầu khóc sưng mắt, người ta không biết còn tưởng tôi khi dễ cô đâu, tức chết tôi mà.”

“Hai người hiện tại là đang yêu đương đi.” Tô Nhược thu tầm mắt lại, nước chảy mây trôi nói.

Từ Gia Huy gãi đầu: “Miễn cưỡng cũng được a, bắt quá bọn anh hiện tại đã chia tay! ! Ngay từ đầu chính là cô ta yêu cầu muốn yêu đương...” Nói tới chỗ này, nam nhân mắt nhìn Tô Nhược, áp a áp ứng nói: “Dù sao thì chính là như vậy.”

Tô Nhược bởi vì nhiệm vụ hệ thống, cùng Nhan Tiểu Á từ khi vừa mới bắt đầu chính là đối lập. Coi là như thế, lúc này cô cũng cảm thấy Từ Gia Huy có chút quá mức, trở nên tra mà không biết, có mục tiêu mới, liền có thể vứt bỏ vật thay thế.

“Nhưng khi đó cũng là anh đồng ý kết giao a?” Tô Nhược trong mắt xẹt qua một vòng ánh sáng lạnh, giống như trào phúng giống như

chán ghét, “Đã ở cùng một chỗ, vậy bạn trai phải có trách nhiệm gánh chịu, trong lòng mang theo trò chơi, là đối với hai người các người không tôn trọng.”

“Nhưng anh căn bản... Là...” Không thích cô ta a! Từ Gia Huy bị giáo huấn tâm có điểm hư, lại có chút ủy khuất, gặp Tô Nhược cũng không có ý tứ tới an ủi hắn, liền tội nghiệp nhìn cô, giống như con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ.

Sở Cận toàn bộ hành trình ngồi xem kịch bĩu môi: “Thật buồn nôn.”

“Mắc mớ gì tới cậu a tôi dựa vào! !” Từ Gia Huy khinh bỉ nói.

“Cậu đã mười tám tuổi, không phải tám tuổi.” Sở Cận nhìn hắn, còn thừa dư cho chưa nói xong, tất cả cũng đều hiện trên mặt —— cho nên hắn cảm thấy, làm nũng thích hợp sao?

Từ Gia Huy: “Móa! Tôi không nói chuyện với cậu, con mọt sách thiếu năng.”

“Từ Gia Huy, có một việc, tôi vẫn luôn rất muốn hỏi cậu.” Tô Nhược nhìn chằm chằm hắn, trong tầm mắt đối phương mờ mịt, mỗi chữ mỗi câu nói ra miệng: “Mặc dù nói ra khả năng có chút tự luyến, nhưng là... cậu thích tôi sao?”

“A! ! !” Từ Gia Huy quát to một tiếng, sắc mặt bạo hồng, hắn nghiêng mắt nhìn loạn khắp nơi, lẩm bẩm hai tiếng: “Nhược Nhược... Em làm sao đột nhiên... Nói đến cái này a? Bất quá anh. . . anh xác thực...Rất thích em.” Mấy chữ sau cùng, yếu ớt nhỏ như ruồi muỗi, nếu như không phải bọn họ đều tụ ở cùng một chỗ, Tô Nhược chỉ sợ căn bản nghe không được.

Sở Cận: “...” “Bởi vì biểu hiện của Từ Gia Huy rất kỳ quái a!”

Tô Nhược đương nhiên nói: “Chỉ là anh vẫn luôn không có mở miệng, tôi sợ cảm giác này tôi bị sai, nhưng ngày hôm nay đều đã nói ra, vậy tôi cũng nói rõ.” Tô Nhược vênh lông mi lên như hồ điệp,

như cánh chim tinh tế run rẩy, thân thể gầy yếu, cùng biểu lộ tình táo khắc chế, tạo thành tương phản cực lớn.

Từ Gia Huy chẳng biết tại sao, trong lòng đột nhiên có một loại dự cảm xấu, hắn cuống quýt nói sang chuyện khác: “Không cần nói nữa ~ anh cũng biết mình vừa rồi có chút quá mạnh động, đúng, Nhược Nhược thứ bảy này em chính là người trưởng thành rồi, muốn quà gì, anh tặng cho em a!”

Tô Nhược bất vi sở động, gọn gàng dứt khoát nói: “Tôi không thích anh.”

Từ Gia Huy nghe vậy, thân thể bỗng nhiên cứng ngắc tại chỗ, giống như là máy móc tạm ngừng, qua một hồi lâu, mới miễn cưỡng tìm lại giọng nói của mình: “Anh cùng em xa nhau nhiều năm như vậy, em bây giờ không thích anh cũng đúng, chờ sau này chúng ta quen thuộc...”

“Không phải vấn đề này, lúc đầu không muốn nói, nhưng là... Chuyện tình cảm, vẫn là nói rõ ràng sẽ tốt hơn.”

“Cái đó... anh...” Từ Gia Huy theo bản năng muốn chạy trốn, lời kế tiếp, tuyệt đối không phải lời hắn muốn nghe được. Đáng tiếc Tô Nhược cũng không có cho hắn cơ hội này, cô duỗi ngón tay non mềm ra, đem tóc mai bị gió thổi xốc xé rách vén ra sau tai, cặp mắt đen nhánh chiếu không ra cái bóng của hắn: “Tôi một mực coi anh là bạn, anh không phải kiểu người mà tôi thích, thật có lỗi.” Lời nói này quá trực tiếp, để Từ Gia Huy dù cho có thiên ngôn vạn ngữ, cũng nói không nên lời.

Sở Cẩm vẻ mặt nghiêm túc giảm đi, đầu lông mày đuôi mắt đều là ý cười, hiển nhiên tâm tình vui vẻ. Đây đối với Từ Gia Huy cùng trào phúng mà nói không sai biệt lắm, hung tợn trừng mắt Sở Cẩm một chút, lòng tự trọng để hắn không cách nào tiếp tục tiếp tục chờ đợi, nổi giận đùng đùng trở về vị trí của mình.

Nhan Tiểu Á người mặc dù không có tới, nhưng nhưng vẫn chú ý tới

Tô Nhược bên này. Nhìn bạn trai cũ phía sau, cô há hốc mồm, đang muốn nói chút gì, trong đầu lại bỗng nhiên tung ra cảnh cãi nhau.

Xứng đáng! Nhan Tiểu Á cười trên nỗi đau của người khác, để hấn vẫn luôn hướng về Tô Nhược, kết quả bị khinh bỉ đi.

“Uy! anh thế nào?” Có người quan tâm nói: “Náo mâu thuẫn?”

“Bớt lo chuyện bao đồng.” Hấn nghiêng người dòm người nói chuyện một chút, trợn mắt trừng một cái, thềm mắng vài câu, vô cùng uể oải nằm sấp ở trên bàn.

Theo Từ Gia Huy, hấn cùng Tô Nhược là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư, cùng một chỗ là một chuyện tốt đẹp dường nào a! Nhưng mà... Hấn lại bị cự tuyệt. Đây đối với Từ Gia Huy từ nhỏ đến lớn luôn xuôi gió xuôi mà nói, không thể nghi ngờ chính là một đả kích cực lớn, nếu như không phải trong lòng cố kỵ Tô Nhược có bệnh tim, sợ hù đến cô, hấn nhất định sẽ hỏi đến tột cùng, dựa vào cái gì không thích hấn? K

Điều như chính mình thế nào? Có biết hay không trường học có bao nhiêu nữ sinh thềm mến hấn a? Ngay tại thời điểm Từ Gia Huy suy nghĩ lung tung, âm thanh chuông vào học vang lên, chủ nhiệm lớp cầm một chồng bài thi đi đến, một đám người, cuối cùng rơi vào trên thân thiếu nữ gần cửa sổ, đả mắt tràn đầy từ ái.

“bài thi đã có kết quả, tiếp theo thầy sẽ dựa theo điểm số này gọi tên từng người, bị thầy gọi đến tên mình đi lên cầm bài thi.”

“Hạng nhất, Sở Cận.” Nhìn hấn đi tới, chân rộng dài, khí chất thành thực khác nào đại nhân Sở Cận, chủ nhiệm lớp nhìn không được nội tâm cảm thán niền thềm vài câu, thật sự là mằm mống tốt, hấn khích lệ nói: “Cố lên, tiếp tục duy trì.”

“Hừm, cảm ơn thầy.”

“ ... ”

“Hạng năm, Nhan Tiểu Á.”

“ ... ”

“Người thứ hai mươi mốt, Tô Nhược.” Toàn bộ lớp hết thầy có năm mươi ba người, Tô Nhược thành tích kỳ thật không tính là rất tốt, nhưng may mắn mà có Nhan Tiểu Á làm tuyên truyền, thường xuyên ẩn hiện ám chỉ với người trong lớp, Tô Nhược đi cửa sau vào, cô chính là đến kéo mọi người, ý định chơi đùa, vẫn luôn ở nước ngoài, học tập có gì đặc biệt tốt.

Ở trường học, thành tích học tập tốt, là một chuyện đáng giá để mọi người sùng bái. Theo như đồn đại người ngay cả sơ trung đều không có trải qua, mọi người mặc dù không có tỏ vẻ rõ ràng ra là khinh bỉ, nhưng cùng đả ngộ người học giỏi mà nói, khẳng định là không giống.

Tô Nhược dáng dấp xinh đẹp, gia thế tốt, tính cách cũng không tệ , nhưng đáng tiếc thân thể không tốt lắm, lại thêm bên người cô tụ lấy đại nam thần lớp hai, một đám con gái, trong lòng hoặc nhiều hoặc ít có chút vi diệu, đến mức Tô Nhược đi học nhanh nửa tháng, một người bạn mới cũng không có.

Các nam sinh càng thêm không cần nói, cân lượng của mình, mình rõ ràng, muốn đuổi theo Nữ Thần cũng phải nhìn tình hình a uy! Nói tóm lại, đám người trong lớp, trừ Sở Cận ngồi ở bên cạnh Tô Nhược, không có người nào biết tình huống cùng tiến bộ học tập của cô, đều chấp nhận vị này chính là học tra, lớp thứ nhất tên đếm ngược còn thật cao hứng, hi hi ha ha biểu thị rất cực có thể đem vị trí này giao cho những người khác.

Kết quả... Hạng hai mươi mốt? Nghe được tin tức này bộ dáng đám người trong lớp, đều là một mặt không thể tin. Nhan Tiểu Á ngồi cùng bàn với một bạn nữ thậm chí là không lo được chủ nhiệm lớp còn ở phía trên, thấp giọng cùng Nhan Tiểu Á thì thầm: “Tiểu Á, cậu không phải nói Tô Nhược không có học qua sơ trung, thành tích học

tập rất kém cỏi sao?”

“Tớ. . . Không biết. . .” Nhan Tiểu Á cũng có chút hoảng hốt, cái này cùng trong tưởng tượng của cô hoàn toàn không giống a!

“cậu ấy thật sự chưa từng đi học sao?”

Nhan Tiểu Á nói: “Tớ hỏi qua dì, lúc Tô Nhược ở nước ngoài phần lớn thời gian đều ở bệnh viện, nào có đi học a!”

“Ai?” Cô gái nghe vậy, con mắt lấp lánh, mặt mũi tràn đầy sùng bái, “Thật sự là như vậy, đây chẳng phải là chứng minh... Tô Nhược là một thiên tài, cho nên mới có thể trong thời gian ngắn như vậy, thành tích học tập tốt như vậy, oa! Thật là lợi hại a!”

“Cái này sao có thể?”

Nhan Tiểu Á theo bản năng phản bác, “Nhất định là trước kia mời gia sư, cho nên mới có thể thi được đi.”

“Ngô! coi như là vậy, cũng rất lợi hại a!”

Nhan Tiểu Á bĩu bĩu mắt, không nghĩ lại nói chuyện cùng người thiếu năng ngồi cùng bàn này. Con nhà có tiền, vừa ra đời liền hưởng thụ vật tư cùng tài nguyên tốt hơn, lợi hại một chút thì có cái gì kỳ quái đâu, bất quá chỉ là hạng hai mươi mốt mà thôi, có bản lĩnh liền thi lên hạng nhất a! Nhìn bài thi của mình, Nhan Tiểu Á hài lòng cười.

Mặc dù cùng dự tính lúc từ đầu không giống, có thể cô tốt xấu gì so với đối phương cao hơn mười bậc, cô thắng Tô Nhược. Sau đó nguyên một tiết, Nhan Tiểu Á đều đứng ngồi không yên, hoàn toàn không có nghe lọt, thẳng đến tiếng chuông tan học vang, cô cầm bài thi, không kịp chờ đợi chạy tới bên cạnh Tô Nhược, giọng điệu mang theo chút cao cao tại thượng, hưng phấn nói: “Nhược Nhược, để tôi nhìn điểm số cậu, có đề khó gì sẽ không sao? Tôi có thể dạy cậu nha!”

“Có tôi ở bên Nhược Nhược, chuyện học tập, không cần làm phiền cậu.” Sở Cẩm bình tĩnh tự nhiên tiếp lời, “Cậu có thời gian, không bằng đi dạy bảo bạn trai của mình một chút.” Xếp hạng Từ Gia Huy, đều lạc đến dưới hạng ba mươi hơn.

Tô Nhược phụ họa nói: “Trên bài thi vấn đề vừa mới cùng thầy giáo nói qua, tôi hầu như đều ổn, cảm ơn ý tốt của cậu. .”

“A! Thật sao?” Nhan Tiểu Á trên mặt hưng phấn biến mất hầu như không còn, tay dùng sức cầm bài thi, yếu ớt đem đầu ngón giấy chọc ra một lỗ thủng, nếu như địch nhân cũng không cảm thấy mình thất bại, cảnh thắng lợi này, thắng được một chút cũng không có cảm giác thành tựu.

Chẳng lẽ Tô Nhược thật sự muốn vượt qua toàn bộ lớp mười hai như vậy sao? Nhan Tiểu Á kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn đám người trong lớp, một chút xíu đem vị trí Tô Nhược bao trùm, hiếu kì đến hỏi cô đủ chuyện, trước đó bởi vì xa cách lần khảo thí kết quả này, bị triệt để đánh vỡ.

-----oOo-----

Chương 35: Hào môn kiều nữ (14)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Theo thời gian trôi qua, thành tích khảo thí theo thứ tự phát xuống, tổng thành tích cả hết thầy đều kết thúc. Dựa vào thành tích max điểm Anh ngữ, Tô Nhược xếp hạng đi lên trước hai hạng, thành công đẩy người hạng mười chín ra, thành tích cao, thầy giáo tới nói, phải cố gắng thật tốt, tương lai thi cũng không có vấn đề.

Thời gian nửa tháng, cùng đám người trong lớp cũng chậm chậm quen thuộc. Chuyện để đám người chú ý nhất, đại khái chính là quan hệ Tô Nhược cùng Từ Gia Huy, rõ ràng trước đó quá tốt rồi, đột nhiên, hai người liền không liên hệ.

Hoặc là nói Tô Nhược vẫn như cũ bộ dáng bình tĩnh tự nhiên, không thể nào chủ động tìm người nói chuyện phiếm, mặc kệ là Sở Cần cũng tốt, Nhan Tiểu Á cũng tốt, thái độ đều nhàn nhạt, giống như cùng người xa lạ nói chuyện không quan hệ.

Phát sinh chuyển biến là Từ gia huy, hần gần nhất tựa như Báo Tử dễ giận, động một chút lại muốn phát cáu, gặp Tô Nhược là một bộ dáng ủy khuất, khác nào cô gái nhà lành bị lừa tâm lừa thân.

Chờ chút! Lừa gạt thân thể bắt công? Kết hợp lấy Sở Cần tâm tình đột nhiên biến tốt, đám người trong lớp, cảm giác mình giống như đã rõ ràng chút gì. Nhan Tiểu Á chuyển biến cũng ý vị sâu xa, cô trước đó mỗi lần tan học, liền phải chạy đến bên người Từ Gia Huy, như cái cái đuôi lú rú.

Hiện tại thì luôn luôn một người ở lại, ngẫu nhiên đi tìm Tô Nhược

một chút, rất nhanh lại trở về. Tiểu đội bốn người xem như giải tán.

Sở Cần mở miệng hỏi: “Cứ để Nhan Tiểu Á tiếp tục ở lại như vậy?”

“Chỉ còn lại thời gian một năm mà thôi.” Chuẩn xác mà nói là tám tháng.

Tô Nhược mặc dù cùng Nhan Tiểu Á ở chung trong một ngôi nhà, có thể cô bình thường cũng không hay đi ra ngoài, mỗi ngày cũng chỉ thời gian ăn cơm có thể đụng mặt.

Coi như Nhan Tiểu Á thật sự gây sự, Tô Nhược chiếm thiên thời địa lợi nhân hoà, cũng không có cái gì thật là sợ cô ta. Sở Cần nghe vậy không nói gì nữa. Tô Nhược tự nhiên cũng không chủ động tìm chủ đề cùng hắn nói chuyện phiếm, đối với Sở Cần, cô từ đầu đến cuối đều ôm cảnh giác trong lòng.

Tình yêu vô duyên vô cớ, được đến rất dễ dàng, bên trong khẳng định có vấn đề. Sở Cần cũng rất bất đắc dĩ, cũng may chính hắn ổn được. Đối mặt tính tình Tô Nhược, chỉ có thể nước ấm nấu ếch xanh từ từ sẽ đến.

(haha thế giới trước theo đuổi người ta vớt hết sĩ diện, còn gian nan, anh bây giờ còn xa lắm)

Hắn còn có rất nhiều thời gian, tiêu phí. Một cái chớp mắt, đã đến tiệc sinh nhật Tô Nhược. Dưới sự thúc giục của mẹ Tô, sớm rời khỏi giường, cả một ngày đều bỏ ra ở thẩm mỹ viện, xoa bóp cùng liệu pháp SAP.

Hơn bốn giờ chiều mới về nhà, có đoàn đội chuyên môn tới vì cô trang điểm hóa trang, phối hợp đồ trang sức châu báu.

Thiếu nữ sợi tóc nguyên bản đen nhánh mềm mại, đuôi tóc bị uốn thành lợn lốn, vì cô tăng thêm mấy phần quyến rũ cùng thành thực, lễ phục là váy dài trắng sạch sẽ tỏa sáng, dùng viền ren mềm mại, bươm bươm lập thể cùng hoa tươi tô điểm trên váy. Rất hấp dẫn đại

chúng.

” Nhược Nhược Nhà ta thật xinh đẹp.” Tô Kiều đứng cạnh cửa, gương mặt tuấn lãng hiện lên một tầng ý cười, hấn vươn tay, ra hiệu Tô Nhược kéo lại: “xuống dưới, là hai người chúng ta cùng đi sẽ càng tốt.”

“Anh không ở cùng một chỗ với ba sao? Đây là một cơ hội tốt mở rộng nhân mạch.” Tô Nhược nói.

Tô Kiều bĩu môi, hiển nhiên là rất bất đắc dĩ: “Nhược Nhược em đừng thành thực như thế được không? Hôm nay là sinh nhật em, cái này mới là quan trọng nhất, đừng đề cập những chuyện này.”

“Tốt a.” Tô Nhược không quan trọng gật đầu.

Hôm nay tới tham gia yến sẽ rất nhiều người, các chàng trai Âu phục giầy da, phong độ phiêu phiêu, những cô gái lễ phục đủ mọi màu sắc, hoặc dịu dàng hàm súc hoặc quyến rũ động lòng người, hương vị Champagne tràn ngập trong phòng khách, mọi người nhỏ giọng trò chuyện với nhau, ôn hòa biết lễ.

Hiện tại bữa tiệc thu hút sự chú ý của người khác nhất, không thể nghi ngờ chính là Sở Cận cùng một chỗ với cha hắn. Nguyên bản tóc mái chia ba bầy, lộ ra cái trán trơn bóng, hấn ngũ quan rất lập thể, hốc mắt thâm thúy, mũi rất cao, mắt phượng hẹp dài câu hồn đoạt phách, gọng kính Kim Ti tăng thêm mấy phần cảm giác cấm dục, môi mỏng màu hồng nhạt mang theo một tia nụ cười như có như không, âu phục vừa vặn bao vây lấy thân thể cường tráng, không giống như thiếu niên vị thành niên, mà là thân sĩ thành thực.

“Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, Sở tổng thật là có đứa con trai tốt, không giống nhà tôi, không nên thân.” Có người đi lên xu nịnh nói.

Cha của Sở Cận ngồi đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, rất phổ thông, khí chất ôn hòa, nhìn không giống

thương nhân, ngược lại giống giáo sư trong trường.

Hắn đời này tự hào nhất đại khái chính là đứa con trai này, trong miệng nói ‘nào có nào có’, trên thực tế cười đều không ngậm được miệng.

“Nhà ta có cái khuê nữ, năm nay vừa mới trưởng thành, cùng Tiểu Cẩn tuổi không sai biệt lắm, hai người trẻ tuổi có nhiều chủ đề, có thể giao lưu trao đổi nhiều một chút.” Đối phương rõ ràng là coi trọng Sở Cẩn, lộ ra muốn ý tứ muốn thông gia.

Cha Sở ánh mắt rơi vào con trai sau lưng, đến trên thân cô gái, mặt em bé, mắt to, mặc váy nhỏ màu hồng, không ít người yêu thích □□(?) loại hình nhan sắc trẻ con.

“Chuyện tụi nhỏ, để bọn nó tự quyết, tôi lớn tuổi, không có tinh lực như vậy.”

Cha Sở a cười ha ha, “Tiểu Cẩn, không có chuyện gì, con có thể đi tâm sự với Ngô tiểu thư một chút đi.”

Cô gái nhỏ ngược mắt vụng trộm mắt liếc Sở Cẩn phía trước, khuôn mặt đỏ bừng, có vẻ hơi ngượng ngùng. Sở Cẩn khéo môi mỉm cười, đáy mắt lại thấu không ra chút độ ấm nào, lại nói lễ phép vừa vặn: “Cha, tiệc rất nhanh sẽ bắt đầu, chúng ta lúc này đi ra ngoài, chỉ sợ có chút không ổn.”

Cha Sở: “. . .”

Có quý mới tin con nha! Bọn họ nói để Sở Cẩn mang cô gái đi một chút, kia cũng là lời xã giao, coi như muốn nói chuyện phiếm, cũng khẳng định là trong đại sảnh, làm sao lại chạy đi ra bên ngoài.

Người đàn ông đối diện chưa chắc nghe không ra Sở Cẩn nói bóng gió, sắc mặt ông không thay đổi gật đầu, về sau phụ họa vài câu, liền mang theo con gái nhà mình rời đi, đối phương chướng mắt, bọn họ cũng không cần thiết mặt dày ở lại.

Đúng lúc này, bữa tiệc rốt cục kéo màn che ra. Cha Tô cùng mẹ Tô tay nắm tay, từ thang lầu xoay tròn đi xuống, phía sau bọn họ, chính là Tô Kiều cùng Tô Nhược. Tô Kiều thường xuyên có mặt các loại yến tiệc, tất cả mọi người rất quen thuộc, nhưng Tô Nhược, cái này bọn họ thấy lần đầu.

Cô gái ngũ quan tinh xảo, khí chất ôn hòa, mang trên mặt ý cười

nhàn nhạt, vừa ra, liền được tất cả mọi người ở đây chú ý.



Thiên: Đăng cho ai thích ngắm thì ngắm, ko được save âm thầm nghe chưa!

-----oOo-----

Chương 36: Hào môn kiều nữ (15)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Tô Nhược ở thế giới trước, thân là nhân vật công chúng, ngôn hành cử chỉ đều cực kỳ trọng yếu, ưu nhã mấy có lẽ đã khắc đến tận xương tủy, đối với ánh mắt nhìn chăm chú của Sở Cẩm cũng tập mãi thành thói quen, tự nhiên hào phóng đi theo Tô Kiều, lại không chút nào luống cuống.

Tô phụ đứng trên đài cao ở phòng khách, thành thói quen nói mấy câu nói mang tính hình thức, sau khi mọi người phía dưới đều vỗ tay rất nhiệt tình lại giới thiệu Tô Nhược một chút, để Tô Nhược tự tay đem chiếc bánh kem cao một mét hai mở ra, lúc này yến tiệc mới tính chính thức bắt đầu.

Cha Tô đứng một chút, liền bị một đám người bao bọc vây quanh, đám người tuy cùng ông nói chuyện, nhưng vẫn nghiêng mắt hướng đến Tô trên thân Nhược mà nhìn.

Liên quan tới chuyện thân thể Tô Nhược không tốt, cơ hồ tất cả mọi người đều biết, ở trong tưởng tượng của bọn họ, cô gái ở bệnh viện lâu dài, bởi vì thân thể gầy gò, khí huyết không đủ, mặt mày hẳn là tràn đầy sầu bi, yếu đuối khác nào một chi thố ti hoa*, không có người dựa vào liền sống không nổi.

chi thố ti hoa: hoa Tầm Gửi sống bám vào các loài cây chủ khác, hút chất dinh dưỡng, thậm chí giết chết chúng.*

Nhưng dưới mắt Tô Nhược, lại phá vỡ tưởng tượng của bọn hắn. Thiếu nữ mặt mày tinh xảo, dáng người cao gầy, khóe miệng mang

theo nụ cười như có như không, hai con người đen nhánh, tinh táo tự nhiên, môi màu đỏ rực kiêu diễm ướt át, vũ mị mê người, khí thế cường đại, đứng cùng một chỗ với Tô Kiều người thừa kế này, cũng không rơi vào thế hạ phong.

“Ha ha ha ha ha, Tô tổng ngài thật là có một cặp con trai con gái tốt a!” Cha Tô sắc mặt mang theo nụ cười, kiêu ngạo lại tự hào: “Nào có nào có, hai đứa nó còn nhỏ, bình thường còn phải chiếu cố nhiều, nhất là con gái nhà tôi, nuông chiều từ bé lớn lên, thân thể lại yếu, cái này làm cha mẹ không thể không lo lắng a!”

“Đó là đương nhiên, chúng ta quan hệ như thế nào, về sau có chuyện gì, con cứ nói với chú, có khả năng giúp chú nhất định giúp đỡ.” Một đoạn sau, là nói với Tô Nhược.

Cô gái lông mi chớp chớp, tiếng nói nhu hòa: “cảm ơn chú.”

“Hửn là.” Hai người trò chuyện một hồi, lễ phép nói dừng, cha Tô tiếp tục cùng vị kế tiếp nói chuyện với nhau, nói tóm lại là nhân vật chính —— Tô Nhược không thể rời khỏi bữa tiệc.

Cha Tô nói gần nói xa, đều là khiến người này chiếu cố, người kia chiếu cố cô nhiều chút, biểu lộ ra mình đối với con gái rất coi trọng. Trong lúc này, Tô Nhược chỉ cần nhu thuận đứng ở bên cạnh, theo cha nói hơn mấy câu là tốt rồi.

Trong lúc đó cũng gặp phải cha mẹ Từ Gia Huy. Vì tham gia tiệc lần này, Từ Gia Huy kia Chuunibyou rồi bời tóc chải vuốt chỉnh tề, quần áo cũng đổi thành tây trang màu đen, so với trong trường học, giống như biến thành người khác. Dù sao cũng là tinh anh được giáo dục bởi dưỡng ra từ nhỏ, không làm cầu kì, thoạt nhìn vẫn là rất có thẩm mĩ.

Tư tưởng Từ gia cùng Tô gia khác biệt, bọn họ là điển hình thông gia thương nghiệp, từ khi Từ Gia Huy sinh ra, vợ chồng hai người liền ở bên ngoài chơi bời, cũng may cả hai đều có chừng mực, cũng không có nào ra tới mức có con riêng.

“Đây chính là Nhược Nhược đi! Đã lâu không gặp, thật sự là con gái tuổi mười tám sẽ thay đổi, càng ngày càng đẹp.” Mẹ Từ che miệng, khẽ cười một tiếng. Bà mặc sườn xám, dáng vẻ thướt tha mềm mại lộ ra không thể nghi ngờ, tóc ở phía sau quấn thành tóc mai, trên lỗ tai đeo ngọc trai ước chừng to bằng đầu ngón út, môi đỏ như lửa, vũ mị câu người, khác nào phụ nữ kiều diễm đến từ thời dân quốc.

Cha Từ ngũ quan tuấn lãng, dù đã có tuổi, vẫn có thể nhìn ra hẳn lúc trẻ, nhất định là đại soái ca.

“Đã rất lâu không thấy, Nhược Nhược thân thể thế nào? Nghe nói bây giờ con đi học, còn cùng Gia Huy học chung một lớp.” Cha Từ nói đến đây, nghiêng đầu mắt nhìn con trai rầu rĩ không vui, “Trong trường học, con phải chiếu cố Nhược Nhược thật tốt biết chưa!” Từ Gia Huy trái xem phải xem, chính là không chịu nhìn về phía Tô Nhược, người ở chỗ này vừa nhìn liền biết có quý.

“Con biết rồi.” Lời tuy nói như vậy, ngữ khí của hắn lại không hề tốt đẹp gì, mang theo một cỗ oán khí thật sâu.

Mẹ Từ gắt giọng: “Con đứa nhỏ này, nói chuyện kiểu gì thế.”

“Người trẻ tuổi mà, đều như vậy, Nhược Nhược nhà tôi cũng là bị tôi làm hư, bình thường có gì không đúng, mong Gia Huy con rộng lượng nhiều hơn.” Mẹ Tô ra hoà giải.

Lại nói của bà Từ Gia Huy có chút ngượng ngùng, nói cho cùng việc này vốn chính là một mình hắn cáu kỉnh khó chịu, Tô Nhược chỉ là không thích hắn mà thôi, cũng không sai.

Thế nhưng hắn. . . Khó chịu a! Mẹ Từ nghe vậy, mặt theo cầu thang hướng xuống: “Đúng a! Nhớ ngày đó tôi tuổi trẻ, cũng thường xuyên sẽ vì chút chuyện nhỏ không quan hệ mà cáu kỉnh. Nhược Nhược và Gia Huy từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã, lúc trước chúng ta còn định để hai đứa bé thông gia từ bé đâu.”

“Đúng vậy a! Đây đều là chuyện rất nhiều năm trước, chớp mắt một chút đã qua thật nhanh.” Cha Tô cùng theo cảm thán.

Cha Từ cười nói: “Kỳ thật việc này vẫn có thể thành, hiện tại hai đứa bé đều lớn rồi, cùng một chỗ nói chuyện yêu đương, cũng rất tốt.”

“Nhược Nhược con nhìn như gì vậy?” Tô phụ ‘Ha ha ha’ cười to, trêu chọc nói: “Ba của con cũng không phải ông già cổ hũ, có người thích thì cứ nói. . .” Ông còn lại lời còn chưa nói hết, liền bị Tô Kiều đánh gãy.

“Ba! Nhược Nhược còn nhỏ, sao có thể dạy bảo như thế?”

“Con đứa nhỏ này. . .” Cha Tô bắt đắc dĩ lắc đầu, không tiếp tục nhiều lời.

Tô Nhược phụ họa Tô Kiều, vô cùng thận trọng nhẹ gật đầu, nghiêm túc nói: “Ba, mẹ, con hiện tại là học sinh cấp 3, hẳn là lấy học tập làm trọng, những chuyện này không cần phải gấp gáp, học đại học lại nói.”

“Được được được, đều tùy con.” Cha Tô mẹ Tô xem ra, Tô Nhược đi học chính là nghỉ ngơi điều dưỡng thân thể, căn bản liền không nghĩ tới cô sẽ thật sự sẽ nghiêm túc học tập.

Đối với bọn hắn, phần lớn là lúc hài tử tuổi còn nhỏ, liền hẹn gặp mặt, nếu như cảm giác không sai, liền có thể đính hôn trước. Đương nhiên, ở trong đó tất cả mọi người rõ ràng, chắc chắn sẽ không náo ra chuyện không tốt. Trước xác định đối tượng, có thể bồi dưỡng tình cảm.

Bọn họ trò chuyện Hoan Nhạc, có hai người toàn bộ hành trình suy nghĩ lại không ở đây. Một là mẹ Tô, bà biết Từ Gia Huy tại cùng Nhan Tiểu Á kết giao, việc này bà do dự hồi lâu, cuối cùng dưới khẩn cầu của Nhan Tiểu Á, không nói cho ba mẹ cô ta biết. Hiện tại nghe bọn họ có thông gia ý tứ, sắc mặt liền lập tức thay đổi, may mắn Tô Kiều cự tuyệt, bằng không thì bà cũng không biết có nên

đem chuyện này nói ra hay không.

Một người khác là bản nhân Từ gia huy. Hấn. . . Hấn dĩ nhiên cùng Tô Nhược có thông gia từ bé, như vậy . . . Coi như Tô Nhược hiện tại không thích hấn cũng không quan hệ, chỉ cần hấn về sau hảo hảo cố gắng, nói không chừng cô liền sẽ thấy ưu điểm của hấn, từ đó cùng hấn kết giao thì sao?

“Tô tổng, đã lâu không gặp.”

“Là Sở tổng a! Lúc trước ông một mực ở nước ngoài, tới tham dự tiệc sinh nhật Nhược Nhược nhà tôi, thật là rông đến nhà tôi* a!” Cha Tô nhiệt tình đáp lại, ánh mắt rơi phía sau: “Sở Cẩn, lại gặp rồi.”

“hàn xá bằng tất sinh huy”* ai hiểu thì giải thích hộ để tui sửa lại ha

“Chú Tô khỏe.” Sở Cẩn lễ phép đáp lại. (lúc trước edit dựng nhưng giờ chương này thấy không ổn nên đổi, sorry các cậu)

“Món điểm tâm ngọt lần trước con làm rất ngon, chú và vợ của chú đều rất thích.” Nói đến đây, cha Tô liền xem như thật sự ném qua hấn làm gì đó, cũng có chút khó chịu, tóm lại Vâng. . . Họa phong có điểm gì là lạ.

“Nếu vậy, lần sau con lại làm một chút, mang tới cho chú.”

“Quá phiền toái, cái này làm sao được chứ?”

“Không sao, tiện tay mà thôi.” Sở Cẩn nói chuyện đương nhiên, mang trên mặt nụ cười yếu ớt. Để cha Sở một bên, nhận lấy một màn kinh hãi nghiêm trọng, ông. . . Con của ông làm điểm tâm ngọt đưa cho những người khác ăn? ? Còn tự thân đưa hàng tới cửa.

Điểm tâm kia, chính ông cũng chưa từng được ăn mấy lần. Kết quả. . . Cha Sở phụ nhìn cô gái váy màu trắng, khuôn mặt tinh xảo, khác nào búp bê, luôn cảm thấy. . . Mình giống như phát hiện chút gì đó. Nụ cười trên mặt ông càng lớn, dùng lực xu nịnh nói: “Đây chính là

Nhược Nhược đi, Tô tổng ông thật có phúc khí, con trai cùng con gái đều ưu tú như vậy.”

Dừng lại một lát, ông lại tựa như nói giỡn, nói: “Ha ha ha! Đứa nhỏ này còn chưa có đính hôn đi, ông xem Sở Cẩm nhà chúng tôi thế nào, người ôn nhu, lại biết làm cơm, đàn ông ở nhà rất tốt a!”

Cha Tô mắt nhìn Sở Cẩm còn kém viết lên ‘Nhã nhận bại hoại’ cảm dục, ở đâu ra hai chữ ôn nhu? Ông thực sự không nhận ra a? Bên này người còn không có nói cái gì, Từ Gia Huy chỉ nghe được đôi câu vài lời theo bản năng ngẩng đầu, lớn tiếng nói: “Không được! Con không đồng ý!”

Tô Nhược: “. . .”

Mọi người ở đây: “. . .” Lúc sau kịp phản ứng, Từ Gia Huy biết mình nháo ra trò cười, sắc mặt lập tức đỏ lên, cúi đầu nhìn mũi chân, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Sở Cẩm thế đứng thẳng tắp, trong mắt xẹt qua một vòng ánh sáng nhạt, hần hời hợt nói: “Cậu đột nhiên mở miệng, làm tôi giật cả mình, tôi nhớ trước đó Nhược Nhược cũng đã nói cô ấy không thích mẫu người như cậu đi, hơn nữa cậu. . . Còn có bạn gái?”

“Tôi cùng cô ấy đã chia tay.” Từ Gia Huy phản bác.

“Ngô! Vậy bạn gái cũ của cậu chính là Nhan Tiểu Á đang ở nhờ nhà Nhược Nhược, hai người họ ngẩng đầu không gập cúi đầu gập, nếu cậu cùng với Nhược Nhược, cũng sẽ rất xấu hổ.”

Sở Cẩm cười cười, “Đừng để mọi người khó xử, có được hay không?”

Cuối cùng câu nói này, phảng phất như tiểu hài tử không hiểu chuyện.

Đám người: “. . .” Lượng tin tức có chút lớn, để bọn họ tiếp thu một

chút.

Tô Kiêu khóe miệng giật một cái, nhìn về phía Từ Gia Huy cùng Sở Cẩn ánh mắt đã mang tới địch ý, hai tên khốn kiếp này, vậy mà đều ngấp nghé Nhược Nhược nhà hắn? Nghĩ đến mình trước đó nói phó thác, liền phi thường muốn. . . Đánh người! !

Tác giả có lời muốn nói: Tô Kiêu: Dê vào miệng cọp ngựa tào! ! Blue Skinny Hương Cô.

Thiên: Thế thôi, bao giờ có vote, cmt mới có động lực đăng tiếp a

-----oOo-----

Chương 37: Hào môn kiều nữ (16)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Tô Kiều cùng Tô Nhược, từ nhỏ cùng nhau lớn lên. So với cha mẹ làm việc bận rộn, thường xuyên không trở về nhà không chịu trách nhiệm, tình cảm của hai người bọn họ, hiển nhiên càng thêm sâu sắc hơn dày hơn.

Nhất là Tô Nhược thân thể không tốt, yếu ớt mềm mại, giống như khí lực lớn một chút, là có thể đem cô cho bóp nát. Tô Kiều trong lúc vô tình, đối với em gái sinh ra cũng giống như cha mẹ đối với con gái, tinh thần trách nhiệm cùng cảm giác bảo hộ.

Em gái mới vừa vặn đầy mười tám tuổi, bên người thì có hai đầu sói nghĩ tha đi, ha ha! Tô Kiều chưa yêu đương, nhưng bên người anh em bạn bè không ít, một đường chứng kiến bọn họ phân phân hợp hợp, tình huống phần lớn, đều là người nữ bị tổn thương. Nam nữ tuổi dậy thì hormone tràn đầy, lại không có tâm lý gánh vác trách nhiệm tương lai, hẳn làm sao có thể yên tâm đây?

“Nhược Nhược, em bây giờ tuổi còn nhỏ, tìm bạn trai không vội.” Tô Kiều giảm thấp tiếng nói xuống, hướng dẫn từng bước nói: “Chờ lên đại học, anh giới thiệu người tốt cho em.”

Tô Nhược gật gật đầu: “Anh haim anh yên tâm, em đều hiểu.” Tô Kiều nghe vậy lúc này mới yên lòng, thu hồi ánh mắt phần nộ, lấy tâm bình tĩnh đi đối đãi hai người đối diện.

“Gia Huy cậu cùng Tiểu Á yêu đương?” Cha Tô cả kinh nói.

Mẹ Từ đôi mi thanh tú hơi nhú, trong đầu suy tư một vòng, rớt cục đem Nhan Tiểu Á nhớ được tên, hai tay gắt gao nắm túi xách, trên mu bàn tay lông mày sắc mạch máu có thể thấy rõ ràng, miễn cưỡng cười vui nói: “Nếu đã chia tay, vậy cũng không cần phải nói.”

“Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, chơi đùa thôi.” Cha Tô hát đệm mà nói.

Vừa mới còn đối với Từ Gia Huy còn hài lòng, chuẩn bị để hai người kết giao thử một chút: “. . .”

thực lực diễn xuất trên mặt Cha Từ cùng mẹ Từ, lời vừa vắn ra khỏi miệng, lập tức có thể thay đổi. Đối với thông gia thương nghiệp không hề có tình cảm như cha mẹ Từ gia mà nói, loại hình thức này bọn họ đã thành thói quen, đồng thời cũng hi vọng con trai có thể tìm vợ hiền khỏe mạnh biết nội trợ, không cần quá thông minh xinh đẹp, nhưng phải hiểu chuyện nghe lời, còn có gia thế tốt, có thể cung cấp trợ lực.

Mà Tô Nhược, hiển nhiên là tốt nhất. Có người thừa kế là anh trai của cô, thân thể không tốt, tính cách Ôn Nhu, chưa từng gây chuyện, còn có cha mẹ đưa tặng cổ phần công ty. Cùng Từ Gia Huy từ nhỏ đã quen biết, có cơ sở tình cảm, cũng không bài xích lẫn nhau. Nhưng hết lần này tới lần khác lại lòi ra một Nhan Tiểu Á.

Tô Nhược đứng ở một bên, đáy mắt đem sự tính toán này của bọn họ thấy rất rõ ràng, trong lòng cười xùy một tiếng, nói thật, Từ Gia Huy cái loại hình này, thật đúng là chướng mắt cô, tra nam ngay từ đầu, không chừng lúc nào đó liền đem mình tức chết.

Mắt thấy tình huống không đúng, Từ Gia Huy tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác: “Ngày hôm nay làm sao không thấy Tiểu Á a? Cô ấy đâu?”

Đám người: “. . .” Hết chuyện để nói, tên này sẽ không phải là kẻ gốc a.

Sở Cẩm chậm rãi sửa lại ống tay áo một chút, nụ cười nhạt nhẽo,

giọng trầm thấp như là đàn Cello, ưu nhã từ tính: “Hôm nay là lần đầu tiên Nhược Nhược gặp mọi người, mang người theo sau, có chút không tốt lắm.” Người tham gia tụ tập đều biết, cũng là có chú trọng.

Người trong nhà có thể tùy ý mang theo ai, nhưng loại tiệc các nhân vật lớn tề tụ thế này, mang người ra ngoài gặp mặt, thì phải được gia tộc thừa nhận. Nhất là chủ nhân hôm nay là Tô gia, một nhà bốn miệng khỏe mạnh, thậm trọng đem con gái đưa vào thượng lưu xã hội, cho cô có nhân mạch tiến cử, nếu như cùng Nhan Tiểu Á, chẳng phải là thừa nhận đối phương và con gái nhà mình không có gì khác biệt.

Về sau nếu như Nhan Tiểu Á náo xảy ra chuyện gì, mặt mặt cũng là Tô gia. Mà những gia tộc nhỏ muốn cùng Tô gia tạo dựng quan hệ, không ôm chân công chúa nhỏ chân chính, cũng sẽ không để ý đưa ánh mắt đặt ở một vị trí khác. Mẹ Từ âm thầm bấm eo con trai một cái, để hấn ngậm miệng, chớ nói nữa. Cha Từ thì cười ra hoà giải, đem chủ đề xóa bỏ, thẳng đến cùng người Tô gia sau khi tách ra, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, chỉ tiếc rên sắt không thành thép nói: “Con cùng con bé Nhan Tiểu Á là xảy ra chuyện gì?”

“Là trước kia từng yêu đương qua.” Từ Gia Huy hoàn toàn thất vọng.

“Con chắc chắn?”

Từ Gia Huy gật đầu, ‘Ân’ một tiếng, về sau không kịp chờ đợi đặt câu hỏi: “Cha, hai người vừa mới nói con và Nhược Nhược có định thông gia từ bé, cái này là thật sao?”

Cha Từ: “Lúc ấy từng nói qua.”

Mẹ Từ ghét bỏ nhìn con trai: “Con đã nghĩ muốn cùng với Tô Nhược như vậy, sao còn muốn yêu đương với Nhan Tiểu Á, con thỏ không ăn cỏ gần hang con biết không?”

“Cái này còn không phải. . . Lúc trước cô ấy đuổi theo con sao?” Từ Gia Huy lẩm bẩm, hiển nhiên không có cảm thấy mình có lỗi.

Cha Từ thấy thế, không khỏi lắc đầu: “Đừng suy nghĩ, con và Tô Nhược không đâu.”

“Tại sao ?”

Mẹ Từ vượt huyết Thái Dương, môi đỏ hé mở: “Nhan Tiểu Á ở nhà họ Tô đã hai năm, sau này coi như dọn ra ngoài, chỉ cần con bé có tâm tư, sẽ biết chạy qua chạy lại, làm một họ hàng gần, con nếu cùng Tô Nhược ở bên nhau, gặp mặt càng thêm xấu hổ. Người Tô gia thương con gái, sẽ không cho phép Tô Nhược với con ở chung một chỗ.”

“Là bởi vì cái này?” Từ Gia Huy không thể tin nói.

Tô mẹ bắt nhả trọn mắt, trừng một cái, chỉ vào thân ảnh Sở Cận cách đó không xa: “Nhìn thấy không? Con trai, đối thủ cạnh tranh của con so với con còn mạnh hơn, đây chính là nhược điểm lớn nhất của con.”

Từ Gia Huy tức giận bất bình nói: ” Con một sách Sở Cận chỉ có dáng dấp so với con tốt hơn một chút, vừa mới nảy hấn nhất định là cố ý nhắc đến Nhan Tiểu Á, quá ghê tởm, dối trá.”

Cha Từ kéo khóe miệng, đặc biệt bắt đắ dĩ thờ dài một hơi, nghĩ đổi chỗ.

“ . . . Được rồi, chờ sau này con trưởng thành sẽ hiểu thôi.” Mẹ Từ cũng đi theo thờ dài. (Thiên: cha mẹ có lòng, nhưng con trai quá ngốc phải làm sao?)

Từ Gia Huy ôm yếu đi theo đằng sau cha mẹ, trơ mắt nhìn cha Tô mang theo Tô Nhược ở bữa tiệc đi dạo một vòng, cuối cùng mang con gái giao cho Tô Kiều. Lúc này yến hội đã qua một nửa, bầu không khí chính nhiệt liệt. Hấn cùng cha mẹ lên tiếng chào, đi tới

trước mặt Tô Nhược.

“Nhược Nhược, em thật sự. . . Không thích anh một chút nào sao?” Từ Gia Huy cắn răng hỏi ra miệng. Đèn thủy tinh chiếu sáng trên đỉnh đầu, Tô Nhược khuôn mặt trắng nõn bóng loáng kiêu nộn, mí mắt hơi nhếch lên, vì cô tăng thêm mấy phần quyến rũ, cô khước môi mỉm cười, ưu nhã vừa vặn: “Thật xin lỗi, tôi luôn coi anh là bạn.”

“Là bởi vì hấn sao? Cho nên em mới cự tuyệt anh.” Từ Gia Huy đem ngón tay hướng về phía Sở Cần.

“Không có quan hệ gì với hấn.”

“Đã như vậy, em vì sao không chấp nhận anh?” Tô Nhược bị mạch kín trong não hấn làm cho muốn bật cười: “Chỉ đơn giản là, tôi không thích kiểu người như anh mà thôi, chỉ vậy mà nhất định phải xem xét những người khác sao? Thật xin lỗi, tôi không có ý định yêu đương trong lúc học cấp ba.” Học tập, khiến cô vui vẻ.

Nếu như nói lần trước bị cự tuyệt, Từ Gia Huy còn không có cảm giác chân thực. Lần này nghe cô mang theo giọng điệu giễu cợt, hấn tức giận toàn thân đều đang run rẩy: “Em sẽ hối hận.”

“Rửa mắt mà đợi.” Tô Nhược nhún vai, không có vấn đề nói.

Từ Gia Huy quay đầu bước đi, lửa giận ngút trời, Ôn Nhu cái gì gặp quỷ? Tất cả đều là giả, Tô Nhược nguy trang tốt như vậy, hấn dĩ nhiên hiện tại mới phát hiện diện mạo thật của cô. Lúc này, hấn ngược lại bắt đầu hoài niệm Nhan Tiểu Á.

Chí ít. . . Cô cho tới bây giờ đều nghe lời, sẽ không làm hấn tức giận. Từ Gia Huy gọi điện thoại: “Em ở chỗ nào?” Nhan Tiểu Á không hiểu rõ nói: “Em đang ở trong phòng của mình.”

“Anh lên phòng tìm em.” Nhan Tiểu Á nghe vậy, do dự một chút, nhẹ gật đầu: “Được!” Thừa dịp cha mẹ không chú ý, hấn dọc theo thang lầu chạy lên tầng hai, gõ cửa phòng Nhan Tiểu Á, Từ Gia Huy đi

vào, liền bắt đầu phàn nàn Tô Nhược, cảm thấy chân tình của mình đều cho chó ăn, toàn bị đạp đổ.

Nhan Tiểu Á ở một bên lửa cháy đổ thêm dầu, để Từ Gia Huy nộ khí thiêu đốt càng thịnh vượng. Không biết qua bao lâu, Từ Gia Huy giống như là tựa như nghĩ tới điều gì, hấn hai mắt tỏa sáng, vội vàng nói: “Tiểu Á em đổi bộ váy, anh dẫn em đi dự tiệc, không phải lấy thân phận người Tô gia, mà là bạn của anh.”

” chuyện này có được không? Có thể hay không tặng thêm phiền phức cho anh?” Nhan Tiểu Á trong miệng nói như vậy, tay đã rất thành thật mở tủ quần áo ra.

Từ Gia Huy không quan trọng bĩu môi: “Cái này có cái gì, không phải là cùng nhau chơi đùa sao? Đám Lão Cổ Đông kia chính là nghĩ quá nhiều.”

“Kia anh chờ em một chút, em lập tức thay đồ xong.”

“Được.” Nếu như Từ Gia Huy cẩn thận một chút, liền sẽ phát hiện Nhan Tiểu Á đã sớm trang điểm tỉ mỉ, lễ phục mới cũng đã sớm chuẩn bị tốt, cho dù hấn không xuất hiện, ở phút cuối bữa tiệc, cô cũng sẽ lấy cớ đói bụng tìm đồ ăn xuống lầu. Vậy là tính không hề làm gì, ác tâm một phen Tô Nhược cũng tốt.

Hiện tại có người dẫn đường, Nhan Tiểu Á cầu còn không được. Bộ lễ phục là Nhan Tiểu Á tự mình bỏ ra hai ba mươi ngàn mua, váy trắng, ngắn giản lược cao eo, cắt may gọn gàng, không phải xa hoa lãng phí, ở bên trong cửa hàng kiểu dáng trông rất phổ thông, kể cả như vậy, lúc dùng tiền cô cũng đau lòng không thôi.

Tô gia cho cô tám thẻ, mỗi tháng không sai biệt lắm có thể có năm sáu ngàn tiền tiêu vặt. Kia cũng là cô từng chút để dành được a! Từ Gia Huy bình thường nhìn các loại lễ phục quen thuộc, quen thuộc từng cái nhãn hiệu các loại kiểu dáng, cơ hồ đại khái ngắm một chút, liền rõ ràng quần áo Nhan Tiểu Á trị giá bao nhiêu tiền.

Trong trường hợp, rất nhiều người đều nhìn quần áo ước định giá trị bản thân.

“Váy này là dì Tô chuẩn bị sao? Đi dự tiệc. . .” Từ Gia Huy sờ mũi một cái, “Được rồi, chấp nhận, mặc đi.”

Nhan Tiểu Á ủy khuất nhìn hắn: “Quần áo là tự em mua, Tô Nhược trở về, dì sao còn để ý đến em đây?” Nói đến đây, cô cười khổ một tiếng, ánh mắt bi thương, “Anh không phải cũng vậy sao? Tô Nhược tốt bao nhiêu a! Có mọi người yêu, em lại. . . Cái gì cũng không có. Em rõ ràng cố gắng như vậy, nghĩ phải trở nên tốt hơn, có thể xứng với người mình thích, nhưng mà. . .” Nói đến phần sau, từng giọt nước mắt dọc theo khuôn mặt rơi xuống.

Từ Gia Huy bỗng nhiên khẽ giật mình, trong lòng vi diệu thích điều này, nổi lên mặt nước. Do dự một chút, hắn đưa tay ôm lấy Nhan Tiểu Á, mở lời an ủi nói: “Được rồi, em đừng khóc, sau này anh sẽ chăm sóc em.”

“Thật sao?”

“Ân.”

“Chúng ta vẫn tiếp tục yêu đương sao?”

“Có thể a!” Từ Gia Huy nói có điểm tâm hư, dù sao. . . Chỉ là yêu đương mà thôi, cũng không phải kết hôn, không cần nói với cha mẹ đi? Nhan Tiểu Á nín khóc mỉm cười: “Em thích anh, Gia Huy.”

“Anh biết.” Từ Gia Huy có chút tránh đầu bên cạnh ra, “Được rồi, em mau đem mặt tẩy trang một chút, chúng ta xuống lầu.”

“Chờ em ba phút, rất nhanh.” Nhan Tiểu Á đi nhanh đến toilet, dùng ngoáy tai thận trọng đem nước mắt lau đi, lại trang điểm thêm, lúc này mới cười đi ra: “Em xong rồi, Gia Huy chúng ta đi xuống đi.”

“Ân.” Lúc này bữa tiệc chính náo nhiệt, một đám người tụ tập một

chỗ, cười cười nói nói, dù cho có người thấy được Từ Gia Huy cùng Nhan Tiểu Á cùng nhau đi xuống từ cầu thang cũng rất nhanh dời đi ánh mắt.

Nhan Tiểu Á lại nhịn không được khẩn trương, trước đó mẹ Tô mang theo cô đi gặp mặt các nhà giàu tụ tập một chút, nhưng đó cũng chỉ là tiệc nhỏ, cô cũng không có cảm giác gì.

Không giống bây giờ, Nhan Tiểu Á không biết những quyền quý kia rất cao, lại nhận biết mấy đại minh tinh trong đám người hỗn tạp. Những cái này dưới cái nhìn của cô, đã là người có tiền rất lợi hại, ở đây nụ cười lại khiêm tốn, không có tự cao tự đại, thậm chí là. . . Có một chút ý tứ cung kính. Đối với quyền thế Tô gia, cô đột nhiên. . . Có trải nghiệm mới. “Tiểu Á em phát ngốc cái gì a? Đi thôi, anh mang em đi tìm anh Tô Kiều a!” Từ Gia Huy ý khí phong phát (?) nói.

“A? Tốt.” Nhan Tiểu Á hít sâu một hơi, cất bước đuổi kịp.

-----oOo-----

Chương 38: Hào môn kiều nữ (17)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit : Quỳnh Thiên

Lúc Từ Gia Huy cùng Nhan Tiểu Á xuống lầu, Tô Nhược đang cùng Tô Kiều thảo luận chuyện liên quan tới sự phát triển tương lai, Sở Cẩm ngồi ở đối diện, mắt phượng nhắm lại, môi mỏng nhếch, thỉnh thoảng phát biểu vài câu ý kiến của mình, cũng không khiến người phiên chán.

Thời gian nhạt nhẽo mà nhàn nhã, bầu trời màu xanh thắm thần bí xinh đẹp, Tinh Quang hợp thành Ngân Hà, vườn hoa dưới ánh trăng, tĩnh mịch yên bình. Đến mức hai người kia xuất hiện, Tô Nhược ngốc lảng một hồi lâu, bầu không khí mới vừa rồi cũng biến mất. Thật sự là... Khiến người ta quá chán ghét.

“Chúng ta đều ở đây, tổ bốn người thiếu đi một, như vậy sao được?” Từ Gia Huy giữ bả vai yếu đuối của Nhan Tiểu Á, cười hì hì lại gần, “Cho nên tôi liền mang Tiểu Á cùng mang xuống đây, phiên nhường chỗ cho.” Hắn cứ nhiên từ trên cao nhìn xuống Tô Nhược, bên trong ánh mắt để lộ ra mấy phần đắc ý.

Tựa như đứa trẻ ngây thơ, bị đồng bọn cự tuyệt, liền không kịp chờ đợi tìm một người bạn mới đi khoe khoang, nói cho đối phương biết mình kỳ thật rất lợi hại, mắt đi về sau hãy đợi hồi hận đi.

Nhan Tiểu Á đi theo ngoan ngoãn gật đầu: ” Anh Tô Kiều khỏe, Nhược Nhược sinh nhật vui vẻ.”

Tô Nhược nhìn qua nguyên tác, rồi đồng thời tiếp nhận ký ức đời trước nguyên chủ, đối với Từ Gia Huy tính cách vô cùng quen thuộc,

đời trước nguyên chủ sau khi chết, hấn bị thương thút thít vài tiếng, sau đó trong nửa tháng, bóng ma cấp tốc đi ra, yêu nữ chính.

Bây giờ thấy hấn cùng Nhan Tiểu Á quây hòa vào nhau, cũng không cảm thấy bất ngờ. Giữ chặt mặt mũi tràn đầy nộ khí, giống như một giây sau liền muốn nhảy ra chỉ vào hai người Tô Kiều mắng.

Cô ngẩng đầu, hướng Sở Cẩn ra hiệu: “chỗ đó rộng hơn.” Sở Cẩn nghe vậy, khẽ cười một tiếng, môi mỏng hé mở: “Thật quá phận.”

Tô Nhược tư thế ngồi đoan chính, hai chân có chút khép lại, dưới váy dài màu trắng, lộ ra mắt cá chân tinh xảo, tóc dài đen nhánh nhu thuận hoạt bát, có lẽ là bởi vì ở trong phòng lâu dài, làn da khác nào đồ sứ thượng hạng, đặc biệt trắng nõn.

Đám người trong bữa tiệc, hoặc sáng hoặc tối hướng bên này nhìn sang. Tô Nhược đối mặt dạng này, Sở Cẩn căn bản là không có biện pháp tức giận. Thân thể dịch sang bên trái, chừa lại một chỗ đủ để hai người ngồi xuống. Hấn một tay chống cằm, ánh mắt vừa đi vừa về nhìn Từ Gia Huy cùng Nhan Tiểu Á dò xét: “Hai người các người, đã hòa hợp đi, chúc mừng.” Ngó ngẩn phôi ngẩn, hoàn mỹ.

“Cảm ơn.” Nhan Tiểu Á hơi có vẻ ngượng ngừng cười cười. Từ Gia Huy không có phản ứng, cũng không cự tuyệt, hiển nhiên là chấp nhận đáp án Nhan Tiểu Á. Hấn trực câu nhìn chằm chằm Tô Nhược, nghĩ dựa vào nét mặt của cô, nhìn thấy thứ gì.

“Chúc mừng a!” Tô Nhược hững hờ vung tóc dài lên, “Chúc các người trăm năm hòa hảo.” Từ Gia Huy Ăn trong chén nhìn trong nôi, Nhan Tiểu Á cùng bởi vì gia thế tự ti, lại đương nhiên tiếp nhận chỗ tốt của người khác, nhưng không có ý định báo đáp người khác.

Hai vị này, chờ về sau không có Tô gia ủng hộ, có thể đi đến mức nào đâu? Cô thật sự... Mười phần mong đợi. Tô Kiều nhìn có chút hả hê nói: “Từ Gia Huy cậu mang Nhan Tiểu Á xuống, bị cô chú thấy được, coi chừng bọn họ gậy bông đánh uyên ương, để cậu ra nước

ngoài học.”

“Không... Không thể nào?” Nhan Tiểu Á khẩn trương hỏi lại.

Từ Gia Huy muốn phản bác, nhưng nghĩ đến tính cách cha mẹ, hẳn lại không xác định. Ngô! Chỉ là... Yêu đương, cũng không phải kết hôn, cha mẹ hẳn là sẽ không quản những chuyện nhỏ nhặt này a? Hắn nắm chặt tay Nhan Tiểu Á, an ủi: “Không có việc gì, yên tâm.”

Về phần đến cùng thực sự có việc gì, vậy thì người gặp người. Nhan Tiểu Á đạt được Thừa Nặc (?), tâm tình kích động, cô nắm chặt tay của người đàn ông, thân thể giống như không xương tủy gần, ở trước mặt Tô Nhược, như tuyên bố chủ quyền mà nói: “Tôi và Gia Huy hơn hai năm tình cảm, chia tay cũng là bởi vì xảy ra chút ngoài ý muốn, lần này làm hòa về sau, chúng tôi nhất định sẽ càng thân quý lẫn nhau.”

Tô Nhược chậm rãi ứng tiếng ‘A’. Nhan Tiểu Á âm thầm ‘Sách’ một tiếng, thầm nghĩ cô ả này thật đúng là bảo trì bình thần. Coi như không thích, nhưng một mực theo bên người, Từ Gia Huy từ bỏ cô ta, lựa chọn một người khác, cũng tuyệt đối không dễ chịu đi. Tự nhận là sờ chuẩn tâm tư của Tô Nhược, Nhan Tiểu Á tiếp tục nói: “Cho nên về sau, Nhược Nhược cậu không thể thường xuyên ở cùng với Gia Huy nha!”

Tô Nhược: “...” Ý tứ này hình như nói cô mỗi ngày ở cạnh Từ Gia Huy không bằng.

“Àn?” Sở Cận đem ly Champagne trong tay để lên bàn, cười như không cười nói: “Kỳ thật lời này trước đó đã muốn nói, đã có bạn gái, làm phiền cậu về sau cũng đừng đến Nhược Nhược trước mặt lắc lư, không biết, còn tưởng rằng cậu muốn bắt cá hai tay đâu?”

“Cậu đừng vu oan người khác, tôi là thật lòng.”

“Cậu mới vừa cùng Nhan Tiểu Á chia tay, liền lập tức tỏ tình Nhược Nhược, bị cự tuyệt, không tới ba mươi phút đã cùng bạn gái trước

làm hòa.” Thanh âm của hắn càng ngày càng nhẹ, lại ép Từ Gia Huy tới không thở nổi, ” Chân tình của cậu, quả thực có chút giá rẻ.”

“Y?Thật quá đáng.” giọng nói của cô gái xinh xắn sau lưng vang lên.

Đám người theo bản năng hướng nói phát ra tiếng nhìn lại, chỉ thấy cô gái mặt trong như em bé mặc váy màu hồng, cùng chị em tay kéo tay, chính là cô bé trước kia cố ý muốn cùng Sở Cần thông gia.

Cô thoải mái mở miệng: “Chào mọi người a!”

“Chào.”

“Tôi hình như đã quấy rầy, thật xin lỗi.”

Tô Nhược nói: “Không sao, muốn ngồi sao?”

“Không cần, tôi chỉ là đi ngang qua.” Cô gái nhún vai, cô tới là vì bắt chuyện Sở Cần, nhìn hai người có thể hay không phát triển một chút, có thể ánh mắt của đối phương vẫn luôn rơi ở trên thân Tô Nhược, cô đương nhiên sẽ không tự làm mất mặt.

Cô chị gái bên cạnh lén lút hướng phía sau liếc một cái: “Bọn họ nói tên lằng nhằng kia là con một Từ gia đi.”

“Ngô! Chính là hắn.”

“Trước đó cha chị còn có ý để cho chị cùng hắn thông gia, không được, chị phải đi cự tuyệt.” Cô gái vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra, đăng nhập nhóm riêng tư của hội chị em, nhàn nhã rảnh rỗi vừa mới gặp được, nói đến một nửa, cô đột nhiên kịp phản ứng, “Cho nên bạn gái hiện tại của Từ Gia Huy là ai a? Chị hình như chưa thấy qua cô ta?”

“Em biết, là họ hàng xa ở nhờ nhà họ Tô đi, em lúc trước theo mẹ tụ tập mấy người bạn của bà, đã gặp qua cô ta.”

“Y? Cô ta là người thế nào?”

Cô gái váy màu hồng sờ mặt, do dự một chút lại nói: “Dáng dấp miễn cưỡng được, khí chất không được, gặp người thì luống cuống, nhưng có một chút... Kiêu ngạo quá đi.”

Cô nhăn cái mũi, “Cô ấy biết em học trong Thập Tam, thế nhưng dáng vẻ rất khinh thường nữa ha ha ha!” Thập Tam là trường học tư nhân nổi danh, đại đa số thi không đậu Nhất Trung, gia cảnh lại không tệ, liền biết xài tiền đi vào.

Bởi vì là trường học tư nhân, học phí đắt đỏ, nhưng đồng phục xinh đẹp, hoàn cảnh tốt, nhà ăn hương vị cũng rất tuyệt. Tỷ lệ lên lớp mặc dù so Nhất Trung thấp một chút, nhưng dễ chịu a! Lấy gia cảnh của cô, nghĩ lên năm đầu trung học còn không phải rất đơn giản, chỉ là nghĩ đến đồng phục kia, cô quả quyết lựa chọn người sau. (?)

“Ách... Bây giờ còn có loại lấy thành tích học tập nhìn người sao?”

Cô bạn thân có chút im lặng. “Có một phần nhỏ, có thể coi như vậy đi.”

Dừng lại một lát, cô tiếp tục nói: “Đại khái là... Trừ thành tích học tập bên ngoài, thì không còn đem ra được thứ gì, cho nên điên cuồng từ hướng việc này lấy lại danh dự đi.”

Bạn thân: “...” Cái này đối với bọn họ mà nói, thành tích học tập tốt, kia là dẹt hoa trên gấm, cũng không phải là tất yếu.

Một vòng có thể rất lớn, cũng có thể rất nhỏ. Tùy tiện nhả rãnh vài câu, tuyệt đại bộ phận mọi người đều biết, nhất là Từ Gia Huy thế nhưng là quang minh chính đại mang theo Nhan Tiểu Á xuống dự tiệc, hai người lại thân mật như vậy, hết lần này tới lần khác, lúc trước hẳn mới cùng Tô Nhược tỏ tình qua... Cái này rất lúng túng.

“Người Từ gia, đều là trở mặt không quen biết như thế này sao? Đáng sợ!”

“Lốp xe dự phòng bạn gái.”

“Cô gái kia tựa như là ở nhà họ Tô gọi cái gì nhan... Nhìn tình huống này, hai người sớm đã ở cùng nhau đi, vì cái gì Từ Gia Huy còn có thể mặt dày mày dạn tỏ tình a ngoa tào! Da mặt của em nếu có một nửa dày của hấn, hiện tại hấn sẽ không là đứa độc thân đâu.”

“Phốc.” bên trong bữa tiệc mọi người và người thân hảo hữu bên cạnh bàn luận xôn xao. Một bên khác Từ Gia Huy cảm giác càng khó chịu hơn, giống như là một mực đắp lên trên người tấm màn che, đột ngột bị người cho xé xuống, lộ ra hiện thực bản thể phía dưới.

Hấn luôn luôn cảm giác hành vi của mình không có vấn đề, quen thuộc loại tình huống này, hiện tại cũng không thấy có gì sai.

“Tình cảm con người ai có thể đoán trước, thích thì là thích a!” Từ Gia Huy lý trực khí tráng nói.

Sở Cẩn: “Cho nên cậu đã thích Nhược Nhược, lại ưa thích Nhan Tiểu Á?”

“Nhược Nhược từ nhỏ cùng tôi lớn lên, Tiểu Á cùng tôi làm bạn hai ta năm thời gian, qua những kinh nghiệm thời gian này, bất kể như thế nào, tình cảm sẽ không thay đổi.”

Từ Gia Huy trù trù một chút (?), lựa chọn hơi uyển chuyển thuyết pháp, “Bất quá cậu yên tâm, tôi hiện tại chỉ thích Tiểu Á, người khác đã cự tuyệt tôi, tôi cần gì phải đi quán lấy cô ấy? Hừ.”

Sở Cẩn: “...” Cái này thao tác quá tao, hấn có chút tiếp nhận không nổi.

Tô Nhược nghĩ, vậy đại khái chính là tiểu thuyết tình cảm ngược luyến tình thâm của nam chính và nữ chính đi? Vừa ngốc lại khờ,

mới có thể bị ngược vẫn đứng dậy a! Người thông minh đều biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, rõ ràng tránh đi hiểu lầm không cần thiết như thế nào.

“Cảm tạ đai ân anh buông tay, tôi sẽ nhớ một đời.” Tô Nhược kéo ra khoe miệng, cố gắng duy trì lấy mặt nạ bình thản, không để cho mình lộ ra ánh mắt ‘Yêu mến thiếu năng’.

Nhưng cái này ở trong mắt Nhan Tiểu Á, đó chính là không nở bở Từ Gia Huy a! Trong nội tâm cô xẹt qua một vòng trả thù giống như kịếm cảm, thân thể hướng Từ Gia Huy dựa vào càng gần.

Cách đó không xa mẹ Từ nhìn chăm chăm chỗ này tức giận gần chết, trong lòng thảm máng hồ ly tinh, tuổi còn nhỏ đã biết thông đồng với con của bà, chia tay, nhất định phải chia tay.

Mà cha Tô mẹ Tô sắc mặt cũng khó coi, bọn họ không cho Nhan Tiểu Á tham gia, chính là vì cho Nhược Nhược một bữa tiệc sinh nhật hoàn mỹ, nhưng qua loạt hành động đáng bị chửi của Từ Gia Huy, đừng nói hoàn mỹ, không bị hai người làm cho tức chết cũng đã không tệ rồi.

Từ Gia Huy cũng là có độc, thích Nhan Tiểu Á cũng đừng hướng Tô Nhược thổ lộ a! Bị cự tuyệt sau liền mang cô nàng khác tới show ân ái, phần tâm ý này... Thật sự là bị giáng chức thấp không đáng một đồng.

“Lúc trước để em đừng mang nó vào nhà, em nói tình huống này làm sao bây giờ?”

Cha Tô khuôn mặt trang nghiêm, ăn nói có ý tứ nói.

Mẹ Tô sần mi khổ kiếm: “Em làm sao biết lại biến thành thế này?”

Thiên: hình như edit tệ quá nên chẳng thấy cmt nào cả, buồn ghê

-----oOo-----

Chương 39: Hào môn kiều nữ (18)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Thời gian đặc biệt đưa cho mọi người mị lực. Dù cho trong lòng có vô số nghi vấn, vừa vặn làm bốn người trưởng bối đều bất động thanh sắc, lời nói vừa vặn, ưu nhã mỉm cười, trang phục xa hoa lãng phí.

Biết rõ người bên cạnh đang thì thầm nói chuyện Từ Gia Huy và Nhan Tiểu Á, nhưng bộ dáng cũng có thể giả ra không biết chút nào.

Loại không khí cổ quái trong bữa tiệc, cứ vậy đến hồi cuối. Đem khách đưa tiễn, phòng khách vốn náo nhiệt, lập tức cũng chỉ còn lại bốn người Tô gia và Nhan Tiểu Á.

Một buổi tối xã giao, lại thêm lại trở thành trung tâm bát quái của đám người, cho dù cha Tô mẹ Tô đã lâu dài quen thuộc loại áp lực cường độ cao, cũng cảm thấy mỗi mệt, hai người ngồi trên ghế salon, uống canh giải rượu phòng bếp nấu, nhìn về phía Nhan Tiểu Á muốn nói lại thôi.

“Dì dưỡng mọi người vất vả rồi.”

Tựa hồ đã nhận ra cái gì, Nhan Tiểu Á lớn tiếng dọa người, “con lúc đầu ở trong phòng nghỉ ngơi, là Từ gia huy đột nhiên xuất hiện, muốn con xuống lầu, con không khuyển được anh ấy, nhất thời liền đáp ứng. Gây thêm phiền toái cho mọi người, thật sự là con không cố ý.”

Mẹ Tô trầm mặc một chút, chần chờ nói: “Con mới vừa cùng nó...”

“Chúng con mặc dù yêu đương, có thể dì yên tâm, con biết mình cái gì nên làm, cái gì không nên làm.” Nhan Tiểu Á cuống quýt giải thích nói.

Tô Kiều nhấp một ngụm trà, hừ lạnh nói: “Trước mặt mọi người, hai người ôm ôm ấp ấp, cô biết có bao nhiêu ánh mắt đều nhìn qua đây sao? Các người nếu là đính hôn thì thôi vậy, hết lần này tới lần khác...”

Một lần nói chuyện này, Tô Kiều liền muốn mạnh bạo mà nói tục.

Mặc dù Từ Gia Huy nhận trào phúng nhiều nhất, nhưng người khác nói chuyện trong hành động của hắn, tránh không được hắn vừa mới tỏ tình Tô Nhược, trong đó không thiếu có phần tử cực đoan, trào phúng đại tiểu thư Tô gia là phé vật, đàn ông đều nhìn không tốt, bị chị em ở nhà đoạt đàn ông.

“Anh Tô Kiều người thật bảo thủ mục nát, đã là niên đại gì a! nam nữ yêu đương ôm một chút mà thôi, cũng không phải chuyện mất mặt gì.” Nhan Tiểu Á lẩm bẩm, lộ ra không phục lắm.

Cô không ở tuổi này, lý giải không được nguyên nhân Tô Kiều tức giận. Cha Tô mẹ Tô cũng phát hiện sự thật này, hai người có chút đau đầu, mặc kệ như thế nào, Nhan Tiểu Á vẫn là học sinh cấp 3, thi đại học là chuyện liên quan đến cả đời, lúc này đem người đuổi ra khỏi biệt thự Tô gia, cũng có chút không thỏa đáng.

“Tiểu Á, cô yêu đương, có nói cho cô chú sao?” Tô Nhược vuốt vòng cổ thủy tinh trên cổ tay, cười như không cười hỏi.

“A?” Nhan Tiểu Á đầu tiên là bị xưng hô của Tô Nhược làm cho ngẩn người, qua một hồi lâu, mới phản ứng được, thấp giọng nói: “Bọn họ công việc bận rộn, tôi không muốn vì chút chuyện nhỏ này mà phiền đến bọn họ.”

Lời tuy như thế, trên mặt của cô lại xẹt qua một vòng chột dạ.

Thời điểm vừa mới bắt đầu đến Tô gia, Nhan Tiểu Á thường xuyên nghĩ về nhà, cũng chịu khó điện thoại cho cha mẹ, nhưng thời gian lâu dài, những suy nghĩ, nỗi buồn ly biệt kia, đều chậm rãi ít đi cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Lần trước gọi điện thoại là lúc nào đâu? Một tuần lễ trước? Vẫn là một tháng trước? Đã hoàn toàn không nhớ rõ.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta nên nghỉ ngơi.”

Tô Nhược bình tĩnh nhìn Nhan Tiểu Á nửa ngày, đột nhiên đứng người lên, đuổi lưng một cái, đồng hồ phòng khách khoan thai lắc lư chạy đến mười hai giờ, cô nhìn mẹ Tô còn do dự không quyết nói: “Tốt, mẹ cũng nhanh đi ngủ, bảo dưỡng nhan sắc mỹ đi, thức đêm hại cơ thể.”

“Được.” Mẹ Tô ôn nhu đáp, đau lòng vỗ bả vai còn non nớt của con gái. Hết thấy đều không nói. Nhan Tiểu Á tựa như trốn qua một kiếp, đem khẩu khí trong lồng ngực cho phun ra, không kịp chờ lên lầu, giày cao gót đạp lên bậc thang, phát ra âm thanh có tiết tấu cộc cộc cộc.

Tô Kiêu đưa mắt nhìn bóng lưng của Nhan Tiểu Á, cho đến khi bóng người hoàn toàn biến mất, mới thần sắc phức tạp nói: “Nhược Nhược, em tại sao phải giúp cô ta?”

“Không phải giúp cô ta, em là đang giúp người trong nhà a!”

Tô Kiêu nghe vậy, vẫn còn có chút không vui.

Tô Nhược thấy thế, chỉ có thể mềm giọng giải thích nói: “Lần này vì sinh nhật của em, cha mẹ đều bỏ ra tâm huyết rất lớn, kết quả bị Nhan Tiểu Á cùng Từ Gia Huy đập nát, em biết bọn họ đều rất khó chịu, hiện tại thậm chí là vì em, muốn đem Nhan Tiểu Á đuổi ra ngoài, miễn cho em không thoải mái.”

Nhưng em cũng muốn vì cha mẹ gánh vác một chút a! Làm như vậy, bọn họ sẽ rất khó làm người, lật lọng, vậy chẳng thà ngay từ đầu không đáp ứng còn tốt.”

Chuyện đã làm hai phần ba, sau cùng thất bại, bọn họ sẽ không thông cảm những vất vả cùng khó xử trước đó, chỉ cảm thấy họ không giữ chữ tín.

“Mặc kệ nó? Cùng lắm thì không liên hệ nữa chứ sao.” Tô Kiêu lẩm bẩm nói.

Tô Nhược bắt đắc dĩ thờ dài một hơi: “Anh hai, em biết anh vì tốt cho em, thế nhưng em không hề để tâm những việc này, thật sự! Coi như trong nhà không chạm mặt, trong trường học chúng ta cũng sẽ gặp phải, vậy không cần để ý một chút chuyện nhỏ này đi.”

“Có thể...” Tô Kiêu biết mình để tâm vào chuyện vụn vặt, chậm một hồi lâu, mới miễn cưỡng nói: “Tốt, anh đều hiểu, Nhược Nhược em yên tâm, anh biết mình nên làm những gì.”

“Anh hai, anh thật tốt.” Tô Nhược nhẹ giọng dỗ dành hẳn.

Tô Kiêu sờ sờ tóc, trong lòng sinh ra một cỗ cảm giác bất lực, là cảm giác gì... Nhược Nhược thân là em gái, so với hẳn còn thành thực biết nhiều chuyện hơn, mình ngược lại là người được an ủi. Tâm tình phức tạp.

Bữa tiệc tổ chức vào thứ bảy, ngày kế tiếp chính là cuối tuần. Tô Nhược khỏe mạnh ngủ lấy lại sức, thẳng đến hơn chín giờ mới rời giường.

Một hồi lâu, phát hiện trong nhà trừ Nhan Tiểu Á, tất cả mọi người đều ở đây, cô thuận miệng lên tiếng chào, ngồi ở trong phòng ăn, để phòng bếp một lần nữa làm một phần bữa sáng, lúc này mới rảnh mở miệng. “Tiểu Á đâu? Còn chưa rời giường?”

Mẹ Tô do dự một chút, mở miệng nói: ” Nó sáng sớm đã dậy, hình

như là hẹn với... Từ Gia Huy đi.”

“Ồ.” Tô Nhược nhẹ gạt đầu, bưng sữa bò lên, thắm giọng một cái, nhắc nhở nói: “Mẹ, chuyện Tiểu Á có bạn trai, chúng ta có phải là nên cùng cô chú bên kia nói một chút, dù sao cũng là chuyện lớn.”

Cô cũng không muốn ngày sau Nhan Tiểu Á cùng Từ Gia Huy xảy ra chuyện gì, cuối cùng bị người nhà họ Nhan trách cứ họ không chiếu cố tốt con mình, không dụng tâm.

Trước vẫn nên dự phòng, mới là tốt nhất. Đời sống tình cảm của Nhan Tiểu Á, nê để chính bọn họ đi quan tâm.

“Tiểu Á có xin nhờ mẹ...”

“Mẹ.”

Tô Nhược nhấn mạnh, “Tiểu Á là cô gái vừa mới trưởng thành, loại chuyện này quan hệ đến chuyện tương lai, vẫn nên nói cho người giám hộ của cô ấy biết đi, mẹ đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút, nếu lúc con ở nước ngoài, có bạn trai giống như Từ Gia Huy...”

Mẹ Tô khước miệng giật một cái, lập tức đáp ứng nói: “Mẹ lập tức gọi điện thoại.”

Tô Nhược thỏa mãn mỉm cười, xem ra hành vi Từ Gia Huy đêm qua không đáng tin cậy, lưu lại cho mẹ Tô ấn tượng thật sâu a! Đến mức hiện tại nghe tiếng liền biến sắc. Tô Nhược không biết bọn họ hàn huyên cái gì, cho đến bữa sáng cô đều đã ăn xong.

Mới nhìn mẹ Tô mang mệt mỏi trên mặt thật sâu, ngồi trở về ghế salon, một bên cha Tô quan tâm đưa ly nước trà.

Trầm mặc hồi lâu, bà chậm rãi mở miệng: “Là lỗi của em, nếu như lúc trước em... Không đáp ứng thì tốt rồi.”

Hoàn cảnh ký túc xá cao trung không thể so với đại học, một cái phòng ở nhỏ nhỏ, không có phòng vệ sinh riêng cùng phòng tắm, định thời gian tắt đèn, nhiều người nhiều miệng, vào ở tương đương vất vả.

Đến mức bạn tốt mẹ Tô gọi điện thoại tới hỏi, có thể hay không tá túc một đoạn thời gian liền không chút do dự đáp ứng.

Bất quá là cung cấp chỗ ở và tiền tài mà thôi, đây là thứ Tô gia bọn họ không thiếu nhất. Ai biết phía sau đột nhiên lại phát sinh nhiều chuyện như vậy.

Nghĩ đến bạn tốt nước nở nói, van cầu bà chiếu cố con gái mình thật tốt, nhất định phải để cô học tập cho giỏi, đừng đi lên bằng đường vòng.

Nếu như... Nhan Tiểu Á bị Từ Gia Huy làm cho sai lệch...Bà chẳng phải thành tội nhân.

“Tốt tốt, rồi sẽ qua.” Cha Tô vỗ bả vai vợ, mở lời an ủi nói.

Tô Nhược trên miệng nhấp trà Ô Long, mang theo chút ngọt đắng chát, ngón tay tinh tế vuốt ve chén sứ, cô chậm rãi mở miệng: “Cha, mẹ, hai người có nghĩ tới không, nên mời cha mẹ Tiểu Á theo, loại chuyện này chúng ta dù sao cũng là người ngoài, nói nhiều ngược lại cho rằng chúng ta có tâm muốn bồng đánh uyên ương.”

“Kia...Vậy mẹ gọi điện thoại hỏi một chút.”

“Ân.” Không biết là bọn họ không đem nguyên nhân chuyện Nhan Tiểu Á yêu đương cho xuyên phá (đại loại là nói ra chém ra ấy), thời gian vẫn chưa tới cơm trưa, Tô Nhược trong phòng khách nhìn tập tranh, Nhan Tiểu Á liền nổi giận ùng ùng chạy vào, đến bên cạnh Tô Nhược, không lọt vào mắt những người khác.

Phấn nộ bóp méo khuôn mặt của Tô Nhược: “Là cô nói có phải không?”

“Cái gì?”

“Cha mẹ tôi bên kia, có phải hay không là cô mách.” Từng hạt lớn nước mắt Nhan Tiểu Á rơi xuống, cô khóc cực kì thâm, “Tôi chỉ là yêu đương với Từ Gia Huy mà thôi, cô cần phải hao tâm phí sức chia rẽ chúng tôi như thế sao?”

Tô Nhược: “... Cô nào bỏ nhiều lắm.”

“Bằng không thì cô vì cái gì sớm không nói muộn không nói, hết lần này tới lần khác đợi đến Gia Huy triệt để từ bỏ cô, tới bên cạnh tôi, liền đem chuyện này nói ra ngoài, để cha mẹ đến chia rẽ chúng tôi, cô đánh một tay tính toán thật hay.”

“Trước đó chuyện các người yêu đương, chỉ là tôi biết mà thôi, hiện tại mọi người đều biết, nói cho cha mẹ cô cũng là nên.”

“Đừng lấy cớ, cô rõ ràng là ghen ghét!”

Tô Nhược hai đầu gối khép lại, tư thế ngồi ưu nhã, cô buông tập tranh trong tay ra, ngẩng đầu lên, rõ ràng là tư thế ngược nhìn, nhưng khí thế so với Nhan Tiểu Á đứng đó còn mạnh hơn, cô nói: “Đêm qua, cô để Từ Gia Huy vào phòng của cô a?”

“Phải thì như thế nào?”

“Đối với học sinh cấp ba chúng ta mà nói, hành vi của cô đã vượt quá giới hạn.” Vạn nhất hai người tìm chế không được lẫn giường, một phát liền trúng, vậy Tô gia bọn họ đoán chừng phải bị người nhà họ Nhan hận chết rồi. Cho nên... Nhan Tiểu Á yêu sớm nguy hại, liền để người nhà họ Nhan đi lo lắng.

“Đừng tìm lý do! cô chính là ghen ghét.” Nhan Tiểu Á một mực chắc chắn sự thật này, nhìn về phía ánh mắt cha Tô mẹ Tô, cũng mang theo chán ghét, “Các người đều là đồng lõa, tôi và Gia Huy, tuyệt đối sẽ không tách ra, chuyện chia tay, các người nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Dứt lời, mặc kệ biểu tình ngốc trẻ của cha mẹ Tô, Nhan Tiểu Á khóc sướt mướt chạy ra ngoài.

Tô Nhược: "...” Trở về một chuyến chỉ vì thị uy? Đối với học sinh vẫn là mười bảy mười tám tuổi mà nói, hành vi của bọn họ đại khái cùng loại với... Phản bội đi! tâm tình Nhan Tiểu Á, Tô Nhược mơ hồ có thể hiểu được một phần.

Có thể vì hành vi Tô gia, nhưng cũng không có gì sai lầm. Cha mẹ Từ gia sẽ không tiếp nhận người con dâu như Nhan Tiểu Á này, Từ Gia Huy cũng không phải yêu cô ta yêu đến nổi điên, có thể lấy dũng khí cùng cha mẹ chống lại. Đây là một trận chú định sẽ yêu đương thất bại.

Bọn họ làm người ngoài, nói nhiều sai nhiều, chỉ có thể để người nhà họ Nhan tự mình ra mặt, về sau đồng ý hay phản đối, đều tùy bọn họ, dù sao Tô gia nên làm đều làm.

Nhan Tiểu Á chạy ra ngoài, mẹ Tô bị cô làm cho kém chút tâm cơ tắc nghẽn, khuôn mặt xanh xám, nhưng vẫn là không thể không nhịn lấy nộ khí, gọi điện thoại cho tài xế, để hắn đi cùng chiếu cố, miễn đến xảy ra ngoài ý muốn. Nghĩ nghĩ về sau, lại cho Từ Gia Huy chút tin tức, phiền hắn coi trọng Nhan Tiểu Á.

Kết quả lại nhận được một trận phàn nàn, nói gần nói xa đều cho rằng bà xen vào việc của người khác, không nên đem chuyện yêu đương nói cho nhan cha Nhan Tiểu Á, làm bọn hắn còn phải bị trường bồi áp lực.

Mẹ Tô cắn răng: “Con bé nếu không ở nhà mẹ, mẹ sao phải xen vào việc của người khác!”

Tô Kiều cười một tiếng trên nỗi đau của người khác, đạt được ánh nhìn hằm hằm của mẹ Tô, hắn không hề sợ hãi nói: “Lúc trước mẹ còn nghĩ muốn đem Nhan Tiểu Á nhận làm con gái, chắc chắc chắc! Cảm tạ mắt mẹ tuệ nhãn biết châu, không để việc này thành công,

bằng không thì...”

“...” Sợ não đau.

“Anh hai, anh đừng vượt mông ngựa.” Tô Nhược âm thầm bấm hần một cái. Tô Kiều cười tủm tỉm, nhìn thấy cha mẹ nín nhịn, hiển nhiên là rất vui vẻ.

Nhan Tiểu Á một màn bỏ đi này, thẳng đến hơn tám giờ tối mới trở về, không để ý người Tô gia ở phòng khách, lúc cô lên cầu thang, giẫm thùng thùng kêu vang, dùng sức đóng cửa, đập cho ‘Phanh’ một tiếng, hiển nhiên là đang phát tiết nộ khí.

Cha Tô: “...”

Tô Kiều: “... . . .”

Tô mẹ: “...”

Tô Nhược chậm rãi nhấp một ngụm trà: “Con cảm thấy hình như là... Chúng ta đã làm sai, thiếu nợ cô ấy.”

“Không thể trêu vào không thể trêu vào, anh rất sợ hãi a!” Tô Kiều che ngực, giả ra bộ dạng một tiểu bạch hoa, một lát sau, hần giống như là kịp phản ứng, nhìn về phía Tô Nhược nói: “Như vậy, sáng mai đi học cô ta có thể tìm em gây phiền phức hay không? Nếu không...Nhược Nhược em vẫn là xin phép nghỉ đi.”

“Không có việc gì, không cần.”

“Không được! Quá không an toàn.” Mẹ Tô phụ họa nói.

Tô Kiều thấp giọng khuyên, khoảng thời gian này Tô Nhược biểu hiện quá bình thường, về phần bọn họ đều đã quên cô có bệnh tim, không chịu được kích thích, nghĩ đến giữa trưa Nhan Tiểu Á giận mắng, hần liền sợ không thôi, may mắn không có việc gì.

Bằng không thì hấn không thể không cùng Nhan Tiểu Á liều mạng.

“Thật sự không có việc gì, con còn muốn học tập cho giỏi, không thể vì những này khó khăn, liền từ bỏ a!”

Tô Nhược nói một tràng lời hữu ích, còn lập xuống cam đoan, nói cho bọn họ mình tuyệt đối sẽ bảo vệ tốt chính mình, mới ở dưới ánh mắt lo lắng người nhà, được tiếp tục quyền lợi đi học.

Nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, trường học phải đi. Ngày kế tiếp sáng sớm, Nhan Tiểu Á tiếp tục áp suất thấp, vừa mới ăn bữa sáng, liền cầm lấy đồ vật chạy ra đến bên ngoài, cùng Từ Gia Huy ngồi chung một chiếc xe đến trường, nhìn mẹ Tô lòng khó chịu không được, điểm tâm đều không ăn vào.

Tô Nhược thì được Tô Kiêu tự mình đưa đi. Đến phòng học, cô liền cảm nhận được ánh mắt mọi người, quay đầu hướng bên này nhìn tới.

Thiên: chương này dài kinh

-----oOo-----

Chương 40: Hào môn kiều nữ (19)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Lúc trước không có việc gì, Nhan Tiểu Á đều muốn bố trí vài câu, chửi bới Tô Nhược, hiện tại tới tai gia trưởng, mặt báo tình huống, cô tự nhiên phải hảo hảo nói vài lời, tranh thủ các bạn học đồng tình, tiện thể nói xấu Tô Nhược một chút. Tốt ở thời điểm Tô Nhược nhập học, liền sáng loáng nói ra Nhan Tiểu Á chán ghét mình, đối với Nhan Tiểu Á, tất cả mọi người đều bán tín bán nghi, vào trạng thái trung lập, đem Nhan Tiểu Á tức giận gần chết.

Tô Nhược cũng không nóng nảy, chậm rãi dựa theo mình bước đi. Không biết qua bao lâu, trong lớp một người trong đó cùng Nhan Tiểu Á giao tình cũng không tệ lắm, nhin không được tới chất vấn: "Chuyện Tiểu Á nói trước đó, là thật sao? Cậu cố ý chia rẽ cậu ấy và Từ Gia Huy, đem chuyện bọn họ yêu đương nói cho cha mẹ Tiểu Á."

"Tôi cần gì phải đi chia rẽ bọn họ?" Tô Nhược mang theo trào phúng hỏi ngược một câu, ngày mùa thu ánh mặt trời tỏa sáng, rọi trên người Tô Nhược, đem cô ánh lên một tầng vàng sáng mơ hồ, làn da trắng nõn, chiếu sáng rạng rỡ.

"Vậy tại sao cậu lại nói ra?"

Tô Nhược thở dài một hơi, lộ ra rất là bất đắc dĩ: "Vậy cậu là đứng trên lập trường gì mà chỉ trích tôi?"

"Cậu không cảm thấy việc làm của mình quá mức sao?" Cô gái nổi giận đùng đùng nói: "Tiểu Á cùng Từ Gia Huy đều thích nhau, hai người yêu đương mà thôi, cậu lại muốn từ đó chen ngang. . ." Tô

Nhược môi đỏ hé mở, còn không kịp nói gì, bên cạnh Sở Cẩm đẩy mắt kính, ánh mắt lãnh đạm: “Nhan Tiểu Á ở trong nhà Nhược Nhược, Tô gia tự nhiên sẽ vì tương lai của cô ta phụ trách, nếu cô ta trăm mê yêu đương, cuối cùng thành tích hạ xuống, thi đại học thất bại, trách nhiệm này ai sẽ tới gánh?”

“A? Chỉ là ở nhờ mà thôi, chớ xen vào việc của người khác có được hay không!”

“Nếu như cô ấy không ở tại nhà tôi, ai quan tâm cô ấy yêu đương với ai.” Tô Nhược nhún nhún vai, ” cái này rất giống học sinh tự sát ở trường học, hội phụ huynh không hề có chút khúc mắc nào mà bỏ qua cho trường học sao?”

Cô gái cắn môi, không có cách nào trả lời: “Cái này. . .” Trường học của bọn họ năm ngoái có học sinh, bởi vì bị ra ngoài trường lưu manh bắt nạt, thành tích hạ xuống, cha mẹ quở trách, cuối cùng chịu không được nhảy lầu phỉ hoại bản thân mình, phụ huynh đến trường học náo loạn một hồi lâu, chuyện mới bình ổn lại. Tô Nhược lời nói mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng lại có đạo lý của cô. Nhan Tiểu Á đã lựa chọn ở nhờ, cũng không thể chỉ chiếm chỗ tốt đi.

“Ha ha ha! ! Cười chết tôi, ngu ngốc đi cãi lí với người ta, còn tự cho rằng mình là tỷ muội tình thâm nữa cơ.” Giọng nữ chói tai từ phía sau vang lên, đám người không hẹn mà cùng hướng về sau nhìn, chỉ thấy một cái hóa thành nùng trang (?), cô gái nhỏ quần áo thành thực khinh bỉ nhìn Nhan Tiểu Á, “Có bản lĩnh cậu liền tự mình đi nói a! Nhờ người khác ra mặt thay tính cái gì quân tử.”

Nhan Tiểu Á hốc mắt đỏ bừng: “Cậu đây là ý gì?”

“Đừng giả bộ, nhỏ tiện nhân, tôi mặc dù không thích Tô Nhược, nhưng tôi càng không thích cô, trước khi cô trách cứ người ta, có thể hay không trước hết đem quần áo, giày dép của mình cởi xuống, ở phòng Tô Nhược, hưởng thụ vật chất bọn họ cung cấp, còn một bên mắng đối phương xen vào việc của người khác, phi! Ác độc.”

“Cái này. . . Đây chỉ là. . . Chỉ là. . .” Nhan Tiểu Á ấp a ấp úng nửa ngày, cũng nói không nên lời.

“Ha ha! Nói không được đi.” Cô gái nhỏ bắt chéo hai chân, cười lạnh nói: “Mặt ngoài giả vô tội, sau lưng lại vụng trộm nói xấu Tô Nhược, hai mặt, bội phục bội phục.” Cô gái nhỏ sức chiến đấu quá cường đại, Nhan Tiểu Á trừ khóc sụt sùi la hét ‘Ta không có’, cái gì cũng cũng không nói được.

Trong phòng học mọi người nhìn thấy mà than thở. Trước đó là bị Nhan Tiểu Á hấp dẫn, bây giờ có thể suy nghĩ lại một chút, Tô Nhược mặc dù có chút lạnh nhạt, nhưng cho tới bây giờ không nói huyền thuyên sau lưng, mỗi ngày trừ học tập vẫn là học tập, an phận ghê gớm.

Ngay cả Từ Gia Huy cùng Sở Cần, cũng là tự bọn hắn chủ động tới, cô chưa từng biểu hiện ra bộ dáng nhiệt tình. Ngược lại Nhan Tiểu Á, ba ngày hai đầu liền muốn náo ra chút chuyện, mỗi ngày đều trưng cái mặt phàn nàn, giống như khắp thiên hạ đều thiếu nợ cô ta không bằng. Về phần Tô Nhược ghen ghét Nhan Tiểu Á? e hèm... Quả thực là lời nói vô căn cứ có được hay không! ! ! Đối phương có cái gì tốt đáng giá để ghen ghét? Không có đầu óc sao?

“Ân?” Thanh âm quen thuộc lại xa lạ, Nhan Tiểu Á quay đầu, nhìn người căn bản không nên xuất hiện ở đây, mặt mũi bình tĩnh trong chốc lát biến thành thấp thỏm, tự ti cùng bất an, tiếng nói bèn nhọn: “Các người sao lại ở đây?” Lời nói này quá trực tiếp quá chói tai, để mẹ Nhan trong nháy mắt đổi sắc mặt. Vịn ghế sô pha, môi run rẩy, qua một hồi lâu, bà mới định thần lại, mở miệng đem tính toán của mình nói: “Sáng mai con cùng mẹ dọn đi, về sau cha mẹ tự chăm sóc con.”

Nhan Tiểu Á bất khả tư nghị nói: “Công việc thì sao?”

“Mẹ và cha con sẽ giải quyết, không cần con quan tâm.” Mẹ Nhan miễn cưỡng lấy ra chút khí thế, kỳ thật thoát nhìn vẫn là mười phần hự: “Con cũng đã lớp mười hai, học tập mới là chuyện phải làm.”

Nhan Tiểu Á đứng bên cạnh thang lầu hồi lâu, mới tựa như nghĩ tới điều gì, phần nộ mở miệng: “Cha mẹ tới không phải để cho con và Gia Huy chia tay? Con và anh đều là người trưởng thành rồi, đều yêu thích nhau, đây là chuyện bình thường, mẹ đừng nghĩ tách tụi con ra.” Dứt lời, cô dùng nhìn ánh mắt như nhìn kẻ thù nhìn chằm chằm cha mẹ.

Bọn họ nhìn đau lòng không thể thở nổi, Đây là. . . Con gái mình một tay nuôi lớn a!

“Chuyện này về sau chúng ta lại từ từ thương lượng, hiện tại con đi nghỉ trước.” Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, mẹ Nhan hít sâu một hơi, đè nén nội tâm bi thương xuống. Nhan Tiểu Á không trải nghiệm được dụng tâm lương khổ của cha mẹ, cô chỉ biết mình bị cự tuyệt, phần nộ nói làm tổn thương người khác, nhìn xem biểu lộ bi thương của cha mẹ, nội tâm đã áy náy lại tràn ngập kị hãi, cuối cùng vung câu tiếp theo ‘Ghét nhất hai người’ về sau, vội vàng lên lầu. “Thật có lỗi, tôi không dạy tốt con gái, khoảng thời gian này, gây thêm cho mọi người không ít phiền toái.” Mẹ Nhan xin lỗi.

“Nơi có.” Chuyện biến thành dạng này, mẹ Nhan tâm tình cũng không ôn chuyện với bạn tốt, mấy người khô cần nói vài câu, liền riêng phần mình trở về phòng nghỉ ngơi. Trong lúc đó Nhan mẹ nghĩ muốn đi tìm con gái tâm sự, lại phát hiện cửa bị khóa lại, bà kêu mấy tiếng, cũng không ai trả lời, chỉ có thể tiếc nuối bỏ đi.

Nhan Tiểu Á lúc này đang gọi video cùng Từ Gia Huy nói chuyện phiếm. Điện thoại gác trên bàn sách, cô nằm sấp ở trên bàn, dung nhan xinh đẹp mắt to như nước trong veo, trở nên càng thêm lớn, làn da trắng nõn không có tỳ vết, giá trị nhan sắc đều tăng lên mấy cái đẳng cấp.

NHAN Tiểu Á nói: “Gia Huy, cha mẹ em đến đây, muốn em sáng mai rời khỏi Tô gia, hừ! Vừa vặn, dù sao nơi này em đã sớm không muốn ở.”

“Cô chú. . . Rất tức giận sao?”

“Vẫn tốt chứ, em bên đó thế nào?”

“Cha mẹ em còn không phải cái dạng kia, mới không muốn làm khôi lỗi, cái gì đều nghe bọn họ đây này?” Nhan Tiểu Á nghe vậy lộ ra nụ cười hạnh phúc, hơi có vẻ đến ngưỡng ngập nói: “Gia Huy, anh thật tốt, em thích anh. . . Không! Em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.” (-_-) có thể không edit đoạn cuối được không?

“Nếu hai người chúng ta có thể luôn như vậy thật tốt! Không có gia đình bồi rối.”

Nhan Tiểu Á ưu sầu nói: “Anh yên tâm, mặc kệ cha mẹ em nói thế nào, em tuyệt đối sẽ không cùng anh chia tay.”

Từ Gia Huy: “Anh cũng thế.” Hai người tố cáo tâm sự lẫn nhau, cho lời thề lẫn nhau, thẳng đến hơn mười một giờ khuya, mới tách ra đi ngủ. Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Nhan Tiểu Á hoàn toàn không để ý đến cha mẹ, cầm đồ vật giận dùm dùm đi thẳng, làm cho cha Nhan mẹ Nhan xấu hổ không thôi, một mực xin lỗi, bữa sáng đều không còn tâm tình ăn, uể oải mang đồ đến nhà trọ, chuẩn bị dọn nhà. Mẹ Tô cùng Tô Kiều bỏ mấy ngày làm việc, dẫn đường cho bọn họ, giúp làm một chút việc.

Địa phương Tô Kiều đã từng ở qua, trong phòng các hạng phối trí đều có, TV, điều hoà không khí, máy giặt, máy tính, tủ lạnh, băng thông rộng (?) bởi vì nhiều năm không có giao nộp mà ngừng, chỉ cần đi điện tín một lần nữa liền khai thông tốt. Ba phòng ngủ một phòng khách, đối với người Nhan gia, dư xài.

Mẹ Nhan trở ra một mực lăm bằm tiền thuê nhà cho tiện nghi, lo lắng bất an nghĩ bổ sung một chút, bị Tô Kiều tranh thủ thời gian cự tuyệt. Đối mặt loại người hiền lành thành thật này, so với đứa nhỏ yêu thích đồ chơi, càng dễ hấn thêm luống cuống, không biết nên xử lý như thế nào. Vì phòng ngừa người nhà họ Nhan đưa tiền, đem đồ

vật sửa lại, về sau Tô Kiêu có thể nói là chạy trốn chết.

Nhan Tiểu Á hôm qua căn bản là không làm sao nghe lời của cha mẹ, đối với việc dọn nhà nội tâm chỉ có một cái khái niệm mơ hồ, đợi đến sau khi cô tan học, nhìn thấy cha mẹ quần áo mộc mạc quang minh chính đại đứng ở cửa trường học, chỉ cảm thấy trên mặt đau rát. Nhan Tiểu Á giống như kẻ trộm, trái phải nhìn quanh, gặp ai không chú ý bên này, tranh thủ thời gian chạy tới kéo cha mẹ hướng chỗ vắng vẻ mà đi.

“Hai người tới đây làm gì? ?” Nhan Tiểu Á chát vấn.

Mẹ Nhan trong mắt xẹt qua một tia bị thương, miễn cưỡng nâng lên sức lực nói: “Đồ trong phòng con, hôm nay xin nhờ Tiểu Kiêu cho chuyển tới, về sau một nhà chúng ta sẽ ở lại cư xá kia, mẹ sợ con không biết đường, tới đón con đi.”

Nhan Tiểu Á nghe vậy triệt để mộng bực: “. . . Cái này đã dọn đi rồi?”

“Về nhà trước, trở về rồi hãy nói.” Nhan Tiểu Á trầm mặc theo ở phía sau, đi trên đường về cư xá, trong lòng có chút khó chịu.

-----oOo-----

Chương 41: Hào môn kiều nữ (20)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Bởi vì cái gọi là từ kiệm thành sang dễ dàng, từ sang thành kiệm khó. Đối với Nhan Tiểu Á trước mắt mà nói, trực quan thể nghiệm chính là gian phòng nhỏ đi, bữa tối biến thành khó ăn, không có đầu bếp tài nghệ cao, trà bánh ngon miệng, hoa quả cất gọn.

Cha mẹ Nhan gia xem bộ dáng là hạ quyết tâm không phiền toái nữa Tô gia, ở trong phòng quần áo, giày, túi xách Nhan Tiểu Á. . . Các loại chỉ cần nhìn xem là đồ đạc của cô, toàn bộ mang tới, một cái phòng không đủ, vậy liền đặt ở trống trong phòng khách.

Không yên lòng ăn bữa tối, chiếc đĩa chọn một hạt lại một hạt gạo, Nhan Tiểu Á ngẩng đầu nhìn cha mẹ so với trong trí nhớ đã già nua đi rất nhiều, nhin không được hàm hừ mở miệng nói: “Con sẽ không chia tay Gia Huy, hai người đừng nghĩ chia rẽ chúng con.”

“Tiểu Á a! con còn là một học sinh.” Mẹ Nhan một mặt khó xử, nhưng đối mặt với vẻ tức giận của con gái, lại không biết làm sao mở miệng. Cha Nhan càng là người tính tình chất phác, há hốc mồm nửa ngày đánh không ra cái rắm! Chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Nhan Tiểu Á nhìn bọn họ tính tình nhu nhược, liền khó chịu, giọng điệu trở nên càng thêm khó nghe, lật qua lật lại đều là ý tứ tuyệt đối sẽ không chia tay, cuối cùng thậm chí uy hiếp cha mẹ, biểu thị các người dám ngăn trở, tôi liền từ trên lầu nhảy xuống.

Đem hai người trung niên bốn mươi tuổi sợ hãi đến không rõ, bối rối để con gái bình tĩnh một chút, việc này có thể thương lượng. Rõ

ràng là cha mẹ, là trưởng bối, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, ở trước mặt của con gái, bọn họ mãi dần dần biến thành không dám phản kháng, nô lệ nhu nhược. Cũng chính bởi vì vậy, Nhan Tiểu Á tính tình càng lúc càng lớn, quen thuộc tiếp nhận chỗ tốt của người khác, nhưng xưa nay không nghĩ tới nỗ lực.

Dù sao. . . Đây hết thảy không phải là chuyện đương nhiên sao? Cùng cha mẹ náo loạn một trận, thắng lợi. Nhan Tiểu Á ghét bỏ dùng bữa tối, liền tự mình trở về phòng cùng Từ Gia Huy nấu cháo điện thoại, tiện thể còn nhả rãnh một phen cha mẹ dĩ nhiên không có chuẩn bị wifi cho tốt, cô không có lưu lượng để gọi video. Mới trụ sở chỗ tốt duy nhất đại khái chính là cách trường học gần, mỗi ngày có thể ngủ nhiều nửa giờ đầu.

Nhan cha Nhan mẹ đem trong nhà sửa sang lại một phen về sau, liền không kịp chờ đợi ra ngoài tìm việc làm, hai người bọn họ trình độ không cao, tìm làm việc cũng đều là việc khổ cực, cuối cùng vẫn là mẹ Tô ra mặt, đem người an bài tốt một chút.

Cha Nhan sẽ lái xe tải vận chuyển hàng hóa cho công ty, việc không tính vất vả, chính là phải cẩn thận an toàn. Mẹ Nhan cẩn thận, lại biết một chút máy tính bảng biểu đơn giản, được an bài đi vào làm việc vặt trong công ti nhỏ.

Việc làm của mẹ Tô, để hai người thành thật trong lòng có chút bất an, băn khoăn, nhưng nghĩ đến những ngày tiếp theo, chỉ có thể thiên ân vạn tạ tiếp nhận. Hai người nơm nớp lo sợ làm việc, từ không đến muộn về sớm, không tranh không đoạt, sợ chuyện náo động lên để mẹ Tô băn khoăn. Được các đồng nghiệp nhất trí khen ngợi, dù cho tâm nhãn kẻ xấu có đến đâu, cũng không có cách nào che giấu lương tâm đi phụ giúp bọn họ.

Tô Nhược nghe Tô Kiều nói đến đây, tay lật xem tập tranh dừng lại vài giây, yếu ớt thở dài một hơi nói: “Thật là. . . Hoàn toàn khác biệt a!”

“Còn không phải sao?”

Tô Kiều phụ họa nói: “Nhìn thấy bọn họ về sau, anh đều mẹ nó muốn đem đầu Nhan Tiểu Á xách đi, làm cho cô ta đừng làm yêu, nếu tương lai cô ta đi nhầm đường, thúc thúc a di đến rất đau lòng a!”

“Đúng rồi, Từ Gia Huy bên kia, cha mẹ của hắn liền không nói gì sao?” Tô Nhược nói.

“Ngừng thẻ tín dụng của hắn, không có tác dụng gì lớn.” Tô Kiều bĩu môi. Từ Gia Huy là một học sinh, ăn mặc ngủ nghỉ đều dựa vào trong nhà, xài tiền không nhiều. Nghĩ tới đây, Tô Kiều giống như là tựa như nghĩ tới điều gì, tiếp tục nói: “Nhan Tiểu Á đi rồi, anh tháng này không có ý định cho cô ta tiền tiêu vặt, giảm bớt nhuệ khí cô ta, nói không chừng não tàn còn có thể cứu giúp một chút.”

“Em không quan trọng, bắt quá cha mẹ. . .”

“Vây OK á! Đại khái là hành vi Nhan Tiểu Á trước đó để nhà ta mẫu thượng đại nhân rất thương tâm, hiện tại đã là triệt để buông tay mặc kệ.” Dừng lại vài giây, Tô Kiều nói: “Huống chi so với Nhan Tiểu Á, bà kỳ thật quan tâm hắn là người bạn này đi.”

“Đúng vậy.” Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, vài chục năm tình cảm, thời gian khiến cho người hoài niệm, vết tích năm tháng mang theo, ngẫu nhiên nhớ lại, đáy lòng tự nhiên có một hồi cảm xúc.

Ngay tại cái thời gian không nhanh không chậm này, thi giữa kỳ yên lặng đến. Không khí trong trường học lập tức liền khẩn trương lên, nam sinh ở trên bãi tập chơi bóng rổ bỗng nhiên giảm mạnh. Các nữ sinh cũng không thảo luận tiểu minh tinh, mỹ phẩm thời thượng, trong miệng nhắc tới đều là từ đơn anh ngữ. Hai ngày.

Tô Nhược tâm thái cực kỳ bình ổn, nhất bút nhất họa, kiểu chữ ưu mỹ, khác nào bản thân cô. Các loại thành tích cuộc thi khi phát xuống, tên của cô lần nữa bỏ xa lần trước một khoảng lớn, từ hạng hai mươi một đến hai mươi hai, để các giáo viên hung hăng lấy làm kinh

hãi.

Phải biết, thứ tự càng đi lên, thì càng tiến bộ càng gian nan. Nếu như không phải Tô Nhược bề ngoài quá xuất sắc, giám thị luôn luôn yêu thương, hướng một chỗ cô mà nhìn, xác định cô không có gian lận, chỉ sợ lúc này liền muốn vụng trộm thảo luận.

Sở Cẩn thành tích vẫn như cũ ổn thỏa thứ nhất, bất động như núi. Nhan Tiểu Á cùng Từ Gia Huy hai người gần nhất bắt đầu chơi chán ngấy trò chơi yêu đương, cả ngày anh anh em em, giống như là quay phim thần tượng, không có gì bất ngờ xảy ra, thành tích đều rơi xuống dưới rất nhiều. Nhan Tiểu Á từ hạng ba rớt xuống hạng chín, lại kém chút liền lọt ra mười hạng đầu.

Từ Gia Huy thì là từ ba mươi mảy rớt xuống hơn bốn mươi, đều đếm ngược từ bên trong đi. Đến bản thân hẳn lại hoàn toàn không quan tâm, dù sao trong nhà có tiền, dù cho thi đại học thất bại, cùng lắm thì xuất ngoại độ một tầng vàng, trở về từng bước kế thừa gia nghiệp, tóm lại tương lai sẽ không kém.

Nhưng Nhan Tiểu Á lại khác biệt, thành tích thi tốt nghiệp trung học đối với cô ta mà nói, vẫn là rất trọng yếu. Tổng điểm lần này cùng với lần trước mất gần sáu bảy mươi, tuyệt đối thất bại. Càng làm cho cô không thoải mái hơn là Tô Nhược dĩ nhiên tiến bộ nhiều như vậy, hai người trước mắt tổng điểm chênh lệch, cũng chính là năm sáu mươi mà thôi, nói không chừng lần tiếp theo, cô liền sẽ bị Tô Nhược vượt qua.

Loại nguy cơ này làm cho Nhan Tiểu Á sợ hãi. Cô ta mỗi ngày đều nói với mình phải cố gắng, muốn phấn đấu, khi đi học tâm tình lại sớm chạy xa, nghĩ đến tháng này tiền tiêu vật sao còn chưa có, đợi có tiền, liền mời Gia Huy ra ngoài ăn tiệc.

Sau khi tan học vài phút, cô sẽ chết sống kề cận Từ Gia Huy, đối với chuyện được con gái nghiêm ngặt phòng bị. Vừa mới bắt đầu cô làm như thế, Từ Gia Huy còn dương dương đắc ý, cảm thấy mình có mị lực phi phạm, để một cô gái hồ si tình hẳn như thế. Nhưng

thời gian lâu dài, trong lòng liền cảm giác khó chịu.

Hắn từ nhỏ đến lớn chính là Tiểu bá vương, người ích kỷ lại tùy hứng, hoàn toàn mặc kệ Nhan Tiểu Á có khổ sở hay không, trực tiếp mở lời liền oán trách: “Em có phiền hay không a! Mỗi ngày giống như cái đười, anh ra ngoài chơi bóng với anh em, em cũng muốn đi làm gì?”

“Em yên lặng ở một bên nhìn.” Nhan Tiểu Á lấy lòng mà cười cười.

“Ôi ôi ôi! Vợ quản nghiêm nha!” Một đám con trai choai choai nháy mắt ra hiệu cười.

Làm cho Từ Gia Huy mất mặt, không nhịn được trừng mắt Nhan Tiểu Á: “Em không được đi, bằng không thì chia tay.” Đằng sau hai chữ là ma chú, Nhan Tiểu Á không dám nói nữa, chỉ có thể trở mắt nhìn bạn trai rời đi.

Quay người lúc ánh mắt của cô cùng Tô Nhược chạm nhau, cảm giác xấu hổ cùng tự ti sát ở giữa đem Nhan Tiểu Á bao phủ, cô mắt đỏ vành mắt, chịu đựng nước mắt trở về trên ghế ngồi. Trải qua chuyện bạn thân Nhan Tiểu Á tìm đến Tô Nhược gây phiền phức lần trước, trong lớp không có nữ sinh nào nguyện ý nói chuyện phiếm với cô, liền sợ một không quyết tâm bị xem như súng lai sứ (?). Nhan Tiểu Á lẻ loi trở trời ngồi tại chỗ, bóng lưng cô đơn vừa đáng thương.

“Muốn làm người tốt?” Sở Cận viết trong tay, nhìn về phía cô gái tinh xảo xinh đẹp bên cạnh.

“Không!” Tô Nhược thu hồi ánh mắt, “Tôi cùng cô ta từ vừa mới bắt đầu chính là đối lập.” Có hệ thống mang theo nhiệm vụ, vì sống sót, đừng nói bản thân Nhan Tiểu Á là người ích kỷ, dù cô ta ôn nhu lương thiện hiểu chuyện, Tô Nhược cũng sẽ không chút do dự ra tay, nhiều nhất hoàn thành nhiệm vụ sau lại đối trá đền bù một chút.

Tô Nhược xưa nay sẽ không quên, mình vì sao mà tới. Mục tiêu của

cô, vững chắc lại kiên định. Những ngày này, Tô Nhược mỗi ngày cùng Sở Cẩn ngồi chung một chỗ, hai người chậm rãi quen thuộc, nhưng ở chung bên trong từ đầu đến cuối ôn nhuận như nước, đối với Tô Nhược mà nói, Sở Cẩn tựa như là. . . Bạn ngồi cùng bàn trong trường không quá trọng yếu, quen thuộc, nhưng cũng không phải là không thể thay thế.

Thái độ Sở Cẩn cũng rất vi diệu, hần thỉnh thoảng trêu chọc cô một chút, nói điếm như có như không mập mờ lời tâm tình, ngô. . . Có vẻ như nước ấm nấu ếch xanh*? Đáng tiếc, Tô Nhược hoàn toàn sẽ không mắc bẫy hắn.

Nước ấm nấu ếch:* là câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc. Khi bỏ con ếch thẳng vào nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra. Nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên, con ếch sẽ ở yên mà... chết từ từ

Ngụ ý: con người sống trong an nhàn quen rồi có thể khiến tinh thần sa đọa mà hại đến bản thân, bởi vì quá trình này diễn ra chậm chạp nên khi tỉnh ngộ thì đã muộn. Ngược lại, nếu đang ở “thiên đường” (điều kiện bình thường) mà bị ném xuống “địa ngục” (nước nóng), phản ứng sẽ rất mạnh, từ đó nhanh chóng đưa ra lựa chọn, không đến nỗi chết lúc nào không hay.

Thiên :Nói chung là tương tự mưa dầm thấm lâu. Sở Cẩn mặt dày theo đuổi người ta không được nên chuyển sang tán tỉnh, để Tô Nhược từ từ thích ứng(như trong nước lạnh) rồi chậm rãi thích ảnh lúc nào không hay. Nói chung là thủ đoạn ý mà

Yêu đương? Không tồn tại. Chỉ có học tập, hoàn thành nhiệm vụ, mới là chuyện cô nên làm. Giữa trưa ăn cơm trưa, Tô Nhược theo thói quen đi ra ngoài ăn, ngồi ở trong nhà ăn nhiệt độ thích hợp, uống nước ép trái cây, liếc nhìn điện thoại, chờ lấy bữa ăn.

Không biết qua bao lâu, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc. “Ăn cái này đi, có được hay không.”

“Tùy tiện.”

“... Chỉ là, Gia Huy, cô chú vẫn còn đang khóa thẻ của anh sao? Nếu vậy, anh muốn mua đồ gì có phải rất không tiện?”

“Dừng a! Không có thì không có thôi, dù sao không phải còn có em sao?”

“Gia Huy a!” Nhan Tiểu Á hình như có chút khó mà mở miệng, chần chờ hồi lâu, rốt cục thận trọng mở miệng: “Kỳ thật trong tay em cũng không có bao nhiêu tiền, lễ phục lúc trước, chi rất nhiều.” Mà tháng này, tiền tiêu vặt vẫn không tới thẻ, trong tay cô còn lại không đến một ngàn khối.

“Vậy làm sao bây giờ?” Từ Gia Huy trừng to mắt, “Chẳng lẽ em muốn anh đi ăn uống ngoài đường sao? Anh mới không!”

Nhan Tiểu Á yếu ớt đặt câu hỏi: “Anh nhìn có thể nói chuyện với cô chú hay không, dù sao đều là người một nhà, anh nói cẩn thận một chút, bọn họ hẳn sẽ không để anh nghèo rớt mùng tơi đi.” Nói đến phần sau, Nhan Tiểu Á đều có chút không chế không nổi tính tình, oán giận nói: “Người ta cùng bạn trai đi ra ngoài, đều là bạn trai chi tiền, anh nhìn lại anh, chúng ta kết giao đã một tháng, đều dùng tiền của em.”

“Anh là tại vì ai mới đến mức không có tiền.”

“Vậy anh dù sao cũng phải có chút tiền tiết kiệm đi.” Nhan Tiểu Á sợ thật sự chọc giận Từ Gia Huy, lại yếu ớt nói: “Gia Huy, em không phải ghét bỏ anh, chỉ là gia cảnh của em anh cũng biết, cha mẹ đều là công nhân, em dùng đều là tiền của bọn họ vất vả kiếm, không thể vung tay quá trán.”

Một người đàn ông, lại có lòng tự trọng rất cao. Lúc đầu một mực dùng tiền của bạn gái tiền liền rất áy náy, hiện tại bị cô thẳng thắn chỉ ra, trong lòng vừa thẹn vừa giận.

Từ Gia Huy đứng lên: “Không phải chỉ là tiền sao? Em chờ, anh lập tức đưa cho người.”

“Gia Huy, em có ý này.”

“Không phải ý này còn có thể là gì?” Từ Gia Huy lạnh hừ một tiếng, trực tiếp hướng mặt ngoài đi, “Cô nhìn cho tốt, tôi chẳng lẽ lại thiếu chút tiền này.” Nhan Tiểu Á muốn đuổi theo hắn, chậm một bước, đợi cô kịp phản ứng, Từ Gia Huy đã sớm đi xa, Nhan Tiểu Á thất hồn lạc phách trở về, trùng hợp thấy Tô Nhược ngồi ở một bên không biết bao lâu. Sắc mặt cô bỗng nhiên biến đổi: “cô vẫn ngồi đây?”

“Ân.” Tô Nhược nhấp một miếng nước trái cây, nụ cười dịu dàng ấm áp: “Thấy được một vở kịch vừa ra không tệ.”

“Cô. . .” Nhan Tiểu Á đem tức giận nhin trở về, mở miệng dò hỏi: “Tôi tháng này. . . Tiền tiêu vặt. . .Cái đó... Làm sao còn không có a? Có phải có vấn đề gì không?”

Tô Nhược: “. . .”

-----oOo-----

Chương 42: Hào môn kiều nữ (21)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Người không biết giới hạn cuối cùng thì sẽ không dừng lại, tựa như vượt quá giới hạn, có một lần, liền sẽ có lần thứ hai. Tô Nhược thề, mình lúc ấy trực tiếp bị Nhan Tiểu Á lẽ thẳng khí hùng làm cho cười. Khác nào thiếu nữ búp bê xinh xắn, cười một tiếng đều có thể đẹp như tranh, rõ ràng nên là bộ dáng mềm yếu, lại bởi vì châm chọc nơi đáy mắt, mà biến thành hoa hồng chói lóa.

“Nhan Tiểu Á, cô có phải hay không... Đầu óc có bệnh?” Tô Nhược nghe được giọng của mình. “Tôi chỉ là hỏi cô một vấn đề mà thôi, không muốn trả lời thì thôi, cô mới có bệnh, cả nhà cô đều có bệnh.” Nhan Tiểu Á khác nào bị đập phải cái đuôi mèo, toàn thân trên dưới đều nổ.

Tô Nhược vượt ly pha lê trong suốt trong tay, Bạc Hà xanh biếc mang theo sức sống bừng bừng, năm ngón tay mềm mại phấn nộn ngon miệng. Cô nói nói: “Đầu cô đã không có ý xấu, vậy xin hỏi, cô là đứng ở lập trường gì, hướng tôi muốn tiền tiêu vật?”

Nhan Tiểu Á sắc mặt đột nhiên đại biến, lễ Giáng Sinh sắp đến, trong không khí lộ ra một cỗ khô lạnh, dù cho đưa bản thân vào điều hoà không khí trong phòng, từ lòng bàn chân lạnh đến trái tim vẫn lạnh như cũ.

Nhân viên phục vụ vừa vặn đem món chính màu sắc hương vị đều đủ bưng lên bàn, kỳ quái nhìn Nhan Tiểu Á đứng thẳng bất động, mang theo theo thói quen nở nụ cười nói: “Xin hỏi, quý khách có cần gì không?” Yên tĩnh trong không khí, âm nhạc trong quán cà phê

nhặt nhẻo miệng lung, bằng thêm mấy phần tịch mịch(?). Qua hồi lâu, Nhan Tiểu Á cho đáp lại, thanh âm suy yếu.

“Không... Không có gì.” Đã từng có được, đồng thời coi là thứ vẫn cứ nắm giữ, im miệng không nói im ắng lui đi, mới bắt đầu không thấy được, thời điểm cần, mới phát hiện mình bỏ qua cái gì. Nhan Tiểu Á tinh thần hoảng hốt trở về vị trí của mình, ăn không biết vị ăn đồ ăn. Tâm vẫn cao ngạo đến cực hạn, lặng yên không tiếng động, vỡ ra khe hở, không cách nào bỗ khuyết.

Chuyện trong nhà ăn không biết bị ai thấy được, học sinh vì thi giữa kỳ mà vượt qua một tuần Tu La tràng, đối mặt bát quái nhiệt liệt reo hò. Trong lúc nhất thời, Tô Nhược, Nhan Tiểu Á cùng Từ Gia Huy, lại trở thành trọng điểm thảo luận trong lớp. Bởi vì Sở Cảnh đối với Tô Nhược có tiểu tâm tư kia, có thể nói là Tư Mã Chiêu chi tâm, người qua đường đều biết, không thể tránh khỏi chịu ảnh hưởng.

“Ô Oa, Tô Nhược, Nhan Tiểu Á lúc ở nhờ trong nhà cậu, thật sự còn có tiền tiêu vặt sao?” Hạ khóa thời gian(?), nữ sinh mặc đồng phục thể lý thể khí (?), nhin không được lòng hiếu kỳ, mang theo tò mò đẩy bàn học trước Tô Nhược ra. Cô gật đầu: “Àn.”

“Kia... Cậu không tức giận sao?” Nữ sinh hỏi.

“Sẽ không, phần tiền tiêu vặt này, chúng ta đều có thể cho.” Tô Nhược ăn ngay nói thật, lại làm cho nữ sinh đại đại sợ hãi thán phục, phát ra ‘Oa’ thanh âm.

“Anh anh anh, cậu thật hào phóng a! ! Thở hào, xin hỏi cậu còn thiếu bạn bè sao? Cái chủng loại biết làm cơm biết bán mạnh lực lớn vô cùng kia.” Nữ sinh bụm mặt, trêu chọc nói: “Thực sự không được, tớ có thể lấy thân báo đáp, tuyệt đối sẽ không ăn cây táo rào cây sung, Bạch Nhãn Lang.”

Tô Nhược: “Phốc.”

Đám người trong lớp: “... Phốc!” Lời này quá độc ác, đâm tâm K O.

Nhan Tiểu Á gần nhất thời gian qua không thuận lợi, tâm tình căng cứng thành một đường, bây giờ bị kích thích, cả người lên võ bàn, chỉ vào cái mũi nữ sinh giận mắng: “Chính cậu hám làm giàu buồn nôn đừng nhắc lên người khác, ai mà thêm mấy tiền bản nhà cô ấy a! [giếm chân thú] Tô gia rất vui vẻ đi.”

“Tốt! Nhan Tiểu Á cậu thượng cương thượng tuyến như thế, sẽ không phải là bị tôi đâm trúng chỗ đau đi, ha ha ha!”

“Gái ham giàu.”

“Hoa sen trắng trà xanh biểu, được tiện nghi còn bán ngoan, làm biểu tử còn muốn lập đền thờ, có bản lĩnh thì cậu đem tiền đã ăn vào toàn bộ phun ra đi a!”

Nữ sinh cũng không phải dễ trêu, hai người tôi một câu cậu một câu giận mắng lên, con mọt sách lớp trưởng kẹt ở giữa yếu ớt khuyên can, cả đám người phụ trợ ồn ào, Từ Gia Huy đời này đều chưa từng nghe thô lỗ như thế, tức giận đến trên ghế run rẩy, hận không thể chạy lên đi che miệng Nhan Tiểu Á.

Ở bên trong cái hỗn loạn tưng bừng này, không biết là ai động thủ. Sách giáo khoa nặng nề ném bay khắp nơi, từ bàn đến đầy đất, rõ ràng là mùa đông rét lạnh, trong phòng học lại cực nóng khác nào tháng tám giữa hè. Ở không khí nồng hậu dày đặc Nhất Trung, đây là một trận ẩu đả ác liệt xưa nay chưa từng có. Chủ yếu vẫn là hai nữ sinh tay gầy chân yếu, chủ nhiệm lớp đầu đầu không được, dùng chiêu cuối ** —— gọi phụ huynh.

Hai cái cô gái đánh nhau, đơn giản chính là kéo tóc, bóp người, trên mu bàn tay trên mặt nhìn xanh xanh tím tím một mảnh, có chút dọa người, trên thực tế đều là vết thương da thịt. Hai bên phụ huynh cơ hồ là đồng thời đến, so với cha mẹ Nhan trung thực, cha mẹ nữ sinh thời thượng nho nhã, trên thân mang theo mùi nước hoa dễ ngửi.

Vừa thấy mặt, trên khí thế Nhan gia liền thua một đoạn. Cũng may

cha mẹ nữ sinh cũng không phải là những loại người kia không có lý do bao che khuyết điểm không giảng đạo lý, một đoàn người ở bên trong khuyên lẫn nhau, dựa vào đôi câu vài lời chấp vá ra một cái mơ hồ đại khái.

Lúc cha mẹ Nhan đang nghe câu kia —— ‘[liếm chân thúi Tô gia’, sắc mặt trắng nhợt, kém chút quyết tới(?). Hết lần này tới lần khác Nhan Tiểu Á sẽ không trải nghiệm được cha mẹ đều dụng tâm lương khổ, chỉ cảm thấy tự ti lại khó chịu, mặc kệ bọn họ nói cái gì, đều muốn mở miệng đâm vài câu, để trong phòng làm việc thầy giáo không ngừng nhíu mày, nhìn cha mẹ Nhan nhu nhược, có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Vật cực tất phản, không ngoài như vậy. Trận này tranh chấp này cuối cùng hai người xin lỗi lẫn nhau, viết một ngàn chữ kiểm điểm kết thúc. Chỉ bất quá qua chiến dịch này, đám người trong lớp càng thêm không nguyện ý nói chuyện với Nhan Tiểu Á, hoàn toàn không thấy sự tồn tại của cô ta. Người đều là quần cư động vật, một ngày hai ngày còn được, thời gian lâu dài, cả một người nói chuyện cũng không có, sẽ đem mình bức điên.

Thế là, Nhan Tiểu Á chỉ có thể tổn hao càng lớn tinh lực ở trên thân Từ Gia Huy. Đây là chỗ dựa duy nhất. Không có Tô gia cung cấp tốt đời sống vật chất, ba bốn mươi khối tiền một kiện hàng vỉa hè hàng, so sánh quần áo trước đó, hoàn toàn là trời và đất chênh lệch, giống như là khoảng cách cô cùng... Tô Nhược.

Vừa lúc Từ Gia Huy không biết từ nơi nào lấy được một chút tiền, không chút kiêng kỵ tiêu xài. Hắn tính cách không tốt, người lại khá hào phóng, bình thường cùng Nhan Tiểu Á đi ra ngoài, hào phóng không keo kiệt cho mua mua mua.

Ở đoạn thời gian Nhan Tiểu Á náo loạn kia, Tô Nhược nhìn tận mắt Từ Gia Huy cùng Nhan Tiểu Á kém chút mỗi người đi một ngã, ai biết một vòng sáu tuần đi qua, hai người đột nhiên trở nên càng thêm thân mật.

Đó là một loại... Giống như cảm giác đã từng quen biết thân mật. Chuyển động cán bút trong tay, trầm tư một lát, Tô Nhược chậm rãi cười. Bên cạnh Sở Cẩm đẩy mắt kính, mắt phượng ẩn giấu ở dưới tấm kính, hẹp dài lãnh khốc, hắn nói khẽ: “Cậu cũng phát hiện đúng không?”

“Ân.”

“Cậu cảm thấy cái này là tốt hay xấu?”

“Kết quả như thế nào, đều là hai người bọn họ gánh chịu.” Tô Nhược lắc đầu, “Chỉ là tôi không nghĩ tới, Nhan Tiểu Á đã vậy còn quá ngu, dùng loại phương pháp này đi lung lạc bạn trai, chỉ hi vọng bọn họ làm có bảo hộ, bằng không thì...” Chỉ sợ cũng đến lật trời.

Chuyện trong tưởng tượng Tô Nhược chưa đến, cha mẹ Từ gia, lại phát hiện một chuyện khác. Từ Gia Huy thân là con một, sinh nhật từ nhỏ đến lớn, thu được quà cáp nhiều vô số kể, trong đó đại đa số giá cả đắt đỏ. Nhưng bây giờ, quà cáp chứa một gian phòng kia, đã trống không một phần ba.

Không chỉ chừng này, còn có quần áo hàng hiệu, giày, toàn bộ đều không thấy. Mẹ Từ ban đầu còn tưởng rằng là mình nhìn lầm, nhưng mà phía sau kiểm tra một cái, mới phát hiện những vật kia đều bị Từ Gia Huy giá thấp bán ra, kiếm được tiền thì cung cấp hắn cùng cô bạn gái nhỏ tiêu xài.

Cha Từ : “...” Sợ não đau.

Hai người bọn họ lúc đầu đối với chuyện yêu đương này là thái độ phản đối, chỉ là ngại mặt mũi và quan hệ Tô gia, cho tới bây giờ không có đi tìm Nhan gia gây phiền phức, nhưng lúc này đây, bọn họ thật sự nhịn không được. Không phải là vì tiền, mà là... Sợ con trai gốc nhà mình thật sự rơi vào đi. Trong quán cà phê duyên dáng (nguyên văn), điều hoà không khí phát ra nhỏ không thể nghe được tiếng ông ông, trong phòng mùa đông lục dây leo rét lạnh tăng thêm mấy phần sắc thái.

Nhan Tiểu Á đứng ngòai không yên ngược mắt nhìn phụ nữ đối diện, hai tay dưng chén bích ẩm áp, lộ ra chút hèn mọn, nụ cười lấy lòng: “Bác gái.”

“Nhan Tiểu Á đúng không?”

“Ân.”

“Lần trước gặp mặt là ở trong tiệc sinh nhật Nhược Nhược, không nghĩ tới một cái chớp mắt, thời gian trôi qua nhanh như vậy.” Mẹ Từ cười cười, đáy mắt lại không có chút nào ý cười, “Cô đã tới, vậy tôi liền đi thẳng vào vấn đề nói rõ, tôi hi vọng cô có thể rời khỏi Gia Huy.”

“Bác gái, không... Con không thể... Không có nh ấy.” Nhan Tiểu Á hốc mắt trong chốc lát biến đỏ bừng, nước mắt ở bên trong đảo quanh, diềm đạm đáng yêu, người ta thấy mà yêu.

Mẹ Từ nói: ” cô gái giống như cô vậy, tôi thấy cũng nhiều, tự nhận là chân ái, kỳ thật còn không phải coi trọng tiền quyền, nếu như Gia Huy là người nghèo rớt mồng tơi, không mua được cho cô quần áo giầy túi xáchm cô còn sẽ yêu nó như vậy sao?”

“Không! Con yêu anh ấy.”

“Yêu đến để nó vì cô bán ‘Gia sản’ thành tiền, tạo điều kiện cho cô vui đùa?” Nhan Tiểu Á nghe mà choáng váng: “Đây là... Có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ mà thôi, Nhan Tiểu Á, tôi không có cách nào đối với cha mẹ của cô ra tay, thế nhưng còn cô đây?” Mẹ Từ tựa như lão thợ săn, chuẩn xác bắt lấy nhược điểm con mồi, “Chuyện cô cùng Gia Huy đi mượn phòng, không nghĩ nào động đến toàn trường đều biết đi.”

Nhan Tiểu Á sắc mặt trắng bệch. “Cô nam quả nữ, uống rượu say, ở bên trong khách sạn mượn phòng, sáng ngày thứ hai mới ra ngoài,

chật chịt chịt, thủ đoạn không tệ a!” Mẹ Từ đem một chồng ảnh chụp ném lên mặt bàn, “Chỉ cần cô theo lời tôi nói mà làm, những thứ này liền vĩnh viễn sẽ không xuất hiện ở trường học.”

“Bác không thể làm như thế, không! Bác sẽ không.” Tựa như là người ngấm nước bắt lấy một cây gỗ nổi cuối cùng, tinh thần căng cứng đột nhiên băng liệt, Nhan Tiểu Á bụm mặt, nước mắt rằm rằm rơi xuống, nội tâm một mảnh hoang vu, chỉ có thể chất phác lặp lại: “Người còn lại là Gia Huy, bác sẽ không làm như vậy... Sẽ không...”

Mẹ Từ yếu ớt thở dài một hơi: “... Cô sao lại ngây thơ như thế.”

“Cái gì —— ”

“Mặc dù bây giờ hô khẩu hiệu, nói người người bình đẳng, nhưng trên thực tế đối với con gái, yêu cầu của bọn họ luôn luôn hà khắc nhiều lắm, Gia Huy một người đàn ông, nói ra bất quá là đoạn chuyện tình gió trăng, còn cô? Cô chấp nhận lời đồn đại vô căn cứ sao?”

“Con...” Nhan Tiểu Á thân thể nhỏ yếu, bên trong như tiểu bạch hoa trước cuồng phong, lung lay sắp đổ.

“suy nghĩ cho tốt, cho tôi câu trả lời chắc chắn, cô là cô gái thông minh, hẳn phải biết nên làm như thế nào.” Mẹ Từ nụ cười ôn hòa, giống như những cái uy hiếp kia, không phải từ bên trong miệng bà nói ra.

Tô Nhược ngồi ở sát vách nghe toàn bộ quá trình: “...” Cô thật sự không muốn nghe góc tường, nhưng là... Ai bảo hai người kia vừa đến, liền trực tiếp bắt đầu nói chuyện. Nghiệt duyên.

“Ô ô ô ô ô...” Mơ hồ trong đó, truyền đến tiếng khóc lóc Nhan Tiểu Á như có như không. Cô ta không rõ đây là thế nào? Rõ ràng trước đó, cô còn sinh hoạt ở nhà họ Tô, vật chất hậu đãi, cái gì cũng không cần quan tâm, chỉ cần ăn mặc thật xinh đẹp đi ra ngoài liền tốt, vì cái gì ngán ngủ nửa năm, hết thầy liền toàn cũng thay đổi?

Biệt thự biến thành ba phòng ngủ một phòng khách phòng nhỏ hẹp.

Tiền tiêu vặt chỉ có từ trong tay cha mẹ mấy trăm khối tiền, liền cái vòng tay tốt một chút cũng mua không nổi. Trong lớp người người bài xích cô, gia đình bạn trai không chấp nhận cô, liền ngay cả bản thân Từ Gia Huy... Cũng không giống trong tưởng tượng yêu cô như vậy.

Thế nhưng sẽ phải làm thế nào? Cô chỉ còn lại một mình Từ Gia Huy, trừ hấn, mình chẳng còn gì nữa, cho nên... Mặc kệ dùng phương pháp gì, cô đều phải chết sống bắt lấy đối phương. Không biết qua bao lâu, Nhan Tiểu Á vuốt con mắt mờ mờ, lấy điện thoại di động ra gọi điện.

“Uy! Gia Huy sao? Bác gái vừa mới tới tìm em.” ... “Ô ô ô... Làm sao bây giờ? Trong tay bác ấy có chứng cứ chúng ta đi khách sạn, nói nếu không chia tay, liền đem những thứ này gửi đến trường học, em rất sợ hãi a! Gia Huy, em không có cùng anh chia tay, nhưng là... Ô ô ô...” Bên kia Từ Gia Huy không biết nói cái gì, Nhan Tiểu Á phản ứng càng gia tăng, không ngừng mà bắt đầu thút thít, trách cứ đối phương.

“... Anh là nghĩ không phụ trách đúng hay không? Lúc trước rõ ràng nói qua sẽ đối tốt với em cả một đời, yêu em, về sau vĩnh viễn cùng một chỗ, anh tại sao có thể làm thế?”

Một đầu khác Từ Gia Huy cũng rất mòng bức: “Vậy làm sao bây giờ? Dù cho anh đi hủy ảnh chụp, mẹ anh trong tay chắc cũng có lưu lại.”

“Không được, em không muốn cùng anh chia tay.”

“ảnh chụp kia...”

“Chúng ta bỏ trốn, rời đi chỗ này, sinh hoạt cùng một chỗ có được hay không? Khiến các trưởng bối cái vì tư lợi này mà hối hận.”

Tô Nhược: "...” Rất tốt rất tuyệt rất ngon tình. (haha)

-----oOo-----

Chương 43: Hào môn kiều nữ

(22)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Về sau, Tô Nhược nghe Nhan Tiểu Á vừa khóc lại gọi, nói gần nói xa đều đang trách cứ Từ Gia Huy ngày đó mang cô ra ngoài uống rượu, mới có thể náo ra chuyện như vậy, đem chính mình tẩy trắng rõ ràng, hoàn toàn quên đi là mình chủ động dẫn theo Từ Gia Huy đi khách sạn.

Từ Gia Huy bị náo động đến không có biện pháp, lại thêm trong lòng của hắn cũng có chút chột dạ cùng áy náy, mơ hồ liền đồng ý. Tô Nhược nghe nhìn mà than thở, nhịn không được chủ động hiện thân mở miệng nói: “Cô thật sự nghĩ bỏ trốn?”

“Ân? A!” Nhan Tiểu Á bị sợ hãi đến không rõ, kém chút nhảy dựng lên, hai mắt sưng đỏ không thể tin nhìn về phía cô gái trước mặt, chậm một hồi lâu, Đại não mới phản ứng được chuyện gì xảy ra, bị tình địch phát hiện một mặt chật vật của mình, cảm giác lòng tự trọng bị làm nhục, để Nhan Tiểu Á hận không thể đào hố đem chôn mình. Nhan Tiểu Á hậm mộ Tô Nhược chết tiệt.

“Cái này cùng cô có quan hệ gì, tôi cảnh cáo cô, bớt lo chuyện người khác.” Nhan Tiểu Á ngoài mạnh trong yếu nói.

Tô Nhược có chút thương hại nhìn cô ta, trong lòng lại có một loại người bình thường đối với nhân sĩ thiếu năng quan tâm, vì đột ngột xuất hiện một chút xíu, vật nhỏ không có ý nghĩa, Tô Nhược lần thứ nhất mở miệng nhắc nhở: “Bỏ trốn sẽ chỉ làm cuộc sống của cô trở nên càng hồng bét.”

“Cô biết cái gì?” Nhan Tiểu Á tựa như là pháo đốt, một chút liền nổ, vô số lời nói trong đầu óc liền ném ra ngoài: “Cô có tiền, có mạo, còn có người giống như Sở Cẩm theo đuổi, điểm xuất phát nhân sinh của cô, độ cao này đối với rất nhiều người mà nói có lẽ cả đời cũng không đạt được, tự nhiên có thể cao cao tại thượng chỉ điểm chúng sinh.

Mà tôi, muốn cái gì, lại chỉ có thể dựa vào chính mình đi tóm lấy, cha mẹ sẽ chỉ cản trở, hoàn toàn không hiểu được tâm tình của tôi.” Tựa như là hiện tại, bọn họ mặc dù không có làm cái gì, nhưng trong lời nói lại âm thầm chờ mong cô có thể cùng Từ Gia Huy chia tay.

“Phốc!” Nhìn Nhan Tiểu Á mặt mũi dữ tợn, Tô Nhược lại đột nhiên cười mở, trong mắt tràn đầy trào phúng, trong lòng thẳng lắc đầu, cảm thấy Nhan Tiểu Á thật là không có thuốc nào cứu được. Trên thế giới này so với cô ta người khổ có rất nhiều, nếu như đều là tư duy này, thế giới còn muốn hay không vận chuyển.

“Cô cười cái gì?”

“Cười cô ngu xuẩn lại ngây thơ, ích kỷ lại tư lợi.”

“Cô...” Nhan Tiểu Á tức giận toàn thân phát run, móng tay như đâm vào tâm, từng tia từng tia đau nhức lan tràn, ngăn trở nghĩ ý muốn động thủ của mình. Tô Nhược vung sợi tóc dài bên tai lên, trải qua đoạn thời gian này điều dưỡng, da thịt ónh nhuận trắng nõn, khuôn mặt mang theo một vòng ửng đỏ, ánh mắt sáng tỏ có thần.

Tô Nhược tròn mắt đi lòng vòng, trong mắt xẹt qua một vòng ánh sáng nhạt: “Nghĩ bỏ trốn, sao còn không nhanh đi về thu dọn đồ đạc? Coi chừng bạch mã vương tử của cô lâm thời lùi bước a ~ ”

“Tính cách Từ Gia Huy cô rất rõ ràng, đến buộc mới chặt được, bằng không thì...” Ngừng lại thích hợp để trống, để cho người ta tự bổ não.

Tô Nhược nhìn Nhan Tiểu Á sắc mặt ngày càng trắng bệch, cảm túi

xách, có chút vui vẻ rời khỏi quán cà phê. Liền để hai cái đầu người có hổ tra tấn lẫn nhau đi thôi, cô phụ trách xem kịch.

Nhan Tiểu Á luôn luôn đem Tô Nhược nhận định là đại địch số một, tỉ như chuyện bỏ trốn, nếu như không có Tô Nhược chặn ngang một gạch, lấy tính cách của cô, về sau các loại đầu não phát nhiệt tình tảo lại, liền sẽ bắt đầu do dự, đến mức từ bỏ. Nhưng bây giờ cô lại ngay cả tâm sầu não đều không có. Vội vàng về nhà, đem cửa phòng vừa đóng, ngăn cách ánh mắt cha mẹ, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Phòng Tô Kiều ở qua, trang trí giản lược lãnh cảm, sau Tô gia cho người vào ở cũng không có tu sửa qua. Nhìn màn cửa màu xám tro nhạt cùng màu nâu tử quần áo, Nhan Tiểu Á mặt mũi tràn đầy chán ghét, hoài niệm ở nhà họ Tô tử công chúa màu trắng kiểu dáng Châu Âu, cùng màn cửa màu hồng nhạt xinh đẹp, giường công chúa mềm mại.

Thế là. Nhan Tiểu Á một bên thu dọn đồ đạc, vừa bắt đầu rơi nước mắt, oán trách lão thiên gia không công bằng, vừa hận người Tô gia quá tuyệt tình, đồng thời... Lại mang theo từng tia từng tia hối hận. Hối hận chính mình lúc trước đối với Tô Nhược địch ý bày quá rõ ràng, cho người Tô gia vung sắc mặt. Đương nhiên, điểm này hối hận, rất nhanh liền bị cô dùng cơ che lại. Nhan Tiểu Á không dám suy nghĩ tiếp, nếu như thừa nhận là tự mình làm sai rồi, chẳng phải là nói hiện tại thống khổ đều là tự tìm.

Không thừa nhận, tuyệt đối không thừa nhận. Chỉ có dạng này, mới có thể để cho cô ngày đêm dày vò tâm linh, tìm tới an ủi. Hai người bọn họ hẹn xong thời gian là ở thứ hai, rời nhà về sau, cho trường học gọi điện thoại xin nghỉ bệnh, tranh thủ tám giờ thời gian ở không, cam đoan người trong nhà không sẽ phát hiện không thấy bọn họ.

Tiến về nhà khách cầm cất kỹ hành lý, ngồi xe taxi vội vàng đi tới sân bay, đi máy bay tiến về thành phố S. Từ Gia Huy đối với chuyện bỏ trốn, là ôm tuyệt đối kháng cự, chỉ là hấn một người đàn ông, nhà

gái chủ động mở miệng cầu bỏ trốn, còn cự tuyệt, chẳng phải lộ ra là hấn quá nhất gan. Cống ba lô hai quai, cầm một số tiền lớn cùng thẻ ngân hàng, hấn kiên trì đi theo Nhan Tiểu Á ngồi lên máy bay.

Nhìn xem cabin bên ngoài sương mù mờ mờ lung một mảnh, Từ Gia Huy ngáp một cái, dụi dụi con mắt, buồn ngủ nói: “Đi thành phố S về sau, chúng ta làm cái gì?”

“Liên... Tìm địa phương ở, em ở trên mạng đã nhìn kỹ phòng ở.”
Nhan Tiểu Á yếu ớt nói.

“Cái này đều tìm tốt, dạng phòng ở gì? Máy thất máy sảnh?”

“Ba phòng ngủ một phòng khách, trùng tu sạch sẽ.”

“Ồ.” Từ Gia Huy không hứng thú lắm lên tiếng, “Cảm giác có chút ít, bất quá người miễn cưỡng có thể ở lại.” Nhan Tiểu Á vắt hết óc nghĩ dỗ dành Từ Gia Huy vui vẻ, nắm chặt lấy ngón tay coi như bọn họ rời nhà đi chỗ tốt: “Chờ chúng ta đến thành phố S, sẽ không còn có người khoa tay múa chân, chúng ta có thể ăn được ngủ được sướng như tiên, tùy tiện đi ra ngoài chơi...” Nói nói, chính cô đều hưng phấn lên.

Từ Gia Huy cũng bị khơi gợi lên hứng thú, muốn vọt thử nói: “Cảm giác rất không tệ.” Hai người ghé vào một khối, bô bô mặc sức tưởng tượng tương lai, trong mắt đều là đối với cuộc sống mới hướng tới cùng chờ mong.

Tháng mười một phần, thời tiết rét lạnh, Bắc Phong gào thét mà qua, mang theo ý lạnh khô ráo, phá ở trên mặt tựa như đao nhỏ. Trong phòng học cửa sổ quan rất chặt chẽ, không khí ra sức điều hoà phần phật thổi, xinh xắn chúng nữ sinh chen thành một đoàn, Tô Nhược ngồi ở trên vị trí của mình, ánh mắt ở trước hai chỗ trống dừng lại vài giây, khóe môi nhin không được mang theo ý cười châm chọc.

Bọn họ coi là sau khi rời đi chính là trời cao biển rộng, hạnh phúc nhân sinh sao? Không! Đây mới là bắt đầu bi thảm. Hai người hoàn toàn không có trải qua xã hội, sinh sống ở dưới cùng một mái hiên, nhìn đối phương một chút xíu lộ ra khuyết điểm, sẽ chỉ ma diệt bọn họ đối với lẫn nhau sau cùng một tia tốt đẹp tưởng niệm. Chia tay đã là chú định.

Mà còn học tập? Tô Nhược mắt nhìn trong tay bài thi toán học tiếp cận max điểm, tựa hồ hết thảy tất cả... Điều phát triển thuận lợi như vậy.

“Không cần nhắc tìm người bạn trai sao?” Một mực trầm mặc hệ thống đột nhiên lên tiếng.

Tô Nhược trầm mặc vài giây, yếu ớt nói: “... Ta đều muốn đem người quên đi.”

Hệ thống: “...”

Tô Nhược: “...” Hai người tương đối không nói gì, không biết qua bao lâu, hệ thống tìm về thanh âm của mình, mang theo điểm rất nhỏ dẫn dụ nói: “Ta cảm thấy tiểu ca ca sát vách cũng không tệ, đúng lúc là mẫu hình người thích, bắt lấy hắn, về sau mỗi ngày ngủ tiểu bạch kiểm, đặc ý.”

“Ồ! Người muốn thì lấy đi.” Tô Nhược biểu hiện rất bình tĩnh.

Hệ thống: “...” Nó một cái trí tuệ nhân tạo giả lập, muốn một người sống làm cái gì? Thí nghiệm cơ thể người sao ha ha cộc! Tô Nhược đem bài thi trong tay cất kỹ, từ trong ngăn kéo lấy ra một bản tập tranh, từng tờ từng tờ liếc nhìn: “Ta định thi trường học nghệ thuật, đi học vẽ tranh, mặc dù là giữa đường xuất gia...” Nhưng không quan hệ, dù sao chỉ là thế giới nhiệm vụ, về sau đánh bại Nhan Tiểu Á, dù cho nhân sinh của cô rối tinh rối mù, cũng hoàn toàn OK.

Tô Nhược mơ hồ mò tới tâm tư hệ thống: “... Lòng cầu tiến của

người đầu?” Tô Nhược rất lưu manh biểu thị ‘Không có’, cô ở thế giới trước sinh sống năm mươi sáu mươi năm, cô gái từ thanh xuân tình lệ hai mươi tuổi, biến thành người già gần đất xa trời, dù cho có hệ thống hộ giá hộ tống, làm cho cô bề ngoài một mực duy trì ở bộ dáng chừng ba mươi bốn mươi tuổi, tâm cũng đã rất già nua rồi.

Hệ thống khóc rờn rờn: “Là lỗi của ta a Ô Oa! !”

Tô Nhược: “...”

“Bên trong thế giới lúc hoàn thành nhiệm vụ, ta đã quên cho người ký ức mơ hồ.” Hệ thống yếu ớt che mặt, trách không được thế giới này... Tô Nhược biểu hiện phá lệ... Phạt Hệ*

Phạt hệ: sống bình thản, không mong muốn điều gì, không hoài bão, không ganh đua và bằng lòng với những gì mình có.

Thiên: nhìn mà nhột (-_-)

Người mẹ nó nhiệm vụ là một nữ phụ phản công nữ chính, tranh thủ thời gian này đứng dậy a a! Tô Nhược: “... Còn có loại thao tác này?”

“...” Hệ thống.

Sai lầm cấp thấp, nó có tội. Ký ức mơ hồ cũng không có nghĩa là thanh tẩy tình cảm, chỉ có thể là để cho người làm nhiệm vụ tâm thái tuổi tác cùng hiện thực ngang hàng mà thôi, nhưng là... 520 mắt nhìn Tô Nhược, tình cảm cái gì? Vị này mới làm một nhiệm vụ, liền đem Lục Diệc Viễn hoàn toàn quên hết đi. (hic tội nghiệp n9 t thích nhất)

Giống như chỉ là diễn một kịch tình cảm hiện đại đô thị cỡ lớn, kịch bên trong khóc qua náo qua, kịch bên ngoài tỉnh táo tự nhiên.

“Cậu trực tiếp phát ngốc, đang suy nghĩ gì?” Sở Cận lông mày nhẹ biệt, mắt phượng hẹp dài nhắm lại, hai con người khác nào đảm

nước sâu không thấy đáy, để cho người ta thấy không rõ sâu cạn. Hấn không thích trạng thái Tô Nhược vừa rồi, khác nào ở một cái thế giới khác.

“Không có gì ~” Tô Nhược lễ phép cười cười, tự nhủ: “Thật chờ mong ~ tiếp đó sẽ biến thành bộ dáng gì?”

Sở Cận: “...”

Hệ thống: “...” Từ Gia Huy cùng Nhan Tiểu Á đồng thời mất tích, chuyện này hoàn toàn không gặt được, làm trời hơn mười giờ đêm, người Từ Nhan hai nhà, đồng thời đến Tô gia. Trước muốn dò xét tình huống Nhan Tiểu Á, người sau cũng tới... Tìm hiểu Nhan Tiểu Á.

Oan gia ngõ hẹp, bầu không khí có chút xấu hổ. Cha Tô, mẹ Tô cùng Tô Kiều, ngày hôm nay đều ở công ty tăng ca, ban đêm hẳn là sẽ không trở lại nữa, Tô gia to như vậy, chỉ có một mình Tô Nhược. Đám người hầu bưng lên trà bánh, có chút cúi đầu, lễ phép rời khỏi phòng khách. Tô Nhược cười nói tự nhiên, đầu lông mày đuôi mắt tràn đầy Hòa Hú, quả nhiên là một bộ ôn nhu quan tâm, khác nào động vật nhỏ vô hại.

“Đã trở thế như vậy, cô chú hai người có chuyện gì không?” Tô Nhược giả ra dáng vẻ mê võng.

Mẹ Từ: “Nhược Nhược, Gia Huy không thấy nó, cô hỏi qua thầy chủ nhiệm nó ngày hôm nay không có đi học, nên mời người điều tra một chút, phát hiện nó cùng Nhan Tiểu Á ngồi cùng một chiếc máy bay rời đi, con biết đây là chuyện như thế nào sao?”

Mẹ Nhan: “Tiểu Á không thấy, con bé có tới Tô gia sao?” Hai bên đồng thời mở miệng, dứt lời về sau, không hẹn mà cùng nhìn về phía đối phương.

So với người nhà họ Nhan thành thật chất phác, mẹ Từ thì cao ngạo lại cẩn thận, nghe xong đây là cha mẹ Nhan Tiểu Á, tại chỗ liền

không nhin được phát khởi bão tố: “Tốt! Chính là con gái của bà, câu dẫn con trai của tôi, một người nghèo rớt mồng tơi cũng muốn gả tiến nhà chúng tôi, tôi nói cho các người biết, không có cửa đâu.”

Mẹ Nhan: “. . . Tôi... Chúng tôi không có.”

“Hừ! Ta hôm qua mới tìm Nhan Tiểu Á làm cho cô ta rời khỏi con trai của tôi, ngày hôm nay cô ta liền kéo lấy Gia Huy bỏ trốn, thật sự là khá lắt.” Mẹ Từ bị tức đến lợi hại, lườm nhác lại trang nghiêm, trực tiếp vạch mặt, chỉ vào người nhà họ Nhan, tức giận mắng, còn không mang chữ thô tục, cũng là bản sự.

Tô Nhược ở một bên nghe thẳng nhúu mày, mặc kệ Nhan Tiểu Á như thế nào, cha Nhan mẹ Nhan, đều là người tốt. Tô Nhược chủ động đánh gãy mẹ Từ, thanh âm nhu hòa, nhưng lại không cho người khác kháng cự nói: “Cô Từ, cho nên hiện tại cô là muốn làm gì?”

“Đương nhiên là đem tiểu tử thúì Từ Gia Huy bắt trở về.” Bà tức giận nói.

-----oOo-----

Chương 44: Hào môn kiều nữ (23)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Người Từ gia khí thế đến đại não choáng váng, còn kém thổ huyết. Muốn nói Từ Gia Huy, mặc dù bình thường học tập không tốt lắm, trong trường học thỉnh thoảng sẽ gây chút việc nhỏ nhưng không ảnh hưởng đến toàn cục, tính cách tùy hứng, nhưng bất kể như thế nào, kia đều được Từ gia tha thứ, nhưng chuyện bỏ trốn này, tình huống quá ác liệt.

Thân là con một, tương lai phải thừa kế gia nghiệp, chường quản công ty, thân là nhân vật lãnh đạo. Lại vì một cô gái đến cha mẹ cũng không cần. Nuôi hấn với nuôi thái tử khác nhau ở chỗ nào? Nhất định phải bắt trở lại, hung hăng đánh một trận, sau đó ném ra nước ngoài, khỏe mạnh để cho người ta dạy dỗ.

Tấm lòng của cha mẹ Nhan gia bên trong làm sao không có lời oán giận, chỉ là bọn họ luôn nội liễm, xảy ra chuyện cũng chỉ hướng trên người mình tìm nguyên nhân, cảm thấy là mình không có chiếu cố tốt con gái, mới khiến cho Nhan Tiểu Á đi đường quanh co. Hai thiếu niên thiếu nữ mười tám tuổi, cùng một chỗ bỏ trốn, sẽ phát sinh chuyện gì, tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ.

“Cô Từ, con có một đề nghị, không biết cô có nguyện ý nghe hay không?” Tô Nhược vuốt ve chén bích ấm áp, mang theo nụ cười như có như không, thanh âm êm dịu, ở trong đêm tối yên tĩnh, như đom đóm câu người. Mẹ Từ theo bản năng hỏi: “Đề nghị gì?” Con cá cắn câu.

Tô Nhược nụ cười trên mặt lập tức lớn hơn, ngược mắt cùng phụ

nữ trung niên đôi mắt, cô chậm rãi nói: “Gia Huy cùng Tiểu Á đã chạy trốn tới thành phố S, sự tình đều phát sinh, cùng chuyện này xoắn xuýt làm sao đem người trở về, nếu như để cho hai người khỏe mạnh bọn họ ở bên ngoài ăn chút khổ, tiếp thu chút mệt mỏi, sẽ biết chỗ tốt là nhà.”

“Cái này. . . Tiểu Á nó...” Mẹ Nhan run rẩy mở miệng, “... Không tốt lắm. . .” Một cô gái, nhất định phải tranh thủ thời gian bắt trở lại, bằng không thì quá trình lăn giường, mang thai... Nghĩ đến kết quả kia, người nhà họ Nhan liền tê cả da đầu, trong lòng hối hận càng nặng, sớm biết liền không đem con gái đưa đến đây học.

Phồn vinh đô thị, thế giới xanh xanh đỏ đỏ, câu dẫn mắt người mê loạn, Trầm Túy tâm. “Dì Nhan, hiện tại đem Tiểu Á gọi về nhà, dì cảm thấy cậu ấy sẽ nghe lời dì sao?”

Tô Nhược hướng dẫn từng bước nói: “Đối với bọn họ mà nói, hai người chính là ác nhân chia rẽ cuộc sống tốt đẹp của bọn họ, có thể chạy trốn một lần, liền có thể chạy trốn lần thứ hai, trừ phi dì có thể đem người khóa trong nhà, vĩnh viễn không ra khỏi cửa.”

Người nhà họ Nhan nghe sắc mặt trắng bệch, không biết nên làm thế nào cho phải. Người Từ gia so với bọn họ quả quyết nhiều, trực tiếp giải quyết dứt khoát: “Tôi cảm thấy Nhược Nhược nói không sai, về sau tôi sẽ tìm người đi theo bọn nó, thẳng đến chính bọn họ chịu không được về nhà, hi vọng...” Bà lãnh khốc nhìn người nhà họ Nhan, “Các người có thể đừng quấy rầy tôi.”

“Ô ô ô ô ô.” Nhan mẹ bụm mặt khóc sụi sụi, nước mắt đục ngầu chảy xuống, lại cũng không nói lời phản bác. Con gái biến mất bọn họ cũng thương tâm, khổ sở, thống khổ, nhưng không có biện pháp gì, bây giờ dù cho chỉ có hi vọng nhỏ bé, bọn họ cũng chờ mong Nhan Tiểu Á có thể sống tốt. Đại cục đã định.

Tô Nhược dụi con mắt, đè nén bối rối, đem mặt nạ hoàn mỹ mang xuống dưới: “Đã như vậy, trường học bên kia cũng sớm nên chào hỏi, xin một kì nghỉ dài hạn.”

“Việc này giao cho tôi.” Mẹ Từ chủ động, một mực bị lửa giận chiếm cứ trên mặt, đột nhiên có chút xấu hổ nói: “Đêm hôm khuya khoắt, còn để Nhược Nhược con tới giúp chúng ta nghĩ kế, cô thật sự bần khổ, thời gian không còn sớm, chúng ta liền đi trước, con sớm nghỉ ngơi sớm một chút.”

Đồng thời nội tâm vô cùng tiếc nuối, nếu như Tô Nhược có thể là con dâu của bà thì tốt biết bao a! Trung Hòa cho nhau một chút, nói không chừng có thể cứu vớt con trai gen não tàn.

“Không sao, cô Từ.” Tô Nhược cười khách khí. Lần nói chuyện này kết thúc như vậy, người Từ gia trấn định rời khỏi. Cha Nhan mẹ Nhan liền bối rối nhiều, đáy mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, sợ hãi lại bất an, lại yên lặng nhẫn nại. Về sau thời gian rất lâu, trong trường học cũng không có xuất hiện thân ảnh Từ Gia Huy cùng Nhan Tiểu Á.

Trong lớp nghị luận âm ỉ, có một bộ phận tin tức Linh Thông, không biết từ chỗ nào biết được tin tức hai người bỏ trốn, thẳng còi nói ra ngoài, ở trong lớp lại nhắc lên một trận bát quái **. Đám nặc danh trong lớp tin tức quét một đầu lại một đầu.

{ trước kia tôi đem Từ Gia Huy cùng Sở Cẩm coi là hai đại nam thần, hiện tại... e mm mm, hoài nghi lúc trước mình có phải là mắt mù. }

{ bỏ trốn? ? Đây là xem phim thần tượng quá nhiều đi, não tàn. }

{ lúc trước Tô Nhược cự tuyệt Từ Gia Huy, tôi còn cảm thấy rất đáng tiếc, hiện tại xem ra, người ta là có mắt nhìn a a! ! Sở Cẩm tốt bao nhiêu, học giỏi không làm kiêu, tính cách lãnh đạm, nhưng quan tâm a! } Tin tức trong lớp, Từ Gia Huy cùng Nhan Tiểu Á cũng đều đang yên lặng dòm điện thoại, nhìn xem một đầu lại một đầu nhả rãnh tin tức, hai người hận không thể trực tiếp hạ tràng đi xé, nhưng nghĩ bọn họ bây giờ còn đang... Bỏ trốn, thì có thể làm gì a.

Vào đông ban ngày ngắn ngủi, năm giờ rưỡi chiều, sắc trời không sai biệt lắm toàn bộ đều màu đen. Bên đường đèn đường màu vàng

sáng lên, soi áo khoác người đi đường, đến và đi vội vàng, chẳng biết lúc nào, hoa tuyết ở chân trời rơi mỏng lung.

Từ Gia Huy nằm trên ghế sa lon xoay người, cầm trong tay tấm phẳng(?), buồn bực ngán ngẩm, không biết qua bao lâu, hấn vụng trộm liếc Nhan Tiểu Á đối diện một cái, lâu bầu nói: “Anh đói, muốn ăn cơm.”

“Gọi thức ăn nhanh a.”

“Anh không muốn ăn thức ăn ngoài, đồ chơi kia anh đều chán ăn.”

“Ồ.” Nhan Tiểu Á chậm rãi lên tiếng, “Vậy chúng ta ra ngoài ăn.”

“Bên ngoài lạnh lắm, không muốn động.”

Nhan Tiểu Á lông mày nhỏ nhắn vặn lên, cúi đầu nhìn mũi chân: “Vậy anh muốn thế nào? Đều tùy tiện, em đều có thể, không quan trọng.”

“Cô cũng xài tiền của tôi, đương nhiên không quan trọng, thật đúng thế... Cô là con cưng, dĩ nhiên không biết làm cơm.” Âm thanh phàn nàn một khi phun ra, liền không dừng được, hướng chi Từ Gia Huy đối với Nhan Tiểu Á luôn không thể nào để ở trong lòng, hiện tại có bao nhiêu hung ác liền có bao nhiêu hung ác.

Nếu như Nhan Tiểu Á có thu nhập, có bản lĩnh, tự nhiên có thể quang minh chính đại phản bác hấn. Nhưng cô hết lần này tới lần khác cái gì cũng không có. Ăn uống ngủ nghỉ đều dựa vào Từ Gia Huy, khí thế bên trên liền ngán một đoạn, vì không bị ném bỏ, chỉ có thể thấp ba lần tức giận lấy lòng đối phương.

Sợ hãi bị ném ở cái này thành thị xa lạ, không có có thể dựa vào thân nhân, trong lòng sợ hãi. Bữa tối Từ Gia Huy lên tiếng chỉ trích, ăn thức ăn ngoài phụ cận. Trời tối lúc người yên tĩnh, Nhan Tiểu Á trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, xuyên thấu qua ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu vào, nhìn trần nhà tuyết trắng, nhìn một chút, chẳng biết tại

sao, đột nhiên liền rớt xuống nước mắt.

Những ủy khuất, khổ sở, thống khổ, ở ngày qua ngày của bản thân, cô cho là mình đã không thèm để ý. Dù sao Từ Gia Huy vẫn luôn là tính cách này. Vì hắn xoắn xuýt, còn không bằng suy nghĩ bữa sáng ăn cái gì, tương đối có ý nghĩa.

Rõ ràng là nghĩ như vậy, đường cũng là tự chọn, từ bỏ tôn nghiêm, chủ động hiến thân. Lúc này dĩ nhiên thành sơn môi quá thời hạn, nhìn ngăn nắp xinh đẹp, ngon miệng mê người, trên thực tế sớm đã biến chất, không có phương pháp dùng lại.


Đồ vật hỏng, quả thực là bên trong nắm tay, cuối cùng bị thương sẽ chỉ là chính mình. Nhan Tiểu Á biết, làm thế nào cũng không có cách nào vớt vớt. Bởi vì... Từ Gia Huy là đồ vật thấp kém, mình dựa vào hắn mà sinh tồn, lại là cái gì? Vật rác rưởi phế phẩm sao?

Nhan Tiểu Á một đêm chưa ngủ, cứ như vậy kinh ngạc nhìn trần nhà, thẳng đến chân trời nổi lên màu trắng bạc, trong phòng một chút xíu trở nên sáng tỏ, cô dựa vào đầu giường, ngồi dậy, không biết qua bao lâu, chậm rãi lấy điện thoại di động ra, tìm người cô không muốn gặp nhất, gửi một cái tin nhắn ngắn.

{ Cô khi đó để tôi không muốn bỏ trốn, vì cái gì? } Bảy giờ lẻ năm tin nhắn gửi ra ngoài, đến hơn tám giờ, cô mới thu được hồi âm —— { trong lòng cô đã có đáp án. }

Nhan Tiểu Á run rẩy sờ màn hình tay lạnh như băng, rõ ràng đưa ở trong phòng có điều hoà, cô phảng phất như áo mỏng bị vớt xuống Bắc Cực, lực phủ ngũ tạng tính cả cốt tủy đông thành băng. Biết rất rõ ràng. Lại luôn theo bản năng phủ nhận.

Sợ hãi thừa nhận sai lầm, thế là không ngừng tìm lý do cùng lấy cớ, nói với mình không làm sai, oán hận Tô Nhược về nước, căm hận cha mẹ không có cách nào cung cấp điều kiện vật chất tốt, trách cứ Từ Gia Huy bạc tình bạc nghĩa... . . . Nhưng sai lầm lớn nhất, chính

là mình. Nhan Tiểu Á bụm mặt, nghẹn ngào khóc rống. 

-----oOo-----

Chương 45: Hào môn kiều nữ (24)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Có những đường, một khi bắt đầu đi, coi như hồi hận, cũng vô pháp quay đầu. Nhan Tiểu Á không dám tưởng tượng mình sau khi trở về, sẽ chịu đựng nhiều ít chế giễu cùng châm chọc, những lãnh ngôn lãnh ngữ kia, tựa như là băng tiễn lãnh tụ sắc bén, một cái lại một cái đâm vào trong lòng của cô, để cho người ta ngạt thở thống khổ.

Bọn họ bỏ trốn, đã qua nửa tháng. Cảm giác mới mẻ vừa mới bắt đầu biến mất hầu như không còn, ăn thức ăn dầu mỡ bên ngoài, không người quét dọn phòng ở tích đầy tro bụi, Từ Gia Huy là Đại thiếu gia, áo đến thì đưa tay cơm đến há miệng, rác rưởi thì chổng tại cửa ra vào, đi ra ngoài cũng không biết tiện thể xách theo.

Nhan Tiểu Á gia cảnh mặc dù không tốt, nhưng cha mẹ sủng cô, từ nhỏ đến lớn liền đều không có chịu cực wua. Bây giờ vì có thể sinh hoạt tốt một chút, học xong dùng máy giặt, phơi quần áo, lau bàn... những chuyện cô làm lúc này, Từ Gia Huy tựa như đại gia ngồi ở trên ghế sa lon chơi game.

Trong lòng hậm hực càng ngày càng nặng, ngẫu nhiên phát ngốc, nước mắt bất tri bất giác liền rớt xuống. Lúc trước Tô Nhược gửi tin nhắn đó, Nhan Tiểu Á cùng Từ Gia Huy cãi lộn trải qua dài dằng dặc, chỉ trích lẫn nhau, ghét bỏ, đằng sau hai người ồn ào mệt mỏi, Nhan Tiểu Á liền phản bác khí lực đều không có, mặc kệ Từ Gia Huy nói cái gì, đều yên lặng nghe.

Mà bây giờ... Nhan Tiểu Á nửa nằm ở trên giường, nhìn Từ Gia Huy ngủ say, trong mắt lại không mê luyến như ngày xưa, lại nhiều hơn

một loại không thuộc về cô cái tuổi này thành thực cùng tính toán.

Người xấu một chút không quan hệ. Thế nhưng là hấn có tiền a! Không muốn tiếp tục lấy phòng nhỏ hẹp, tính toán trong tay mấy trăm khối tiền tiêu vật, quần áo đều mặc hàng vỉa hè. Nếu như có thể đem Từ Gia Huy một mực trói chặt, về sau cô liền có thể trải qua giống như Tô Nhược, sinh hoạt đại tiểu thư.

Làm một nữ nhân không cầu tình cảm, về sau chỉ cầu tiền tài, đàn ông một ít khuyết điểm, cũng liền không khó mà chịu đựng như vậy. Từ Gia Huy hấn ngang ngược càn rỡ, não tàn lại ngây thơ, nhưng hấn dễ dụ dễ bị lừa a! Chỉ cần hơi nhẹ nhàng một chút, rơi mấy giọt nước mắt không đáng tiền, liền có thể để tâm hấn sinh thương tiếc, hào phóng vung tiền cho người.

Cùng cô so sánh, Từ Gia Huy liền không có nhiều cảm xúc như vậy, thần kinh thô, chỉ cảm thấy Nhan Tiểu Á gần nhất ôn nhu rất nhiều, không còn làm trời làm đất, khóc sưng mắt chỉ trích hấn không Ôn Nhu không quan tâm.

Tiền tài chính là vật ngoài thân, có bao nhiêu tiêu bao nhiêu. Dù sao, một chút tiền bên trong đại thiếu gia trưởng thành, đối với phương diện này căn bản là không có nhiều ít khái niệm. Cứ như vậy, hai người quả thực có một đoạn không tệ thời gian, thẳng đến... Từ Gia Huy không có tiền. Chuyến này bỏ trốn, hấn mang không ít tiền, có thể không nhìn được tiêu dùng của bọn họ quá lớn. Bình thường đi dạo phố, tùy tiện mua bộ y phục chính là bốn chữ số, vì cho Nhan Tiểu Á vui vẻ, mua túi mấy chục ngàn đến mấy trăm ngàn không giống nhau.

Thẻ ngân hàng bên trong một chút xíu giảm bớt, ra ngoài ăn bữa ngon đều suy nghĩ tiền có đủ hay không. Không có người thân làm hậu thuẫn, Từ Gia Huy lần thứ nhất vì tiền tài bắt đầu phát sầu, bực bội. Hết lần này tới lần khác Nhan Tiểu Á không hiểu hấn khổ sở, vẫn như cũ vung tay quá trán, làm nũng khoe mẽ cầu hấn mua các loại đồ vật.

“Em có phiền hay không? Túi xách, trừ cái này em có thể có chút tiền đồ sao?” Từ Gia Huy trợn mắt trừng một cái, tức giận trừng mắt Nhan Tiểu Á. “Em chỉ là nói qua một chút ma ~ anh đừng nóng giận nha.” Nhan Tiểu Á vò đã mẽ không sợ rơi, ba lần tức giận mở miệng.

Nghĩ đến sâu trong trí nhớ thân ảnh người nào đó tinh táo, ưu nhã, xinh đẹp, nhìn lại bên cạnh Nhan Tiểu Á trừ thanh xuân tịnh lệ bên ngoài không có gì cả, Từ Gia Huy trong lòng không khỏi lan tràn lên mấy phần đắng chát.

“Chúng ta bỏ trốn gần một tháng, mỗi ngày đều trạch ở nhà, ngày mai sẽ ra ngoài tìm việc làm.”

“A? ?”

“Cũng không thể cả một đời ăn bám đi.” Từ Gia Huy giải quyết dứt khoát, Nhan Tiểu Á không cách nào phản bác.

Ngày thứ hai, hai người ăn mặc ngăn nắp xinh đẹp đi ra ngoài tìm việc làm, học sinh vừa mới trưởng thành cao trung không có tốt nghiệp, khuôn mặt ngây ngô không ít, nhà gái càng là cầm bốn, năm vạn màu hồng bọc nhỏ

(? thứ lỗi edit bất lực), có thể tìm công việc gì?

Không ngoài gì khác chính là nhân viên phục vụ, thu ngân viên rẻ tiền, thời gian làm việc dài, còn không có bảo hiểm làm việc tăng dưới chút. Hai người thử đi ném thử, làm không đến hai giờ, liền chịu không được chạy.

“Tốt! Tôi tại sao lại muốn đi ăn khổ, còn không phải cô đề nghị bỏ trốn, làm sao bây giờ a?” Từ Gia Huy một cước đạp mặt bàn trong phòng khách, trừng mắt chỉ trích Nhan Tiểu Á lấy mặt khóc tang.

“Đúng... Thật xin lỗi.”

“Tôi không chịu nổi, về nhà đi.”

“Không được!” Nhan Tiểu Á phản ứng cực lớn, khuôn mặt vặn vẹo, vừa khóc lại cười, “Em không muốn trở về, mọi người nhất định sẽ cười chết chúng ta.”

“Vậy cô nói làm sao bây giờ?” Nhan Tiểu Á giật mình nguyên tại chỗ, ánh mắt đờ đẫn, qua một hồi lâu, cô bụm mặt, ngồi xồm trên mặt đất, khóc thút thít, thân thể gầy yếu lắc một cái lại lắc một cái, khóc khàn cả giọng, khác nào tận thế sụp đổ.

Từ Gia Huy cùng Nhan Tiểu Á khi trở về, khoảng cách kết thúc cuộc thi còn có thời gian hai mươi ngày. Tô Nhược lúc ấy vừa mới về nhà, mở cửa lớn ra, người còn không tiến vào, liền nghe đến một trận quỷ khóc sói gào, nương theo thanh âm mơ hồ không rõ tiếng mắng chửi cùng đồ vật bị vứt, bọn họ thật sự là náo động đến quá lợi hại, đến mức khoảng cách xa như vậy, cô đều có thể nghe được.

Ngày thứ hai, Tô Nhược mới biết được, Từ Gia Huy trong đêm bị cha mẹ phái đưa ra nước ngoài, không tới hai ba năm là tuyệt đối sẽ không trở về. Nhan Tiểu Á sau khi trở về cả người tựa như khúc gỗ, hốc mắt đỏ bừng, giống như khóc qua.

Cha mẹ Nhan lần thứ nhất hung hăng mắng một trận, nhưng có vẻ như hiệu quả không lớn, đối phương tâm lý phản nghịch, mấy người lẫn lộn cùng nhau, náo động đến dư luận xôn xao. Lại qua vài ngày nữa. Tô Nhược ở trong lớp thấy được Nhan Tiểu Á vị ‘danh nhân trường học’ này.

So với lần đầu gặp gỡ, thanh xuân tịnh lệ, hoạt bát tùy hứng, mới vừa vặn trưởng thành sắc mặt trắng bệch, ánh mắt âm đạm, cả người lộ ra mười phần cay nghiệt, không có Từ Gia Huy, trong lớp Nhan Tiểu Á thậm chí ngay cả nói chuyện bạn bè cũng không tìm tới.

Sự tồn tại của cô tựa như là u linh. Vô thanh vô tức, rõ ràng mọi người trong miệng cay nghiệt nhả rãnh, cười nhạt, ánh mắt khinh miệt thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn tới. Thật sự đụng phải, lại giống như là cùng cô đụng phải góc áo đều cảm thấy buồn nôn, chỉ sợ không kịp tránh đi.

Tô Nhược nhìn Nhan Tiểu Á càng ngày càng trầm mặc, thỉnh thoảng liền ngơ ngác nhìn một nơi nào đó, xem xét chính là mấy giờ. Kết thúc cuộc thi đúng hẹn mà tới. Tô Nhược ngồi ở trong trường thi, tỉnh táo tự nhiên hạ bút, Nhan Tiểu Á ngồi trước mặt, thời điểm nộp bài thi cô vụng trộm liếc một cái, chỉ thấy phía trên một mảng lớn trống không, chắc hẳn... Nhiệm vụ của cô, đã có thể hoàn thành.

Khảo thí sau khi kết thúc, liền nghỉ đông. Mà Tô gia, nghênh đón mấy vị khách đã lâu không gặp cha mẹ Nhan gia mặt mũi tràn đầy tang thương mang theo Nhan Tiểu Á tới cùng bọn họ cáo từ, nói là muốn chuyển về nhà, việc học Nhan Tiểu Á cũng sẽ nghĩ biện pháp quay trở lại, khoảng thời gian này phiền phức người Tô gia chiếu cố.

Tô Nhược ngồi ở trên ghế sa lon, uống vào cà phê hương nồng trà sữa, nhìn về phía thiếu nữ tiều tụy đối diện. Cha mẹ Nhan gia cùng mẹ Tô đang lưu luyến chia tay, không ai chú ý bên này. Nhan Tiểu Á trầm mặc hồi lâu, rút cục ngẩng đầu cùng Tô Nhược đối mặt, trong mắt có ghen ghét, có hối hận, nhưng càng nhiều hơn chính là không nói rõ được cũng không tả rõ được mê vông, thanh âm của cô nhẹ khác nào dưới ánh mặt trời bọt biển, nhẹ nhàng đâm một cái, liền sẽ vỡ vụn: “Tôi ghét cô.”

“Tôi biết, thật là đúng dịp, tôi cũng không thích cô.” Tô Nhược mỉm cười nói, có thể nói chút ý tứ kia, cũng không có lọt tới đáy mắt của cô. Nhan Tiểu Á cảm thấy hô hấp khó khăn: “Nếu như cô không về nước, tốt bao nhiêu.”

“Nên là của cô, vĩnh viễn sẽ là của cô, không phải của cô, dù cưỡng cầu, cũng chỉ khiến mình không thoải mái.”

“A?” Nhan Tiểu Á khuôn mặt vắn vẹo, tiếng nói bén nhọn, “Giống

như cô thiên kim đại tiểu thư vừa ra đời liền có được hết thảy, lại biết cái gì.”

Tô Nhược xùy cười một tiếng: “Cho nên liền bán mình, dẫn dụ Từ Gia Huy, kết quả đây? Cô đạt được cái gì? Trong trường học trào phúng, cha mẹ trách cứ, hiện tại thậm chí là đến dọn nhà rời đi chỗ này, trở lại huyện thành nhờ người người xem thường.” Nhan Tiểu Á bị đâm chọt chỗ đau, trầm mặc không nói.

Tô Nhược: “Tôi ghét cô, lại thương hại cô, dù sao... Giống như đầu phát dục không hoàn toàn, không có công chúa thật hết lần này tới lần khác chỉ có Công chúa bệnh, đem chính mình nghèo túng đến nước này, thật sự là hiếm thấy.”

“Cô câm miệng.” Nhan Tiểu Á ngày càng khó coi, thờ hồng hộc, giọt mồ hôi to như hạt đậu từ cái trán rơi xuống. Tô Nhược thanh âm càng ngày càng nhu hòa, như mật ong, lại bao bọc bên trong chính là kịch độc.

“Về sau, chúng ta chênh lệch sẽ càng lúc càng lớn, cô biết không? Đã từng... Cha mẹ của tôi, có nghĩ qua thu dưỡng cô.” Nhan Tiểu Á nghe con người bỗng nhiên co rụt lại, năm ngón tay tổ chất thần kinh run rẩy.

Tô Nhược nụ cười trên mặt càng rõ ràng: “Nhìn a! Cô cũng từng có cơ hội, sẽ trải qua sinh hoạt giống như tôi, gia cảnh hậu đãi, cha mẹ cường đại, thậm chí còn có thể dựa vào cái này, được người Từ gia đồng ý, nhưng chính cô đem hủy hoại hết thảy.” Đem từng chuyện, một chút xiu lộ ra.

“Đáng tiếc cô quá ngu, đưa cô xem như người trong nhà cho cô quần áo, cô lại cho rằng đó là vũ nhục.” Tô Nhược để chén trà trong tay xuống, cô xinh đẹp nhưng trong mắt Nhan Tiểu Á khác nào ma quỷ, “Cô nói, Cô có phải là ngu ngốc nhìn không thấu không?”

-----oOo-----

Chương 46: Hào môn kiều nữ 【 hoàn tất】

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Đạt được lại mất đi, so với chưa hề đạt được càng đáng sợ. Sau cuộc nói chuyện đó, Nhan Tiểu Á giống như mất hồn, ngờ ngợ ngác ngác, thẳng đến rồi đi biệt thự Tô gia, đứng nhìn nơi đi qua vô số lần, đường quen thuộc, quá khứ đủ loại, như mưa bụi, lộng lẫy nổ tung.

“Ô ô ô ô. . .” Nước mắt không ngừng mà hướng xuống mặt rơi, ở trong ánh mắt kinh ngạc cha Nhan mẹ Nhan, cô giống như đứa bé, không để ý hình tượng gào khóc.

Nhan sinh có vô số chỗ ngã ba, một khi đi nhầm, liền không còn cách nào lựa chọn lại lần nữa. Chỉ có thể kiên trì đi xuống, hoặc là khai sáng con đường mới. Nhiệm vụ Tô Nhược ở cuối kỳ thành tích phát xuống, rất cục hoàn thành.

Ngắn ngủi nghỉ đông đúng hẹn mà tới, người Tô gia lần đầu tiên hưởng thụ một nhà bốn miệng tất cả ngày nghỉ, có lẽ là bởi vì cha Tô mẹ Tô vẫn luôn đem trọng tâm đặt trên công việc, đến mức hiện tại hai đứa con cùng bọn họ luôn cách một tầng cảm giác lạnh nhạt.

Tôn kính có thừa, thân mật không đủ. Tô Kiều cùng Tô Nhược cảm tình cả hai rất tốt, còn hẹn ngày cùng đi tắm suối nước nóng. Sự nghiệp bọn họ có thành tựu, con gái tài mạo song toàn, tiểu bối hiếu thuận, rõ ràng nên vui vẻ, nhưng chẳng biết tại sao, ngẫu nhiên nửa đêm lúc tỉnh mộng, cuối cùng sẽ có chút cảm giác trống rỗng, tựa như là giọt nước tản mạn, mùa hè trong nháy mắt tức thì, lại không cách nào coi nhẹ. Hối hận không? Cha Tô mẹ Tô hỏi mình.

Quá khứ đã qua, bây giờ nói lại nhiều, cũng vô pháp đền bù. Bọn họ có lẽ không phải là người cha mẹ tốt, đều có thể làm đều đã làm. Mỗi người đều có cuộc sống của mình, bản thân bọn họ là đầu tiên, rồi mới đến người yêu, con trai cùng con gái. Cho nên cứ như vậy đi.

Mùa đông qua đi, ngày xuân tới. Băng trên mặt sông đã tan, cảnh liễu nảy mầm non, nụ hoa nở rộ. Vì ứng phó thi đại học, các bạn học trong lớp mỗi ngày không ngừng mà giải đề, Từ Gia Huy cùng Nhan Tiểu Á phảng phất là chuyện đời trước, mọi người tiếp nhận thông tin mới rồi, không hề để tâm bọn họ.

Ngẫu nhiên có người nhắc đến, sẽ nhả rãnh vài câu, chủ đề cũng chẳng mấy chốc sẽ bị chuyển hướng. Sở Cẩm vẫn như cũ, Tô Nhược cùng hần kết giao từ đầu đến cuối không mặn không nhạt. Đêm trước kỳ thi tốt nghiệp trung học.

Tô Nhược lần đầu tiên nghe được đối phương chính thức tỏ tình, thanh niên mặc âu phục, tay cầm bó hoa hồng, thân hình đã là người trưởng thành, quả nhiên là nhã nhặn tuấn tú, thành thực ổn trọng. Tô Nhược biểu thị mình cảm động hết sức, sau đó không lưu tình chút nào cự tuyệt hần, tiện thể phát cho một thẻ người tốt.

Sở Cẩm: “. . .”

Hệ thống: “. . .”

“Thời gian không còn sớm, tôi về nhà trước, bye bye.” Cô cười ôn nhu dễ mến, ánh mắt lại là một mảnh nhạt nhẽo, lý trí cùng tỉnh táo.

Sở Cẩm nháy mắt có chút khó khăn, nhưng rất nhanh, hần liền nâng lên sức lực nói: “Tôi sẽ không từ bỏ.”

“Há, chúc cậu may mắn.” Tô Nhược mặc váy liền màu vàng nhạt, trên đầu mang đội mũ màu trắng, lộ ra bắp chân mượt mà trắng nõn, ngày mùa hè ấm gió thổi tới, đem tán cây thổi vi vu vang

vọng, bầu trời màu xanh thắm trong suốt, ánh nắng chói mắt.

Trong mùa này, hai ngày lớp mười hai vượt qua gian nan nhất. Tô Nhược thành tích luôn ổn định, ra trường thi sau còn để hệ thống đánh giá qua, trong trường học lý tưởng không có vấn đề. Mà Sở Cảnh, chọn học hệ tài chính cùng trường với nhau. Mặc dù lại trở thành đồng học, nhưng là khoảng cách hai hệ khá xa, trừ phi cố ý đi qua, bằng không thì căn bản là không gặp tới.

Trong sinh hoạt, Tô Nhược vô số lần, vô số vô số lần ở phải qua đường, nhìn thấy thân ảnh nào đó.

Tô Nhược: “. . .” Cái này là cuồng biến thái theo dõi đi! ! Cũng may bản thân Sở Cảnh cũng không có tăng thêm phiền phức cho cô, bằng không, Tô Nhược cảm thấy mình sẽ muốn đánh người. Lần nữa nhìn thấy Nhan Tiểu Á cùng Từ Gia Huy, là ở trên một đường nhỏ, lúc ấy cô học vẽ đã có chút danh tiếng, đi theo thầy dạy học chạy mấy chuyến nhiệm vụ, lại trên đường trở về, vừa lúc đụng phải bọn họ.

Hai, ba năm trôi qua, cơ thể non nớt, đã triệt để trưởng thành. Từ Gia Huy bề ngoài, khí chất cùng lúc trước không khác nhau nhiều lắm, vẫn như cũ là bộ dáng nhìn như thâm tình, trên thực tế không tim không phổi; mà Nhan Tiểu Á, nếu như không phải cô ta mở miệng nói chuyện, Tô Nhược thật có chút không nhận ra.

Mắt hai mí kiểu dáng Châu Âu, chân thẳng tắp, cảm nhọn, tiểu mỹ nhân đã từng thanh tú, cuối cùng biến thành người nổi tiếng trên mạng (võng hồng). Nhan Tiểu Á mặc váy đen cổ chữ V, lộ ra hơn phân nửa bộ ngực, cười một tiếng mang theo cảm giác mỉa mai.

“Tô Nhược, chào. . . Đã lâu không gặp.” Từ Gia Huy sờ sờ tóc, sắc mặt xẹt qua một vòng kinh diễm. Trải qua những năm điều dưỡng này, Tô Nhược lại cao lên một chút, chính thức tiến vào cửa ải 1m7, dù cho mặc sơ mi trắng quần jean đơn giản nhất, đều không che giấu được đôi chân dài nghịch thiên kia.

Tóc dài mềm mại, hai con ngươi đen nhánh, ngũ quan tinh xảo sạch sẽ. Có lẽ là cùng nghệ thuật liên hệ lâu dài, khí chất của cô so với năm đó, càng thêm phiêu dật ôn nhu. Khác nào hoa quỳnh ở ban đêm yếu ớt nở rộ, thần bí ưu nhã, để cho người ta tìm tòi, liền muốn ngồi xuống cùng cô hảo hảo trò chuyện, cùng Từ Gia Huy những năm này qua lại với phụ nữ, hoàn toàn không giống, như thế để cho người ta mê muội.

“Đã lâu không gặp.” Tô Nhược nói.

“Dừng a!” Nhan Tiểu Á bĩu môi, cắn cánh môi, hơn nửa người dính trên người Từ Gia Huy, giọng nói ngọt ngào, “Gia Huy, thời tiết nóng quá, đi mau đi~ người ta không chịu nổi.”

“Câm miệng, bớt nói nhảm.” Từ Gia Huy gằm nhẹ một câu, ngược lại lại đối Tô Nhược nói: “VẬY. . . Anh. . . Đi trước.” Bị chửi Nhan Tiểu Á sắc mặt nháy mắt cứng ngắc, rất nhanh lại biến thành mỉm cười lầy lòng.

Tô Nhược: “Hừm, gặp lại.” Từ Gia Huy có vô số lời nói muốn cùng Tô Nhược nói, nhưng nghĩ đến mình từng làm qua chuyện ngây thơ, chỉ cảm thấy trên mặt không ánh sáng, không có ý tứ lưu lại nữa. Ba người như vậy tách rời.

Thời gian về sau, bởi vì Từ Gia Huy trở về nước, mọi người lại ở một vòng nguyên nhân, cô dứt quăng nghe không ít tin tức đối phương. Tỉ như hấn tình nhân đồng đảo, Nhan Tiểu Á cũng chỉ là một người trong đó. Tô Nhược vẫn như cũ vẽ tranh của cô.

Có lẽ là tâm cảnh tự do, cô rất nhanh liền bộc lộ tài năng, đạt nhiều người thưởng thức, làm triển lãm tranh, thành công xuất sắc, bắt đầu một mình du lịch khắp nơi, đi vẽ tranh một chút, không vì tiền tài, chỉ vì chính mình vui vẻ.

Sở Cần tiếp nhận công ty của cha, bắt đầu nhiều lần xuất hiện ở trên các loại tạp chí thương nghiệp, bằng vào giá trị nhan sắc, hoa đào rất nhiều. Từ Gia Huy thì tiếp tục ăn chơi đàng điếm, Trầm Túy

trong mỹ nhân.

Ngẫu nhiên lúc cô ra ngoài, 'Vừa lúc' đụng vào Sở Cẩm đến công tác, hai người giống như là bạn già, đang ăn cơm, uống rượu, nói chút chuyện thú vị gần nhất.

Năm Tô Nhược ba mươi tuổi đó. Từ Gia Huy kết hôn, cô dâu là đại tiểu thư môn đăng hộ đối, hôn lễ cử hành to lớn hao tổn của cải, ngày đó truyền thông vô số, thông cáo bay đầy trời, nhờ vào đó giá cổ phiếu lên ào ào.

Tô Nhược cùng ngày cũng đi tham dự, cô mặc váy đuôi cá vừa vặn màu đen lộ lưng, khí chất xuất chúng, trêu đến một đám đám công tử đại ca hiển ân cần. Lúc Từ Gia Huy mời rượu, chẳng biết tại sao, có chút ngây ngẩn cả người.

Trong mắt đột ngột xẹt qua một vòng tịch mịch, hấn cả đời này, giống như rất phong phú, mỹ nhân rượu ngon, nhưng chẳng biết tại sao. . . Tóm lại là cảm thấy có chút vắng vẻ, giống như trong lúc vô tình, vứt bỏ vật rất quan trọng. Hôn lễ qua đi.

Từ Gia Huy cùng vợ của hấn, giống như cha mẹ Từ lúc trước, tương kính như tân, riêng phần mình nuôi tiểu tình nhân, chỉ cần không làm ra con riêng, liền hết thầy để nói.

Quanh đi quẩn lại một vòng, hấn vẫn là đi lên đường xưa cha mẹ. Tô Nhược nghe qua tin tức cha mẹ Nhan Tiểu Á bên kia. Đơn giản chính là tuổi già sắc suy, chính dung chỉ có tác dụng trong thời gian nhất định, từ Từ Gia Huy trong tay lấy ra một số tiền lớn, hấn đưa phòng ở, tiếp tục nuôi tình nhân.

Nhan Tiểu Á đã thành thói quen dựa vào hấn sinh sống, không cách nào tự quyết làm việc.

Theo thời gian trôi qua, cô có thể được tìm tới làm tình nhân đẳng cấp càng ngày càng thấp, sinh hoạt cũng càng ngày càng túng quẫn.

Nhưng cũng may còn chưa qua đi. Nhan Tiểu Á thường xuyên ở trên mạng nhìn thấy tin tức Tô Nhược, Sở Cẩm cùng Từ Gia Huy, nhìn một chút, đột nhiên sẽ khóc, cô bắt đầu nhiều lần nằm mơ, mộng đến quá khứ, mình còn là một học sinh cấp ba.

Nếu như lúc trước, cô không ghen ghét Tô Nhược, mà là hảo hảo sống tốt cuộc sống của mình, hiện tại lại sẽ như thế nào đây? Coi như học đại học về sau, rời đi Tô gia, thế nhưng vẫn còn giao tình, cô đi học cho giỏi, sau khi ra ngoài cũng có thể tìm việc làm tốt, lại có Tô gia làm chỗ dựa, cuối cùng nói không chừng có thể trở thành người để cho người ta ước mơ.

Hoặc là nói, cùng Từ Gia Huy bỏ trốn sau khi trở về, cô có thể hỏi cái để làm người mới, không tiếp tục cùng một chỗ với hắn, hiện tại có phải hay không có lấy được người chồng yêu cô, sinh đứa bé đáng yêu.

Mà không phải giống bây giờ, hơn ba mươi tuổi, còn chẳng làm nên trò trống gì. Rõ ràng lúc trước bốn người, cùng một chỗ, cuối cùng chỉ còn có mình, nghèo túng đến buồn cười. Đã nhiều năm như vậy, Tô Nhược từ đầu đến cuối không có kết hôn, đằng sau trời xui đất khiến, cùng Sở Cẩm thành tình nhân bí mật (cả là giọt sương, cả hai người ngẫu nhiên tụ hợp một chút, nhưng phần nhiều thời gian, Tô Nhược vẫn là chạy khắp thế giới).

Mỗi lần trở lại biệt thự, luôn có thể nhìn thấy thân ảnh quen thuộc. Sở Cẩm không chỉ một lần đưa ra muốn kết hôn, nhưng đều bị Tô Nhược cự tuyệt. Cô thích cuộc sống như vậy, tự do tự tại, không bị bất luận kẻ nào trói buộc, cũng không cần cho nhau áp lực, chỉ cần một bên đưa ra chia tay, một bên khác liền có thể không chút do dự dọn nhà rời đi. Mỗi ngày cứ như vậy thời gian tiêu hao. . . giống như một cái chớp mắt liền chạy trốn.

Lúc Tô Nhược kịp phản ứng, hai bên đã cùng ủng hộ bọn họ, qua rất rất lâu. Cuối cùng nhắm mắt lại. Quả nhiên cuộc sống như vậy mới là thoải mái nhất a! Tô Nhược không khỏi nghĩ như vậy.

Thiên : cv chỉ để như vậy, nhưng đọc kĩ t nghĩ chắc là cười rồi haha, nghĩ vậy đi cho bớt tội SC

** *

Nóc phòng là mái vòm kiểu Châu Âu, gian phòng rộng lớn tỏa sáng, hương hoa hồng dọc theo cửa sổ tràn đến trong phòng. Tô Nhược trừng mắt nhìn về phía đối diện, ảnh phản chiếu trong tấm gương chế tác cổ xưa.

Thiếu nữ có hai con mắt màu xanh lam, mái tóc dài màu vàng óng khác nào ánh nắng, da thịt như ngọc trắng khiết, môi đỏ kiêu diễm ướt át, áo ngủ màu trắng nửa mở cùng mắt cá chân, lộ ra xương quai xanh tinh xảo. Tựa như là. . . Thiên sứ? Tô Nhược đưa tay sờ lên khoe môi, cùng người trong gương làm ra động tác giống nhau.

Đây là. . . Cô? Hệ thống 520 kịp thời xuất hiện: “Ký ỨC đã gửi đi, mời túc chủ chú ý kiểm tra và nhận ~~ ” Vừa dứt lời, một đồng lớn ký ỨC, liền không kịp chờ đợi tràn vào trong đầu Tô Nhược. Thế giới lần này cô xuyên qua là một bộ tiểu thuyết phương tây ma pháp huyền huyền, nữ chính là đích trưởng nữ một đại gia tộc, cha mẹ yêu thương, em trai tôn kính, có thiên phú ma pháp cường đại, vô số người thần phục dưới váy, đầy hào quang Mary Sue.

Nam chính tự nhiên là đại gia tộc, tiềm lực so với nữ chính cường đại, cũng là Tom Sue. Mà nguyên chủ thuộc một gia tộc nhỏ là tình yêu lúc nam chính tuổi nhỏ không hiểu chuyện, không nghe cha mẹ khuyên nhủ, một mực muốn đính hôn, cuối cùng nhìn thấu diện mạo bình thường thực sự của cô, thất vọng giải trừ hôn ước, từ đó đầu nhập ôm ấp nữ chính.

So với hai vị thiên mệnh chi tử này, nguyên chủ thân là pháo hôi tự nhiên là không thể nhìn. Tô Nhược yếu ớt thở dài một hơi: “Thật là một cái thế giới phiền phức.”

Hệ thống: “Mời túc chủ cố lên a ~ ” Thiên phú, gia tộc, hàng bên trên

cô ngay từ lúc bắt đầu đã thua. Tình huống hiện tại, trước thu thập tốt tình báo. Tô Nhược tên bây giờ gọi là Yuyi Calder.

Gia tộc cô ở đế quốc là quý tộc bậc trung, cha mẹ trong tay cũng không có thực quyền, toàn bộ sống nhờ bằng tiền dành dụm duy trì sinh hoạt xa hoa lãng phí, riêng phần mình nuôi nhốt tình nhân, nữ con riêng vô số. Trên Tô Nhược, còn có hai người anh, một người chị, không tính những người con riêng không được thừa nhận kia, cô là con gái ít nhất (? Chịu).

Bởi vì chuyện nguyên chủ bị từ hôn, toàn gia tộc gần nhất lâm vào cơn sóng nhỏ, đi ở trên tòa phủ đệ, thỉnh thoảng liền có thể nghe được đám người than thở. “Yuyi, ta nói người, bây giờ còn có thời gian đến ngắm hoa, vị hôn phu của người, không, phải nói vị hôn phu trước, ngày hôm nay thế nhưng cùng Linguo Price đính hôn a ~ người chẳng lẽ liền không khó chịu?”

Người tới mặc trang phục cung đình màu lam phức tạp, trên tay, trên cổ đều mang trang sức đồ châu báu chiếu lấp lánh, mái tóc dài màu nâu xoắn lại, hết lần này tới lần khác khí thế lại không ép được bộ quần áo này, khiến cô xem tựa như nhà giàu mới nổi.

“Chị có thời gian chú ý đời sống tình cảm của ta, không bằng suy tính chính mình một chút, người không cách nào tu luyện ma pháp, đều đặc biệt già, đặc biệt nhanh a ~ đều đã hai mươi bảy tuổi đi.”

Thiếu nữ cười tươi như hoa, hai con mắt màu xanh lam phẳng phất như biển rộng tĩnh mịch.

“Người ——” nữ nhân cắn chặt răng, bị đâm trúng chỗ đau, oán hận trừng nòng một chút, “Hừ! Vậy cũng tốt hơn người đồ bị ném bỏ, trở thành trò cười.” Quan hệ gia tộc hỗn loạn, cuối cùng liền lại biến thành dạng này.

Tương hồ ghen ghét, chán ghét. Sau đó trong nửa tháng, Tô Nhược một mực ở trong thư phòng gia tộc, liếc nhìn các loại thư tịch, đồng thời không để lại dấu vết tìm hiểu nhiều loại tin tức.

Chỉ tiếc dù sao cũng là gia tộc nhỏ, không có tình báo hữu dụng gì. Rất nhanh, thời gian Tô Nhược đến trường học ma pháp học tập. Ở cái thế giới phương tây huyền huyền này, mỗi đứa bé mười lăm tuổi, tinh thần ổn định về sau sẽ đi tham gia khảo thí ma pháp.

Người có được ma pháp thiên phú sẽ được đưa đến trường học chuyên nghiệp đi theo lão sư học tập, mãi cho đến khi trở thành ma pháp sư cấp thấp, liền có thể tốt nghiệp.

Nguyên chủ mặc dù bị nam chính vứt bỏ, cùng trận khảo thí này có quan hệ rất lớn. So với cô ma pháp nguyên tố hệ Thủy cấp D, ma pháp nữ chính Linguo là nguyên tố hệ thổ, hệ hỏa song trọng cấp A, chỉ cần không tuột xuống, tương lai nhất định là pháp sư cao giai, tiền đồ vô lượng.

Tóm lại người luôn có tư tưởng ích kỷ. Lúc Tô Nhược đến cửa trường học, đội ngũ phía trước đã xếp hàng thật dài. Tân sinh nhập học lần đầu, để bảo đảm bản thân, sẽ làm kiểm tra ma pháp một lần.

“Người nói Fell Jackson khi nào sẽ đến a! Nghe nói hẳn kiểm tra ra cấp S, lần đầu tiên, thật muốn tận mắt nhìn xem a.”

“Đáng tiếc hẳn đã có vị hôn thê, người cũng đừng mơ tưởng.”

“Việc này ta đương nhiên biết rồi, uy. . . Đáng thương vị Calder nhà kia, bị hôn phu vứt bỏ, chà chà! Hiện tại chỉ cần là nam nhân thông minh một chút, cũng sẽ không cùng một chỗ với hẳn, sợ đắc tội Fell, thật là thê thảm.”

“Nàng thuộc loại gia tộc nhỏ kia, cái này cũng là chuyện đương nhiên.”

“Ha ha ha, cũng đúng.”

Nghe toàn bộ quá trình Tô Nhược: “. . .” Đột nhiên, hậu phương xuất

hiện rối loạn tưng bừng, Tô Nhược quay đầu, mọi người bao vây bên trong, chỉ có thể nhìn thấy góc áo nam nhân.

“Oa! Fell và Linguo hai người cùng tới.”

“Ở đâu, ở đâu?” Tốt a! Tô Nhược quay đầu, tiếp tục xếp hàng, lười đi tham gia náo nhiệt. Thiếu nữ tóc màu vàng dưới ánh mặt trời chiếu sáng rạng rỡ, dù cho cách xa đám người, Fell Jackson liếc mắt vẫn thấy được thân ảnh của nàng, tinh tế, khác nào công chúa bên trong truyện cổ tích, nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp đến cực hạn kia.

Trong lòng của hắn không khỏi xẹt qua một vòng âm đạm. Linguo nhìn thấy biểu lộ vị hôn phu, môi đỏ câu lên, âm thầm bấm phần lưng của hắn một cái: “Đã tách ra, cũng đừng một bộ tình thâm, xin nhớ kỹ, người bây giờ là vị hôn thê của ta.”

“Thật có lỗi.” Hắn cúi thấp xuống.

Nàng cười lạnh một tiếng: “Cầu nguyện đi, người cũng đừng làm lãng tử hời đầu, làm ra chuyện hổ thẹn với gia tộc ta.” Fell nhẹ gạt đầu, phiền muộn biến mất nhìn về bóng lưng phía trước. Cách làm của hắn, hẳn là để gia tộc Yuyi. . . Khó chịu đi.

Đội ngũ từng chút tiến lên, rất nhanh liền đến Tô Nhược, nhờ vào một trương kiêu diễm vượt át khác nào hoa hồng chói lóa mắt người, trong đám người ở chỗ này, có không ít người đều đang len lén nhìn cô chăm chú, nghe ngóng tin tức của nàng.

“Đừng suy nghĩ, kia là vị hôn thê trước của Fell.”

“Nghe nói, lực tương tác ma pháp chỉ có cấp D, quá thấp.” Mọi người ở đây dồn dập trào phúng, phía trước thủy tinh cầu kiểm tra, đột nhiên tách ra ánh sáng to lớn.

-----oOo-----

Chương 47: Ma pháp cùng kiếm (1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Lộng lẫy như thế, khác nào ngày ánh nắng mùa hè, loá mắt cực nóng. Ước chừng thành hai nắm đấm lớn vào Thủy tinh cầu, như không chịu nổi, có chút lay động, lão sư râu trắng phụ trách kiểm nghiệm khiếp sợ trừng lớn mắt, hai con mắt màu xám bên trong phản chiếu ra thân ảnh thiếu nữ tinh xảo.

Không đúng! Có được lực tương tác cấp S không phải là nam nhân sao? Hình như gọi là. . . Fell? Ông lão cầm lấy quyển trục bọc da cừu một bên, tìm được khí tức linh hồn phù hợp hương vị, không xác định nói: “Người là. . . Yuyi Calder, nguyên tố hệ thủy cấp D.”

“Là ta.” Tô Nhược nhẹ gật đầu, giật mình nhìn xem hai tay của mình, có chút không hiểu rõ hiện tại là tình huống như thế nào.

“Thủy tinh cầu là xấu sao?” Ông lão sờ lên râu ria, lầu bầu hai câu, tiện tay từ vòng tay không gian lấy ra cái thủy tinh cầu mới đặt ở trước mặt Tô Nhược, lão nói: “Người một lần nữa nắm tay để lên thử một chút.”

Tô Nhược không nói một lời theo yêu cầu của ông mà làm. Ngay sau đó, cùng tia sáng chói mắt vừa lui trước đó, lần nữa tỏa ra ở trước mặt mọi người.

Bên trong thủy tinh cầu trong suốt, tượng trưng cho nguyên tố hệ ánh sáng, lẳng lặng chảy xuôi, dưới ánh sáng trắng, còn có một chút nước màu lam ủy khuất chen trong góc, giống như là bị chiếm địa bàn lại đánh không lại nhóc đáng thương, mà vào hai chỗ giao, nói

mà ai cũng không có phát hiện, có một tia màu đen thâm thúy, ước chừng lớn bằng hạt đậu.

” Lực tương tác quang hệ, cấp S; lực tương tác hệ thủy, cấp D.” Lão đầu âm thanh run rẩy tuyên cáo, không để ý đám người phía dưới xôn xao, một tay nắm lấy người hầu bên cạnh: “Đi! Mau gọi viện trưởng đến.”

(cv để viện trưởng, cũng ko biết edit gì khác nên để nguyên văn, thông cảm)

“Vâng, đại nhân.” Người hầu hiển nhiên biết tình huống hiện tại, nhanh chân hướng chỗ viện trưởng ở chạy.

Phân phó tốt sự tình, ông lão kéo ra một nụ cười nhiệt tình, chỉ đất trống cách đó không xa: “Học sinh Yuyi, bởi vì kết quả kiểm nghiệm người lần này cùng lần trước khác biệt, xin chờ đợi, chuyện kể tiếp để cho viện trưởng định đoạt.”

Ma pháp ở thế giới này, thực lực chính là hết thảy. Người già nhìn thiếu nữ trầm ổn tĩnh táo rời đi, khí độ phi phàm, hoàn toàn không bởi vì đột nhiên xuất hiện kinh hỉ mà thất thố, trong lòng nhiều thêm một tia thưởng thức, người thông minh, tóm lại là có thể trưởng thành càng nhanh, sống càng tốt hơn.

Mà lại. . . Không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, quang hệ vừa mới này, so với Fell trước đó kiểm tra, càng thêm chói lóa mắt. mức giới hạn cao nhất của thủy tinh cầu là cấp S, lại hướng lên, liền muốn dùng những phương pháp khác kiểm tra.

Dòng người vẫn còn tiếp tục đi lên phía trước, nhưng mỗi một người kiểm tra hoàn tất, đều không có rời đi, dùng ánh mắt ẩn hiện đánh giá Tô Nhược, trước đó giễu cợt, cũng không ai dám quang minh chính đại nói tiếp. Tô Nhược thể đứng thẳng tắp, như tường vi trắng bên trong cuồng phong.

Cô hỏi hệ thống: “Đây là có chuyện gì?”

520: "Lực thân cận nguyên tố, là căn cứ linh hồn của con người đến phán định, ngài sau khi xuyên việt, một lần nữa kiểm tra, tự nhiên cùng nguyên chủ khác biệt."

"Linh hồn của ta cường đại như vậy? Trực tiếp chính là cấp S."

"Túc chủ, mỗi lần xuyên qua, đều sẽ tăng cường linh hồn ngài." Hệ thống giải thích.

Tô Nhược: "Đã hiểu." Viện trưởng đến rất nhanh, đây là một vị trung niên nhìn ước chừng ba mươi tuổi, khí chất nho nhã, ôn hòa hữu lễ, nghe xong lão đầu nói chuyện đã xảy ra, về sau hắn trên dưới đánh giá Tô Nhược một vòng, gật đầu cười: "Vậy người đi theo ta đi."

Bọn hắn cần Yuyi Calder làm kiểm tra một lần nữa, chuẩn xác hơn cái chủng loại kia.

"Được rồi." Thẳng đến thân ảnh Tô Nhược hoàn toàn biến mất, trong đám người một mực đè nén tiếng thảo luận, rốt cục bạo phát. "Yuyi là cấp S, còn là Quang Minh Hệ, người nói. . ." Tiểu cô nương hướng trước đó nhả rãnh Tô Nhược nháy mắt ra hiệu bạn tốt, ". . . Fell có thể hay không giận điên lên, tự cho là nhặt được ngọc trai, trên thực tế ném đi châu báu quý giá."

"Trời ạ, đây là đương nhiên."

"Linguo. Price sẽ sẽ không trở thành vị hôn thê bị ném bỏ lần thứ hai? Ha ha ha." Tiếng thảo luận không dứt bên tai, Fell thất hồn lạc phách đứng ở trong đám người, trên mặt anh tuấn mang theo ưu thương khó mà che giấu, người chung quanh xem kịch vui mười phần thỏa mãn, nhưng lúc ánh mắt của bọn hắn rơi xuống trên người nhân vật chính Linguo, vẫn không khỏi khẽ giật mình.

Thiếu nữ trong mắt màu xanh ngọc bích, váy màu lam đơn giản lại không mất khí chất cao quý, làm cho người khác không thể xâm phạm. Giống như hoàn toàn không có nhận được ảnh hưởng trước

đó.

“Thu liễm nét mặt của người một chút, hoặc là nói, người muốn trở thành trò cười cho mọi người?” Linguo thấp giọng nhắc nhở.

Fell mím chặt môi: “Thật có lỗi.”

“Phải hối hận, bi thống, xin ngằm để cho người kế tiếp đi.”

“Ta biết.” Fell thu liễm bi thương, kéo tay vị hôn thê mới trước đó dính hôn không lâu, lại lọt vào trong mắt mọi người.

Có lẽ là ảnh hưởng của Tô Nhược trước đó vẫn còn, mọi người thấy cảnh Fell kiểm tra, cũng không như trong tưởng tượng nhiệt huyết sôi trào, thậm chí có một hai con em quý tộc không sợ phiền phức hoàn khổ, trực tiếp lằm bằm nói không có lóe sáng như Tô Nhược.

Nếu không phải ngại phong độ quý tộc, Fell thật muốn rống to, đối phương là ma pháp hệ quang, hẳn là hệ thủy, có thể giống nhau sao? Tô Nhược đi theo bước chân viện trưởng, đi tới một đại sảnh vòm kiểu Châu Âu, xuyên qua đám người đang bận rộn, lại tiến vào phòng khách bên cạnh, bên trong có mấy vị ma pháp sư mặc áo bào trắng, không biết đang làm những gì.

“Karl, đem ma pháp cầu của người lấy ra.” Viện trưởng đột nhiên nói chuyện đem mấy người ở đây giật nảy mình, vị ở chính giữa kia lúc ấy đang cầm một lọ thuốc hướng xuống nhỏ giọt, tay run một cái, nửa cái lọ thuốc xanh biếc đều đổ xuống mặt khác nào thanh thủy trong chất lỏng(?), một trận sương mù bay qua, mùi hôi thối tràn ngập, ‘Thanh thủy’ nguyên bản trong nháy mắt đục ngầu, vừa nhìn liền biết là bỏ đi.

“A a a a ! ! Người đột nhiên tới làm cái gì? Ta làm thuốc an thần một ngày một đêm a a ! !”

Viện trưởng: “. . .” Lão đầu tử rất sụp đổ.

Học đồ được sư mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không có ý định dính vào.

Chờ đợi hai vị lão sư: “. . .” Một hồi nao loạn về sau, ở trong ánh mắt run rẩy Tô Nhược, viện trưởng vuốt lên tóc bị kéo loạn, ho khan hai tiếng, ý đồ tìm về tôn nghiêm của mình: “Được rồi, cùng lắm thì ta bồi người một cây thuốc an thần cao cấp.”

“Thành giao.”

Viện trưởng: “. . .”

Hắn đưa tay ra nói: “Ma pháp cầu.”

“Cho người.” Lão đầu tiện tay từ không gian trong vòng tay lấy đồ ra ném qua, lại mới nghi ngờ nói: “Người đột nhiên muốn cái đồ chơi này làm gì?”

“Cho nàng kiểm tra.” Viện trưởng chỉ Tô Nhược đứng một bên, thuận miệng đem tình huống trước mắt nói một lần: “Thủy tinh cầu kiểm tra sự tính sai, nên dùng ma pháp cầu độ chuẩn xác cao hơn thử một chút.”

Ma pháp cầu ước chừng chỉ lớn cỡ nắm tay người thành niên, toàn thân trong suốt, mật độ cao hơn Thủy tinh cầu, có thể tiếp nhận lực lượng lớn hơn.

“Đến, thử một chút.” Viện trưởng đem đồ vật đặt ở trên bàn, ra hiệu Tô Nhược tiến lên.

“Được rồi.” Cô giẫm lên bước chân, đi tới trước mặt mọi người, trước có có chút cúi đầu, hướng đám người chào hỏi tốt một tiếng, mới đưa tay đặt lên phía trên. Bạch quang so với trước đó càng thêm chói mắt chiếu sáng khắp phòng, đâm đến mắt người cảm thấy đau.

Nguyên bản viện trưởng hững hờ lặng im một hồi lâu, thẳng đến

ánh sáng hoàn toàn biến mất, mới không khỏi thốt ra: “Cấp SS, cái này. . . Cái này. . .” Cấp S mặc dù hiếm thấy, cũng không phải là không có, hàng năm đều có thể kiểm tra ra một hai cái, nhưng còn cấp SS là hoàn toàn khác nhau, trước mắt đế quốc vền vện biết có hai vị cấp SS, một vị là đồ đệ của hội trưởng hiệp hội phép thuật, một vị khác chính là sùng sùng vạn năm không già, địa vị so với hoàng tộc càng tôn quý hơn Diên giáo hoàng quang minh giáo.

Nghe nói mấy ngàn năm trước đó, hiệp hội phép thuật, Quang Minh giáo, đế quốc tạo thành thế chân vạc, không ai phục ai.

Nhưng hiện tại giáo hoàng Yelde Larip sinh ra, về sau thế cục bắt đầu phát sinh thay đổi. Nghe đồn Yelde Larip vừa ra đời, trăm hoa đua nở, chim sơn ca vì đó mà ca hát. Tuổi còn nhỏ, liền dựa vào thư tịch tự học ma pháp Quang Minh, mười lăm tuổi trở thành Hồng y đại giáo chủ, hai mươi tuổi trở thành giáo hoàng, toàn bộ dạy hẳn làm chủ diên phụng.

Đương nhiên, những điều này đã không thể ní lên cái gì. Bởi vì đó cũng là chuyện một ngàn năm trước, ở đế quốc cùng hiệp hội phép thuật không ngừng đổi chủ nhân, lúc nội chiến, Quang Minh giáo Diên giáo hoàng vẫn luôn là Yelde Larip, tuy thanh niên này bề ngoài nhìn như hai mươi tuổi. Nhưng thực lực một ngàn năm ngưng tụ, sao mà không đáng sợ.

Càng đừng đề cập giáo hoàng này lão yêu quái không chết, ai cũng không có dũng khí cùng hắn đối nghịch. Đến mức hiện tại hiệp hội phép thuật cùng đế quốc, căn bản là không có cách cùng Quang Minh giáo chống lại, tồn tại trở thành một cấp bậc kém hơn.

“Yuyi Calder tiểu thư, học viện phép thuật đế quốc, đối với người biểu thị nhiệt liệt hoan nghênh ha ha ha.” Tao nhã nho nhã viện trưởng cười không ngậm được mồm, ánh mắt cực nóng, lập lòe tỏa sáng, tranh thủ thời gian đem chuyện nhập học này làm nhanh, vì sợ cô chạy.

Được người ma pháp hệ quang minh ủng hộ, chín mươi phần trăm

đổi đầu Quang Minh giáo mà không sợ. Mà người có ma pháp hệ Quang Minh cấp SS giống như vậy, nếu không tranh thủ thời gian vớt vào trong tay, đoán chừng để Quang Minh giáo biết, đều sẽ không giữ thể diện đến cướp người.

“Cảm ơn viện trưởng.”

Tô Nhược lễ phép nói, “ta nhớ người có được ma pháp lực tương tác cấp S, trường học có thể phân phối một tiểu viện riêng, đồng thời cung cấp tài nguyên đúng không?” Tựa như học bổng trong thời hiện đại.

“Đó là đương nhiên.”

“Vậy ta cấp SS, ngài thấy. . .” Tô Nhược nói một nửa thì dừng.

Viện trưởng ngăn người, nói: “Cái này người yên tâm, viện dành riêng khẳng định là có, tài nguyên chúng ta định mức cho người thêm một phần.”

“Cảm ơn viện trưởng.” Tô Nhược cười trên mặt chân thành thêm mấy phần.

Viện trưởng để trợ thủ bên cạnh dẫn đường cho Tô Nhược, thuận đường hỗ trợ đem các loại thủ tục đều làm.

Thẳng đến thân ảnh của cô hoàn toàn biến mất, lão đầu bên cạnh một mực không lên tiếng nhẹ hừ một tiếng: “Người làm như thế, không sợ Quang Minh giáo sinh trưởng tức giận?”

“Người là tự mình đưa tới, bọn họ vô năng chưa bắt được, sao có thể trách người vô tội như ta đâu?”

Lão đầu: “. . .”

“Mà lại. . . Diên giáo hoàng Quang Minh một mình độc đại quá lâu, ma pháp cấp SS, để quốc chúng ta cũng tới một người, bây giờ mới

công bằng.”

“Người cẩn thận một chút đừng đùa quá.” Lão đầu tử bắt đắ dĩ lắ đầ, “Mà lại giáo hoàng sống một ngàn năm, chúng ta cũng hoài nghi hẳn là cấp độ SSS, thậm chí lợi hại hơn, đều là một đám xương già, đừng chơi đùa lung tung.”

“Yên tâm, ta nắm chắc, chuyện Yuyi Calder, ta đi tiến cung bẩm báo Bộ hạ.”

“Ân.” Tô Nhược đi theo làm thủ tục xong xuôi, về tới tiểu viện của mình, đem hai tên người hầu không có thiên phú ma pháp trường học cung cấp miễn phí đuổi ra khỏi phòng, về sau đột nhiên vươn tay, năm ngón tay hướng lên trên, nguyên tố ánh sáng nhỏ vụn giống như là đũa bé gặp được mẹ, sinh động nhảy lên.

Nhưng là. . . Không đơn thuần là dạng này. Tô Nhược hít sâu một hơi, đem chính mình một mực kiểm chế một loại nguyên tố khác chậm rãi phóng ra. Cùng nguyên tố màu đen hoàn toàn tương phản nguyên tố màu trắng nhanh chóng tụ lại thành một đoàn.

Hai phe chia đều thiên hạ, một vòng nhàn nhạt màu lam kẹp ở giữa, run lẩy bẩy. “Quả nhiên là thế.” Tô Nhược tự nhủ.

Trước đó lúc kiểm nghiệm Tô Nhược liền có cảm giác, chỉ là bị cô đè ép cho trở về. Dạng ở Quang Minh giáo cũng thịnh hành, ma pháp pháp sư hắc ám mặc dù cường đại, cũng cho phép tu hành, nhưng vẫn luôn bị mọi người cảnh giác cùng chán ghét, dù sao ai cũng không muốn cùng ma pháp sư triệu hoán vong linh cùng thuộc tính bí mật cường đại, có khi sẽ ám sát pháp sư.

Nhưng là. . . Loại lực lượng này. Nếu dùng tốt. . . Tô Nhược nhìn ngón tay của mình, chậm rãi cười. Át chủ bài vĩnh viễn không muốn ngay lập tức bốc lên, vội vàng không kịp chuẩn bị, mới càng dễ cho người khác kinh hãi.

Thiên: TG này dài bà cố...nản

-----oOo-----

Chương 48: Ma pháp cùng kiếm (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Hoàng cung đế quốc rộng lớn nguy nga, thời gian mang theo đại khí tang thương lắng đọng.

Lúc này, bảo thủ nghiêm mật, đông đảo hộ vệ tuần tra chỗ nghị hội trong sảnh, hùng sư đế quốc, đức vua vĩ đại ngồi ở trên vương vị làm bằng gỗ trân quý mà thành, hấn dáng người trắng kiện, làn da khỏe mạnh màu lúa mì, trên cằm râu ria rối bời, che khuất hơn nửa gương mặt, lại không che giấu được kia một thân lẳng lẽ khí thế từ trong máu tươi đi ra.

“... Nhà Calder, hệ quang minh cấp SS lại là một cô nương?” “Đúng vậy, Bệ hạ.” Hấn hứng thú ‘Ân’ một tiếng: “Người cảm giác nàng như thế nào?”

Trước đó mới cùng Tô Nhược trò chuyện qua viện trưởng trầm tư một lát, chậm rãi nói: “Tuổi tác không lớn, người lại rất tinh táo, lý trí.”

“Dạng này a.” Người bên trên vương tọa như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, tiện tay đưa thị vệ trưởng hầu hạ bên cạnh tới: “Đã như vậy, trẫm cũng phải hảo hảo biểu thị một chút. Người đi, từ trong kho hàng lấy một trăm ngàn kim tệ, một khối ma hạch cấp bảy, một trăm khối ma hạch cấp sáu, cùng một bộ châu báu đồ trang sức đưa qua.”

“Vâng, bệ hạ.” Ma hạch là đồ vật giết chết ma thú sau đó có được, ma hạch cấp bảy, tương đương với ma pháp sư cao giai cấp bảy, so

cấp sáu trung giai, muốn quý gấp trăm lần có thừa. Những vật này, đối với các quý tộc bậc trung mà nói, là mười phần trân quý, nhưng đối với hoàng đế có được toàn bộ đế quốc mà nói, lại chỉ như chín trâu mất một sợi lông thôi.

“Tiếp xuống, nhìn tiểu cô nương nhà Calder một chút, có thể để cho ta hài lòng hay không.” Đức vua hào sảng cười to vài tiếng, lại tựa như nghĩ tới điều gì, cúi đầu hỏi viện trưởng: “Người vừa mới nói. . . Nàng tên gọi là gì?”

Viện trưởng tất cung tất kính nói: “Yuyi Calder.”

“Đưa nàng thành đối tượng trọng điểm cần chú ý, tài nguyên gì đều có thể cung cấp.” Hấn nói.

“Phải.”

Trận này quyết định vận mệnh Tô Nhược nói như vậy, về sau hai người lại nói chút chuyện liên quan tới Quang Minh giáo cùng hiệp hội ma pháp sư. Mà biên giới xa đế quốc ở trong vòng tròn thương lưu, nam tước gia tộc Calder nghèo túng, chính một mặt mòng bức tiếp nhận đức vua đột nhiên xuất hiện ban thưởng.

“Petty đại nhân, xin hỏi đây là có chuyện gì?”

Chủ nhân gia tộc Calder hiện tại, một nam nhân trung niên vị dầu mỡ (? chắc là bụng phệ hơn), mang trên mặt nịnh nọt cười lấy lòng vị bên cạnh hoàng đế trước mắt này. “Nam tước ngài còn chưa nhận được tin tức sao?”

“Cái gì?”

” tiểu thư Yuyi Calder, kiểm tra ra ma pháp cấp S hệ quang minh, bệ hạ sau khi nghe hết sức vui mừng có nhân tài như vậy.”

Thị vệ trưởng thân hình cao lớn biểu hiện không mấy thân thiện, cũng không qua loa, vừa đúng lễ phép chu đáo, đem hết thầy làm

xong về sau hắn có chút cúi đầu: “VẬY, xin thứ cho ta thất lễ.” Dứt lời, quay người rời đi.

Lưu lại gia tộc Calder một đám người ngốc trệ đứng tại chỗ, qua một hồi lâu, phu nhân ăn mặc hoa lệ, dáng người thướt tha mới khoa trương hét lên một tiếng, mở cây quạt chế tác tinh tế trong tay che khuất nửa gương mặt: “Trời ạ! Thân ái, chàng đã nghe chưa? Yuyi đáng yêu nhà chúng ta, nàng có ma pháp cấp S, sau này sẽ là một vị cao giai ma pháp sư.”

Đẳng cấp ma pháp sư chia từ một đến chín, qua ba cấp, liền đi lên phân chia một tầng. Trên cấp chín là thánh giai, Diên giáo hoàng Quang Minh giáo, nghe đồn là thánh giai. Thiên phú cường đại hơn người, chỉ cần không tìm đường chết, thành tựu tương lai thấp nhất cũng là ma pháp sư thất giai.

“Há, thân ái, thiếp vẫn luôn cảm thấy Yuyi là đứa bé ngoan, nàng làm gia tộc Calder chúng ta kiêu ngạo.”

Nam nhân trung niên ôm lấy người vợ mỹ lệ của mình, hôn lên má nàng, “Cảm ơn nàng đã mang đến Yuyi vì ta.”

“Đi thôi, bọn nhỏ, chúng ta cần chúc mừng một trận.”

“Đương nhiên, mẹ.” Thanh niên tóc vàng mắt xanh tương tự Tô Nhược đi tới, hắn nụ cười ôn hòa, khác nào gió xuân tháng sáu, “Không bằng đi phòng ăn của nhà ăn ma thú mới mở kia, anh cả, em gái, như thế nào?”

“Cha mẹ thích là tốt rồi.” Nam nhân đáp lại, dù cho sắc mặt bình tĩnh, đáy mắt của hắn cũng vẫn như cũ không che giấu được kích động. Lúc này đại khái là khó chịu, trước kia để cho Tô Nhược khó xử, làm một cái thố ti hoa dựa vào gia tộc, lời nói của cô cũng không có trọng lượng. Các quý tộc đều tin tức linh thông.

Chuyện phát sinh gia tộc Calder, rất nhanh trong xã hội thượng lưu truyền ra, không ít người đều ngầm nói bọn họ gặp vận may, đồng

thời lại đối gia tộc Jackson cười trên nỗi đau của người khác, từ hôn giờ thì tự vả mặt đi. Cái chuyện cười này bọn họ vùng trộm có thể cười một năm. Mặc kệ bên ngoài gió tanh mưa máu như thế nào, cùng Tô Nhược trước mắt đang cố gắng học tập ma pháp không có quan hệ gì quá lớn.

Hiện tại, cô chỉ có thể điều khiển hai loại nguyên tố hệ quang và hệ thủy này, khi cô đang phát sầu làm thế nào học chương trình ám hệ mà không để lại dấu vết, một thiếu nữ tóc đỏ mắt xanh mang theo Tiểu Tước, đứng phải tay cô.

“Hệ thủy của cô chỉ có cấp D, vì cái gì còn muốn đi lên lớp a?” Tiểu cô nương chọc người bên cạnh. “Học nhiều một chút, tóm lại không có chỗ xấu.”

“Thật sự?” Tiểu cô nương lặng lẽ meo meo (?) về sau xếp hàng liếc một cái, hạ giọng nói nhỏ: “Trong trường học đều đang đồn, cô là vì Fell mới tới lớp.” Tô Nhược cầm bút tay dừng lại: “Nhàm chán.”

“Cũng đúng, tôi đã cảm thấy cô không giống người như vậy ha ha ha.” Cô vươn tay, nụ cười sáng sủa, “Chào cô, Yuyi, tôi gọi là Lena.”

“Chào.”

“Oa! Thật là lạnh lùng a! Xem đến tương lai cùng cô làm chuyện lớn.” Lena líu ríu bên tai nói chuyện, hoạt bát giống một con chim sơn ca, cũng không làm cho người ta chán ghét.

“Cô xong học khóa này là có thể nghỉ ngơi đi, thật tốt a! Không giống tôi, còn phải đi học chương trình ám hệ, trời ạ! Tôi vì sao lại kiểm tra ra cái nguyên tố này, nếu như là hệ quang thì tốt bao nhiêu.”

“... Hệ hắc ám?” “Đúng a! Cùng Yuyi cô đúng lúc là mặt đối lập đầu ha ha ha.” Tô Nhược buông xuống bút, quay đầu dụng tâm đánh giá Lena một vòng, ở trong ánh mắt nghi hoặc của đối phương, trầm mặc chốc lát nói: “Chương trình học bên kia, là dạng gì?”

Lena là người lảm lòi, lúc Tô Nhược không có phản ứng cô, cô nàng đều có thể một mình nói rất lâu, hiện tại được đáp lại, càng là biết gì nói nấy, miệng lưỡi dẻo quẹo. (cười xiu) Nhược nghe dụng tâm cực kỳ, tiểu cô nương nhìn linh cơ khế động, đề nghị của Hoan Nhạc nói: "Yuyi nếu cô cảm thấy hứng thú, không bằng đợi lát nữa cũng theo giúp tôi đi."

Lena chỉ là thuận miệng nói, căn bản là không nghĩ đến có thể được đáp ứng. "Tốt."

"Ân ân. . . Hả? Cái gì?"

"Tôi nói có thể a!" Tô Nhược đưa tay cất kỹ đồ vật bên cạnh, "Tan lớp, chúng ta đi thôi."

"Ân. . . Nha!" Lena mơ màng đáp ứng, hoàn toàn không rõ làm sao lại biến thành dạng này. Vừa mới bắt đầu hai người vẫn còn tương đối lạnh nhạt, theo thời gian trôi qua, chậm rãi thân quen.

Có người bạn thân này yểm hộ, Tô Nhược cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại đi nghe giảng tiết âm hệ mà không bị hoài nghi. Trở về mình tiểu viện độc lập, lại đem đồ vật trên lớp học lấy ra luyện tập lặp đi lặp lại. Bởi vì ở trong tâm ba người đều quá bình tĩnh, những kẻ vụng trộm trào phúng nhả rãnh, càng ngày càng ít.

Linguo Price, thổ hỏa ma pháp sư song nguyên tố, bình thường chương trình học bận rộn, mỗi ngày chỉ có giữa trưa cùng ban đêm mới có thời gian cùng vị hôn phu của mình gặp nhau. Cô ngồi trong nhà ăn, tư thế ư nhã cất bò bít tết: "Ngày hôm nay Yuyi lại lên lớp học thủy hệ?" Fell gật đầu.

Thiếu nữ mày đẹp hơi nhú: "Chú ý điểm hành vi của người, xin đừng khiến cho hai nhà chúng ta hổ thẹn."

"Người yên tâm, ta biết." "Ta nhận được truyền tin của cha, nói Bộ hạ bởi vì Yuyi cho khen thưởng gia tộc Calder." Dừng lại vài giây, chẳng

biết tại sao, khoảng thời gian này, trong lòng nàng luôn có một loại dự cảm xấu, “Người cũng là cấp S, vì cái gì chỉ có nàng có?” Linguo trăm mối vẫn không có cách giải.

Fell dừng lại một lát, chần chờ nói: “Đại khái bởi vì nàng là. . . hệ quang?” Diên giáo hoàng Quang Minh giáo để lọt Tô Nhược, Bộ hạ khẳng định cao hứng.

Linguo: “Có lẽ. . . vậy đi.”

“So với cái này, người chú ý tới nữ nhân bên cạnh nàng sao? Vị kia, ta nhớ không lầm, hình như là em gái của công chúa Katherine đi, Yuyi cùng nàng giao hảo. . .” Fell cúi đầu, rơi vào trầm tư.

“Bình tĩnh một chút, hoàng tử Angus mới là người thừa kế hợp pháp thứ nhất.”

“Chỉ mong là ta suy nghĩ nhiều đi.” Fell cười khổ một tiếng, lắc đầu.

Hai người trao đổi tình báo hoàn tất, liền bắt đầu thương thảo một chút còn lại công việc. “Ngày mai sẽ là khảo hạch cuối tháng, người học tập thế nào?” Nữ nhân ngẩng đầu, cầm dao nĩa keo kiệt mấy phần, ” thời điểm lần đầu bộc lộ thực lực, hi vọng người đừng vì chút tình yêu hèn mọn đáng thương này, bại bởi con gái của một gia tộc nhỏ.”

“Sẽ không thua, ta cam đoan.” Fell nghe có chút khó chịu, “Ngược lại là người, chỉ có cấp A, có thể làm sao?”

Linguo ăn xuống một khối bò bít tết, ưu nhã dùng khăn ăn đem khóe miệng lau sạch sẽ, trong con người xanh biếc đựng đầy ngạo khí: “Người cho rằng ta là ai? Dù cho thiên phú không bằng người, ta cũng sẽ không thua một nữ nhân chỉ có thiên phú.”

Fell nhún nhún vai: “Rửa mắt mà đợi.” Đế quốc học viện pháp thuật mỗi tháng chỉ có hai ngày nghỉ cuối tháng, trước đó, sẽ làm một trận kiểm tra đơn giản thô bạo, trực tiếp lên lời đài 1v1 đối chiến, theo

thứ tự bên thắng tiến lên, kẻ bại tự nhận không may. Không có thi đấu lại. Vận khí, có đôi khi cũng là một loại thực lực.

Đương nhiên, có tự tin người có thể ở thứ hạng cuối cùng quyết định sau khi ra ngoài, tiến hành khiêu chiến. Thắng lợi liền sẽ kế thừa thứ hạng cùng tài nguyên đối phương, thất bại liền phải chịu trách nhiệm quét dọn tàng thư các một tháng. Bởi vì trước đó quan hệ tam giác rắc rối phức tạp, trận đấu này, không riêng học sinh năm nhất mới nhập học chú ý, phía trên tiền bối cũng đều chạy tới tham gia náo nhiệt.

“Yuyi, cố lên, thất bại cũng không cần gấp, cậu là pháp sư hệ quang, đánh không lại cũng có thể hiểu.” Tiểu cô nương tóc đỏ khăn trương dặn dò, “Ngàn vạn lần phải chú ý an toàn, không được cậy mạnh.”

“Cậu yên tâm.” Tô Nhược cười yếu ớt, vuốt tóc xoã tung của Lena.

Đối thủ thứ nhất của Tô Nhược là tiểu quý tộc sắc mặt tái nhợt, thân thể gầy yếu, đáy mắt mang theo bóng ma màu nâu xanh, vừa nhìn liền biết thân thể bị tửu sắc (gái đẹp và rượu ngon) móc rỗng, lúc đối phương còn đang đứt quãng lảm bảm chú ngữ, Tô Nhược trực tiếp xông lên, một cước đem người đạp xuống lôi đài.

Đám người: “? ? ?”

Tiểu quý tộc: “? ? ?”

Lena: “Phốc! Ha ha ha ha haha.” Thiếu nữ mặc trang phục kỵ sĩ giản lược lưu loát, dáng người thẳng tắp, hai con mắt màu xanh lam như là bầu trời thanh triệt, tóc màu vàng dài mượt ở sau ót, thiếu đi mấy phần vũ mị yếu đuối, nhiều thêm chút tự thế hiên ngang.

“Người người người. ..” Nam nhân run rẩy ngón tay, “Người giở trò lừa bịp.”

Tô Nhược tỉnh táo lặp lại một lần quy tắc lôi đài: ” phương pháp chiến thắng có hai loại, một, đem địch nhân đánh ngã, không cách

nào đứng lên, hai, đem địch nhân đánh ra khỏi phạm vi lôi đài. Học viện cũng không có quy định không thể dùng vũ lực.”

“Nhưng chúng ta là học trường ma pháp! !” Hắc khản cả giọng hò hét.

“Lúc đối mặt địch nhân chân chính, đối phương cũng sẽ không quản ma pháp sự người có đúng hay không.” Tô Nhược cư cao lâm hạ nhìn hắc, ánh mắt chiếu sáng rạng rỡ, phảng phất có vụn ánh nắng nhỏ chiếu xuống, xinh đẹp loá mắt, cao không thể chạm, “Xin đừng hạn chế chính mình, che mùa hai mắt, không cách nào tiến lên.”

Đám người & tiểu quý tộc: “. . .” Ngọa tào! Mặc dù có chút nghe không hiểu, nhưng cảm giác không có gì tốt, nhiệt huyết sôi trào. Tô Nhược nhảy xuống lôi đài, lúc hướng phía trước bước đi, trong đám người tự động tách ra một con đường, ánh mắt sáng rực, mang theo sùng bái không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Bước đi của cô ổn trọng, da thịt trắng nõn, sợi tóc màu vàng óng mang theo hương khí hoa hồng, ngũ quan xinh xắn khác nào thần sắc đẹp hóa thân.

“Lena?”

“A?” Tiểu cô nương tóc đỏ lấy lại tinh thần, bỗng nhiên nhào tới, ‘Ô Oa’ quát to một tiếng, “Yuyi cậu thật đẹp trai! Thật khốc, mình thực muốn yêu cậu.”

Tô Nhược: “. . .” Lời trong miệng có lực như pháo, đáng giá khó có được. Lôi đài khảo hạch vẫn tiếp tục, có Tô Nhược mở đầu, nguyên bản thành thật nhắc tới chú ngữ, học sinh ngoan ngoãn không ném ma pháp lẫn nhau, mở ra mới cánh cửa lớn, niệm cái gì niệm a! Trựctiếp dùng vũ lực đánh, đánh xuống lôi đài liền thuận lợi.

Viện trưởng: “. . .”

Các lão sư: “. . .” Thổ huyết mà chết. Chỗ tốt của loại phương pháp

này chính là giảm bớt thật nhiều thời gian, nguyên bản dự định ba ngày sẽ kết thúc khảo hạch, lúc đến ngày thứ hai, liền chỉ còn lại có hai mươi tên. Tô Nhược lần thứ nhất rút thăm, rất không may trực tiếp đánh với vị hôn phu trước Fell Jackson.

Hai đại diện cấp S chính thức khai chiến, tất cả mọi người điều sôi trào. Lên đài trước là Lena khuôn mặt khổ sở, chửi mắng cái vận khí chết tiệt này, lại xoay đầu lại liên tục an ủi Tô Nhược, làm cho cô bình tĩnh một chút, tuyệt đối đừng xúc động, thua thì thua, thân thể mới là trọng yếu nhất. Tô Nhược mỉm cười, đáy mắt tràn đầy vẻ băng lãnh: “Nói không chừng, mình có thể thắng a.”

Lena: “Thân ái, mình cũng rất muốn tin tưởng cậu, nhưng Fell dù sao cũng là đại gia tộc, tài nguyên nhiều, điểm xuất phát của cậu cùng hắn đã không giống, thua cũng không mất mặt.”

“Mình có thể thắng.”

Lena bình tĩnh nhìn bạn tốt hồi lâu, đối mặt thần sắc tự tin kiên định của cô, ngu ngơ một hồi lâu, trong lòng đột nhiên có dũng khí: “Tốt! Mình tin tưởng cậu, đi thôi, đánh bại hắn, đem hắn đạp ở dưới chân.”

“Đương nhiên, mình hiểu rồi.” Tô Nhược câu lên môi đỏ, sợi tóc màu vàng óng loá mắt khác nào ánh nắng.

Thiên: edit xưng hô hơi hiện đại thế này đc ko? Nếu đổi thì nghe xa lạ quá aizz

-----oOo-----

Chương 49: Ma pháp cùng kiếm (3)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Còn lại hai mươi người, một bên khác trên lôi đài, hai vị học viên mà Tô Nhược không quen biết đã đánh lên. Nam nhân đứng đối diện mặc ma pháp bào trắng nõn kim thêu hoa văn đẹp đẽ, văn tóc màu nâu chạm vai, con ngươi màu hổ phách trong suốt thấy đáy, khuôn mặt tuấn mỹ, nho nhã lại ôn hòa, giống như kỹ sĩ trong truyện cổ tích nhân vật trung tâm lại mạnh mẽ.

Có lẽ cũng là bởi vì cái bệ ngoài này đến lừa gạt người, nguyên chủ mới có thể không để ý sự chênh lệch lẫn nhau mà kiên trì đánh hôn.

Hai người đứng tại hai đầu lôi đài, cách vi phong(?) ánh mắt giao nhau, đỉnh đầu là bầu trời màu lam, mấy đóa bạch vân chậm rãi phiêu đảng.

“Mời.” Fell trong con ngươi Thanh Triệt xẹt qua một vòng ưu thương, cực kì thân sĩ làm một cái tư thế quý tộc.

“Đa tạ.” Vừa dứt lời, theo ngấm xướng cực nhanh, một đoàn quả cầu ánh sáng màu trắng từ tay của Tô Nhược phát ra, hung hăng hướng trên mặt nam nhân đối trá buồn nôn đập tới. Ngay lúc sắp bay tới Fell trước một giây, không trung trống rỗng xuất hiện vách tường màu lam, đem bạch cầu ngăn lại bên ngoài.

Tô Nhược nhẹ hừ một tiếng, vốn là không có trông cậy vào cái pháp thuật cấp thấp này có thể tổn thương đến hắn. Tựa như một cái tín hiệu. Nguyên bản lẳng lẳng hai người đối mặt đồng thời hành động, quang ma pháp cùng thủy ma pháp tương hổ giao nhau, trên lôi đài

bị nện ra hết cái hồ này đến cái khác, người phía dưới không ngừng chuyển mắt, thỉnh thoảng hét lên âm thanh kinh ngạc.

“Thật không hồ là cấp S, thật lợi hại, tốc độ thật nhanh.”

“Oa! Cấp hai quang ma pháp, chương trình học chúng ta đều không có học được cái này, trời ạ! ! Chờ chút! Ta dựa vào, ma pháp hệ thủy cấp hai, hai người kia là biến thái sao?”

” Hai đại vương bài này đen đủi đụng phải ở đây, bằng không thì hạng nhất tuyệt đối là từ bên trong hai người này ra.”

“Bất quá. . . Luận về Yuyi Calder dù sao cũng là nữ nhân, thể lực hẳn là không được.” Vừa dứt lời, trên lời đài tình hình bỗng nhiên biến đổi.

Phép thuật cấp hai —— thủy long trói. Thủy long năm đầu ước chừng to bằng cánh tay trẻ nhỏ, sóng nước lấp lánh, dưới ánh mặt trời chiếu xạ ra hào quang năm màu, mang theo mỹ cảm kinh người cùng sát cơ ở Tô Nhược còn không kịp phản ứng mãnh liệt mà trói cô lại.

“Oa!” Người phía dưới phát ra trận trận sợ hãi thán phục: “Kết thúc.”

Liên tục thi triển ma pháp, đối với Fell mà nói là cái gánh vác không nhỏ, mồ hôi lớn chừng hạt đậu từ trán nhỏ xuống, hắn đứng tại chỗ cố gắng hồi lại sức, mới để mình không ngã xuống, duy trì hình tượng ôn hòa: “Người thua.” Thiếu nữ tóc vàng, hai con ngươi xanh thẳm, môi kiêu nộn như hoa hồng, bên trong cặp mắt kia hết lần này tới lần khác chẳng những không có mảy may thất vọng, ngược lại lộ ra sát khí lạnh lẽo. Để Fell Jackson choáng váng.

“Không! Thua chính là ngươi.” Hắn nghe được thanh âm của đối phương.

Nhưng. . . Cái này sao có thể? Minh rõ ràng chiếm thế thượng

phong. Đến cùng là chuyện gì xảy ra? Ngay lúc Fell trầm mỗi tơ vò, nguyên tố kim sắc như trong suốt nhỏ bé dưới ánh mặt trời giống chậm rãi ở trước mắt xẹt qua.

Chẳng lẽ!!! Con người bỗng nhiên co rụt lại, nam nhân vô ý thức liền muốn nhảy ra. Đáng tiếc, hấn nhanh, Tô Nhược nhanh hơn hấn. năm ngón tay yếu đuối trắng nõn, đầu ngón tay khác nào là hoa màu hồng nhạt, nguyên tố quang minh sinh động khiêu vũ, giống như là một đầu kíp nổ, trận pháp vàng óng rộng lớn trên lồi đài hiện ra, đem Fell một mực trói ở giữa, không thể động đậy.

“Ta dựa vào ta dựa vào ta dựa vào!”

” Trận ma pháp cấp hai, khẳng định muốn giết chết!”

“Yuyi nàng muốn giết Fell sao? Lão sư mau tới cứu người a a a !!!” Trận pháp là Tô Nhược trước đó cùng nam nhân lúc đối chiến, đã chôn xuống, lúc Fell cho là mình nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng lại không biết cạm bẫy đã sớm thiết lập tốt, chỉ còn chờ hấn tên ngốc như cá lớn này tự mình nhảy vào.

Fell hô hấp khó khăn, cũng không còn cách nào khống chế ma pháp, nguyên bản ánh sáng diu diu biến thành dây cung sắc bén, giống như tơ nhện bao bọc vây quanh, chỉ cần hơi động đậy, liền sẽ đem hấn cắt thành tám khối.

Cô đây là muốn. . . Hấn chết sao?

“Kết thúc rồi.” Tiếng nói kia hấn vừa quen thuộc vừa xa lạ, mơ hồ trong tầm mắt, Fell chỉ có thể nhìn thấy sợi tóc kim sắc mềm mại kia, mang theo ánh nắng tỏa ra ánh sáng lộng lẫy, lóe lên một cái rồi biến mất.

Ngực tê rần, thân thể trống rỗng bay lên, hung hăng đá hấn rơi xuống đất, chạt vật lăn mấy vòng mới dừng lại.

“Khụ khụ!” Fell phun cát đá trong miệng ra, tóc rối bời một đoàn,

kinh ngạc nhìn về phía cô gái duy nhất trên đài còn đứng vững. Thân thể yếu đuối ngược ánh nắng, hai con ngươi tinh táo, biểu lộ nghiêm nghị, cùng trước đó thiếu nữ quý tộc vũ mị đáng yêu hoàn toàn khác biệt, kia là thuộc về cường giả, mới chói lóa mắt như thế, để cho người ta không dám nhìn thẳng.

Nhìn lâu, tâm đều phanh phanh phanh nhảy lên. Tô Nhược thu hồi chân đã đạp hấn, tư thái thẳng tắp đứng ở trên mặt bàn rách rưới, hô hấp đều đặn, giống như vừa mới chỉ đi ăn cơm, mà không phải trải qua một trận ác chiến.

“Lão sư, không công bố kết quả sao?” Cô nói.

Vì cứu người kém một chút liền chạy tới trên lôi đài lão sư ngốc trẻ một hồi lâu, mới lớn tiếng tuyên bố: “Trận đấu lôi đài thứ hai kết thúc, người thắng là —— Yuyi Calder, thành công tiến vào vòng trong.” Dứt lời, hấn lại nhỏ giọng nói: “Chúc mừng.”

“Cảm ơn.” Tô Nhược thận trọng gật nhẹ đầu.

Theo kết quả công bố, nguyên bản ngốc trẻ, tất cả đám người không thể tin đều điên rồi. “A a Nữ Thần thật là lợi hại, về sau ta chính là tùy tùng trung thành của người.”

“Trời ạ! Cái động tác đá người kia quả thực mỹ khốc.”

” tiểu thư Yuyi ngài cần người làm ám chắn sao? Ta ma pháp hệ hỏa, nhất định có thể đảm nhiệm chuyện này a! !” Ở cái thế giới nguy hiểm này, cường giả mãi mãi là được người tôn kính, không có ai sẽ đi nhớ kỹ Fell kẻ thất bại này.

Nguyên bản hào quang thiên tài thuộc về hấn toàn bộ bị tước đoạt, tiến thêm một bước là nghi lễ đội mũ (ko biết edit gì giờ, vương miện chẳng?) trên người Tô Nhược.

Lena đỏ vành mắt, hưng phấn nhào tới: “Thân ái, mình biết cậu là mạnh nhất.”

“Cảm ơn khích lệ.”

“Người cường đại nhất đã bị đánh bại, kế tiếp là cầm chắc cái hạng nhất rồi.”

“Đương nhiên.” Tô Nhược vuốt tóc Lena, xúc cảm mềm mại để tâm tình của cô dần dần trở nên bình thản.

Tranh tài vẫn còn tiếp tục. Mười hạng đầu rất nhanh lựa chọn ra, Tô Nhược trận thứ hai đối thủ là cô nàng trông đáng yêu như kẹo sữa, cô vừa mới bày ra tư thế, cô nàng thật hưng phấn nhấc tay, giống như là học sinh ngoan trên lớp học đặt câu hỏi với lão sư: “Yuyi tiểu thư, ta hiện tại nhận thua, ngài có thể cho ta một cái ôm sao?”

Tô Nhược: “A?” Người đen mặt đầy dấu chấm hỏi.

Chần chờ một lát, cô nhẹ gật đầu: “Có thể.”

“Quá tốt rồi.” Cô nàng quả quyết nhảy xuống lôi đài, chờ lão sư tuyên bố Tô Nhược chiến thắng, về sau liền không kịp chờ đợi xông tới, ôm thật chặt eo thon của Tô Nhược, nâng khuôn mặt đáng yêu lên nói: “Yuyi tiểu thư, xin hỏi ngài có nguyện ý thêm một tiểu tình nhân đáng yêu sao?”

Tô Nhược: “. . .” Cái này thời đại biến hóa quá nhanh, cô có chút thích ứng không kịp.

“Ta gọi Karina Donat, ký túc xá là số 802, chào mừng ngài tùy thời tới tìm ta.”

“. . . Nha.” Tô Nhược lấy khuôn mặt gật đầu. Cô khó được có chút biểu tình luống cuống, để Karina càng thêm động tâm: “Thân ái, ngài thật là làm cho người ta mê muội, xin đừng thẹn thùng, ta cùng những xú nam nhân chỉ để ý thị kia không giống nhau, linh hồn phù hợp, mới là mục tiêu tìm kiếm của ta.”

Tô Nhược hít sâu một hơi: “Thật có lỗi, ta có hứng thú với người khác phái.”

“Ta không quan tâm ngài có nam nhân khác hay không.” Karina hoạt bát nháy mắt mấy cái, hai con ngươi xinh đẹp, giống như là một khối hồng ngọc thượng hạng.

Tô Nhược: “. . .” Hai người trò chuyện cứ như vậy kết thúc.

Tô Nhược biết hiện tại quý tộc sinh hoạt thối nát, cho dù là cha mẹ nguyên chủ, trong tiểu khu quý tộc ở biên giới, đều riêng phần mình nuôi nhốt vô số tình nhân.

Mỗi người đều có cuộc sống của mình, cô không có quyền đưa bình, nhưng không có nghĩa là mình sẽ sinh hoạt giống như vậy. Mười năm kết thúc(?). Lúc rút thăm Tô Nhược may mắn rút trúng luân không(?). Ba hai giờ, lần này rút không may chính là Linguo Price.

Ngoài Tô Nhược ra cũng chỉ còn lại một vị ở lôi đài giao đấu, có lẽ là trước đó cô biểu hiện quá cường hãn, vị này căn bản cũng không còn tâm tình thi đấu, giả bộ chống cự một chút, liền trực tiếp nhận thua. Cuối cùng còn lại, cũng chỉ có cô và vị hôn thê đương nhiệm của Fell.

Tiền nhiệm cùng đương nhiệm. Một đám người xem náo nhiệt không ngừng mà kêu gào, nhưng đáng tiếc cái này chú định không phải một trận thể lực chiến đấu ngang nhau. Linguo thực lực, kỳ thật rất không tệ, nhưng về sự linh hồn cường đại, Tô Nhược trong tay học xong phép thuật cấp hai, tựa như là đồ chơi thủy tinh yếu ớt, không chịu nổi một kích.

Bầu trời chẳng biết lúc nào âm trầm xuống, cuồng phong gào thét. Linguo che lấy cánh tay bị thương, ánh mắt phức tạp nhìn về phía người trên đài, không cam lòng cắn môi cánh: “Ta. . . Thua.”

“Ân.” Tô Nhược có cũng được mà không có cũng không sao gạt

đầu.

“Nhưng lần tiếp theo, ta tuyệt đối sẽ thắng.”

Tô Nhược nhíu mày, đem sợi tóc lỏng lẻo một lần nữa vén ra sau ót, tư thái tùy ý: “Ta chờ.” Không nhìn thái độ như vậy, so căm thù càng khiến người ta khó xử.

Linguo cảm thụ được trên cánh tay thấu xương đau đớn, hô hấp dần dần trở nên đục ngầu, Fell mắt nhìn nàng chạy tới vịn mình, tay gắt gao nắm chặt pháp bào màu trắng của hắn, ở phía trên lưu lại một cái thủ ấn đen nhánh. “Người lát nữa đừng đi khiêu chiến Yuyi Calder.”

“Thế nào?” Bức thiết muốn tìm về mặt mũi Fell bực bội bức chút tóc. Linh nhược châm chước(?) một lát: “Ma pháp của nàng. . . Có gì đó quái lạ, cận chiến tốc độ quá nhanh, hô hấp nhưng lại rất nhạt. Tóm lại, trước đó không có thăm dò rõ ràng, người đừng hành động thiếu suy nghĩ.”

“Tốt a.” Fell bắt đắc dĩ nhẹ gật đầu. Sau đó bên trong thi đấu, Fell tiện tay chọn tên thứ ba, đem hắn đánh bại, đạt được thứ hạng của hắn. Về sau cũng có một chút vận khí không tốt, nhưng còn người có thực lực tốt, lựa chọn đối thủ, có thắng, có bại. Mười hạng đầu đều kết thúc, đã là buổi chiều.

Viện trưởng lên đài nói một chút nhiệt huyết sôi trào, tổng kết ý chính tư tưởng về sau, vung tay lên, trực tiếp cho năm nhất ba ngày nghỉ. Tô Nhược cầm tốt đồ mình, ở cửa trường học cùng Lena ôm tạm biệt.

Lúc Tô Nhược tới, đúng lúc là thời gian bữa tối, người trong nhà tất cả đều trong phòng khách. “Trời ạ! Bảo bối, chẳng lẽ là mẹ nhớ nhầm thời gian sao?” Phụ nhân tóc vàng khoa trương hét lên một tiếng, “Hoan nghênh trở về, thân ái.”

“Mẹ.” Tô Nhược giang hai tay ôm mẫu thân, tới hôn đáp lễ, “Người

nhớ không lầm, năm nhất nghỉ sớm.” Cảm tạ tranh tài nhanh chóng kết thúc.

“Bảo bối, nếu như em chỉ ôm Hòa Thụy lệ (có lẽ là tên), ta sẽ rất khó chịu.” Calder nam tước vươn tay, sắc mặt mang theo nụ cười nhiệt tình, “Chuyện của con chúng ta đều nghe nói, Yuyi, con thật sự là niềm tự hào của chúng ta.”

“Người cũng là niềm tự hào của con, ba ba.” Tô Nhược mắt cũng không chớp nói lời buồn nôn.

“Con khích lệ để cho ta cảm giác mình trẻ mười tuổi.” Nam nhân cười lớn vài tiếng. Lúc này chị cùng cha khác mẹ gái cho dù đối với Tô Nhược không thoải mái, trên mặt cũng mang theo nhiệt tình vừa vặn mỉm cười, giống như trước đó tranh chấp trào phúng cho tới bây giờ chưa từng xảy ra.

Đức vua coi trọng, các quý tộc thân cận, gần nhất thậm chí có con trưởng nhà quý tộc không tự chủ động hướng bọn họ lấy lòng, muốn cưới tam tiểu thư nhà Calder một mực không gả ra được. Bọn họ đều biết rõ, tất cả chỗ tốt này, đều bắt nguồn từ Tô Nhược. Yuyi Calder.

Cô chính là lãnh tụ mới của gia tộc Calder, không có tước vị, so với nam tước càng là sự tồn tại tôn quý. Tô Nhược mang theo nụ cười yếu ớt vừa vặn, nhận lấy các lời thối phồng anh chị em không để lại dấu vết.

“Bảo bối, sáng mai có một yến hội, lễ phục mẹ đã chuẩn bị xong, con nhất định phải giúp mẹ, theo mẹ đi tham dự.”

“Được rồi, mẹ.” Cô đến lâu như vậy, vẫn luôn quen thuộc trường ma pháp, còn chưa từng ở trước công chúng lộ diện qua. Đế quốc tôn trọng ma pháp. Mà trường học ma pháp chỉ có cuối tháng mới có thể có hai ngày nghỉ, vì cùng các ma pháp sư tương lai kéo lên quan hệ, lúc thế này, sẽ có rất nhiều loại yến hội luôn luôn phá lệ phong phú.

Tô Nhược tin tức tại xã hội thượng lưu sớm đã không còn là bí mật, nhất là kì kiểm tra cuối tháng này cô còn đánh bại tất cả mọi người, thành niên kỷ thứ nhất(?), người muốn mời cô nhiều vô số kể. Calder nam tước cùng phu nhân của hắn hưng phấn nhìn một đồng lớn thiệp mời chế tác tinh mỹ, từ đó chọn ra một trương quý giá nhất đáp ứng xuống.

Yến hội ngày đó. Tam tiểu thư Calder ngồi ở phòng khách, bên cạnh cô là vị hôn phu sắp đính hôn, hiển nhiên là tới cọ nhân mạch. Tô Nhược dưới sự phục thị (phục vụ, hầu hạ + giám sát) của người hầu, mặc vào lễ phục cung đình xa hoa màu lam nhạt, trên đầu mang kim sắc bạch kim làm nền, hồng ngọc tô điểm đồ trang sức, vành tai, trên cổ, cả cổ tay đeo một bộ trang sức cùng màu đỏ.

Thiên: đầu cài trang sức màu trắng, váy xanh nhạt mà đeo trang sức thì đỏ rực, thẩm mỹ của tác giả...e hèm.

Khác nào bồ câu màu đỏ như máu, đem da thịt phụ trợ càng thêm trắng nõn. Chính là đức vua ban thưởng bộ trang sức kia. Trừ Tô Nhược, gia tộc Calder ai cũng không dám nhúng chàm. Thị nữ ngón tay linh xảo đem đồ trang sức biên chế kim sắc đưa lên sợi tóc mềm mại, tóc dài toàn bộ xoắn lại.

Lộ ra khuôn mặt, tiểu xảo càng thêm tinh xảo, hốc mắt thâm thúy, mũi ngạo nghễ ưỡn lên (đọc mà cảm giác như tả ngực), mặt mày không một chỗ nào là không đẹp đến mức tận cùng. “Tiểu thư, ngài thật xinh đẹp.” Thị nữ từ đáy lòng tán thán nói.

“Cảm ơn.” Tô Nhược xuống lầu lúc, phu nhân Calder vừa ý gật nhẹ đầu: “Thân ái, con nhất định sẽ mê đảo tất cả mọi người, những tiểu hỏa tử anh tuấn đó, có yêu thích cứ nói ra.”

“Thật có lỗi, mẹ. Con không có dự định đính hôn.”

Cô nói: “Người biết đến, ta gần nhất học tập bề bộn nhiều việc.”

“Đây chỉ là một đề nghị nhỏ nhỏ, hết thảy đều do con làm chủ.” Nữ nhân hoạt bát nháy mắt mấy cái, “Tốt, các bảo bối, chúng ta nên lên đường, đến trễ có thể không phù hợp lễ nghi của quý tộc.”

Xe ngựa gia tộc Calder rất rộng rãi, bảy người ngồi vẫn dư xài, phía dưới ma pháp gia cố phòng chấn động, dù cho chạy nhanh, bên trong cũng vẫn như cũ không nhúc nhích tí nào, giống như lúc này đang ở trong phòng của mình.

Bởi vì Tô Nhược chậm trễ trong chốc lát, lúc bọn họ đến, trong đại sảnh xa hoa rộng lớn kiểu dáng Châu Âu, đã có không ít người.

” gia tộc Calder đến.” Lúc báo ra cái họ này, bên trong yến hội náo nhiệt không khí bỗng nhiên dừng lại, cơ hồ tất cả mọi người theo bản năng muốn nhìn một chút vị tiểu thư Yuyi được đức vua ưu ái kia.

Chỉ cần một chút, đám người liền không khởi mà bừng tỉnh khuôn mặt đẹp cực hạn kia, Thần. Sau đó, cặp mắt tỉnh táo kia, bình tĩnh biểu lộ, giơ tay nhắc chân vừa đủ, càng thêm ưu nhã mê người, mang theo thời gian lắng đọng khí tức quý tộc, không ít người trong lòng nhin không được tán thưởng.

Quý tộc uy tín lâu năm quả nhiên vẫn là lợi hại, dù cho nghèo túng, dạy nên nữ nhi, cũng không thể so với đại gia tộc. Vừa tiến vào yến hội, đám người liền như cá gặp nước trà trộn ở bên trong. Tô Nhược bên người vây không ít người, xem xét tỉ mỉ, liền sẽ phát hiện trong này tuyệt đại đa số đều là nam nhân trẻ tuổi, bọn hấn anh tuấn mê người, phong độ phiêu phiêu, hiển nhiên là muốn thu hoạch được vị mỹ mạo cùng thực lực này, cũng tồn tại niềm vui mới.

Loại tình huống này, Tô Nhược trước đó có vô số kinh nghiệm. Không để lại dấu vết đem chủ đề thay đổi vị trí, để đám người biết khó mà lui. “Phiền phức nhường một chút.”

Một cái thanh âm quen thuộc vang lên, Tô Nhược theo bản năng quay đầu, chỉ thấy Lena mới gặp hôm qua, bưng một ly rượu đỏ,

thận trọng lại cao quý, hoàn toàn không có bộ dáng điên điên khùng khùng trước đó.

Chú ý tới ánh mắt Tô Nhược, khuôn mặt cô tách ra một cái tươi cười to lớn: “Yuyi.”

“Lena.” Tô Nhược hướng chen chúc nam sĩ khẽ vuốt cằm: “Xin nhường một chút, các người cản trở bạn của ta.”

Ai cũng không nghĩ ở giai nhân trước mặt biểu hiện ra dáng vẻ vô lại, mặc kệ trong lòng làm cảm tưởng gì, hai chân đều rất thành thật tránh ra.

Tản ra về sau, bọn hắn mới phát hiện người nói chuyện trước đó, lại là em họ của Công chúa Catherine. Chẳng lẽ gia tộc Calder, đã ôm đùi công chúa điện hạ? Theo bản năng, bọn hắn đối với gia tộc này càng tăng (cv để vậy, cũng không biết tăng cái gì) thêm mấy phần.

“Yuyi.” Lena nụ cười xinh xắn đáng yêu, cô đặt chén rượu xuống, thoải mái cho thiếu nữ một cái ôm nhiệt tình, “Mình liền biết có thể ở đây nhìn thấy cậu, đi thôi! Mình có bằng hữu muốn giới thiệu cho cậu biết.”

“Bạn bè?”

“Yuyi cậu thật giống như còn không biết thân phận mình đúng không.”

Tô Nhược: “Thật có lỗi.” Vừa tới liền tiến vào trường học ma pháp, nguyên chủ thân phận thấp, người lại nhát gan, không thể nào thích ra cửa, đối với quan hệ giao thiệp đế quốc rắc rối phức tạp, cô tự nhiên không thể tính là quen thuộc.

“Cái này có cái gì mà xin lỗi.”

Lena quay đầu, “Như vậy xin cho phép ta một lần nữa tự giới thiệu, ta gọi Lena Ur Rida, đương kim hoàng hậu là dì ta, công chúa nhỏ

Katherine là chị họ của ta, rất hân hạnh được biết người.” Tô Nhược nghe vậy chình lảng một nháy mắt, rất nhanh phản ứng lại.

“Quen biết cậu, mình cũng thật cao hứng.” Lena cẩn thận quan sát Tô Nhược một phen, gặp ánh mắt Thanh Triệt của cô, thoải mái, hiển nhiên là bộ dáng vô dục vô cầu, trong lòng lại lần nữa vui thích, nhiệt tình lôi kéo tay của cô: “Đi thôi, thân ái.”

Đế quốc trước mắt chỉ có hai vị, là người thừa kế. Một vị đã qua đời hoàng hậu sinh đại hoàng tử Angus. Một vị khác chính là tân hoàng về sau sinh hạ Công chúa Katherine.

Trước lúc này, kỳ thật Katherine còn có một anh trai hết sức ưu tú, cho dù là người thừa kế thứ hai, cũng có vô số người thỉnh cầu hân thưởng vị, nhưng đáng tiếc ba năm trước đây chết bất đắc kỳ tử bỏ mình, đến nay đều chưa bắt được hung thủ.

Katherine có giống như Lena mái tóc màu đỏ cùng con mắt màu xanh lục. Nàng ngũ quan cực kì sắc bén, tựa như là một cây đao kiếm, giống như nhìn thêm vài lần, liền sẽ đâm bị thương.

Tô Nhược không kiêu ngạo không tự ti hành lễ: “Ngài tốt, Công chúa Katherine tôn kính, ta là Yuyi Calder, rất vinh hạnh bái kiến ngài.”

Katherine bình tĩnh nhìn cô vài giây, áp lực thực lớn đập vào mặt, mang theo khí tức từ trong máu tươi đi ra, tốt ở Tô Nhược trải qua cảnh tượng hoành tráng vô số, không có lộ ra e sợ.

Katherine thấy thế, hài lòng gật đầu: “Đứng lên đi.”

“Cảm ơn công chúa điện hạ.”

“Người là bạn của Lena, không cần câu nệ như vậy.” Katherine chỉ chỉ cái ghế đối diện, “Ngồi đi.”

“Vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh.” Tô Nhược cong môi, nhàn nhạt cười một tiếng. Katherine là ma pháp sư gió và lửa cấp

AA, năm nay hai mươi ba tuổi, có thực lực cấp năm, có thể xưng một câu thiên tài.

Làm cô nhận cùng là một người(?), không còn dùng khí thế đi dò xét, liền như là một chị cả tri tâm, ôn hòa hữu lễ. Mặc kệ Lena có bao nhiêu tư tưởng kì diệu, vấn đề cổ quái kỳ lạ, cô đều có thể từng cái giải đáp.

Tô Nhược bởi vì có ký ức thế giới trước, ngẫu nhiên nói ra ý kiến, lời nói ra, để vị công chúa này một mực ở trong đế quốc cảm thấy rất hiếm lạ, hai người thiên nam địa bắc trò chuyện, trong lúc bất tri bất giác, dĩ nhiên đem Lena quên đi.

Tiểu cô nương cũng không giận, hai tay dăng mặt, cười hì hì nhìn xem một màn này. Thẳng đến yến hội đến hồi cuối. Katherine mặt mày mỉm cười: “Ta lần thứ đầu tiên cảm thấy thời gian trôi qua nhanh như thế.”

“Ta cũng thế.” Tô Nhược cùng cô đối mặt.

“Chờ mong cùng người lần sau gặp nhau.”

“Cái này là vinh hạnh của ta.” Tô Nhược đứng dậy, ưu nhã hành lễ, “Xin thứ cho ta thất lễ.” Tô Nhược đi vào đám người, muốn đi cùng người của gia tộc tụ họp, cho dù là bên trong vô số tiểu thư phụ nhân lộng lẫy, cô vẫn như cũ là viên ngọc lóe sáng nhất.

“Tiểu thư Yuyi.”

“Ân?” Nghe được có người kêu tên mình, Tô Nhược theo bản năng quay đầu, tiểu cô nương xinh đẹp, dung nhan như kẹo sữa, mặc một thân trang phục cung đình vô cùng hoa lệ, nụ cười xinh xắn đáng yêu, cô nàng cười đến mặt mày cong cong: “Có thể ở đây nhìn thấy tiểu

thư Yuyi, thật sự là quá may mắn.”

“Tiểu thư Karina, người tốt.”

Karina quệt mồm, con người hồng ngọc chiếu sáng rạng rỡ: “Không biết sáng mai tiểu thư Yuyi có thời gian không? Ta nghĩ xin ngài tham gia một buổi đấu giá.”

Cô rút ra một trương thiệp mời, “Chuyên môn là dự lưu hạng nhất Tịch Vị của ngài(?)~~ ”

Tô Nhược: “Ta không thích nữ nhân.”

“Ta biết.”

“Vô duyên vô cớ, ta không thể tiếp nhận hảo ý của người.”

“Tiểu thư Yuyi, xin đừng lạnh nhạt như thế, đó cũng không phải ta lấy việc mời người, để theo đuổi người, mà vì ngài là người ta sùng bái.”

Karina che miệng cười duyên, “Hi vọng chúng ta có thể trở thành bạn bè.” Tô Nhược do dự một chút, nhận lấy thiệp mời: “Cảm ơn.”

“Sáng mai để cho ta tới đón ngài.” Cô khẽ vuốt cằm, đi vào đám người.

Vẫn ngồi ở tầng hai ban công chỗ Catherine cư cao lâm hạ nhìn trảng cảnh phía dưới, nàng hỏi Lena: “Yuyi cùng Karina rất quen?”

“Cũng không.” Lena lắc đầu.

“Kia đây là có chuyện gì?”

“Hôm qua lúc thi đấu lô đài, Karina đối mặt Yuyi chủ động nhận thua, nàng đại khái là đối với Yuyi có hảo cảm đi.” Lena không quan trọng lắc đầu, “Chị, chị là biết, Karina nữ nhân này ăn mặn vốn luôn luôn không kị.”

“Thật sao?” Công chúa tóc đỏ đứng lên: “Chúng ta cũng nên đi, ngày hôm nay, chuyến này, không có ồng phí.”

“Em liền biết chị nhất định sẽ thích Yuyi.” Lena hưng phấn nói.

“Em cái tiểu quý này.” Tô Nhược ngồi lên xe ngựa về sau, lúc này mới rảnh mở thiệp mời ra, xé mở màu đỏ, lộ ra thiệp mời bên trong lộng lẫy tinh mỹ, bút lông chim đen nhánh viết lên thời gian địa điểm, phía dưới cùng nhất còn có lạc khoản. — Karina Donat.

Donat, cái họ này. . . Thật quen tai. Tô Nhược nhíu mày, cẩn thận hồi tưởng lại. Trong lúc bất tri bất giác, dưới ngón tay nghiêng, đem thiệp mời bại lộ ở trước mặt mọi người.

“Karina Donat?” Người ngoài duy nhất, vị hôn phu tam tiểu thư quát to một tiếng, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm cái thiệp mời hơi mỏng, “Yuyi cô cùng gia tộc Donat giao hảo.”

“Karina thế nhưng là con gái một của công tước Donat, về sau nếu thừa kế gia nghiệp, đó chính là công tước đại nhân.” Hấn nói tiếp. Những lời này đem đám người nguyên bản uống rượu, có chút buồn ngủ tất cả đều đánh thức. Mà Tô Nhược, cũng rất cục nhớ ra rồi.

Gia tộc Donat truyền thừa ngàn năm, là đại gia tộc, tài sản vô số, hào vô nhân tính, công tước đương nhiệm là một vị ma pháp sư cấp tám, thích mở sòng bạc, phòng đấu giá, luận giàu có, chỉ sợ cả quốc của vua cũng không sánh nổi hấn.

Cái này thực sự là. . . Một cái đại kim chân khó lường. Calder nam tước thấy thế, cực kỳ hưng phấn, không ngừng mà khoa trương Tô Nhược. Làm cho cô cùng Karina giữ gìn mối quan hệ, coi như lui một bước mà nói, cũng tuyệt đối với không thể đắc tội người ta.

“Ba ba ngài yên tâm, con hiểu rõ.” Tô Nhược cẩn thận đem thiệp mời cất kỹ.

Calder nam tước vui mừng cực kỳ: “Tốt tốt tốt, Yuyi con hiểu là tốt

rồi.” Cùng lúc đó, đế quốc trong cung điện đại hoàng tử.

“Fell, người lần này khảo thí, bại bởi một nữ nhân?” Khuôn mặt anh tuấn đại hoàng tử cư cao lâm hạ nhìn thân ảnh phía dưới, trên mặt không có chút ý cười nào, “Mà người này, còn là vị hôn thê bị người từ hôn trước?”

“Đây là sai lầm của ta.” Fell cúi đầu xuống, cung kính nói.

“Ta vừa vừa nhận được tin tức, Yuyi Calder, cùng em họ của em gái ta, Katherine có chút rất quen.” Angus nhẹ ‘Sách’ một tiếng, “Hi vọng bọn họ có thể thành thật một chút, đừng giở trò, bằng không thì. . .”

Thiên: TG này mỗi chương sẽ dài gấp đôi mấy TG trc aaa (T^T)

-----oOo-----

Chương 50: Ma pháp cùng kiếm (4)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Karina thân là con gái một công tước, thiên phú cường đại, địa vị tôn sùng. Tô Nhược cùng cô, cùng có mặt trong hội đấu giá, tình cảm rất tốt, tin tức rất nhanh liền truyền ra bên ngoài, mặc kệ trong lòng mọi người làm cảm tưởng gì, chỉ ít trên mặt đối với gia tộc Calder lại nhiệt tình mấy phần.

Đấu giá hội bên trên, Tô Nhược mua chút đồ chơi nhỏ chế tác được tề, cho vào một cái vòng tay không gian, bình thường có thể chứa ít đồ. Cự tuyệt Karina đưa mình về nhà, cô mặc ma pháp bào màu trắng, ở vương thành đi dạo.

Đèn ma pháp tinh xảo, Ôn Noãn(?) màu vàng, chiếu sáng bên đường người lui tới. Bọn họ cùng người bên cạnh hàn huyên, mang theo nhiệt tình mỉm cười. Tô Nhược từ trong giọng nói vụn vặt, mới biết hôm nay là thời gian giáo diên Quang Minh ban tặng nước thánh, mặc kệ là quý tộc hay bình dân, chỉ cần xếp hàng, liền có thể nhận lấy một ống nước thánh nhỏ, uống hết về sau, bách bệnh toàn bộ tiêu tán, còn có thể cường thân kiện thể.

Ống nghiệm thủy tinh trong suốt, cái nắp đầu gỗ tắc lại mở miệng. Thanh Triệt trong nước, đại lượng nguyên tố quang minh lẳng lẳng ẩn núp ở trong đó. Thật là thần dược.

Tô Nhược nhìn mà than thở, trong đầu cùng hệ thống nhân nhĩ trò chuyện: “lúc ta về thế giới hiện thực, có thể mang một chút nước thánh trở về sao?” Một hơi rót một ấm lớn, nói không chừng bên trong nguyên tố quang minh có thể trực tiếp đem tế bào ung thư loại

trừ. (ặc)

520: “Không được nha.” Quả là thế.

Tô Nhược yếu ớt thở dài một hơi, tiếp tục nhìn phương xa đi tới, áo choàng màu trắng đằng sau có mũ lớn, Tô Nhược chẳng biết lúc nào mang ở trên đầu, chỉ lộ ra một cái cái cằm lạnh lạnh. Chung quanh ánh sáng càng ngày càng ít, một bước lại một bước, đi đến chỗ tối.

Hệ thống không hiểu: “cô không trở về nhà sao?”

Tô Nhược ‘Ân’ một tiếng: “Còn có chút việc.” Hệ thống trong lòng có một cỗ dự cảm không tốt.

Quả nhiên, nàng tiếp tục nói: “Nghe nói phía Tây, khu ổ chuột có một rừng cây nhỏ, hàng năm đều có không ít người chết ở bên trong.”

“... Túc chủ cô muốn làm gì?”

“Ma pháp hệ quang ở ký túc xá có thể thí nghiệm, nhưng là ám hệ của ta đến nay đều không có cảm vật thật luyện tập qua.” Tô Nhược vô cùng chân thành nói: “Nghe nói người chết nhiều nơi, càng thêm dễ dàng triệu hoán người hầu vong linh.” Hệ thống bịch một chút muốn quỳ.

“Yên tâm, ta đi đường vòng tới, sẽ không có người phát hiện.” Đi qua bóng tối bao trùm dư bản khu ổ chuột, đi vào chỗ hậu phương rừng cây nhỏ. Dân đen không nhân quyền, đế quốc thủ vệ cũng không thềm quản chuyện bên này, rất nhiều người có ân oán, tự đấu(tự nguyện đấu, có ân oán đấu...) sau khi giết người, liền sẽ đem người kéo tới mai táng cùng một chỗ.

Thời gian lâu dài, càng ngày càng nhiều người bắt chước, nguyên bản rừng cây xanh um tùm, trải qua máu tươi tằm bổ, dáng dấp càng cao lớn tươi tốt. Vừa tiến vào rừng chết, cảm thụ được chung quanh nguyên tố hắc ám sinh động.

“Nơi này, quả nhiên không đến làm.” Tô Nhược cảm thán.

Ma pháp hệ quang Tô Nhược đều tự học đến cấp hai, ám hệ đến nay lại chỉ đem nguyên tố bao phủ ở lòng bàn chân, che lấp khí tức, tăng tốc độ. Trước đó trên sàn thi đấu trường học, cô có thể nhanh chóng đánh bại linh nhược cùng Fell, không thể bỏ qua công lao của nguyên tố hệ ám.

“Túc túc túc chủ cô muốn làm gì!”

Tô Nhược đương nhiên nói: “Triệu hoán vong linh.”

Hệ thống: “...”

Tô Nhược: “... ..”

“Dựa dựa móa móa móa!!! Ta chụp quỷ a a!!! Túc chủ cô chờ một chút, để cho ta trước kéo màn chắn xuống (v khó hiểu quá, chém chút, cơ à hệ thống mà cũng biết sợ xác chết cơ -_-), qua rạng sáng ta lại tới tìm cô.”

“Ân?”

Tô Nhược cả kinh nói: “Còn có loại thao tác này.”

Hệ thống không có đáp lại, xem ra là đi rồi. Tô Nhược đối với lần này biểu thị ra mười hai phần khinh bỉ, một cái hệ thống số liệu giả lập, vậy mà lại sợ quỷ? Một người đứng ở trong rừng đen nhánh, chung quanh thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng tiểu động vật nhỏ vụn meo ô, gió lay động lá cây, vi vu vang vọng, chung quanh không khí, lại đến cái quần áo đồ nữ quỷ, khung cảnh phim kinh dị toàn bộ bố trí xong.

Nơi này không phải hiện thực, chết đi cũng chỉ là đổi thế giới khác. Tô Nhược mê chi bình tĩnh bắt đầu thi triển ma pháp hắc ám. Đêm tối che lấp lại, nguyên tố nhẹ nhàng nhỏ vụn rơi đầy trên lá khô, một

lần không thành lại thử một lần nữa, sai lầm ở bên trong không ngừng cải tạo, không biết qua bao lâu, Tô Nhược nghe được âm thanh rất nhỏ ‘Phốc phốc’.

Giống như là ngón tay xuyên phá màng mỏng. Xương thuộc về tay của người, xuyên phá mặt đất tanh ẩm ướt, dưới ánh sáng mặt trăng chiếu ra tia sáng lạnh lẽo.

“Thành công rồi sao?” Tô Nhược nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, nhìn chung quanh một chút, đếm số lượng xương cốt. Không nhiều, chỉ có ba cái. Vẫn là binh sĩ Khô Lâu cấp thấp nhất, ngay tại chỗ nổi xương, cảm giác nhẹ nhàng đập một cước liền sẽ tan tành.

Một người trong đó, trên đỉnh đầu còn một túm cỏ dại xanh biếc, ngoẹo đầu bộ dáng nhìn qua lại có điểm đáng yêu (nani đáng yêu á?). Tô Nhược nhìn nhìn cười lên, gió nhẹ lướt qua, thổi lên ma pháp bào màu trắng, một sợi tóc màu bạc, đột ngột xuất hiện trong tầm mắt.

Chờ chút! Màu bạc? Tô Nhược nhanh chóng lui lại mấy bước, nhìn chằm chằm bóng người đối diện chẳng biết lúc nào xuất hiện. Người kia xuyên một thân đen tuyền, áo choàng không mang theo bất luận hoa văn gì, mũ che khuất lớn nửa gương mặt, chỉ lộ ra một chút xíu cái cằm lạnh lạnh, xương ngón tay rõ ràng, trắng nõn ónh nhuận, lộ ra khỏe mạnh sáng bóng.

Từ ngón tay đến xem, tuổi tác cũng không lớn. “Người là ai?” Tô Nhược cố ý giả tiếng nói thô hơn hỏi thăm.

“Thật nhàm chán, đi ngang qua người thôi.”

“Vậy ta sẽ không quấy rầy.” Tô Nhược khẽ gật đầu, thận trọng hướng về sau lui, chỉ cần đối phương vừa có động tác, liền lập tức chạy trốn. Cũng may người kia có vẻ như thật chỉ là trùng hợp đến chỗ này, mặc cho cô nhìn cứ thế mà đi.

Thật là nguy hiểm. Lần tiếp theo không thể lại tùy tiện chạy loạn, Dù

cho thiên phú của cô tốt, lúc này cũng chỉ là một ma pháp sư phổ thông cấp thấp ,gặp cường giả, đoán chừng lời nói đều không nói nên lời, liền bị đánh rồi.

Tô Nhược trở về phòng, dễ chịu ngâm cái cánh hoa hồng tím, tẩy đi một ngày mệt mỏi, rất nhanh lâm ngũ mộng. Mặc kệ bên ngoài bấp bênh như thế nào, trường học nội bộ yên tĩnh vẫn như cũ.

Tô Nhược trở thành đệ nhất niên kỷ(?), nương theo thực lực và mỹ mạo, có được vô số người say đắm, mỗi ngày đều có thể thu hoạch được thiếu niên thiếu nữ tự tiến cử lên giường, nhiệt tình không bị cản trở, hoa hồng thu một chùm lại một chùm.

Fell cùng Linh Nhược(không biết sao cv dịch việt hóa cái tên nguyên nữ 9 luôn rồi) hai người gần nhất điều thấp* rất nhiều. Nghe Lena nói bọn họ dốc hết sức chờ lần tiếp theo trong tỉ thí đánh bại cô, đoạt được khôi thủ, học tập mười hai phần nghiêm túc. Tô Nhược nghe vậy chỉ là cười cười.

* đại loại là che giấu thực lực

Tiến Bộ xưa nay không chỉ có hai người bọn họ. Ban đêm hôm ấy, trên bầu trời sao lốm đốm đầy trời, giống như Ngân Hà nối thành một mảnh. Tô Nhược như thường lệ đem người hầu triệu hoán ra, ngồi trong phòng mình tưởng khí tức, không biết qua bao lâu, lúc cảm thấy không sai biệt lắm, cô vừa mới mở mắt ra, liền bị một bộ màu đen cướp đoạt ánh mắt.

Tô Nhược: “? ? ? ! ! ! !”

Người áo đen: “...”

Tô Nhược: “... ..”

“Người là ai? Người vào bằng cách nào.” Tô Nhược trong miệng nói chuyện hấp dẫn sự chú ý của đối phương, tay lại không chút do dự đưa về phía trường học phát lệnh bài, chỉ cần bóp nát cái này, viện

trường liền sẽ có cảm ứng, chẳng mấy chốc sẽ tới cứu cô.

“Ta rất nhàm chán.” Hấn chậm rãi nói.

Lệnh bài giống như là bị lực lượng vô hình dẫn dắt, bay đến trong tay nam nhân. Tô Nhược ngậm chửi một câu, bình tĩnh tự nhiên thu tay về, sắc mặt thậm chí còn phủ lên dỗi trá giả cười: “Vị tiên sinh này, xin hỏi chúng ta gặp qua sao?”

“Ân.” Hấn gật đầu.

Tô Nhược: “...”

“Ba ngày trước, khu ổ chuột ở tây khu.”

“Tiên sinh ngài đại khái nhận làm người.” Tô Nhược giả vờ ngây ngốc, “Như ngài thấy, ta là một vị quý tộc, nhưng không có yêu thích đi dạo Tây khu.”

“Ồ! Thật sao?”

“Đương nhiên.” Nam nhân đứng lên, từng bước từng bước đi tới, không khí thoáng như ngưng trệ, gắt gao đè ép Tô Nhược, làm cho cô không thể động đậy: “Đã thế này, vậy người đi chết đi là được.” Bàn tay trắng nõn, hơi lạnh không có nhiệt độ, bóp cái cổ mảnh khảnh của thiếu nữ.

“...” Tô Nhược dưới đáy lòng thầm mắng vài câu thô tục, trên mặt lại hết sức thức thời thẳng thắn sẽ khoan hồng: “Chờ một chút! Ta thừa nhận, người kia đúng là ta.”

“Vậy là tốt rồi.” Nói, hấn buông lỏng tay ra, biến thành bộ dáng vô hại trước đó. Tô Nhược vượt vượt cổ, trước đó sát khí đánh thẳng tới còn chưa rút đi, để dưới thân thể cô ý thức có chút không thoải mái, hít sâu một hơi, nhu thuận lại vô hại: “Tiên sinh, đây cũng chỉ là lần thứ hai chúng ta gặp mặt phải không?”

“Ân.”

Tô Nhược hỏi thăm: “Kia người qua đây Vâng... Có cần gì không?”

“Không có.”

“...” Người này cảm giác trò chuyện không nổi nữa.

“Chỉ là... Hơi đối với người có chút hứng thú.”

Hắn nói: “hệ quang cùng hệ ám đồng thời tồn tại trong thân thể của người, tạo thành cân bằng vi diệu, ngô! Có ý tứ.”

Tô Nhược: “...” Thật năm không cũng trúng đạn. Loại chuyện thiên phú này, chẳng lẽ là cô có thể khống chế sao?

“Tựa như là xung khắc nước với lửa, người có quang ám song hệ không phải là không có, nhưng tuyệt đại đa số chỉ cần bắt đầu tu luyện, qua không được bao lâu liền sẽ giống như là nước nhiều khí thịnh, ‘Bành’ một tiếng nổ tung.” Nam nhân tiếng nói thư giãn mờ mịt, nghe như một loại vô thượng hưởng thụ.

Nhưng hắn nói ra những chuyện kia, để Tô Nhược tê cả da đầu. “Người ma pháp hệ quang quá mạnh, lại không tu luyện hệ ám, cân bằng chẳng mấy chốc sẽ bị đánh vỡ.” Hắn mườì phần hữu hảo vạch một sự thật.

Tô Nhược khiêm tốn thỉnh giáo: “Người muốn dạy ta ma pháp hệ ám sao?” Nam nhân: “...”

Tô Nhược mặt vô tội: “...” sự phụ miễn phí đưa tới cửa, không cần thì phí.

Không biết qua bao lâu, nam nhân, người như là bị đánh bại, có cũng được mà không có cũng không sao nhẹ gật đầu: “Tốt a! Dù sao ta cũng không có việc gì làm.”

Dứt lời, hấn một tay kéo lấy cổ áo cô, thấy hoa mắt, bằng tốc độ ánh sáng cảm giác hôn mê đánh tới, khi Tô Nhược đứng vững, liền phát hiện mình lúc này đang đứng trước rừng cây nhỏ. Chú ý tới ánh mắt nghi hoặc của cô, nam nhân giải thích nói: “Nơi này tương đối thích hợp tu luyện.”

“Trường học kia?”

“Học xong ta đưa ngươi trở về.”

“Cảm ơn sư phụ.” Tô Nhược cười xinh xắn đáng yêu.

Sư phụ áo đen: “...” Không hiểu thấu có thêm một cái đồ đệ? Tô Nhược gọi hấn, cũng có suy tính của mình. Đế quốc học viện pháp thuật viện trưởng là ma pháp sư cấp chín, có thể ở dưới mí mắt hấn tới lui tự nhiên, chí ít cũng là cấp chín, một đại kim chân như thế, miễn phí sức lao động thả ở trước mắt, không tận dụng, không phải phong cách của cô a!

Đối phương đại khái thật sự rất nhân, vừa cùng Tô Nhược giảng giải ma pháp hệ ám, một bên động thủ thao tác. Kiên quyết ngăn chặn lý luận cự nhân, hành động trên Ải Nhân.

Tô Nhược học tập thiên phú không kém, hoàn cảnh có cái tùy ý huy sai về sau, rất nhanh liền tìm tòi lên tay. Hai người một dạy, một học. Trong lúc bất tri bất giác, chân trời đã nổi lên màu trắng bạc.

“Có thể, ta đưa ngươi trở về.” Người áo đen nói.

Tô Nhược nhẹ gạt đầu, duỗi tay trắng nõn ra, ở bên trong ánh mắt nghi hoặc của đối phương, cười vô tội lại ôn hòa: “Sư phụ, lễ gặp mặt còn không có cho đâu?”

Người áo đen: “...” Tô Nhược không chút nào lui đứng tại chỗ.

“Cho ngươi.”

Hắn tức giận nói: “Chưa thấy qua tiểu gia hỏa nào tham lam như ngươi.”

Được chỗ tốt Tô Nhược cười tủm tỉm, không chút nào muốn cùng hắn tranh chấp miệng lưỡi.

Lúc về tới ký túc xá trường học, sắc trời đã sáng rõ, gặp thời gian cách chương trình học của cô còn có hơn một giờ, Tô Nhược dứt khoát đem đồ đạc nam nhân của cô lấy ra lục lọi, một cái vòng tròn nhỏ, lớn chừng bàn tay, tiện tay vừa để xuống, chung quanh ba mét bên trong nguyên tố lập tức tăng nhiều gấp hai.

Ngô! Nhìn hắn là một người tu luyện đồ vật phụ trợ. Tô Nhược biết cái đồ chơi này có thể không rẻ, lần trước tham gia đấu giá hội, có cái chỉ có thể tăng nhiều gấp đôi, đấu giá trọn vẹn tám mươi ngàn kim tệ. Mà nàng cái này, giá cả ít nhất phải gấp bội.

“Quả nhiên là đại kim chân a!” Cô cùng hệ thống cảm thán nói.

Bởi vì sợ quỷ hồn hạ màn chắn vừa mới trở lại hệ thống mộng bức: “...”

Xảy ra chuyện gì sao? ? Về sau một tháng, thành tích Tô Nhược được sư phụ ở trên trời rơi xuống dạy bảo đột nhiên tăng mạnh.

Hắn giảng giải nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, dễ hiểu dễ hiểu, so lão sư trường học cao mấy cái đẳng cấp, thậm chí là chỉ riêng hệ ma pháp, cũng có thể nói ra cái một hai ba thứ tư, để cả hai từ đầu đến cuối duy trì lấy một cái cân bằng.

Tô Nhược giả dạng làm học sinh ngoan ngoãn, chẳng những học được tri thức, được kinh nghiệm thực chiến, còn từ trong tay đối phương đào ra không ít đồ tốt. Tỉ như quyền trục trị liệu cấp chín, người chỉ cần có một hơi, xé mở lập tức có thể nhảy nhót tung bừng, cứu trợ Thần khí.

Lại tỉ như quyền trục không cần tiền thuận di, dùng để chạy trốn. Lại

lại tỉ như pháp trượng ma pháp hệ quang khả nạm tinh hạch cấp bầy —— khụ khụ! Cấp bậc cao hơn Tô Nhược căn bản không có cách nào dùng, cái đồ chơi này là người áo đen từ không gian trong vòng tay rút rất lâu, tiện tay ném ra, cũng biểu thị rác rưởi mười phần ghét bỏ.

Cùng quyền trượng cùng một chỗ ném ra, còn có một đồng lớn cấp bầy, tám nhiều loại quyền trục. Dem ra bán đấu giá, một trương chỉ ít có thể được đến ba mươi ngàn kim tệ. Mà món hời của sự phụ cô biểu thị, vòng tay không gian quá lớn, rất nhiều phế phẩm thả quá lâu, quên đi.

Tô Nhược nghe vậy lập tức biểu thị mình thân làm đồ đệ, có trách nhiệm vì sự phụ phân ưu giải nạn, loại này gánh vác ngọt ngào, xin đừng nên do dự cứ toàn bộ hướng cô mà ném qua, cô sẽ tràn ngập nhiệt tình nhận lấy.

Người áo đen: “...”

Tô Nhược mặt vô tội: “...” Thật hào vô nhân tính, ngẫu nhiên cô đều sẽ hoài nghi, vị này không phải là vụng trộm đem nhà kho quý tộc để quốc đều dời trống chứ.

Ngắn ngủi thời gian một tháng, Tô Nhược liền dựa vào nhật ve chai từ thiếu nữ quý tộc nghèo khó đến lộ trình tiểu phú ông. Thật đáng mừng. Cuối tháng khảo hạch đến trước một ngày, Fell cùng linh nhược (Linguo) hai người trong lòng ngực tràn đầy đấu chí, tưởng tượng lấy mình trên lôi đài đem Tô Nhược đánh khóc chít chít, ai biết bất quá thời gian nửa ngày, liền truyền đến tin tức. Tô Nhược cô... Nhảy lớp.

Đám người: “...”

Fell: “...”

Linguo: “...” Một cử động kia, so trực tiếp đem bọn người Fell đánh ngã còn làm người khó chịu, bọn hấn vẫn là năm nhất, đối phương

liền trực tiếp trở thành tiền bối? Meo meo meo? Hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc, bọn hắn thậm chí ngay cả cơ hội khiêu chiến đều không có.

Bao năm qua đến nhảy lớp cũng không phải là không có, nhưng giống Tô Nhược như vậy, ngắn ngủi hai tháng liền nhảy. Tuyệt đối là phượng mao lân giác.

Ngay trong tầm mắt hoài nghi của mọi người, Tô Nhược ở lôi đài thi đấu năm hai, thành công tiến vào top mười, dù cho chỉ là rơi lại cái đuôi bên trên, cũng đủ làm cho ánh mắt tất cả mọi người chấn kinh. Móa móa móa! Cái này mẹ nó còn là người sao? —— cùng năm cấp thiếu niên thiếu nữ hoài nghi trong đời.

Chỉ luận chứa đựng ma pháp, Tô Nhược khả năng không có cách nào cùng học sinh năm thứ hai tu luyện hơn một năm sao, nhưng thực chiến, dưới sự dạy bảo biến thái của người áo đen, cùng các học sinh chỉ biết ở trường học, lại thế nào cùng cô so đâu? Thế là, nguyên vốn giới quý tộc đã bình tĩnh, bởi vì Tô Nhược biểu hiện sáng chói loá mắt, lại nổi lên oanh động. Tư liệu của cô bị nhiều lần mã hóa, đưa đến tay của những người bên trong.

Quý tộc nguyên bản còn tự kiềm chế tự phụ uy tín lâu năm, cũng bắt đầu hướng gia tộc Calder lấy lòng. Một thiếu nữ thiên tài, ở lúc đối phương còn nghèo túng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, dù sao cũng tốt hơn đợi về sau cô phát đạt, lại đi dẹt hoa trên gấm.

Một trận lại một chồng thiệp mời yến hội đưa đến trong phủ đệ gia tộc Calder, trong đó làm cho Tô Nhược không nghĩ tới, đại khái là đức vua cũng đưa một trương thiệp mời tới, nam tước Calder thời điểm nhìn thấy, cả người hưng phấn kém chút co quắp hôn mê bất tỉnh.

“Trời ạ trời ạ trời ạ! ! Ta không phải đang nằm mơ chứ.”

“Đương nhiên, thân ái.”

phu nhân Calder xoay một vòng, “Bọn nhỏ, nhanh nhanh nhanh, chúng ta đến chuẩn bị lễ phục mới, nhớ kỹ lễ nghi các người, tuyệt đối không thể ở trước mặt bệ hạ thất lễ.” Thời gian cấp bách, tìm người một lần nữa làm lễ phục theo yêu cầu đã không còn kịp rồi.

Chỉ có thể trước để cho người ta một lần nữa cải tạo một chút, phía trên trang trí đổi thành châu báu càng thêm quý giá. Tô Nhược nhìn nhìn mà than thở. Một đêm này, nhà Calder trừ Tô Nhược, tất cả mọi người hưng phấn không ngủ được

Bọn họ đã lấy được thiệp mời đức vua, thượng giai quý tộc nhập môn quyền, đã từng nghèo túng thoáng qua như mây khói, tương lai tốt đẹp gần ngay trước mắt. Mà hết thảy này, đều là Yuyi mang cho bọn họ.

Địa vị Tô Nhược, bởi vì vậy càng tăng thêm một bậc. nam tước Calder ở trước mặt cô, đều tự giác thấp đi hai phần, nói chuyện càng thêm ôn nhu hòa khí, nhìn quả thực hận không thể đem cô cúng bái.

Tô Nhược: “...”

Hoàng cung đế quốc phó thính(?), lần này yến hội tổ chức ở ngoài trời. ” so sánh thiên phú cấp SS với cấp S, không nghĩ tới chênh lệch sẽ lớn như vậy.”

Trên cầm đầy râu đức vua một tay chống đỡ hàm dưới, ánh mắt rơi ở trên thân nam nhân trung niên phía trước, “Người nói, Giáo Hoàng tu luyện một ngàn năm, sẽ có bao nhiêu mạnh?”

“Bệ hạ.” người đàn ông không biết làm sao kêu một tiếng. Chuyện này, ai sẽ biết a.

“Ha ha ha ha ha! ! Ta thuận miệng hỏi một chút.” Hấn hào sáng cười to hai tiếng, ” yến hội ngày hôm nay ta mời gia tộc Calder, vị này có

con gái được viện trưởng lâu năm như người thổi phồng, ngày hôm nay ta thật muốn xem kỹ một chút diện mạo, thực lực thật của nàng.”

“Sẽ không để cho ngài thất vọng.” Nam nhân mười phần tự tin mà nói.

Lúc đức vua Lasilis bước ra, bên trong yến hội mọi người sớm đã đến đông đủ, đám người tư thái cung kính hướng vị Vương giả cường đại này hành lễ. Tô Nhược đứng ở phía sau, ánh mắt liếc qua hồng y giáo chủ, giáo diên Quang Minh bên trong, chỉ hơi hơi khom người, thần sắc mười phần lãnh đạm tự nhiên, cũng không có quý một chân trên đất hành lễ.

Không khỏi ở trong lòng cảm thán, quả nhiên là nhân vật lớn trong nhân vật lớn, địa vị tôn sùng a! bên trong giáo diên Quang Minh, địa vị cao nhất là Giáo Hoàng, tiếp theo là bảy hồng y giáo chủ.

Ngô! Nghe nói giáo hoàng là muốn toàn thân toàn ý đem chính mình dâng hiến cho thần, không cho phép tiếp cận nữ sắc, càng không nói đến lấy vợ sinh con. Lão xử nam sống một ngàn năm. Cũng là rất thâm thẳm.

Tô Nhược giả từ bi vài giây, rất nhanh liền đem tinh thần đặt ở trên yến hội, dù sao vị giáo hoàng trong truyền thuyết này, đã vài chục năm không có xuất hiện trước mặt người khác, nhân vật đồ cổ, cô khả năng cả một đời đều sẽ không nhìn thấy, không cần thiết nghĩ quá nhiều.

” tiểu thư Yuyi.”

“Ân?” Tô Nhược nghi hoặc nhìn nữ hầu trước mắt.

“Bệ hạ tìm ngài, xin ngài theo ta thượng tọa.” Trước khi tới, Tô Nhược đã có chuẩn bị cái này, dù sao cũng là trắng tiếp một đại phần lễ, tiếp kiến đức vua rất bình thường. Cô theo nữ hầu ở bên trong mọi người ẩn hiện dò xét từng bước từng bước tiến lên.

Dừng bước, hành lễ. “Yuyi Calder, gặp qua bộ hạ.” Lasilis hứng thú đánh giá thiếu nữ phía dưới, hài lòng gật đầu: “Không sai, người ——” Đẳng sau còn chưa có nói xong, trông coi cửa đại sảnh thị vệ lần nữa đẩy cửa lớn nặng nề ra, nương theo người hầu giọng bén nhọn khàn khàn, nam nhân mặc một áo bào trắng chậm rãi bước vào trong phòng: “giáo hoàng bộ hạ Yelde Larip đại nhân đến!”

Nam nhân bề ngoài nhìn chỉ chừng hai mươi tuổi, tóc bạc đến eo, hai con mắt màu vàng óng, ngũ quan tuấn mỹ giống như tiên nhân, bên trong khí thế cường đại lại để lộ ra mấy phần thánh khiết mờ mịt. Đây chính là giáo diên Quang Minh người cầm quyền chí cao. Giáo hoàng trong truyền thuyết sống một ngàn năm. Y? Thật trẻ tuổi. Đây là ấn tượng đầu tiên của Tô Nhược.

Yến hội đám người: “... ..”

Đức vua: “... ..” Trước hết phản ứng kịp nhất chính là hồng y

giáo chủ, trước đó nam nhân trung niên đối với vua Lasilis lãnh đạm, đang quỳ một chân trên đất, mặt mũi tràn đầy cuồng nhiệt hành lễ. Có hấn mở đầu, những người còn lại cũng dồn dập kịp phản ứng.

Bọn họ là người đế quốc, bởi vậy chỉ cần trước đó giống hồng y giáo chủ, có chút cúi đầu biểu thị cung kính là được rồi. Cúi đầu, ánh mắt lại luôn không nhìn được hướng giáo hoàng nhìn lại, đây chính là thật lão cổ động. Mã Đan* nha! Lần này không nhìn cho đã, ai biết lần tiếp theo phải đợi tới khi nào.

*: câu chửi, còn ai biết nhiều hơn thì giải thích hộ tui.

Những nơi giáo hoàng tóc bạc đi qua, đám người tự phát tách ra một con đường. Cuối cùng, hấn đứng ở phía dưới đức vua, cũng chính là bên cạnh Tô Nhược, đám người nguyên bản ném cho thiếu nữ tóc vàng ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Anh anh anh! Bọn họ cũng muốn cùng giáo hoàng bộ hạ đứng

chung một chỗ. “Ồ! Yelde, lần trước gặp ngươi vẫn là ở mười tám năm trước, đây thật là một sự kinh ngạc vui mừng vô cùng.” Vua Lasilis qua hồi lâu, mới tìm về thanh âm của mình, hấn phân phó thị vệ bên cạnh thân: “bên cạnh ta cho thêm một cái vị trí.”

Giáo hoàng đăm đăm gật đầu, nói ra lại hung hăng đăm chọc người có chút đau nhức: “Lần trước ngươi vẫn tiểu tử trẻ tuổi hai mươi tuổi.” Hiện tại cũng thành đại thúc tuổi trung niên.

“Hôm nay sao lại muốn đến đây, trước kia mỗi lần đưa cho ngươi thiệp mời, cho tới bây giờ cũng không thấy ngươi tới.”

“Hừm, đại khái là nhàm chán đi.”

“Ha ha ha! Thật sao?” Yelde gật gật đầu, chỉ nhìn bề ngoài, vua Lasilis muốn so hấn chí ít lớn hơn một vòng, ai sẽ nghĩ tới hấn mới là lão già kia. (chịu)

“Sống quá dài, sẽ rất dễ nhàm chán.” Nói, hấn ngồi ở bên cạnh đức vua.

Vua Lasilis : “... phiền não thật xa xỉ ha ha ha!”

Phía dưới trộm liếc qua Tô Nhược: “...” Cảm giác vua Lasilis giống như lúc nào cũng có thể nhảy dựng lên cho giáo hoàng một quyền, đập nát cái bộ mặt trang bức kia.

“Ân? ? Ngươi là ai?” Yelde mở miệng.

Tô Nhược nhìn chung quanh một vòng, phát hiện vị này giáo hoàng tóc bạc đưa ánh mắt gắt gao khóa chặt ở trên người nàng. Nhưng là... Cũng không có sát khí cùng áp lực, giống như chỉ là thuận miệng hỏi một chút.

“Khởi bẩm bệ hạ, ta là Yuyi Calder, con gái của nam tước Calder.”

“Pháp sư hệ quang?”

“Đúng thế.”

“Cấp S.”

Yuyi gật đầu, chân chò nói: “phải.”

“Đã như vậy, vì cái gì không đến diên (diên giáo) học.” Giáo hoàng tóc bạc ngồi ở trên, hai con mắt màu vàng óng cao ngạo không một chút tơ tình cảm, băng lãnh khác nào máy móc không động cơ, “Diên giáo có lão sư hoàn mỹ nhất, cũng có bí pháp hệ quang.” Lời này nghe, tựa như là đối với Yuyi phát tiết bất mãn.

Chung quanh các quý tộc không khỏi đều hướng thiếu nữ nhìn bằng ánh mắt thương hại, đặc tội giáo hoàng, chặc chặc chặc! Cuộc sống sau này rất khó qua.

Người gia tộc Calder càng là cực sợ, thân thể phát run rất nhỏ, mồ hôi hạt lớn chùng hạt đậu từ cái trán nhỏ xuống, lo lắng nhìn Tô Nhược. Nhưng kỳ dị chính là, Tô Nhược dĩ nhiên từ trong lời của hắn cảm nhận được hương vị có mấy phần... làm nũng, bất mãn? Không không không! Đây nhất định là ảo giác của cô.

Bình tĩnh bình tĩnh, Tô Nhược cười yếu ớt, không chút hoang mang đem chuyện lúc kiểm tra náo ra nói một lần.

Yelde: “Thật sự là không trùng hợp a.”

“Đối với lần này ta thật rất tiếc, Bệ hạ.” Mới là lạ! Đi giáo diên quang minh, cô mà luyện ra ma pháp hệ hắc ám, không chừng bị bắt lại vài phút ném ra cửa có được hay không! ! ! Vua Lasilis bực bội vuốt vuốt huyệt thái dương, ra hoà giải: “Được rồi, Yuyi người đi xuống đi.”

Hắn cũng không nên để cấp SS nhà mình thật vất vả bắt lấy, không hiểu thấu liền bị nộ khí quá độ của giáo hoàng nhằm vào, từ đó chết bất đắc kỳ tử.

“Đi cái gì.” Âm thanh nam nhân nhẹ nhàng linh hoạt, chỉ chỉ vị trí trống không phía dưới mình: “Ngồi đi.”

Tô Nhược: “...”

Vua Lasilis: “...”

Đám người: “... . . .” Nhất định nhưng là ngày hôm nay bọn họ ra ngoài phương thức mở cửa không đúng móa móa móa! ! Giáo hoàng đại nhân có lệnh, Tô Nhược một quý tộc nhỏ trong nhỏ nào dám chống cự, nhu thuận ngồi lên.

Cùng lúc đó, để quốc hai vị người thừa kế, hoàng tử Angus cùng Công chúa Katherine cuối cùng bu lại, ngồi ở phía dưới vua Lasilis. hồng y giáo chủ theo sát phía sau. Thế là, liền tạo thành một khung cảnh quý dị, sáu người ngồi đối diện.

Thân phận Tô Nhược thấp nhất: “...” Cái này giáo hoàng hẳn đầu óc có bệnh sao! ! !


“Người bây giờ là ma pháp sư cấp mấy?” Ở dưới bầu không khí quý dị này, giáo hoàng mở miệng đầu tiên, hứng thú nhìn chằm chằm Tô Nhược, dò hỏi. Tô Nhược tất cung tất kính nói: “Bẩm báo bệ hạ, trước mắt đã cấp hai.”

“Vừa mới nhập học đã có thành tựu này, rất không tệ.”

“Cảm ơn bệ hạ khích lệ.”

Yelde: “Không cần lạnh nhạt như thế, nếu như không phải ngoài ý muốn, người bây giờ hẳn nên là người học ở diên giáo.” Nói đến đây, hẳn dĩ nhiên khá khó khăn thở dài một hơi, để phía dưới hồng y giáo chủ sắp khóc.

“Ta rất thích người, không bằng người tới làm đồ đệ của ta.” Yelde một mặt bình tĩnh vung hạ một cái địa lôi to lớn.

Tô Nhược: “? ? ? ? ! ! ! !” 

-----oOo-----

Chương 51: Ma pháp cùng kiếm (5)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Giáo hoàng Yelde, đệ nhất đại lục không thể tranh luận. Địa vị hần tôn sùng, thực lực cường đại, lý trí tinh táo, tuấn mỹ bất phàm, hần nói mặt trời là phương, dạy người diên giáo đều sẽ không chút do dự gặt đầu, đồng thời biểu thị con mắt mọi người nhìn thấy đều là sai lầm, là ngu muội. Chính là fan cuồng như thế, không thể nói lý.

Mà bây giờ, vị giáo hoàng này, lại muốn thu đồ đệ! Hồng y đại giáo chủ bộ dáng trung niên tinh thần hoảng hốt, trong lòng bi thương nghịch chảy thành sông, trong mắt nổi lên nước mắt bi thống.

Đều là lỗi của bọn hần, bọn hần bắt tranh khí, dẫn Yuyi Calder đến tiến vào học viện pháp thuật đế quốc, đồ đệ của bộ hạ thành người đế quốc. Vua Lasilis sẽ nghĩ muốn càng nhiều. Yuyi vừa mới ló đầu ra, thiên phú xuất chúng, Yelde liền đến cướp người, nhất định là âm mưu.

(Thiên: tác giả đặt tên TG này sao mà loạn quá, hồi này hồi kia sửa điên luôn)

“Năm nay bên trong diên giáo thu hai pháp sư hệ quang cấp S, Yelde người muốn đồ đệ, cũng không cần đến bên này của ta tìm người đi.”

Nam nhân da thịt tiểu ngạo không cười nói: “Yuyi đứa nhỏ này ta rất thích, ngày hôm nay bảo nàng tới, chính là vì phong nàng trở thành bá tước, còn dự định đem lãnh địa phía nam phủi đi một khối cho nàng.” Ha ha ha! người đế quốc, ai cũng đừng nghĩ cướp đi.

Yelde nhìn nhặt liếc mắt nhìn hấn: “Tiền tài bất quá là vật ngoài thân, thực lực mới là trọng yếu nhất.”

Nói, hấn tiện tay từ trong vòng tay không gian móc ra một bản bí pháp tu luyện hệ quang ném tới: “Có cái này, nàng tu luyện về sau nhất định làm ít công to.”

“Yelde người là giáo hoàng, tự nhiên không quan tâm lãnh địa. Trừ lãnh địa bên ngoài, trong khổ phòng tự nhân ta, còn có không ít thích châu báu đồ trang sức mà các tiểu cô nương. Người tới, đi lấy hai bộ ra, xem như lễ vật ta chúc mừng Yuyi nhảy lớp.” Yelde yên lặng xuất ra ma hạch cấp chín.

Vua Lasilis : “. . .” Là tại hạ thua.

Hai cái nhân vật đại lão đỉnh tiêm đòn khiêng sau khi đứng lên, thu hoạch lớn nhất không thể nghi ngờ là Tô Nhược. Không hiểu thấu thăng cấp làm bá tước, cầm một quyển bí pháp, được hai bộ đồ trang sức cực phẩm ngọc lục bảo, còn bổ sung một cái ma hạch trị giá triệu kim tệ. Những vật này đừng nói cô là tiểu quý tộc, đối diện hoàng tử công chúa đều nhìn đỏ mắt.

Càng quan trọng hơn là, cô dưới sự đáp ứng của vua Lasilis , trở thành đệ tử dưới danh nghĩa giáo hoàng. Cũng là đệ tử duy nhất của giáo hoàng! Yelde đối với lần này có chút bất mãn, nhìn chằm chằm cô yếu ớt nói: “Hừ! Ngu muội, thành đệ tử của ta, về sau. sau khi ta chết, người chính là giáo hoàng đời tiếp theo” Danh đệ tử, Yuyi danh hiệu đệ nhất trung thành, kính dâng cho người, vẫn là đế quốc.

Vua Lasilis lẩm bẩm hai tiếng, cười lạnh: “Ha ha ha.” Trào phúng hiệu quả MAX.

Tô Nhược chần chờ nửa ngày, thận trọng nói: “Bệ hạ —— ”

“Gọi sư phụ.”

“Sự phụ.”

“Ân.” Yelde có chút hài lòng gật đầu.

“Người thừa kế. . . Cảm giác dù cho tuổi thọ của ta đi đến cuối cùng, ngài cũng vẫn như cũ sống thật tốt.” Tô Nhược phi thường thành khẩn nói.

Yelde: “. . .” A? Đáng ghét a. Hồng y đại giáo chủ giận mà chụp bàn: “Làm càn, sao ngươi lại dám nói như vậy với bệ hạ.” Yelde kinh ngạc, vua Lasilis liền cao hứng, hấn thậm chí khó được dùng gương mặt ôn hòa dạy người diên giáo đối diện: “Yuyi chỉ là tiểu cô nương, không hiểu chuyện, ngươi một người lớn, làm gì lại so đo với nàng.”

“Nàng chỉ nói thật, không cần tức giận.” Yelde cũng hát đệm.

“Vâng, bệ hạ.” Hồng y giáo chủ biệt khuất lui ra.

Tô Nhược đem bí tịch các thứ bỏ vào trong vòng tay không gian, đôi mắt buông xuống, lời vừa rồi là cô cố ý thăm dò nói ra, không nghĩ tới giáo hoàng đối với cô khoan dung, dĩ nhiên nằm ngoài dự liệu. Sau đó bên trong yến hội, Yelde đem hơn phân nửa lực chú ý đặt ở trên thân Tô Nhược, nhìn người chung quanh mười phần không hiểu.

Vị tiểu thư gia tộc Calder này, đến cùng có chỗ nào có thể được đến vị đại nhân này ưu ái? Không phải là. . . Mặt? Khụ khụ! Không thể nghĩ như vậy, Yelde đại nhân cao quý cỡ nào, như thế nào lại giống phàm phu tục tử đồng dạng dung tục đâu? Sai lầm sai lầm.

Yến hội tiến hành đến hồi cuối lúc, vua Lasilis cùng Yelde sớm rời sân, nguyên bản yên tĩnh trang nghiêm, khác nào cảm giác triều thánh cấp bách, đột ngột tán đi. Các quý tộc ăn mặc xa hoa lãng phí lại tinh xảo, tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ, ánh mắt không ngừng mà hướng trên thân Tô Nhược ngắm nhìn.

” tiểu thư Yuyi.” Hoàng tử Angus bưng rượu đỏ, nụ cười ôn hòa, phát ra kim sắc, hai con ngươi xanh biếc, khí chất cao quý. Hắn không để lại dấu vết hướng Tô Nhược lấy lòng: “Sáng mai ta muốn ở cung điện của mình bên trong tổ chức một bữa yến hội, tiểu thư Yuyi cũng cùng đi đi.”

Tô Nhược liếc mắt nam nữ chủ đứng sau lưng nam nhân, uyển chuyển cự tuyệt: “Mười phần vinh hạnh mới có thể được diện hạ ngài mời, chỉ là sáng mai ta phải đi tìm sư phụ học tập, thật sự là vạn phần tiếc nuối.”

Angus nói: “Yến hội vào buổi tối.”

“Lần thứ nhất đi diên giáo học, thời gian phương diện còn không biết, thật có lỗi.” Tô Nhược lần nữa cự tuyệt.

Angus nghe vậy sắc mặt bỗng nhiên lạnh xuống, nhất là nhìn thấy em gái hắn thân mật bu lại, lúc tay khoác lên Tô Nhược, trong mắt nhiệt độ lập tức hạ xuống đến đóng băng. Hắn một ngụm đem rượu đỏ trút xuống, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “là ta đường đột, thất lễ.” Dứt lời, nam nhân mang theo hai cái cái đuôi sau lưng rời đi.

Tô Nhược nhìn lấy bọn họ phía bên phải cái vòng tròn nào đó tiến vào, một đám quý tộc đối Angus khúm núm. Những này hẳn là người ủng hộ hắn? Xem Katherine bên này, bên ngoài trừ gia tộc mẹ cô, người cũng không có cái gì.

Trong nguyên tác, chủ yếu kịch bản đều vây quanh nam nữ chủ, Angus thân làm bối cảnh xuất hiện một hai lần, đức vua sau khi chết kế vị thành Vua, giết chết tất cả uy hiếp, Fell thì trở thành người em trai thân nhất của đức vua, sống mười phần phong quang.

Vân vân? Tô Nhược giống là tựa như nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn về một bên công chúa Katherine. Cái gọi là uy hiếp, đại khái chính là một vị này.

“Angus hẳn luôn luôn tùy hứng.” Chú ý tới Tô Nhược ánh mắt, Katherine thấp giọng nói, sợi tóc màu đỏ ở dưới đèn ma pháp, phẳng phất là chảy xuôi như máu tươi. Một cái mưu kế, chậm rãi ở trong đầu Tô Nhược hình thành.

“Điện hạ, ngài là công chúa cao quý, người thừa kế thứ hai đế quốc, cùng hoàng tử Angus giống nhau, đều có quyền lợi tùy hứng.” Cố ý đè thấp thanh âm, liên tục lặp lại chuyện nào đó, ban đêm không có ánh nắng, bản chất người sẽ vô hạn bành trướng. Katherine mặt mày sắc bén một cái nháy mắt liền biến hoá.

Thanh âm nhỏ yếu như ruồi muỗi: “. . . Chúng ta. . . Là giống nhau.”

“Đó là dĩ nhiên, điện hạ ngài cùng hoàng tử Angus đều là con của bệ hạ, mẹ của ngài vẫn là hoàng hậu đương nhiệm, ngài hẳn so với hoàng tử càng nhiều vốn liếng hơn mới đúng.” Tô Nhược nhẹ nhàng linh hoạt nói, nhìn xem bộ dáng Katherine khó được bình tĩnh, môi đỏ hơi cau, giống như ma quỷ trong đêm tối đùa bỡn lòng người.

Tô Nhược bồi tiếp Katherine, thẳng đến yến hội kết thúc, mới theo người nhà rời đi. Gia tộc Calder người đều hồng quang đầy mặt, tam tiểu thư thậm chí lầu bầu nói muốn đổi vị hôn phu, lấy tình huống hiện tại, cô rõ ràng có thể tìm tốt hơn.

“Hiện tại anh rể người coi như thành thật, chọn tới chọn lui, coi chừng nhật được Chi Ma, ném đi dưa hấu.” Tô Nhược mạn bất kinh tâm nói.

Nữ nhân: “. . .” Chần chờ nửa ngày, gật đầu: “Yuyi em nói đúng, là lòng chị quá tham.”

Nếu như là trước đó, Tô Nhược căn bản cũng không được quan tâm, nhưng là bây giờ, cô tùy tiện hất xì mộ cái, người trong nhà tựa như là trời sập, càng không nói chi đến biểu hiện ra bất mãn.

Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, cùng đại kim chân không qua được, kia là ngọc bức. Đế quốc khen thưởng rất nhanh liền đến,

Yuyi được trao tặng tước vị bá tước, tiện thể còn chiếm được một khối đất lớn. Nghĩ đến cô tuổi còn nhỏ, không cách nào cai quản. Đế quốc lại phái người đặc biệt đến, mà cô chỉ cần phụ trách thu tiền thuế.

Dùng đến lý do tốt đẹp như vậy, trực tiếp đem quyền lợi của cô giá cho không, Tô Nhược đối với lần này cũng không tức giận, cô tới chủ yếu là vì làm nhiệm vụ, miễn phí đạt được kim tệ, còn không cần phải gánh trách nhiệm, thật tốt.

Yelde sau khi biết, biểu thị thoáng chốc lạnh xuống: “Lão hồ ly.”

Tô Nhược đứng ở một bên, ngoan ngoãn học tập ma pháp hệ quang, giả nhân giả nghĩa nói: “Bệ hạ tự nhiên có suy tính của ông ta.”

“A!” Mấy ngày sau, trong cung điện đột nhiên toát ra một con cốt long cấp chín, lúc mọi người khùng hoảng trong tiếng thét chói tai, đem tấm cung dực vua đốt không còn một mảnh, địa phương khác lại lông tóc không chút bị thương, không đợi ma pháp của mọi người trong cung kịp phản ứng, vĩ cánh thoải mái nhàn nhã liền chạy.

Duy nhất bị thương chính là vua Lasilis, tóc cùng râu ria đều bị cháy rụi, chỉ có thể cạo sạch sẽ, đi trên đường đỉnh đầu trần trụi, khác nào một cái đèn ma pháp to lớn, lập lòe tỏa sáng. Đám người nín cười.

Tô Nhược nghe nói chuyện này lúc, phản ứng đầu tiên chính là món hời của sự phụ cô lại gây sự.

Ban đêm thời gian dạy học, cô thận trọng hỏi ra miệng. Người áo đen gọn gàng dứt khoát gật đầu: “Là ta.”

“Phốc! Người sao lại làm như vậy a? Ha ha ha ha ha ha!” Tô Nhược xoay người nín cười, vương giả không ai bì nổi, biến thành cái bóng đèn dầu mờ, tương phản quá lớn, để cho người ta buồn cười.

“Cho đồ vật lại thu hồi, a! Không cho hẳn biết thế nào là lẽ độ, còn dám khi dễ đệ tử của ta sao?” Cười được rồi Tô Nhược ngồi thẳng lên, lau đi nước mắt trên khóe mắt: “Người là vì chuyện lãnh địa, bênh vực kẻ yếu sao? Kỳ thật cái kia ta. . .” Phía sau đột nhiên kẹp lại, kỳ quái! Chuyện này, cô hẳn là chỉ nói cho người trong nhà cùng giáo hoàng?

“Kỳ thật người cái gì? ?”

“Sự phụ.”

“Ân.”

“Người vì sao lại biết chuyện này?” Người áo đen là Yelde? Bây giờ suy nghĩ một chút, kỳ thật hết thầy tất cả đều có dấu vết mà lần theo, có được đại lượng tài phú, đối với ma pháp dễ như trở bàn tay, tùy ý ra vào trường học ma pháp đế quốc, mỗi một sự kiện, đều không phải người bình thường có thể làm được.

Nhưng là, giáo hoàng sẽ biết ma pháp hệ hắc ám? “A? Những việc này, chỉ cần có chọn tay trong, tất cả đều biết đi.” Người áo đen đương nhiên nói.

Tô Nhược nào bỏ hồi lâu: “. . .” Là lỗi của cô, xem phim quá nhiều, luôn cảm thấy một giây sau liền sẽ chuyển hướng.

Ma pháp hệ quang có giáo hoàng dạy bảo, ma pháp hệ hắc ám có người áo đen, hai vị sự phụ, còn đưa các loại tài nguyên, dẫn đến Tô Nhược hiện tại mặc pháp bào đều tự mang công năng phòng ngự, có thể ngăn cản một kích của cường giả cấp chín.

Trừ ma pháp bên ngoài, khóa ngoại chương trình học cũng không rơi xuống. Pháp trận bố trí, được tề điều phối, toàn năng toàn tài, hoàn mỹ.

Thoáng chớp mắt, thời gian nửa năm, liền vội vàng mà qua. Cùng cuộc sống Tô Nhược bình tĩnh nhàn nhã khác biệt, đế quốc các quý

tộc gần nhất bấp bênh, công chúa Katherine không biết nổi điên làm gì, dĩ nhiên một lần nữa nhắc về quyền lợi trung tâm, liên hợp gia tộc bên mẫu thân điều tra cái chết của nhị hoàng tử.

Vua Lasilis ngồi ở trên vương vị bất vi sở động , mặc cho phía dưới con cái tranh đấu. Đế quốc cần phải có vương giả cường đại, mà không phải bị nâng lên thành con mèo nhỏ. Thời gian nửa năm, Tô Nhược ở trong tất cả cái nhìn chăm chú của mọi người, trở thành ma pháp sư cấp bốn, từ học viện tốt nghiệp, gia tộc Calder thế lực tăng lên một bậc, cũng may nam tước tự mình biết phân tấc, không có nháo ra chuyện, tiếp tục cùng thế tử trải qua cuộc sống quý tộc mơ mơ màng màng.

Trưởng tử gia tộc đã bắt đầu kế thừa gia nghiệp. anh trai Tô Nhược, thì trở thành cấm vệ quân hoàng cung, nhận quyền thống lĩnh, trong đó công chúa Katherine tổn hao không ít khí lực.

Tô Nhược nhận ân tình của cô, ngày thứ hai liền mang theo anh cả cô đi cung điện báii phòng, hai người chuyện trò vui vẻ, hết thấy đều không nói bên trong. Bởi vì biểu hiện Tô Nhược, không ít trung lập quý tộc, do dự về sau, rốt cục nhìn về phía trận doanh Katherine.

Calder Yuyi cô đại biểu cho giáo hoàng cùng vua Lasilis song trọng sủng ái, nhất là giáo hoàng, nam nhân nguyên bản không lộ diện, từ khi có đồ đệ về sau, mỗi ngày đều đang xoát cảm giác tồn tại, các loại lễ vật trân quý không cần tiền ném tới.

Tháng trước có quý tộc không có mắt đắcc tội Tô Nhược, mắng là bán mình cho giáo hoàng biểu tử(? chịu ai biết thì góp ý). Cùng ngày liền bị người diên giáo lấy chuyện nói xấu học trò diên giáo, không tôn trọng giáo hoàng cho huyết tẩy, liên đới lấy trung bộ(?), hết thấy hơn hai trăm nhân khẩu. Trong vòng một đêm, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, mọi người phát ra từng trận kêu rên, lấy tư thái vắn vẹo ngã xuống.

Rõ ràng là một ma pháp hệ quang sạch sẽ lại xinh đẹp, có thể để cho người ta an tường chết đi trong giấc mộng. Nhưng giáo hoàng

lại cứ muốn xuất động Ky sĩ diên giáo, kiếm dài đâm xuyên trái tim của người ta, máu tươi bắn ra, người chết đi biểu lộ sợ hãi vắn vẹo, để các quý tộc không rét mà run.

Cho đến lúc này, bọn họ cuối cùng nhớ ra chỗ đáng sợ của vị này giáo hoàng nhìn như vô hại này. Mấy ngàn năm, vương giả đế quốc, quý tộc không ngừng giao tranh.

Trong đó lưu lại văn hiến cho thấy, vị giáo hoàng này lúc vừa mới đăng cơ, có một đại quý tộc ỷ vào thế lực gia tộc nói năng lỗ mãng, kết quả bị máu rửa sạch sẽ, cùng tình huống hiện tại sao mà y hết. A Del không phải con mèo, mà là mang theo răng sắc bén của hùng sư.

-----oOo-----

Chương 52: Ma pháp cùng kiếm (6)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Mùa đông đến, bông tuyết trắng noãn chậm rãi rơi xuống. Đại sảnh yến hội nào đó của đại công tước, đèn đuốc rực rỡ, thảm lông dê dưới trận pháp hệ hỏa làm nơi này mang đến nhiệt độ ấm áp, xuyên mát lạnh các thiếu nữ quý tộc, khác nào từng đoá từng đoá hoa hồ điệp, tiếp nhận đám người thổi phồng.

Tô Nhược mặc chiếc váy màu hồng nhạt nhà mình may vá, sợi tóc màu vàng óng rối tung ở sau ót, hai con người xanh thẳm trong suốt thấy đấy, cô ngồi trên ghế, khoe môi mang theo nụ cười yếu ớt, nhìn một bên hoàng tử Angus cùng công chúa Katherine đánh võ mồm. Vương vị chỉ có một cái. Muốn có được, nhất định phải đánh bại đối phương.

” tiểu thư Yuyi ngắn ngủi nửa năm liền trở thành trung cấp ma pháp sư, thật sự thật là lợi hại.”Linguo Price nụ cười ôn hòa, khí chất xa cách, xanh biếc con người lại tràn đầy vẻ băng lãnh: “Ta cùng Fell đến nay cũng chỉ là pháp sư cấp hai mà thôi, năm đó ta còn đồng dạng nói muốn đánh bại tiểu thư Yuyi, hiện tại quay đầu nhìn xem, thật sự là làm cho người ta xấu hổ.”

“Ồ! Có đúng không.” Tô Nhược bình tĩnh tự nhiên uống vào cà phê ấm áp, không mặn không nhạt ứng phó.

“Đó là dĩ nhiên, nói đến chúng ta cùng tiểu thư Yuyi còn có một đoạn nghiệt duyên đâu, Fell cùng ngài là trước vị hôn phu trước, chúng ta cũng coi là chị em.”

Tô Nhược lơ ngơ: “A?” Đây là muốn đến thị uy sao? mình ở trong lòng Fell địa vị vững chắc, cảnh cáo cô đừng mưu toan đào góc tường?

“Nhưng nếu là chị em, tôi thế nào lại đoạt người yêu đâu.” Linguo Price yếu ớt thở dài một hơi, ở bên trong ánh mắt khó hiểu của Tô Nhược, cô tiếp tục nói: “Đã dạng này, để cho Fell cùng chị đính hôn đi.”

“ . . . ”

“Đến lúc đó tôi nhất định sẽ chuẩn bị một phần hậu lễ tặng cho chị.” Linguo Price cười dịu dàng lại hiền lành, không có chút nào khổ sở cùng đau thương, tựa như từ tận đáy lòng vì Tô Nhược mà cao hứng.

Tô Nhược nghe vậy, theo bản năng đem ánh mắt rơi vào trên mặt Fell. Chỉ thấy mặt mày đã có mấy phần thiếu niên sắc bén, tư thế ngồi đoan chính thẳng tắp, khoe môi mang theo một tia cười yếu ớt, trong mắt lộ ra một cỗ hí tức u buồn, mê người lại nguy hiểm.

Nhưng là. . . Không có có bất mãn, ngược lại có chút. . . Dáng vẻ cao hứng? Là ảo giác sao? Angus Vương tử hợp thời nói giúp vào: “Nghe không sai, lượn quanh một vòng phát hiện yêu nhất vẫn là người lúc ban đầu người kia, tình yêu tốt đẹp dường nào.”

Katherine ánh mắt sắc bén: “. . . Yuyi.”

Tốt a, Tô Nhược cuối cùng là rõ ràng tình huống hiện tại. Bởi vì sau lưng cô có giáo hoàng làm chỗ dựa, được cô tán đồng, thì tương đương với có thêm một cái giáo dân Quang Minh giáo làm chỗ dựa, mặc dù giáo hoàng bên ngoài sẽ không tham dự hoàng quyền tranh đấu, nhưng vụng trộm làm chút động tác nhỏ, liền đủ để người đầu đầu.

Càng đừng đề cập bản thân Tô Nhược, nếu ai dám tổn thương cô, chỉ sợ lập tức liền bị Yelde cho huyết tẩy cả nhà. Angus vì lôi kéo

hắn, trực tiếp sử dụng mỹ nam kế. Fell chính là quân cờ bị đẩy ra kia. Linguo Price thì là ở xuất lời dò xét, cho thấy dù cho nàng đồng ý chuyện này, cũng tuyệt đối sẽ không cảm hận chi tình, để Tô Nhược thỏa thích lựa chọn.

“Chuyện đã qua hơn nửa năm, sao lại nói lúc này.” Thiếu nữ tóc vàng mắt màu lam cười yếu ớt, da thịt trắng nõn trơn bóng như ngọc, lời nói ra lại làm cho sắc mặt Angus bỗng nhiên trầm xuống, “So với thiếu niên anh tuấn, hiện tại ta càng thích đại mỹ nhân nũng nịu hơn.”

“Đúng không? Karina.” Tô Nhược hướng chính hướng thiếu nữ hoạt bát bên này đĩnh chánh nháy mắt mấy cái, đưa tay giữ chặt năm ngón tay yếu đuối không xương, giả ra bộ dáng thâm tình chậm rãi: “Tóc vàng lóa mắt, hai con ngươi so ngọc lục bảo thạch càng tinh khiết hơn, cùng nam nhân cứng rắn, thân thể càng thêm mềm mại.” Karina có một nháy mắt kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh liền kịp phản ứng, theo lực đạo Tô Nhược, nhu thuận ngồi trên đùi cô, hai tay ôm cổ, thân mật lại mập mờ: “Thân ái.”

“Bảo bối.”

“Ta là yêu nàng như thế, nàng đối với ta mà nói, chính là ánh nắng, là vi phong, là không khí, là mùa đông xóa đi xanh biếc, tươi đẹp như vậy, để cho ta vì nàng mê muội thật sâu.” Karina dùng giọng nói khoa trương.

Tô Nhược thâm tình nhìn lại: “Ta cũng thế.”

Karina trong giới thượng lưu nổi danh ăn mặn vốn không kị, nam nữ tình nhân chia đôi, hết lần này tới lần khác khoảng thời gian này cô nàng một mực không ra ngoài đi săn, mà lúc này. . . Angus cảm thấy mình đã tìm được nguyên nhân. Hắn thềm mắng hai câu thô tục.

Trách không được Tô Nhược về sau đầu nhập Katherine, Karina

chỗ gia tộc lập tức chạy tới, vì bọn họ cung cấp đại lượng viện trợ tiền tài. Nguyên lai hết thảy đều là bởi vì nữ nhân gia tộc Calder này.

“Ha ha ha! Chúc mừng tiểu thư Yuyi tìm được chân ái.” Angus giễu cợt vài câu, sắc mặt ám trầm đối với hai người sau lưng nói: “Chúng ta đi.”

“Vâng, điện hạ.” Fell cùng Linguo Price theo sát phía sau rời đi.

Thẳng đến thân ảnh của bọn họ hoàn toàn biến mất không thấy, Karina mới buông tay ra, ngồi ở đối diện, tề mi lộng nhãn nói: “Thế nào? Biểu hiện của ta không tệ đi.”

“Phi thường cao, max điểm.” Tô Nhược không chút do dự giơ ngón tay cái lên khoa trương.

“Cho nên. . . Hiện tại đến cùng là tình huống thế nào? Angus Vương tử nói cái gì, để người đột nhiên đến giới tính cũng thay đổi.” Karina truy vấn.

Tô Nhược uống vào cà phê, đều đầu vào đáy đem sự tình một đường kể ra.

“Oa nha!Linguo Price nữ nhân này, thật không phải là người bình thường có thể chịu được a!” Karina ‘Chặc chặc’ hai tiếng, “Vì gia tộc phồn vinh, hoàng tử Angus thắng lợi, đừng nói chỉ là một vị hôn phu, đoán chừng để nàng hiến dâng sinh mạng, nàng cũng sẽ không chút do dự.” Tô Nhược nghe động tác dừng lại.

“Fell cũng thế, trước đó vốn chính là vì thiên phú Linguo Price mới cùng nàng đính hôn, kết quả ai biết người đột nhiên bộc phát, đem tất cả mọi người ép xuống, cho dù hấn trên mặt không có biểu hiện ra ngoài, trong lòng đoán chừng hối hận muốn chết.” Karina thân là công tước con gái một, nguồn tin tức rộng.

Cô nàng tiếp tục nói: “Nghe nói trước đây có người trong trường học nhìn thấy hai người bọn họ cãi nhau, hiện tại xem ra là thật.” Tô

Nhược gật gật đầu, ‘Ân’ một tiếng.

“Kia Yuyi, cô là không gặp qua đúng không?” Karina méo mó đầu, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất, ánh mắt lộ ra một cỗ hương vị lãnh khốc: “Chúng ta nhiều người như vậy, đều bởi vì cô mà chiến, cô cũng không thể nửa đường bỏ chạy, vứt bỏ chúng ta a ~”

“Như vậy, tôi sẽ rất rất thương tâm, thương tâm đến muốn cô theo giúp tôi cùng xuống Địa ngục nha.” Công chúa Catherine bên này chỗ dựa lớn nhất chính là Tô Nhược, cô vừa đi, Katherine tất thua không thể nghi ngờ, gia tộc bọn họ chống đối với hoàng tử Angus, vương vị về sau hết thấy đều kết thúc, tất nhiên sẽ bị lôi ra đến giết gà dọa khỉ.

Tô Nhược lẳng lẳng nhìn lại. Không biết qua bao lâu, thiếu nữ tóc vàng che miệng cười yếu ớt, mặt mày ôn hòa, giống như căn bản là không có phát hiện không đúng: “Đương nhiên.”

Dứt lời, Tô Nhược cầm lấy ly rượu đỏ bên cạnh, chất lỏng màu đỏ dưới ánh đèn nhộn nhạo, cô đối Katherine nâng chén, thanh âm không lớn, lại kiên định lạ thường: “Kính chúc cho nữ vương bệ hạ chúng ta, đế quốc ở trong tay ngài, càng thêm phồn vinh hưng thịnh.” Cô nói chính đương nhiên như thế, giống như Katherine kẻ vị, như là chuyện ván đã đóng thuyền.

Karina chớp mắt một cái, ý cười lại lần nữa trở lại trên mặt, cô nàng làm ra động tác cùng Tô Nhược giống nhau như đúc: “Kính nữ vương bệ hạ.” Katherine đối hai người bưng lên rượu đỏ, ba người ánh mắt giao nhau, một thứ vi diệu nào đó dưới đáy lòng chậm rãi sinh trưởng, nảy mầm, cho đến khi thành đại thụ che trời.

Rượu đỏ hơi lạnh thuần hương, uống một hớp, mang theo phong mang(?) sắc bén thẳng tiến không lùi. Công chúa Katherine trải qua một đêm, nguyên bản còn có chút do dự mờ mịt, triệt để trưởng thành, quanh thân khí thế lẳng lẹ, cùng Angus đứng chung một chỗ lúc, dĩ nhiên ần ần đề xuống hẳn một đầu.

Phụ thân của Karina, công tước Donat. Gia tăng tiền tài đầu tư, thậm chí ngầm xoa xoa trợ giúp Katherine ở lãnh địa của mình, nuôi nhốt binh sĩ tự nhân. Hết thầy, vì vương vị. Vì kẻ thắng lợi cuối cùng.

Một bên khác hoàng tử Angus, mọi chuyện không thuận lợi, tính tình càng ngày càng ngang ngược, mắt thấy Katherine bên kia bởi vì có một Tô Nhược, mà trở nên mạnh mẽ, trong lòng ác ý rất cuộc áp chế không nổi. “Không thể chờ, đã lôi kéo không được, vậy liền. . . hủy hoại nàng.”

Hắn đối chỗ tối phân phó nói: “Người muốn đi xử lý gia tộc Calder của nàng, thì làm cho sạch sẽ một tí, nếu không muốn bị diên giáo bắt được cái đuôi.”

“Vâng, điện hạ.” tiếng vang của nam nhân quen thuộc vang lên, hắn bước ra khỏi bóng tối, con người màu hổ phách trong suốt thấy đấy. Chính là Fell Jackson. vị hôn phu trước của Tô Nhược.

Thiên: chương này đặc biệt tặng cho ng bạn tui mới quen

-----oOo-----

Chương 53: Ma pháp cùng kiếm (7)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Thời gian nửa năm, gia tộc Calder từ quý tộc khu biên giới chuyển đến khu vực trung tâm, phủ đệ tăng lên gấp ba, nô bộc thành đàn. Gian phòng Tô Nhược ở vào tầng ba phía bên phải, hướng nguồn sáng tốt nhất gian phòng lớn nhất, sáng sớm sẽ có ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống, đem gian phòng chiếu sáng.

Ban đêm đến, cô mở cửa sổ ra, đứng trên ban công, ngược nhìn lên bầu trời. Lầy ma pháp là nguyên động lực thế giới, không có sương mù, khói mù. Bầu trời sáng tỏ màu xanh thẫm, những vì sao lớn nhỏ dày đặc trải thành ngân hà rực rỡ, mùa đông hoa tuyết đem ngoài phòng chiếu sáng như ban ngày.

“Sự phụ, người đã đến.” Phát giác được chung quanh không khí biến hóa, Tô Nhược quay đầu, tiện thể đem một cái ly rượu đỏ khác gác lại ở ban công đưa tới: “Muốn uống một chút chứ? Ta từ trong hầm rượu nhà Karina lấy ra, 1685 đặc biệt trân quý, thuần hậu thơm ngọt, một bình rất nhỏ, giá trị sáu mươi ngàn kim tệ.”

“Đồ của ta đưa người chẳng lẽ còn mua không nổi chút đồ chơi nhỏ này sao?” Người áo đen mang theo mũ trùm hừ lạnh một tiếng, trong miệng không buông tha nói, thân thể lại hết sức thành thật nhận ly rượu, nhấp bên trên một ngụm, sắc môi trắng nhợt, nhiễm lên một tia tinh hồng, lộ ra da thịt trắng nõn đến trong suốt kia, không khỏi mang theo một cỗ tình cảm.

“Sự phụ, người đến cùng là ai?”

“ . . . Cái này có quan trọng không?”

“Chỉ là người cũng dạy bảo ta hơn nửa năm, thân phận cũng không nói cho ta, quá khách khí đi.” Tô Nhược nói thêm hai câu, gặp người áo đen không nói lời nào, thức thời không có tiếp tục truy vấn, ngược lại cùng hắn nhàn nhã trò chuyện. “Đế quốc hai người thừa kế, người biết không?”

“Ân.” Người áo đen gật đầu, “Làm sao đột nhiên nói đến cái này?”

“Ta hiện tại theo phe công chúa Katherine, trong vòng một năm, phải làm như thế nào cho nàng nhanh chóng cường thịnh, siêu việt như Angus đây?”

Tô Nhược gần như làm bầm lều bầu nói, “Có lẽ, nghĩ biện pháp xử lý Angus?”

“Người gấp cái gì.” Nam nhân hừ nhẹ hai tiếng, ” Vua Lasilis đang tuổi thanh niên trai tráng, cách thoát vị còn sớm đây, người lưng tựa diên giáo, tài nguyên cường đại, qua tầm mười năm, Katherine tất nhiên được người nâng đỡ ngày càng cường đại, Angus đến lúc đó tự nhiên không đáng giá nhắc tới, giết hắn còn bần tay người.”

“Nha, cái này sự phụ người phân tích xem ra đến bây giờ không có vấn đề.” “Cùng nó lo lắng Katherine, không bằng lo lắng chính người, Angus bên kia cũng đã đang suy nghĩ hạ thủ người như thế nào.”

“Nhưng là. . . Nếu như, vua Lasilis. . . Đột nhiên chết bất đắc kỳ tử đây?” Tô Nhược cười mặt mày cong cong, hai con người xanh thẳm nhìn không ra mảy may cảm xúc, giống như người vừa mới nói đại nghịch bất đạo ra như thế, không phải là mình.

Tay nam nhân bưng chén rượu dừng lại, không biết qua bao lâu, thanh âm của hắn dọc theo vi phong, trầm thấp êm tai phiêu đảng mà đến: “. . . Cái vấn đề như thế, cho nên? Người có phương pháp gì sao?” Căn cứ nguyên tác thời gian tuyến, vua Lasilis tại lúc tranh

đoạt vương vị, vì thắng lợi, lấy tuổi thọ làm đại giá, cưỡng ép sử dụng ma pháp thánh giai. Dẫn đến tính mạng của hắn rút ngắn thật nhiều, lúc này khoảng cách tử vong của hắn còn có thời gian một năm. Cho nên vì vương vị, chỉ có thể kiếm tẩu thiên phong.

“Trừ ngươi ra, kỳ thật ta còn có một sự phụ khác, ngươi biết không?” Vung lên bên tai một sợi tóc dài, thiếu nữ tinh xảo ở dưới ánh trăng xinh đẹp không chân thật, tựa như là yêu tinh trong truyền thuyết, mắt cười một tiếng câu hồn đoạt phách.

“... Ân, giáo hoàng quang minh giáo diên.”

“Một nam nhân rất kỳ quái.” (hahaha)

Người áo đen: “...”

“Không thể hiểu thấu, đột nhiên xuất hiện lấy lòng, đương nhiên, ta cũng không ghét hắn, dù sao đồ tốt đưa tới miễn phí, càng nhiều càng tốt.” Cô cười mặt mày cong cong, thuần lương hiền lành, để người áo đen nhìn muốn đánh người. “...”

“Tóm lại, lợi dụng tốt, sẽ trở thành đạo cụ rất không tệ.”

Người áo đen cười lạnh: “Ha ha ha!!” (chết chị òi)

Tô Nhược một mặt mộng bức: “Ngươi đột nhiên đây là thế nào?”

“Không có gì.” Thanh âm lạnh lẽo cứng rắn, nghe xong liền biết có việc, “Cho nên ngươi muốn lợi dụng hắn làm cái gì? Không bằng nói ra để ta cũng nghe một chút.”

Tô Nhược hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Angus muốn đối phó ta? Ngươi cảm thấy hắn sẽ từ phương diện nào ra tay?”

“Giết ngươi.” Không chút do dự trả lời.

“Trả lời.”

Tô Nhược nói: “Ta sống, chính là đệ tử giáo hoàng, bá tước đế quốc, ma pháp sư vua Lasilis lôi kéo, nhưng người chết như đèn diệt, một kẻ chết đi, người không có bất kỳ cái giá trị gì, cùng một hoàng tử còn sống, đế quốc sẽ hướng về bên kia, liếc qua thấy ngay. Giáo hoàng bên kia, có lẽ sẽ nổi giận, nhưng tuyệt đối sẽ không bởi vậy cùng đế quốc trở mặt.”

“Vậy cũng không nhất định.” Người áo đen tự nhủ.

“Người nói cái gì?”

“Không có gì.” Hắn quay đầu ho khan hai tiếng, “Người nói tiếp.”

“Vì nhất kích tất sát, Angus bên kia hẳn là sẽ phái ra pháp sư ám hệ am hiểu ám sát. Chỉ tiếc, bọn hắn sẽ không đoán được, ta cũng là ma pháp sư ám hệ, những cái ma pháp ẩn nấp kia, đối với ta hoàn toàn vô dụng.” Lại thêm Yelde đưa tặng áo bào pháp thuật phòng ngự, cô đã đứng ở thế bất bại. “Chẳng lẽ người muốn. . . Chơi khổ nhục kế?” Lời nói đều nói đến nước này, người áo đen không phải người ngu, từ đó phỏng đoán dấu vết để lại, chậm rãi hợp thành cả một đầu rõ ràng mạch lạc.

“Ân.” Tô Nhược đương nhiên gật đầu.

Nam nhân nghe vậy, trong lòng chẳng biết tại sao, không hiểu thấu dâng lên một cỗ cảm giác biệt khuất. Kế hoạch rất tốt, bản nhân an toàn có bảo hộ, cho dù có vết thương nhẹ, dùng đến ma pháp hệ quang, thì sẽ vài phút là khép lại, nhưng là. . . Không được thoải mái! ! Đầu rất thông minh, mỗi người đều đi mưu hại.

Nhưng là vì cái gì. . . Liền không nghĩ tới trực tiếp tới cầu hắn đi? Một Angus mà thôi, giết hắn cùng bóp chết một con gà cũng đơn giản như nhau. Nói cho cùng, còn chưa đủ tín nhiệm thôi. Mặc kệ là cái thân phận này, hay vẫn là một thân phận khác. Oan đại đầu sao? Ha ha ha!

“Tránh đi.” Ngay tại lúc người áo đen ngăn người, thiếu nữ kim sắc gầm nhẹ một tiếng, động tác nhanh chóng đem ma pháp bào đặt ở đầu giường mặc lên người, lấy ra quyển da cừu, giả ra bộ dáng chăm chỉ hiếu học.

Yelde: “. . .” Tốt a! Tránh liền tránh.

Nhuyên tố ám hệ bao phủ toàn thân, tiềm ẩn lúc người khác không chú ý bên trong góc, làm xong đây hết thầy, hấn lại mới duỗi ra tinh thần lực, đi cảm giác địa phương của vị thích khách. Một, hai, ba. Thực lực đâu? Hai cái cấp chín, một cái cấp tám.

Hấn đưa tặng ma pháp bào có thể ngăn cản được, vừa vặn còn có thể để Tô Nhược nhận một chút vết thương nhẹ, hoàn thành khổ nhục kế của cô. Rất không tệ! Phi thường hoàn mỹ. . . Hoàn mỹ. . . Yelde cắn môi dưới, trong lòng tức giận đang lăn lộn.

Tiểu đồ đệ hấn thiên kiều vạn sủng, muốn bị ba cái tạp ngư này đã thương. Chỉ là vì cái vương vị rác rưởi kia. Thích khách ẩn núp đều là chuyên nghiệp, tốc độ cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt, liền xuất hiện ở phía sau Tô Nhược. Thiếu nữ tựa hồ là cảm ứng được cái gì, theo bản năng quay đầu, con người bởi vì sợ hãi mà có chút co vào.

“Đi chết đi.” Tam trọng ma pháp ám hệ phát ra, lực lượng đầy đủ đem một người sống nổ thành bọt thịt. Tô Nhược ánh mắt lóe lên, ma pháp quang hệ tượng trưng bao phủ toàn thân, ma pháp bào cảm ứng được nguy hiểm, phù văn màu vàng thoáng chốc hiển hiện, tạo thành một cái vòng bảo hộ, cấp chín di quyển trực nắm trong tay, chỉ chờ đến một kích này về sau, lập tức liền dịch chuyển đến Quang Minh giáo diên.

Núp trong bóng tối người áo đen lẳng lặng nhìn hết thầy. Nguyên tố ám hệ ở đầu ngón tay sinh động khiêu vũ. Trong một cái chớp mắt ngẩn ngui, hấn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, có liên quan tới chính mình, cũng có quan hệ với Quang Minh giáo diên, càng nhiều hơn là tiểu cô nương ở trước mắt, người thân đầu tiên của hấn là đồ đệ, bạn bè, người nhà.

Cuối cùng, Yelde vẫn là nhẫn nhịn không được, để Tô Nhược bị thương. Giết những người đó, hướng Yuyi thẳng thắn hết thảy, cô kiên định đứng ở nòng bên này, giúp cô lấy được thắng lợi đi.

Hắn nghĩ như vậy, trong đầu hiện ra khuôn mặt thiếu nữ vui thích tươi cười, khóe môi không tự chủ mang đến một vòng ý cười. Thực lực Yelde, cũng không phải là thánh cấp như ngoại giới tưởng tượng. Nói cứng, hắn là bán thần. Khoảng cách cái gọi là thần minh, chỉ còn cách một bước.

Bóp chết mấy cái ma pháp sư cao giai đơn giản như bóp chết mấy con kiến. Lúc Tô Nhược còn không kịp phản ứng, nguyên bản ma pháp công kích của cô lập tức ngoặt một cái, đánh lên bên cạnh phòng trống, phát ra tiếng vang chói tai.

Mà tiếng thét chói tai của ba tên thích khách đều không có phát ra, liền biến mất hầu như không còn. Calder gia tộc bọn thị vệ nghe được tiếng vang, nhanh chóng hướng trên lầu chạy nhanh. Tô Nhược mộng bức nhìn hết thảy trước mắt: “Người làm cái gì a a ! ! !”

“Yuyi —— ”

“Có chuyện lần sau nói, ta thời gian đang gấp.” Trong miệng cô nói chuyện, tay cũng không nhàn rỗi từ không gian trong vòng tay móc ra một thanh chủ thủ bảo thạch sắc bén, bôi thuốc độc lên, không chút do dự từ vị trí cái cổ, dọc theo khuỷu tay, dùng sức vạch hạ một đạo sâu vết thương đủ thấy cả xương.

“Yuyi!” Máu màu đỏ thẫm, mang theo thuốc độc bị nhiễm lên vết tích. Yelde nhìn chòng chọc vào một đạo vết thương dữ tợn kia, bờ môi trương lại hợp, không biết làm sao, đầu óc trống rỗng, dĩ nhiên không biết nên làm những gì.

“Lần sau gặp.” Tô Nhược hướng hắn làm cái khẩu hình, bọn thị vệ tiếng bước chân gần trong gang tấc, cô không được tiếp tục trì hoãn, trực tiếp xé mở quyền trục, cảm giác choáng váng quen thuộc

lóa lên trong đầu, bắt quá ngắn ngủi vài giây, lúc lại mở mắt, cô đã đi tới cổng Quang Minh giáo diên.

“Mau tới đây, thanh âm đến từ gian phòng đại nhân Yuyi.” bọn thị vệ mặc khôi giáp, chen vào giữa phòng, lần đầu tiên nhìn thấy chính là nam tử áo đen đứng thẳng.

Yên tĩnh ánh trăng, kéo dài cái bóng của hắn. Gió nhẹ lướt qua, gọi lên áo bào nam nhân. Liền không khí, đều giống như mang theo hương vị bi thảm tịch mịch. “Người này khẳng định là hung thủ, bắt hắn lại!” Thị vệ trưởng giờ trường kiếm lên, hướng nam nhân đánh tới.

“Cút.” Một trận cuồng phong thổi qua, đám người mở mắt không ra, chờ bọn hắn kịp phản ứng về sau, cả phòng đã không có một ai, chỉ còn lại một bãi huyết dịch đỏ thẫm, mang theo khí tức không rõ.

Thần Điện nhận vô số người cung phụng, lúc này cho dù là đêm khuya, vẫn như cũ có linh tinh mấy người bình dân cung kính quỳ lạy. Tô Nhược đột nhiên xuất hiện, để một đám người phát ra tiếng rít chói tai. “A a a! Người chết!”

“Cửa thần điện, không thể lớn tiếng ồn ào.” Hai vị kỵ sĩ thủ vệ trách cứ bình dân xong về sau, lại mới hướng cổng nhìn nữ tử tóc vàng, mặt mày quen thuộc kia, máu đen đỏ, để bọn hắn tâm đều run rẩy lên: “đại nhân Yuyi, ngài sao lại bị thương, nhanh! người đâu mau tới, thông báo giáo hoàng bệ hạ.”

Thiếu nữ ngón tay mềm mại trắng nõn, nhiễm lên máu tươi chói mắt, sắc mặt cô trắng bệch, lại nói đứt quãng: “Cứu. . . Cứu mạng. . . Có người. . . Muốn giết ta.”

“Ngài sẽ không có việc gì, cố gắng chống đỡ.” Người trước hết chạy tới chính là hồng y đại giáo chủ diên giáo, nhìn máu tươi đầy đất kia, trong lòng của hắn ngảm kêu không tốt, một tia ma pháp trị liệu hệ quang, trực tiếp phóng tới trên thân Tô Nhược. huyết dịch lộn xộn tuôn ra dừng lại. Tô Nhược âm thầm thở dài một hơi, sớm chuẩn bị

tốt quyền trục trị liệu xem ra là không có phát huy được tác dụng.

“Chuyện gì xảy ra? Vết thương không khép lại?” Hồng y đại giáo chủ bước nhanh tới, cẩn thận xem xét vết thương, thẳng đến cái thân ảnh tóc bạc nào đó, chẳng biết lúc nào xuất hiện ở cửa vào đại điện, nam nhân quỳ một chân trên đất, vô cùng tự trách nói: “Bệ hạ, thuộc hạ vô năng, trong lúc nhất thời, nhìn không ra chủng loại thuốc độc.”

Yelde lẳng lặng nhìn thiếu nữ. Con mắt màu vàng óng giống như một đầm nước đọng, nhìn không ra sâu cạn. Không biết qua bao lâu, hần chậm rãi kéo ra một nụ cười hà khắc, móng tay gắt gao bóp chặt lòng bàn tay: “Đem Yuyi đưa đến tẩm cung của ta, ta tự mình trị liệu cho tiểu đệ tử đáng yêu của ta, thật khỏe mạnh.” Hồng y đại giáo chủ cung kính lên tiếng.

Trong lòng lại không nhịn được nói thầm, sao cứ có cảm giác. . . Giáo hoàng bệ hạ biểu hiện như tra nam lừa gạt đùa bỡn thiếu nữ thuần khiết vậy? Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Trong mơ hồ, nghe được thanh âm giáo hoàng, Tô Nhược cả người nhất thời trầm tĩnh lại, lâm vào ngủ say. Có vị này ở đây, mình khẳng định không có vấn đề.

Tin tức đồ đệ duy nhất của giáo hoàng, thiên tài ma pháp sư đế quốc, trong đêm khuya bị tập kích, khác nào ôn dịch, cấp tốc ở vương thành truyền bá. Bởi vì người chứng kiến quá nhiều, chuyện này đế quốc căn bản là ép không xuống, chỉ có thể mặc cho lời đồn đại truyền lại.

“Người biết không? Nghe nói tiểu thư Yuyi hiện tại ở tẩm cung giáo hoàng bệ hạ, bệ hạ tự thân vì nàng trị liệu, thật hạnh phúc a!”

“A? Bị thương quá nặng, trước mắt còn nặng ngủ không tỉnh, có cái gì tốt mà ghen tị.”

“Y? Ta làm sao nghe nói nàng đã chết, giáo hoàng bệ hạ giận dữ, hạ lệnh nhất định phải tìm ra hung thủ.” Quý tộc phu nhân đùa bỡn

trong tay cây quạt khảm nạm hồng ngọc, đối khuê mật cảm thán, “Hồng nhan bạc mệnh, không có cách, gia tộc Calder xem như xong.”

“Chết. . . Chết!” Một đám người ghé vào cùng một chỗ, líu ríu nói, ai cũng không có chú ý tới chỗ bóng tối, công chúa Katherine và Karina một trước một sau đứng đấy, khóe miệng co giật, đối với những lời đồn đại này càng ngày càng khoa trương, hoàn toàn không có cách nào. Rõ ràng người còn đang trị thương rất tốt. Lại có không ít người ngu muội, lời thề son sắt nói Tô Nhược đã chết.

“Sự tình điều tra thế nào?” Katherine giảm thấp tiếng nói xuống dò hỏi. “Bởi vì không có bắt được người ám sát, bởi vậy còn không có đầu mối.”

Karina nói: “Điện hạ không cần lo lắng, nghe nói giáo hoàng bệ hạ rất tức giận, chính mình hạ lệnh Quang Minh giáo diên tra rõ việc này.

Đoán chừng. . . hoàng tử Angus, lúc này hẳn là rất bối rối đi.”

“Loạn mới tốt.”

“Thật ngu xuẩn, chẳng những không được chỗ tốt, còn chọc vào mình một thân.” Thiếu nữ cười vô cùng thuần lương, “Không biết kẻ chết thay bị đá ra, sẽ là ai chứ hì hì ha ha.”

“Ngu xuẩn?” Katherine lòi ra một cái cười lạnh, mặt mày sắc bén: “Ta nhìn không thấy, nếu như ta ở vào vị trí của hắn, đại khái sẽ làm ra chuyện giống vậy.”

“Điện hạ?”

“Sát thủ nhất định sẽ chọn cấp cao nhất, như vậy hiện tại vấn đề đã tới.” Katherine quay đầu, giống như cười mà không phải cười nhìn cô nàng, “Không hổ là đệ tử giáo hoàng, thâm tàng bất lộ a!” Ngay cả Angus ám sát cũng có thể né tránh, nàng đến cùng. . . mạnh bao

nhieu? vết thương Tô Nhược, bọn hắn đều xem qua.

Bởi vì thuốc độc đối với ma pháp hệ quang miễn dịch, chỉ có thể giống như bình dân phổ thông vậy, được thảo bôi lên, tùy ý nó chậm rãi sinh trưởng. Vết thương sâu tới xương, ngay cả Tô Nhược chơi khổ nhục kể căn rằng nhận định là vu oan hãm hại với Angus, sau khi xem xong cũng nói không nên lời này. Cái này cần đối với mình có bao nhiêu hung ác, mới có thể làm ra được.

Chớ nói chi là không cần thận nếu thật đã chết rồi. Yelde nghe bên ngoài thảo luận, cười lạnh, a! Dùng thuốc độc hắn đưa, đâm mình bị thương, quả thực là khá lắm.

-----oOo-----

Chương 54: Ma pháp cùng kiếm (8)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Ở cung điện Yelde, nội bộ dùng không gian ma pháp mở rộng, tự mang suối nước nóng trong vườn hoa. Tô Nhược hiện tại ở tại phòng ngủ chính phía bên phải, đối với lần này cô phản kháng vô số lần, biểu thị thân thể của mình đã tốt lắm rồi, có thể ở đến trong thiên điện đi, tất cả đều bị Yelde bác bỏ.

Chỉ thấy nam nhân bưng một trượng mặt lạnh lùng, đáy mắt tràn đầy u ám: “Người cũng tới cầu cứu rồi, ta thân là sư phụ của người, tự nhiên phải hảo hảo bảo hộ người.” Tô Nhược nghĩ thầm, nếu như lúc người nói lời này không nghiêng răng nghiêng lợi, ta thiếu một chút đã tin.

Yelde khoảng thời gian này tính tình phi thường kém, ngoại giới đều cho rằng hẳn là bởi vì đồ đệ duy nhất bị thương mới có thể như vậy.

Nhưng Tô Nhược biết, không phải, hỏa khí kia. . . Có vẻ như, giống như. . . Là hướng về phía cô mà đến. Nhất là thời điểm đổi thuốc, nhìn xem vết sẹo kia, nam nhân ánh mắt phi thường dọa người. Giống như một giây sau liền sẽ bạo tạc.

Tô Nhược trên mặt vừa vô tội vừa đáng thương, nhu nhu nhược nhược, khác nào một đóa bạch liên không nhiễm tình ái trần thế, tận dụng mọi thứ ở trước mặt Yelde châm ngòi, ám chỉ hẳn là người Angus xuống tay với mình. Sau đó cô liền gặp được Yelde mặt cá chết: “Ha ha ha.”

Phảng phất lúc nói người tiếp tục tự biên tự diễn, ta nghe. Nhiều lần,

để Tô Nhược không khỏi âm thầm phỏng đoán, đối phương có phải là đã phát hiện kế sách của mình. Sách! Thật phiền phức. Tô Nhược yên lặng cắn răng, Giáo hoàng ở bên trong toàn bộ kế hoạch, đưa đến trách nhiệm vô cùng trọng yếu.

Tô Nhược đậy lòng thầm mắng vài câu tiện nghi sự phụ, nếu như không phải hấn đem người điều xử lý, như vậy thương thế của cô thật là kiệt tác của Angus, cũng không có hiện tại lộ hãm nguy cơ.

” đại nhân Yuyi, đổi thuốc.” Giáo đồ mặc áo bào trắng chuyên môn hầu hạ sinh hoạt giáo hoàng thường ngày bước vào giữa phòng, trong tay bưng đồ vật muốn dùng.

Tô Nhược nhẹ nhàng ‘Ân’ một tiếng, giải khai hai cái nút thắt trên quần áo, băng vải màu trắng lộ ra một vòng Thiển Thiển lục(?), được tề xuyên thấu đến đây. Các giáo đồ tay chân lạnh lẽo đem băng vải một vòng lại một vòng cởi xuống. Tô Nhược ngắm nhìn bốn phía, Yelde không ở đây? Tô Nhược nghi ngờ nói: “Sự phụ đâu?”

“Giáo hoàng đại nhân đi hoàng cung.”

“Ồ.” Không cần đoán cũng biết, nhất định là vì chuyện cô bị thương. Vua Lasilis nghĩ cần đàm phán, để hấn không đang truy tra việc này, bỏ qua cho hoàng tử Angus, vì thế, khẳng định không thể thiếu các loại đền bù. Lúc này liền phải nhìn cô trong lòng của hấn, giá trị bao nhiêu tiền.

Điều tất yếu là phải lâu một chút. Để công chúa Katherine, thành lập được quyền uy. Tô Nhược tự hỏi kế tiếp thời điểm đi ra làm như thế nào, bên tai đột nhiên vang lên một cái thanh âm xa lạ. “Ngài chính là đại nhân Yuyi a?”

“Ân? Các người là?” Tô Nhược ngẩng đầu, mới phát hiện chẳng biết lúc nào, bỗng nhiên thêm một đôi nam nữ lạ lẫm, bọn họ đều mặc áo bào trắng tượng trưng cho diên giáo, nam nhân ngũ quan đoan chính, mặt mày tràn đầy chính khí, nữ nhân thuộc kiểu tiểu khả ái, cười lên sẽ có hai cái răng khểnh.

“Ta là Linh, vị này chính là Nick, hai chúng ta giống như người, đều là thiên phú cấp S hệ quang.” Tô Nhược ánh mắt đáp lại, cho nên? Là tới làm cái gì? “Hôm nay là ngày nghỉ ngơi, nghe nói đại nhân Yuyi ngài ở đây, chúng ta cố ý qua bái phỏng.” Linh có chút cúi đầu, biểu thị tôn kính.

“Ân. Các người tốt, ta là Yuyi Calder.” Nơi bả vai bằng vải toàn bộ bị gỡ xuống, lộ ra vết thương dữ tợn phía dưới, ở bên trên da thịt tuyết trắng, nhìn thấy mà giật mình.

“Trời ạ! Chỗ này rất đau đi.” Linh bước nhanh chạy tới, che miệng, đầy mắt thương yêu, ” người đế quốc quá ghê tởm, biết rõ thân phận đại nhân Yuyi của ngài, còn dám can đảm hướng người hạ sát thủ.”

“Không sao, không đau.” Nhìn biểu hiện của cô nàng, thái độ một mực xa cách của Tô Nhược có chút mềm hoá mấy phần.

“Lớn như vậy, làm sao lại không đau?”

“Sự phụ trong phòng đặt an hồn đặng, vết thương hoàn toàn không có cảm giác.” Tô Nhược trong đầu nhớ lại cảnh tượng lúc đó, rõ ràng khuôn mặt thối, biểu hiện ra bất mãn cực lớn, lời nói cũng âm dương quái khí, thân thể lại rất thành thật giúp cô trấn định vết thương, làm chậm lại đau xót.

An hồn đặng là dùng một loại thảo dược phi thường trân quý chế tác mà thành, hiệu quả của nhóm lửa có chút cùng loại với ma túy hiện đại, có thể khiến người ta thể xác tinh thần thư giãn, tâm tình vui vẻ. Lại không có bất kỳ tác dụng phụ gì. Có thể nói không hổ là thế giới ma pháp, hết thảy đều có khả năng.

“A, thật sao?” Linh mặt mày cúi thấp xuống, thấy không rõ biểu lộ, “Xem ra, bệ hạ thật sự rất đau lòng cho đại nhân Yuyi, thật tốt a!” Tô Nhược không biết nên làm phản ứng gì. Cũng may rất nhanh, thiếu nữ liền ngẩng đầu, lại lộ ra nụ cười xán lạn, mười phần nhiệt tình

ngồi ở bên cạnh, bô bô nói lời nói. Tô Nhược lễ phép đáp lại, nhưng trong lòng nghĩ đều là tình huống hoàng cung.

Đế quốc hoàng cung, thiên điện vua Lasilis. Để tỏ lòng tôn trọng đối với giáo hoàng, vua Lasilis cũng không ngồi ở bên trên vương tọa trân quý kia, mà là để người hầu chuyển đến cái ghế, cùng giáo hoàng ngồi đối diện nhau. Hồng trà cực nóng toát ra hơi nóng (nghe lũng củng nhưng cv nó vậy á), làm mờ mịt mặt mày lẫn nhau.

Vương giả dáng người cường tráng chủ động mở miệng: " vết thương Yuyi, hiện tại thế nào?"

"Không có vấn đề gì lớn." Yelde thanh thanh đạm đạm đáp lại.

"Vậy là tốt rồi, nếu là đã mất đi vị tiểu thư quý tộc đáng yêu này, đây chính là một tổn thất lớn của đế quốc." Vua Lasilis hào sảng cười to vài tiếng, ngón tay vuốt ve chén bích ấm áp, trong con ngươi màu nâu tràn ngập thâm ý, "Nghe nói, Yelde ngươi đã tìm được chứng cứ có thể quyết định?"

"Ân." Giáo hoàng tóc bạc gạt đầu, biểu lộ hoàn toàn bình thản như trước đây, để cho người ta nhìn không ra sâu cạn.

Nam nhân đáy lòng thầm mắng vài câu lão hồ ly: "Liên quan tới thân phận hung thủ, có thể hay không tiết lộ một chút?"

"Qua một đoạn thời gian, đem bắt được người tay, rồi nói sau." Yelde ý vị thâm trường biểu thị, con mắt màu vàng óng thoáng ánh lên hung quang, để vua Lasilis nhìn kinh hồn táng đảm. "Ta chỗ này cũng tìm được ít đồ, ngươi nếu không ngại, không bằng hai người chúng ta liên thủ, tốc độ càng nhanh."

Vua Lasilis chính nghĩa đương nhiên nói: "Tổn thương người quý tộc đế quốc, tuyệt đối không thể bỏ qua."

“Ân? Thật sao?”

“Đó là dĩ nhiên.” Yelde đem chén trà buông xuống, một tay chống đỡ hàm dưới, giống như cười mà không cười nói: “Quên đi thôi, Yuyi là đệ tử của ta, tự nhiên có ta cho nàng một cái công đạo, chúng ta vẫn là tách ra, tự tra càng tốt.” Quả nhiên không có đơn giản như vậy a! Vua Lasilis âm thầm thở dài một hơi, nhức đầu không thôi.

Hung thủ sự tình không riêng gì giáo diên đang điều tra, đế quốc đồng dạng đang hành động. Vua Lasilis thông qua dấu vết để lại, phát hiện người hạ thủ tám chín phần mười là Angus. Hắn muốn cùng Katherine nội đấu, náo thành cái dạng gì cũng không có vấn đề gì, nhưng một lần vào ra tới thế lực bên ngoài, đó chính là hai khái niệm.

Nhất trí đối ngoại, mới là đế quốc lựa chọn. Bởi vậy vua Lasilis âm thầm để cho người ta hủy không ít chứng cứ, không nghĩ tới vẫn là để diên giáo bắt được thóp. Ngay tại lúc hai người đánh thái cực lẫn nhau, thủ vệ thị vệ đột nhiên gõ cửa tiến vào, quỳ một chân trên đất: “Bệ hạ, công chúa Katherine cầu kiến.”

“Nói cho nàng, trẫm thương lượng chuyện với giáo hoàng, nói nàng ngày mai lại đến.” tới giờ này, chỉ cần không ngốc liền rõ ràng nàng là vì cái gì. Vua Lasilis cũng không muốn không duyên cớ gia tăng áp lực.

“Để cho nàng vào đi, không quan hệ, dù sao chúng ta đã thương lượng không sai biệt lắm.” Yelde chậm rãi nói, trang chính là phong quang tể nguyệt, tiên phong đạo cốt, trên thân tự mang chi thần thánh quang, trách trời thương dân.(chịu)

Lasilis Vương: “. . .” Càng đau đầu hơn.

Katherine ngày hôm nay cũng không có mặc lễ phục cung đình chính thức, trang phục kỳ vĩ mà đồ hồng, càng có thể nổi bật dáng người nàng, bên hông linh kiện sắc bén, sắc khí thể của nàng càng phát sắc bén, khác nào một thanh đao nhọn, lúc nào cũng có thể

đâm người khác bị thương. Nàng tư thái duyên dáng hướng hai người hành lễ, làm tự nhiên hào phóng, để cho người ta tìm không ra sai lầm.

“Katherine, con đến có chuyện gì không?”

“Đúng vậy, phụ hoàng.” Nàng từ không gian trong vòng tay lấy ra một quyển trục da cừu, “Đây là lúc gần nhất con điều tra, tìm một trương giấy khế ước, ba vị pháp sư ám hệ chỉ cần giết Yuyi, liền sẽ có được một đại cự ngạch tài phú, đương nhiên, bọn hắn cũng sớm thanh toán xong một phần ba tiền đặt cọc. Có thể xuất ra nhiều kim tệ như vậy cũng không có nhiều người, kế tiếp chỉ kém một chút, liền có thể xác định hung thủ.”

Vua Lasilis run run ngón tay, che giấu lương tâm khích lệ: “Làm tốt lắm.”

“Đây là con nên làm, vì đế quốc cống hiến sức lực, nghĩa bất dung từ.” Katherine nói chính nghĩa lắm nhien. (lắm liệt+hiên ngang)

Vua Lasilis: “. . .” Vậy thật là mẹ nó cảm ơn.

“Đem khế ước cho ta xem một chút.”

Yelde đưa tay. “Vâng, giáo hoàng đại nhân.” Katherine cung kính đem vật cầm trong tay bày biện ra, “Xin hỏi ngài muốn cái này, có làm được cái gì sao?”

Yelde nói: “Không cần từng cái từng cái, phiền toái như vậy, thi triển ma pháp lần theo dấu vết, tự nhiên sẽ biết hung thủ là người nào.” Thiển Thiển nguyên tố quang minh hội tụ ở ngón tay của hắn, biến thành bộ dáng hồ điệp, nhẹ nhàng rơi vào trên giấy da dê. Vua Lasilis nhìn trong lòng nhảy một cái, tay theo bản năng nắm chặt. Katherine lại hớn hở ra mặt, tràn ngập chờ mong.

“Đi thôi, đi theo hồ điệp, liền có thể tìm tới hung thủ.” Hắn nói.

Yelde cảm thấy, Yuyi đều nỗ lực lớn như vậy, nếu như còn không có chơi đồ Angus kia sẽ đáng thương biết bao, đồ đệ không nghe lời, thì mình đóng cửa lại giáo huấn, tóm lại không thể để cho ngoại nhân khi dễ. Kim sắc hồ điệp bay qua vườn hoa hoàng cung, đi vào một toà phủ đệ quý tộc xa hoa.

“Đây là gia tộc Jackson?” Katherine nói.

Yelde lông mày nhẹ biệt: “Đó là ai?”

” Một trong công tước của đế quốc.”

Katherine nghĩ nghĩ, lại bổ sung: “Người thừa kế của bọn họ, Fell Jackson là vị hôn phu trước của Yuyi.” Cảnh thận quan sát đến biểu lộ Yelde, nàng yên lặng cảm đao: “Một kẻ từ bỏ Yuyi, người cần bã hại nàng khổ sở.”

Vua Lasilis: “. . .” Yelde thu hồi bước chân sắp đi ra, sắc mặt biểu lộ để cho người ta không rét mà run: “Ha ha ha!” Chẳng biết tại sao, đáng ghét a.

Bởi vì địch nhân lớn nhất của Tô Nhược hẳn là hoàng tử Angus, cho nên Yelde trước khi đến, đã đánh chủ ý tốt, ngày hôm nay nhất định phải tìm lý do đem hắn chơi chết.

Mà bây giờ. . . Hắn cảm giác mục tiêu của mình, có thể tạm thời đổi một cái. Mấy câu của Katherine, thành công bảo vệ đối thủ cạnh tranh, hồ thuộc hạ đối thủ. Kim sắc hồ điệp đã bay không thấy tăm hơi, Katherine được hai vị vương giả cho phép, tự mình đi gõ cửa lớn, trong ánh mắt kinh ngạc của hộ vệ cùng nhóm nữ hầu, bước nhanh vào phủ đệ, đi theo bước chân Yelde đi vào bên trong.

“Nhanh! Đi thông báo công tước đại nhân, bệ hạ cùng giáo hoàng bệ hạ cùng công chúa Katherine tới chơi.”

“Phải.” Thời điểm bá Tước Jackson đến, Yelde bọn họ vừa vặn tìm được ở trong hoa viên Fell.

Mùa đông khắc nghiệt, hoa tuyết mà phủ kín đất, chân người hướng xuống mặt đất giẫm mạnh, liền sẽ lưu lại một cái ấn ký màu đen. Ở trong quán trà nhỏ hậu hoa viên mái vòm kiểu dáng châu Âu, Fell cùng vị hôn thê của mình tò mò nhìn kim sắc hồ điệp trước mắt bay múa.

“Đây là cái gì? Người gặp qua sao?” Fell mở miệng.

“Không biết.” Linguo lắc đầu.

Fell gần nhất áp lực phi thường lớn, mặc dù Angus ra lệnh, nhưng sát thủ đều là hãn tì, vạn nhất cuối cùng tra ra cái gì, hãn tuyệt đối là bị đẩy ra đỉnh nôi. May mắn gia tộc Jackson đã sớm tìm xong kẻ chết thay, đương nhiên mưu kế có thể thành công hay không còn chưa biết.

Nói thật, nếu như có thể, Fell cũng không muốn giết chết Yuyi. Đối với vị vị hôn thê trước này, trong lòng của hãn luôn có một cỗ cảm giác vi diệu. Chỉ là hãn thân là người thừa kế, nhất định phải ưu trước tiên nghĩ lợi ích gia tộc.

Không quan hệ tình yêu, đây là trách nhiệm của hãn, mang trên lưng, liền nhất định phải cố gắng làm được tốt nhất, dù cho tương lai bởi vậy tử vong, cũng không có chút nào lời oán giận.

Linguo tựa hồ là phát giác được hãn ý nghĩ, yên lặng ngẩng đầu nhìn trời. Lẫn nhau đều như thế. Vì gia tộc mình, nàng có thể dâng ra linh hồn. “Tốt! nguyên lai là người cho người ám sát Yuyi.”

Thanh âm Katherine đột ngột vang lên bên tai, theo đến còn có cự kiếm sắc bén, “Fell Jackson, Linguo Price, hai người các người có cái gì tốt để nói.”

“Cái gì?” Hai người bọn họ còn không có kịp phản ứng, liền bị Katherine chụp xuống cái mũ hung thủ, đôi mắt vừa nhác, xuất hiện ba người, để thân thể của bọn họ run lên bần bật, tiếng nói bén

nhọn: “Bệ hạ!”

Yelde giơ ngón tay lên: “Hai người các người, đừng tách ra.”

“Phải.” Còn không có hiểu rõ chuyện gì xảy ra, nhưng thân thể theo bản năng nghe theo mệnh lệnh.

Rõ ràng là mùa đông rét lạnh, nhưng Fell nghĩ đến Katherine vừa mới nói ra, phía sau lưng mồ hôi lạnh đã làm ướt đầm, cuồng phong thổi qua, mang theo gió đông khiến người ta rét lạnh. Hắn cung kính cúi đầu, đột nhiên cảm giác có vật gì, chạm đến đỉnh đầu của hắn. Dùng tay sờ một cái, chỉ thấy cái đồ vật kim sắc nào đó, bay múa xuống.

Đây là. . . Hồ điệp mới vừa rồi? Chờ chút! Hồ điệp? Fell bỗng nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn giáo hoàng tóc bạc đối diện, trái tim nhanh chóng nhảy lên, phát ra thanh âm bịch bịch. Hắn nghe được tiếng nói nam nhân, nương theo tiếng bước chân của đám người trong gia tộc, rõ ràng như thế.

“Fell Jackson, người thuê sát thủ, tổn thương người diên giáo. Hành động lần này chính là đối quang minh diên giáo khiêu khích, ở đây, trao tặng cho người cùng gia tộc người, tử hình.” Mấy câu nhẹ nhàng, không có bất kỳ trọng lượng gì, nhưng có thể làm cho cả phủ công tước, biến thành huyết hải.

“Không! Bệ hạ, đây đều là một mình sai, là ta tiện không chịu nổi, cầu ngài bỏ qua cho người nhà của ta.” Fell run rẩy môi quỳ xuống, tư thái hèn mọn, “Ngài là thần hóa thân của Quang Minh, tượng trưng cho thần, cầu ngài nhân từ, van xin ngài.” Giáo hoàng đã tìm đến, trong tay tất nhiên có chứng cứ.

Vua Lasilis cũng không có phản bác hắn, hiển nhiên là chấp nhận, lúc này giáo biện không có bất kỳ ý nghĩa gì nữa. Fell không chút do dự đem tất cả tội lỗi đều ôm lấy, rõ ràng sợ hãi muốn chết, nhưng vẫn một đĩnh lại một đĩnh hướng Yelde dâng bớc, giống như nếu hắn không buông tha gia tộc Jackson, đó chính là đao phủ hung tàn.

“Giết hay không giết, người có quyền sao?” Yelde cư cao lâm hạ nhìn thiếu niên quỳ xuống đất, hai con mắt màu vàng óng dị thường băng lãnh, ở đôi mắt nhìn chăm chú này, giống như mọi người đều trở nên nhỏ bé, Fell không rét mà run, tâm không ngừng chìm xuống.

Lingou Price ngốc trệ nhìn một màn này, muốn nói chút gì, nhưng dưới áp lực to lớn, cả ngón tay đều không động được.

“Bệ hạ.” Fell cầu xin tha thứ ánh mắt rơi trên thân vua Lasilis, tràn

ngập chờ mong. 

-----oOo-----

Chương 55: Ma pháp cùng kiếm (9)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Gia tộc Jackson, chính là quý tộc uy tín lâu năm của đế quốc, giao thiệp rộng, thủ hạ phụ thuộc nhiều. Cùng trước đó bị Yelde diệt đi tiểu gia tộc hoàn toàn khác biệt, cho dù là vua đế quốc, cũng vì cảnh tượng trước mắt cảm thấy đau đầu. Liếc mắt giáo hoàng tóc bạc mặt như băng sương, Lasilis ho khan hai tiếng, đem lực chú ý của mọi người lôi kéo qua, chậm rãi mở miệng.

“Fell cùng Yuyi đều là người đế quốc, chuyện này ta sẽ xử lý, cam đoan sẽ cho Yuyi một cái công đạo.”

Hắn nói. “Yuyi là đệ tử của ta, là người diên giáo.” Yelde một bước không lùi.

Vua Lasilis: “Nàng là bá tước đế quốc.”

“A! chỉ có một cái lãnh địa, bá tước không có thực quyền.” Yelde không chút do dự trào phúng, hoàn toàn không cho Lasilis lưu lại mặt mũi. Bất quá ngay cả như vậy, đối phương cũng không dám cùng hắn vạch mặt, không ai muốn cùng Quang Minh giáo đối nghịch, tích lũy ngàn năm thực lực, tất nhiên ở phía trên đế quốc. Ngay lúc hai bên giằng co không xong, Katherine đột nhiên xen vào nói.

“Phụ hoàng, giáo hoàng đại nhân, ta bên này có một đề nghị, không biết hai vị có thể nghe ta một lời.”

Yelde: “Ân?”

Vua Lasilis: “Con nói.”

“Giáo hoàng đại nhân ngài thông qua ma pháp lần theo dấu vết tìm được phạm nhân, nhưng cho đến trước mắt, chúng ta còn chưa điều tra qua phòng của gia tộc Jackson, còn Fell vì cái gì phải làm như vậy?” Katherine nhìn Fell toàn thân cứng ngắt cười lạnh, ánh mắt độc đoán, “Ta hoài nghi, mặt sau còn có âm mưu càng lớn, đề nghị đem người gia tộc Jackson áp giải, sau đó tra hỏi.”

Vua Lasilis: “...”

Yelde suy nghĩ một lát: “Có thể.”

“Đương nhiên, vì để cho giáo hoàng đại nhân ngài an tâm, những tội nhân này sẽ để ký sĩ từ diên giáo đến quản.” Katherine chậm rãi bỏ đao.

Lời này nói dễ nghe là bắt giữ, nhưng đều phải vào nhà tù, người Quang Minh giáo sẽ còn thả bọn họ đi không? Ha ha! Bất kể thế nào đi nữa thì đều là đường chết.

Fell lúc này sắc mặt đen trắng lộ ra mấy phần xanh xám, nhìn qua rồi nhìn thi thể không sai biệt lắm. Hắn cắn quai hàm, lấy dũng khí bỗng nhiên mở miệng: “Chuyện này đều là lỗi của ta, là ta mong mà không được, vì yêu sinh hận, cho nên mới sẽ làm ra chuyện thương thiên hại lí này, trường bối gia tộc đối với tình hình lần này hoàn toàn không biết rõ”

“Y nha? Vị hôn thê đáng yêu của ngươi còn ở bên cạnh đây, lúc này nói những lời này được sao?” Công chúa Katherine đánh gãy lời Fell, cư cao lâm hạ nhìn bộ dáng hắn chật vật, trong lòng một trận kị hãi cảm. Chuyện lần này, coi như Angus không chết, cũng phải hung hăng lột một tầng da.

“Không sao.” Một mực đứng ở một bên, thân thể cứng ngắt, không cách nào mở miệng Linguo lộ ra u buồn vừa đáng thương mỉm cười:

“Kỳ thật ta vẫn luôn biết Fell hẳn vẫn yêu tiểu thư Yuyi, sở dĩ cùng ta đính hôn, cũng là vì ứng phó gia tộc.”

Nói đến đây, nàng còn ra dáng xoa xoa khóe mắt: “Nhưng chân ái là vô tội, ta đã sớm thương lượng qua chuyện này với hẳn, chỉ cần hẳn theo đuổi được tiểu thư Yuyi, ta tự nguyện rời khỏi, chúc bọn họ hạnh phúc.”

Katherine: “... Linguo tiểu thư thật đúng là lương thiện hào phóng a?” Linguo, đều chứng minh Fell là người si tình, cố thoát khỏi gia tộc Jackson. Cái này rõ ràng khẳng định không cứu nổi Fell, cho nên bỏ xe giữ tướng. Người trên thế giới này tuổi thọ đều rất dài, nhất là biết ma pháp, thực lực cường đại, có thể sống tốt hai ba trăm năm không có vấn đề, gia tộc Jackson có đầy đủ thời gian bồi dưỡng được một người thừa kế mới.

Người của gia tộc Jackson cũng là nhân tinh, xem xét tình huống này, dồn dập phụ họa khiêng linh cữu đi nặc(?), vừa khóc lại gọi nói gia môn bất hạnh, muốn đem Fell trục xuất gia tộc.

Rõ ràng là công tước đế quốc cao quý, lúc này như cái chợ búa bát phụ, nhìn Lasilis bệ hạ đau đầu không được. “Yelde, lời có chứng có, Fell chết, việc này coi như qua.”

Hắn từ đó ba phải, “Jackson quản giáo vô phương, phạt các người một năm thu thuế, trong nhà bế quan hối lỗi.”

“Cảm ơn bệ hạ ân điển.” tộc trưởng gia tộc Jackson, một vị nam nhân trung niên nhìn chỉ có chừng ba mươi tuổi, không chút do dự theo cầu thang hướng xuống mà bò.

Yelde: “Ha ha.” Katherine cũng đau đầu, đối với nàng mà nói, sự tình Yuyi bị thương, kéo càng lâu càng tốt. Lúc này tốc chiến tốc thắng, căn bản là không có mò được chỗ tốt gì. Những chuyện này, nàng đều thấy rõ, Yelde lại làm sao xem không hiểu.

Nam nhân động tác cực nhanh, cơ hồ là trong chớp mắt, liền vòng

quanh gia tộc Jackson đi lại một vòng. Về sau mọi người ở đây kịp phản ứng, mộng bức nhìn đại sảnh trống rỗng. “Người đâu?” Vua Lasilis gọi.

Yelde: “Tất cả đều bị ta đưa đến trong địa lao diên giáo, hại Yuyi, một người cũng không bỏ qua.” Lời hắn nói lúc này, biểu lộ bình tĩnh, giống như chỉ đang trần thuật một sự thật, càng là như thế, càng để Lasilis kinh hồn táng đảm.

Yelde chú ý tới Katherine biểu lộ vi diệu, trong lòng phiền muộn càng thêm nghiêm trọng, chính là vì nữ nhân này, tiểu đồ đệ hắn mới bị thương. Không còn tâm tư cùng người đế quốc dây dưa tiếp, hắn trực tiếp xé một quyền trục không gian về tới cung điện diên giáo của mình.

Gọi hồng y đại giáo chủ đến, đem chuyện gia tộc Jackson bị hắn dùng quyền trục truyền tống đến địa lao nói một lần: “Bọn họ là phạm nhân diên giáo, tuyệt đối không thể để người đế quốc mang đi, rõ chưa?”

“Vâng, Bệ hạ.”

“Theo gia tộc tiếp tục tra Fell, cường điệu điều tra Angus, Lasilis. Còn Katherine... Có thể giúp thì liền giúp một chút.”

Yelde thanh âm càng ngày càng thấp, đến cuối cùng đã là lảm bảm, “Dù sao cũng là người Yuyi.” Ngô! Thật khó chịu.

“Tuân mệnh.” Hồng y đại giáo chủ được mệnh lệnh, rất nhanh liền lui ra, đi khảo vấn Fell bọn hắn. Yelde thì dọc theo tuyết đọng, về tới cung điện của mình.

Nguyên bản bước chân thẳng tắp thoáng chốc dừng lại, chuyển biến, đi vào phía bên phải đại sảnh, người còn chưa đi, liền nghe thanh âm thanh thúy của thiếu nữ líu ríu. Không phải Yuyi. Ôn ào, đẩy cửa ra, thanh niên tóc bạc đứng tại cánh cửa, áo choàng tuyết trắng không nhuộm bụi trần, cùng băng tuyết sau lưng, hình thành

bối cảnh tịch mịch, thần sắc hẩn tự nhiên bắt đầu đề tài nói: “Các người đang nói cái gì?”

“Bệ... Bệ hạ!” Linh che miệng, mở to hai mắt nhìn, khuôn mặt đỏ bừng, lộ ra hết sức kinh ngạc. Nàng bối rối hành lễ, váy áo nhăn nhó, xấu hổ nói, cùng bộ dáng thẳng thắn đáng yêu trước đó hoàn toàn khác biệt. Tô Nhược khước miệng lộ ra một vòng trào phúng cười yếu ớt, cô nghĩ vì cái gì trước đó một nam nhân kia đã đi rồi, Linh còn kiên trì lưu lại? Không ngừng tìm chủ đề, nguyên lai cũng là vì giờ khắc này sao? Giáo hoàng Yelde.

Suy nghĩ kỹ một chút, vị này quả thật có hấp dẫn ngàn vạn thiếu nữ mị lực, bề ngoài, địa vị, thực lực, tất cả đều là đứng đầu nhất. Yelde: “Người là ai?” Linh nghe vậy lộ ra bộ dáng bị đả kích lớn, trong mắt nổi lên nước mắt, ủy khuất nói ra thân phận của mình.

“Há, là người.” Yelde gật đầu, ở trong ánh mắt mong chờ của thiếu nữ, phi thường vô tình nói: “Thời gian không còn sớm, Yuyi muốn nghỉ ngơi, nếu không có gì, liền lui ra đi.”

-----oOo-----

Chương 56: Ma pháp cùng kiếm (10)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Linh trở thành học đồ Quang Minh giáo, chỉ là bình dân phổ thông. Cha của nàng là một thợ rèn, mẹ là một vị may vá tay nghề không tệ, chẳng ai ngờ rằng nàng bình thường như thế, kiểm tra ra tiềm năng cấp S hệ quang, vết con xấu xí trong nháy mắt trở thành ngỗng trời, trước đó cao cao tại thượng nữ nhi nhà phú thương, hiện tại đối mặt nàng đều rất cung kính.

Vì có thể duy trì được phần địa vị này, Linh học tập khắc khổ, lấy hồng y đại giáo chủ làm mục tiêu, cố gắng phấn đấu. Lúc học sách sử, Quang Minh giáo không thể tránh khỏi nâng giáo hoàng lên, thối phòng các loại, quang hoàn tất cả đều hướng trên thân nam nhân chiếu lên, nghe lâu, Linh đối với nhân vật trong truyền thuyết này, sinh ra ước mơ thật sâu.

Đương nhiên, Quang Minh giáo mỗi người, đối với Yelde đều là như thế. Chỉ là có lẽ bề ngoài Yelde còn quá trẻ, bên trong ước mơ của Linh, xen lẫn mấy phần mùi vị khác. Lần này tới bãi phỏng Yuyi, cũng là cố ý chọn tốt thời điểm, nghe nói đối phương mỗi lần lúc đối thuốc, giáo hoàng bệ hạ đều sẽ chờ đợi ở một bên.

Chỉ tiếc lần này không quá trùng hợp, Linh nhìn thiếu nữ như hoa, mặt dạn dày lưu lại. Hết lần này tới lần khác Yelde mới mở miệng, chính là đuôi người. Linh mặt mày cúi thấp xuống, hơi nhỏ giọng nói: "tiểu thư Yuyi một người ở lại đây, không có bạn chơi, hơi bị tịch mịch quá mức, giáo hoàng bệ hạ ngài nếu không ngại, ta có thể thường xuyên đến tìm tiểu thư Yuyi chơi chứ?"

Yelde: "..."

"Bệ hạ?" Không được đáp lại, Linh thận trọng mở miệng lần nữa.

"Yuyi có ta chiếu cố, ta sẽ bồi tiếp nàng." Yelde lôi kéo ra một nụ cười giả tạo, "Có ta làm bạn, nàng sao lại nhàm chán đâu."

Yuyi: "...". Cái nụ cười này trong mơ hồ để lộ ra mấy phần hắc khí, thật mẹ nó để cho người ta sợ hãi.

Không chút do dự, Tô Nhược trực tiếp mở miệng, nụ cười ôn hòa lại giữ lấy người nào đó: "Sư phụ ngài thân là giáo hoàng, có việc cần giải quyết, Linh nếu như có rảnh rỗi, không bằng tới tìm ta chơi đùa nhiều hơn." Cô hoạt bát hướng linh còn ngốc trệ nháy mắt mấy cái, "Có thể có một cái người bạn đồng lứa để chơi, ta rất vui vẻ."

"Yuyi." Linh trong mắt nổi lên nước mắt cảm động, cảm thấy mình thật sự là quá hẹp hòi, trước đó lại còn ghen ghét tiểu thư Yuyi.

Yelde: "..."

"Có được hay không vậy? Sư phụ." Yuyi bĩu môi, một bộ dáng ngốc bạch ngọt bán manh. Hội tâm nhất kích.

Yelde cảm thấy mình có chút không thể hít thở, hần nghiêng đầu sang chỗ khác, lỗ tai trắng nõn đỏ thắm: "... Tùy... Tùy người."

"Cảm ơn sư phụ, ta biết người là tốt nhất mà." Toàn bộ không cần tiền đồ dĩ ngon dĩ ngọt đập tới, Tô Nhược nói cực kỳ trái lương tâm, hết lần này tới lần khác Yelde còn đắm chìm trong vẻ mặt nhỏ nhắn đáng yêu trước đó, hoàn toàn không cách nào phát hiện.

Linh bởi vì chuyện lúc trước, bây giờ nhìn Tô Nhược tự mang mỹ nhan lự kính, cũng không có phát hiện không đúng. "Sư phụ, người đi hoàng cung, bệ hạ cùng người nói cái gì sao?" Tô Nhược thận trọng tìm hiểu lấy tình báo. Yelde nghe vậy, trong đầu bốc lên màu đỏ chói mắt, ý cười sắc mặt biến mất hầu như không còn, lại biến

thành bộ dáng âm dương quái khí trước đó: “Ha ha ha! Người thông minh như vậy, tự mình đoán xem a!”

Tô Nhược: “...” Bệnh tâm thần, nên uống thuốc a uy! Linh vậy xem không dám nói lời nào, yên lặng giảm xuống cảm giác tồn tại. “Sự phụ ngài đã suy nghĩ nhiều.” Tô Nhược nói.

Yelde: “... Ta là đang khen người.” Tô Nhược mặt vô tội nhìn lại.

“Dưỡng thương cho tốt, chuyện bên ngoài chớ để ý quá nhiều.” Yelde thần sắc mệt mỏi phát tay, chỉ cần nghĩ đến vết thương kia, liền khó chịu, không còn chút sức lực nào, ngực co lại rất đau. Thật là kỳ quái.

Hắn hẳn là sẽ không nhiễm bệnh mới đúng, vì sao lại như vậy chứ? Yelde trở lại tầm cung của mình, lông mày dài nhỏ vặn lên, con mắt màu vàng óng cúi đầu nhìn vị trí trái tim của mình, dùng ngón tay xoa nhẹ hai lần, kỳ quái! Bên trong cũng không có vết thương a! Vì sao lại đau như vậy? A xử nam Nhĩ Đức một ngàn năm không hiểu rõ yêu đương ngớ ngẩn.

Do dự trong chốc lát, hắn dùng ma pháp thánh cấp chữa trị cho mình nhưng mà... Cũng không có cái gì để dùng. Cho nên, quả nhiên vẫn là nên chơi chết Fell cùng Angus, hai hung thủ đáng chết, tâm tình của hắn hẳn là sẽ tốt hơn nhiều đi! Yelde nghĩ như thế.

Tin tức gia tộc Jackson thành viên dòng chính toàn bộ bị Quang Minh giáo giam giữ, rất nhanh liền lưu truyền ra ngoài. Thông minh một chút đều hiểu là vì cái gì, trước đó quý tộc vẫn đứng ở bên Angus, không khỏi đập đập bất an, sợ kế tiếp gặp nạn chính là mình. Vua Lasilis nghĩ đi đòi người.

Yelde trực tiếp giống trước đó thần ẩn, tìm hồng y đại giáo chủ, người ta lấy một khuôn mặt cứng nhắc, vô cùng trung thành thầm nghĩ: “Thật sự là vạn phần có lỗi, những người này là giáo hoàng đại nhân hạ lệnh bắt giữ, không có giáo hoàng đại nhân ra lệnh, chúng ta cũng không có quyền thả người.” Hỏi lại hắn giáo hoàng người

đâu? Lại có thể không biết, không rõ ràng, ba mặt vô tội không rõ.

Vua Lasilis không có cách, chỉ có thể rẽ đường khác, không tìm được giáo hoàng, muốn tìm Tô Nhược cầu tình. Hồng y đại giáo chủ biểu thị, tiểu thư Yuyi hiện tại ở trong tấm cung giáo hoàng, bọn hắn không thể tự tiện xông vào a.

Đám người thấy thế, sao còn không rõ Yelde là cố ý, nhưng bọn hắn có thể làm sao? Cũng không thể thật sự không quan tâm xâm nhập vào giáo đình cướp người, đến lúc đó Yelde đoán chừng có thể mang theo nụ cười trách trời thương dân, đưa bọn hắn đi gặp thần Quang Minh. (là chết đó)

Còn giết lẽ thẳng khí hùng, lấy cớ đều là mình đưa tới cửa. Thế là, sự tình Fell liền giăng co xuống, quý tộc đi theo hoàng tử thấy thế, gặp vua Lasilis không bảo vệ nổi gia tộc Jackson, càng sợ hãi run lẩy bẩy, nguyên bản thái độ phách lối cũng biến mất không thấy gì nữa, có chút cỏ đầu tường(?) thậm chí trực tiếp liền ngã qua trận doanh Katherine.

Thừa dịp khoảng thời gian này, Katherine trắng trợn mua chuộc thuộc hạ, không ngừng mà tìm phiền toái cho Angus sút đầu mẻ trán. Vì che giấu một bộ phận tiền đặt cọc trong kho hàng chi tiêu, Angus chỉ có thể cầm quản gia của mình làm dê thế tội đỉnh(?) ra ngoài, để tùy tùng của hắn mười phần thất vọng đau khổ, trong lúc bất tri bất giác, trận chiến vương vị này, Katherine rốt cục chiếm thế thượng phong.

Đương nhiên đây hết thảy, Tô Nhược ở Quang Minh giáo đình cái gì cũng không biết. Cô mỗi ngày đều đang xoắn xuýt tiện nghi sự phụ đến cùng có phát hiện kế sách của cô hay không? Một đêm khuya, Tô Nhược vừa mới nằm xuống, ánh mắt rơi vào ánh trăng trong sáng ngoài phòng, cô chần chờ một lát, hát lên thăm lòng cừu dày đặc đi ra ngoài, lấy ra quyển trục đó là tín hiệu sự phụ cho của cô. Ngô! Một người không làm rõ được, vậy thì tìm thêm người cùng đi phân tích.

Ở bên trong phòng ngủ chính Yelde: "...”

Bất đắc dĩ khoác lên áo bào đen, hắc lặng yên không tiếng động đi tới vườn hoa, ánh mắt rơi vào trung tâm trên thân thiếu nữ đang đứng, cô có mái tóc kim sắc, con ngươi màu lam khác nào bầu trời, dưới ánh trăng, xinh đẹp không giống người phàm.

“Người gọi ta tới làm cái gì?” Yelde đột nhiên xuất hiện, “Nơi này chính là giáo đình, nếu như bị phát hiện, pháp sư hệ hắc ám như ta nhất định phải chết.”

Tô Nhược cười yếu ớt: “Nhưng ngươi vẫn là tới a! Cái này biểu thị Quang Minh giáo đình đối với ngươi cũng không có uy hiếp gì đi.”

-----oOo-----

Chương 57: Ma pháp cùng kiếm (11)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Lần này triệu hoán, cũng là một cái thăm dò. Yelde thân là giáo hoàng, thực lực cường đại, người còn nghỉ ngơi trong cung điện cách đó không xa, người áo đen dĩ nhiên có thể ở dưới tình huống không quá nhiều đối phương, lén lút chui vào giáo đình, quả thực sâu không lường được.

Dưới ánh trăng hắt vẫn như cũ khoác một bộ áo bào đen, che đến kín mít, chỉ lộ ra hàm dưới trắng nõn. Tô Nhược thở ra một hơi, mang theo khí màu trắng hơi nóng, trên thân cô che kín áo choàng dày đặc bằng da dê, mạn bất kinh tâm nói: “Tình huống bên ngoài hiện tại như thế nào? Có cái chuyện gì lớn phát sinh sao?”

Người áo đen chần chờ một lát: “... Không có.”

“Ai? ! Thật sao?” Tô Nhược không có điểm không tin, nhưng cũng không có xoắn xuýt chuyện này, ngược lại phàn nàn nói: “Lại nói, người lúc đó tại sao muốn giết ba người kia, ta hoài nghi Yelde đã biết mưu kế của ta.”

“Ha ha!” Người áo đen không hiểu thấu cười lạnh một tiếng, mang theo một cảm giác âm dương quái khí quen thuộc. Hắn nghĩ, có thể không phải là đã biết sao? Vẫn là cô chính miệng nói.

Tô Nhược cảm thấy sọ não đau: “... Người thế nào? Giống như Yelde đều mắc bệnh tâm thần, có bệnh phải uống thuốc a uy!” Hiện nhiên khoảng thời gian này Yelde hỉ nộ vô thường để Tô Nhược có chút bực bội, hiện tại ý vị không khỏi có chút giận chó đánh mèo.

Yelde: "...” Rất muốn bóp chết cái đệ tử bất hiếu này. Tô Nhược nhìn lại.

Hai người tương đối không nói gì, trầm mặc hồi lâu, cô mới nghe được nam nhân yếu ớt nói: " Chuyện sai lầm lớn nhất đời ta, chính là nhịn không được đi gặp người, dẫn đến hiện tại... Minh càng ngày càng kỳ quái."

"... Đừng nói như vậy." Tô Nhược nhẩn nhẩn rất lâu, biệt xuất một câu, "Chỉ ít ta đẹp, cảnh đẹp ý vui, tú sắc khả xan."

Yelde im lặng: "... Cuồng tự luyện."

"Rõ ràng chính là lời nói thật." Tô Nhược không phục hừ hừ hai tiếng, nguyên chủ giá trị nhan sắc vốn đỉnh điểm, đằng sau lại có lực lượng ma pháp thoải mái, toàn thân trên dưới trắng nõn mượt mà, tựa như đứa bé, nhẹ nhàng bóp một chút, liền sẽ lưu lại dấu đỏ.

Đi vào thế giới này về sau, Tô Nhược liền một mực cùng người chung quanh so diễn kỹ, trong đầu âm mưu quỷ kế có thể quần ba cái vòng, ban ngày đối mặt Yelde không cách nào biểu hiện ra ngoài. Nhưng cùng vị này ban đêm xuất hiện sự phụ tiện nghi nói chuyện trời đất, trong lúc bất tri bất giác, dĩ nhiên chậm rãi buông lỏng xuống.

(Thiên: TN hay gọi sự phụ tiện nghi ý t/g chắc có lẽ là ng sự phụ này có sẵn, miễn phí, tự dâng tới cửa á)

Đại khái là ban đêm quá đẹp, ánh trăng sáng tỏ, người quá thần bí. Liền có thể không hề cố kỵ nói ra lời nói ban ngày không nói được. Tô Nhược từ trong vòng tay không gian lấy ra một khối áo choàng màu nâu chống nước đặt ở trên mặt tuyết, cái này hơn nửa đêm, một con muỗi cũng không có, cũng sẽ không quan tâm cái gì hình tượng, trực tiếp ngồi trên mặt đất.

Ngồi xuống về sau, cô vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ra hiệu sự phụ tiện nghi

cũng tới. Người áo đen chần chờ một chút, mới xoắn xuýt ngồi xuống.

Tô Nhược nhìn thẳng mím môi cười, trêu ghẹo nói: “Không nghĩ tới người còn rất có lễ nghi.” Yelde nghe hoài nghi hẳn ở trong lòng đối phương là cái hình tượng quý gì? Tầm mắt của người quá mức rõ ràng, cho dù là cách áo choàng, Tô Nhược vẫn như cũ có thể cảm nhận được.

Cô giống như biết hẳn đang suy nghĩ gì, trực tiếp đương đạo: “Người rất lợi hại, để quốc lại không có tin tức, hẳn là một nơi nào đó... Ân sĩ cao nhân a?” “. . . Không sai biệt lắm.” Yelde che giấu lương tâm nói.

Bên trong không diên giáo ra mặt, đó cũng là ẩn cư a? Áo choàng không lớn, hai người ngồi cùng một chỗ, khó tránh khỏi sẽ cọ đến đối phương, Yelde không biết vì cái gì, trái tim bịch bịch nhảy, cũng không dám nhìn Tô Nhược một chút, một loại tình cảm vi diệu nào đó, trong đêm tối lên men, phóng đại vô hạn.

Trong mơ màng, thời gian đều trở nên bắt đầu mơ hồ. Thẳng đến lúc tách ra, hẳn còn có chút không kịp phản ứng. Thời gian về sau, Tô Nhược ban ngày đối mặt với vẻ mặt u oán của Yelde, cảm giác như chính mình mới là tra nữ vứt bỏ hẳn, ban đêm đối mặt với người áo đen đột nhiên trở nên có chút ngơ ngác, Linh ngẫu nhiên cũng sẽ tới, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Yelde. Chỉ tiếc hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Yelde giống như căn bản không có hiểu rõ tâm tư thiếu nữ.

“Yuyi.” Linh lấy dũng khí nói: “Ngày hôm nay, ta quyết định hướng giáo hoàng đại nhân tỏ tình.”

Tô Nhược lúc ấy kém chút đem hồng trà trong miệng phun ra, chần chờ nửa ngày, không xác định nói: “Theo ta nhớ... Giáo hoàng không cho phép lấy vợ sinh con, đây là giáo quy a?”

“Không sao, ta có thể làm tình nhân của hấn a.” Linh giống như là nghĩ đến cái gì, gò má trắng nõn nổi lên đở ửng, hai mắt lập loè tỏa sáng: “Người giống như giáo hoàng đại nhân vậy, có nữ nhân nào có thể xứng với ngài, chỉ cần có thể trở thành tình nhân của hấn, ta liền vô thượng vinh quang.” Tô Nhược có thể nói cái gì? Chỉ có thể chúc nàng may mắn.

“Nhưng nếu như... Là Yuyi người, ta... Ta nhất định sẽ chúc phúc người.” Linh dang hai tay non mềm thiếu nữ, dưới ánh mắt kính hãi của đối phương, nước mắt tràn ngập cảm động, “Yuyi người người xinh đẹp, thiên phú cao, còn ôn nhu quan tâm, lương thiện thuần khiết.”

Tô Nhược mộng bức: “Cái...cái gì?”

“Người cùng giáo hoàng đại nhân kết hôn a!” Linh cười tự mang quang hoàn lóe sáng.

Tô Nhược nhìn về phía cửa đại điện nam nhân tóc bạc vừa mới vừa đi tới, một chân bước vào cánh cửa, trái tim co quắp một trận. Đối phương hiển nhiên là bị Linh hù dọa, ánh mắt trải qua khiếp sợ, hiểu rõ, thống khổ, xoắn xýt, thoải mái đủ các loại liên tục biến hóa, gương mặt nguyên bản như băng tuyết lãnh đạm, dĩ nhiên hiện lên một mảng đở ửng, giống như thiếu nữ gặp tình cảm chân thành mà thẹn thùng. Tô Nhược... Tô Nhược chỉ cảm thấy đau răng, cái này thật là hiểu lầm lớn.

“Giáo hoàng bệ hạ.” Linh hành lễ, con mắt lóe lên nhìn chằm chằm Yelde, xấu hổ mang e sợ nói: “Ta có việc muốn bẩm báo ngài, không biết có thể được nói chuyện trước một bước.”

Yelde không quan tâm: “Có chuyện tìm hồng y giáo chủ.” Tô Nhược trong lòng ‘Chặc chặc’ hai tiếng, thật sự là bất cận nhân tình.

Cô chú ý tới Linh quay đầu nhìn thoáng qua, trong mắt ẩn chứa sự quyết tuyệt, trong lòng không khỏi bỗng nhiên nhảy một cái. Móa! Vị này không phải là muốn ở trước mặt cô... Thở lộ sao? Quả nhiên...

Linh biểu thị thả bay chính mình, vì sắc đẹp, liều mạng.

“Bệ hạ, ta... Ta vẫn luôn ngưỡng mộ ngài, không biết về sau có thể...” Thanh âm thiếu nữ non mềm có thể chảy ra nước, “. . . Làm người tình hầu hạ cho ngài?”

Yelde từ lúc xuất hiện đến nay, lần đầu tiên ánh mắt nhìn tiểu cô nương, lại sững sờ đem ánh mắt rơi vào trên thân Tô Nhược, ngay sau đó tựa như là kiến bò trên chảo nóng, lập tức liền luống cuống.

“Ta không có quan hệ gì với nàng! Một chút quan hệ cũng không có, Yuyi người tin tưởng ta!” Thanh âm này thê lương như thế, phảng phất như người cặn bã, mang theo tiểu tam gặp chính cung, tê tâm liệt phế nghĩ cách tẩy trắng bản thân. Tô Nhược mặt ngốc trệ.

Giáo hoàng tóc bạc không trầm ổn như trước, giải thích bừa bãi, tiện thể đối với Linh trợn mắt nhìn, đau lòng nhức óc nói: “Giáo đình không đối xử tệ bạc với người, người vì sao muốn hãm hại ta.”

Linh ngó Yelde, lại nhìn Tô Nhược, không biết qua bao lâu, một bên nước mắt vừa rơi vừa cười nói: “Ô ô ô... Ta đã biết, Yuyi, bệ hạ, chúc các người trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử.” Dứt lời, xách theo làn váy, ngửa mặt nhìn lên bầu trời bốn mươi lăm độ, rơi xuống hai giọt nước mắt, chạy như điên.

Yelde: “...”

Tô Nhược: “...” Sự phụ hai người tương đối không nói gì, trong không khí xấu hổ có thừa, so không khí còn dày đặc hơn. Không biết qua bao lâu.

“Vừa rồi...”

“Vừa rồi...” Hai người không hẹn mà cùng mở miệng, Tô Nhược nhìn Giáo hoàng tinh thần có vẻ hơi hoảng hốt, hảo tâm đem cơ hội mở miệng trước cho hắn, dù sao cao tuổi rồi, đối mặt thiếu nữ thanh thuần đáng yêu còn không động tâm, ai! Không phải là... Có bí mật

khó nói. Chật chịt. Thật đáng thương.

Yelde đầy cõi lòng vui sướng, con mắt màu vàng óng phản chiếu ra thân ảnh thiếu nữ: “Ta cũng không biết Yuyi nàng nguyên lai là thích ta, đây là sai lầm của ta, để nàng khoảng thời gian này thống khổ khó xử là lỗi của ta, không kết thúc nghĩa vụ bảo hộ.”

Tô Nhược không hiểu ra sao: “...” Meo meo meo?

Yelde trầm mặc một lát, suy tư nói: “Dựa theo quy củ của Quang Minh giáo diên, giáo hoàng không thể kết hôn.” Thiếu nữ trong lòng diên cuồng gật đầu, ám chỉ đúng đúng đúng, cho nên mau đem chuyện này quên đi đi, người và ta tốt tất cả mọi người đều tốt.

“Nhưng là... Nàng đã yêu ta như vậy, kia ta cùng với nàng cũng không phải là không thể được.” Yelde tiến lên nắm chặt tay Tô Nhược, ánh mắt kiên định, ” Giáo hoàng tân nhiệm, ta sẽ mau chóng tuyên ra.”

Tô Nhược: “!!! ???” Không biết qua bao lâu, cô mới tìm về thanh âm của mình: “Sự phụ, đây chẳng qua chỉ là trò đùa.”

Yelde nghe vậy lộ ra thần sắc không đồng ý: “Yuyi, đừng nói láo, vị trí giáo hoàng với ta mà nói cũng không quan trọng, tối thiểu nhất, nó so ra còn không quan trọng bằng nàng.” Tay nam nhân ấm áp vuốt ve lấy gò má trắng nõn của Tô Nhược, hấn lâm vào một loại suy nghĩ nào đó, “Trước đó ta một mực đang nghĩ, nàng vì sao nói ta là công cụ, hiện tại ta đã hiểu được, kỳ thật nàng chỉ là muốn dùng cái này để kháng cự lòng yêu ta.”

“... Ngài suy nghĩ nhiều quá.” Cô thanh âm suy yếu.

“Mặc dù hiện tại ta vẫn không hiểu nhiều lắm cái gì là yêu, nhưng về sau ta nhất định sẽ trở thành một người chồng tốt.” Yelde hơi có vẻ ngượng ngùng cười.

Tô Nhược: “Chờ một chút! Làm sao người biết ta nói người là công

cụ?” Yelde: “...”

Tô Nhược: “...” Mặt nạ rơi quá nhanh không kịp chuẩn bị.

Hai người lại trở về trạng thái trước đó tương đối không nói gì, không biết qua bao lâu, Yelde trước tiên mở miệng, biểu lộ có chút ai oán: “Trước đó lúc sát thủ đến ám sát nàng, ta là muốn nói cho nàng biết chân tướng, kết quả nàng chạy quá nhanh, về sau cũng không tìm được cơ hội thích hợp.”

“A... A. . . Có đúng không.” Tô Nhược cười cười xấu hổ. Yelde nghĩ đến chuyện mình lừa gạt, không dám nhiều lời;

Tô Nhược thì nhớ bản thân nhiều lần nhả rãnh Yelde cái sự phụ tiện nghi này, phía sau còn nói xấu người ta, kết quả bị chính chủ điều nghe hết trong tai, quá chột dạ, cũng không dám chất vấn.

“Kia... Ta đi trước.” Yelde thận trọng hỏi.

Tô Nhược tinh thần hoảng hốt gật đầu. Đây thật là một ngày thần kỳ, hai sự kiện lớn oanh tạc, để người ta xử trí không kịp đề phòng.

Thời gian về sau, Yelde phảng phất là nhận định Tô Nhược yêu hắn thật sâu, lại do thân phận hạn chế không dám mở miệng, cảm động không được, bắt đầu tay từ bên trong hồng y đại giáo chủ tuyển người thừa kế, dù sao hắn một không có gia tộc, hai không có người thân, ở rể gia tộc Calder. . . Khụ khụ. . . Cũng không phải là không thể được.

(Thiên: anh à anh tự luyện cũng vừa thôi =_=)

Tô Nhược biểu thị tâm thật mệt mỏi. Mỗi ngày lay lắt Yelde giải thích, để hắn bình tĩnh một chút, đây chẳng qua là ngoài ý muốn, mình đối với hắn thật không có tâm tư kia a a! ! Yelde mớ heo làm tâm trí mê muội, biểu thị như con rùa niệm kinh không thèm nghe.

Thời gian lâu dài, Tô Nhược đều hoài nghi hắn có phải là cố ý hay

không? Đến cuối cùng thật sự là không có cách, cô nắm y phục nam nhân, cười lạnh một tiếng, học khẩu khí lúc trước của hắn, âm dương quái khí mà nói: “Người đã muốn thoái vị, không bằng trước tiên đem Angus giải quyết, để Katherine leo lên vương vị.”

Yelde không chút do dự gật đầu: “Tốt!”

Tô Nhược: “... Dễ nói chuyện như vậy?”

“Vật tận kỳ dụng, không hổ là đồ đệ ta dạy dỗ.” Yelde biểu thị rất vui mừng.

“...” Tô Nhược giật cả mình, bị khen cả người đều không tốt.

Kỳ thật Yelde nhan sắc tốt vóc người đẹp, cho dù là tiểu tử nghèo khu ổ chuột, tình nhân dùng để làm làm ấm giường cũng rất tốt. Cô chỉ là đi ngang qua thế giới này, nhiều nhất trăm năm liền phải rời đi, lấy năng lực Yelde, hắn còn có thể sống cực kỳ lâu.

Bây giờ vì cô đi từ vị trí giáo hoàng, cuối cùng cả người cả của đều không còn. Rất thảm. Tô Nhược ánh mắt phức tạp nhìn người trước mặt, thở dài một hơi nói: “Người thật sự nghĩ sẽ ở cùng với ta ?”

Yelde ánh mắt lập loè tránh một chút: “Rõ ràng là nàng... Nàng thăm mền ta, ta mới miễn cưỡng cùng nàng... Cùng một chỗ.” Tô Nhược im lặng, được, còn là một tên ngạo kiều.

Đi vào thế giới này, người đầu tiên vô tư hướng cô cung cấp mọi trợ giúp, dù sao cũng phải mềm lòng một chút. Tô Nhược suy nghĩ trong chốc lát, châm chước mở miệng: “Yelde người để ý làm tình nhân trong bóng tối sao?”

Yelde: “...” Tô Nhược mặt vô tội.

“Đề ý! Phi thường đề ý!” Hắn giống như là mèo bị dẫm phải đuôi, lông mao toàn thân đều nổi.

“Nhất định phải kết hôn?”

“Nhất định phải kết hôn!” Sau khi nói xong, hắn lại bổ sung hai câu, “Chúng ta đều không được tìm tình nhân.”

Tô Nhược lui một bước: “Vậy người có thể ngụy trang thân phận sao?”

Yelde: “Yuyi! Ta chẳng lẽ cứ như vậy không xuất thủ(?) sao?” Còn cố ý muốn hắn làm cái thân phận giả đến kết hôn, ha ha cộc!

“Dĩ nhiên không phải.” Tô Nhược phi thường thành khẩn nhìn hắn, không cần nã khen, “Địa vị của người, thực lực, bề ngoài đều phi thường hoàn mỹ, chỉ là người dù sao cũng là giáo hoàng, cứ như vậy sau khi cùng ta kết hôn, người bên ngoài khó tránh khỏi nói này nói kia.”

“Vậy nàng muốn thế nào?” Yelde chần chờ một chút.

“Không bằng người tiếp tục làm giáo hoàng, tiện thể lại biến ra thêm một cái thân phận ở cùng với ta.” Tô Nhược cười vô cùng thuần lương. Yelde còn đang xoắn xuýt.

“Xin nờ, bằng không thì ta sẽ chịu không nổi lời đồn đại vô căn cứ bên ngoài.” Tô Nhược bắt đầu nói bậy, bắt đầu tẩy não, liền nâng mang hồng(?), về sau đem Yelde xoay quanh, rút cục để hắn đáp ứng yêu cầu này. Tô Nhược cảm thấy mình đã làm chuyện tốt. Đợi cô đi rồi, Yelde còn có sự nghiệp nha.

Yuyi Calder một mực dưỡng thương tại giáo đình trở lại gia tộc mình, khi đi ngang qua khu bình dân đối với một pháp sư ám hệ cao cấp vừa thấy đã yêu, đem người mang về nhà, mặc cho gia tộc cản trở, khăng khăng muốn kết hôn.

Đây là bát quái mới nhất lưu truyền trong đế quốc. Fell một nhà bị

giáo hoàng mang đi, về sau cũng mất tin tức, không biết là chết hay sống, Angus đã mất đi một phụ tá đặc lực, phía dưới quân tâm dao động, không ít người đều đầu nhập công chúa Katherine, thế lực hai bên, rốt cục bắt đầu thay đổi.

Trở lại việc Tô Nhược xã giao, được vô số người truy phủng. Mặc kệ là trở ngại Katherine, vẫn là giáo hoàng, tóm lại vị này, không ai lại không có mắt dám chọc cô.

Cùng lúc đó, bọn họ cũng quan sát vị hôn phu đương nhiệm của Tô Nhược, một vị ma pháp sư cấp 7 23 tuổi, thanh niên có tóc đen như tơ lụa, mặt mày sắc bén, hai con mắt màu đỏ, nhất cử nhất động tà khí liên tục xuất hiện, để cho người ta không dám nhìn thẳng.

Quần chúng vây xem thấy đáy lòng thẳng run. Cùng đám đồng bạn trao đổi, biểu thị không hổ là pháp sư hệ hắc ám, mẹ nó quá đáng sợ. Yuyi dĩ nhiên đối với một người như vậy vừa thấy đã yêu, xác định không phải là bị uy hiếp mang về nhà sao?

Tô Nhược nghe bọn hắn nói chuyện phiếm, liếc mắt người bên cạnh: “Chàng quá kiêu căng.”

“Không có việc gì, như vậy, ai có thể nghĩ tới ta sẽ là ‘Hắn’ đâu.” Yelde khẽ cười một tiếng, cố ý đè thấp thanh âm như đàn Cello từ tính mê người, để cho lỗ tai người ta đều có thể mang thai.

Bọn người Katherine hướng Tô Nhược hỏi qua chuyện vị hôn phu, đều bị Tô Nhược cho ăn lừa, dù sao cắn chết không hé miệng, nói vị này chính là cô nửa đường nhặt được, dáng dấp không tệ, tính cách lại hợp, dứt khoát liền ở cùng nhau.

Katherine nghe vậy, có chút lo lắng nói: “Việc này giáo hoàng bệ hạ biết chứ? Ngài dù sao cũng là đệ tử của hắn, cùng một pháp sư ám hệ cùng một chỗ? Có chút không thỏa đáng đi.”

Tô Nhược nghĩ, giáo hoàng trong miệng người chính là tên pháp sư ám hệ, còn có cọng lông gì không ổn. Trên mặt lại trấn định tự nhiên

nói: “Sợ cái gì, hấn chỉ là sự phụ ta, cũng không phải cha mẹ ta, ta kết hôn chẳng lẽ còn cần hấn đồng ý sao?”

Katherine: “...” Nửa tháng sau, Tô Nhược cùng Yelde chính thức kết hôn, để quốc các quý tộc hội tụ tại đây, diên giáo tới mấy vị hồng y đại giáo chủ, giáo hoàng lại toàn bộ hành trình không có bóng dáng.

Tô Nhược nghĩ, nếu ‘giáo hoàng’ tới, kia mới kinh sợ. Thế cục bên trong đế quốc, Katherine đã chiếm thượng phong, nàng có năng lực có thủ đoạn, đem Angus chèn ép gắt gao. Tô Nhược cũng có thời gian cùng Yelde hưởng tuần trăng mật, hai người cả ngày chán ngán cùng một chỗ.

Bởi vì giáo hoàng thật lâu không có ra mặt, không biết từ Shane truyền tin tức đến, biểu thị Tô Nhược đã mất đi sự ái của đối phương, trong lúc nhất thời, không ít người bên ngoài lựa gạt chạy tới nghe ngóng, Tô Nhược lựa gạt toàn bộ hành trình, biểu thị tùy các người nghĩ như thế nào.

Hành vi này của cô, mọi người nhìn lại, là sự thật này đã chắc chắn. Đám người mồm năm miệng mười thảo luận, nói nhất định là Tô Nhược kiên trì muốn cùng cái tên pháp sư ám hệ kết hôn, mới chọc giận giáo hoàng bệ hạ, nói có lý có theo, giống như tận mắt thấy hiện trường cô cùng Yelde trở mặt.

Vì thế, liền ngay cả Katherine cũng tìm tới cửa, uyển chuyển biểu thị bọn họ bên này còn cần giáo hoàng ủng hộ.

Tô Nhược cho nàng ăn thuốc an thần: “Yên tâm, chúng ta đang rất tốt đây.”

Lời nói dễ dàng này quá trực tiếp, Katherine chẳng biết tại sao, có chút giật mình ngây ngẩn cả người, nàng gạt đầu, tỏ ra hiểu rõ. Bọn người rút đi, Tô Nhược cười sờ soạng mặt Yelde một cái, nắm cằm của hấn lên, tư thế mập mờ lại thân mật: “Thân ái, chàng bây giờ đã biến thành lam nhan họa thủy mọi người đều biết, có phải rất cảm động hay không.”

Yelde nắm tay Tô Nhược hôn một cái: “Chỉ mê hoặc một mình nàng.”

“Miệng thật ngọt.”

“Cảm ơn khích lệ.” Nhìn xem bộ dáng hần bình tĩnh tự nhiên này, Tô Nhược không khỏi lắc đầu, lúc trước là tên nhóc đáng thương trên chọc một chút liền sẽ đổ mặt ngược ngừng, rốt cục đã tiến hóa thành tài xế già, thật sự là quá đáng tiếc.

Thời gian một năm thoáng qua liền mất. Tô Nhược thực lực rốt cục cũng đi vào pháp sư cao giai, cùng lúc đó, thân thể Lasilis bệ hạ lấy tốc độ đáng người không dự liệu được, cấp tốc suy bại, vốn là vị vương vị hai vị người thừa kế đối chọi gay gắt, bây giờ càng là gió tanh mưa máu, hai bên không ngừng chơi ngáng chân đối phương, không ít tiểu quý tộc đều làm pháo hôi.

Nhưng lấy thực lực tổng hợp đến xem, Katherine rõ ràng chiếm cứ thượng phong, đằng sau lại có giáo đình trợ giúp, căn bản là chắc thắng. Mà nhân vật nữ chính mất đi vị hôn phu, về sau điều thấp* một hồi lâu, hiện tại là thời điểm nên giải quyết nàng, hoàn thành nhiệm vụ.

*Điều thấp: *nghĩa là giấu mình, không bộc lộ (tài năng, khả năng) của bản thân, đại khái là vậy.*

-----oOo-----

Chương 58: Ma pháp cùng kiếm (12)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Mẹ Linguo Price, nàng là một vị tiểu thư quý tộc tiêu chuẩn, cha là một vị hầu tước, cùng Tô Nhược này chỉ là bá tước trên danh nghĩa không có quyền lợi gì khác biệt, hần là nhân vật chân chính có thực quyền, bản thân còn là một kỵ sĩ bát giai, thực lực cường đại.

Ở gia tộc Jackson bị Yelde bắt đi, về sau Price cùng hần thân là đội gia quân(?) bạn thông gia, tự nhiên chạy quan hệ khắp nơi, muốn thả người ra. Kết quả rất rõ ràng, giáo đình bắt người đi, trừ phi Yelde mở miệng, bằng không thì việc thả người này, nghĩ cùng đừng nghĩ.

Hai vị người thừa kế địa vị diên đảo, không ít người lúc ban đầu, đầu nhập Angus phản chiến. Nếu như có thể, gia tộc Price cũng muốn đuổi theo công chúa Katherine, nhưng Linguo đắc tội Tô Nhược, bọn họ bản thân lại cùng hoàng tử Angus liên lụy quá sâu, cũng chỉ có một con đường đen để đi.

Thế giới này, Tô Nhược mặc dù toàn bộ hành trình đều không chút liên hệ cùng nam nữ chủ, trên thực tế lại sớm liền thành bóng ma trong lòng bọn họ, chẳng ai ngờ rằng, tiểu cô nương nhà quý tộc lúc trước không đáng chú ý, cuối cùng có thể làm đến nước này. Nếu là... Không có chuyện từ hôn.

Nói không chừng có thể đem nàng kéo đến trận doanh hoàng tử Angus. Katherine làm sao không biết chuyện này, nàng là cô nương thông minh, nhìn hiểu gút mắc ba người, vì cho thấy lập trường của mình, mỗi lần ở trường hợp xã giao, xưa nay không cho Linguo

đường lui, lãnh khốc vô tình, làm cho con đường đối phương
nguyên bản xã giao thông thuận, càng thêm gian nan.

Bởi vì thời hạn của Lasilis bệ hạ sắp tới, đế quốc các quý tộc đều
cẩn thận từng li từng tí, mặc quần áo nhan sắc thanh lịch, mặc kệ
trong lòng nghĩ như thế nào, trên mặt đều muốn làm ra bộ dáng lo
lắng thống khổ, yếm hội nghĩ cùng đừng nghĩ. Cảm giác thời gian
không sai biệt lắm.

Tô Nhược mang theo Yelde báỉ phỏng Katherine, so với hơn một
năm trước mới gặp lúc, nữ nhân khí thế càng thêm cường đại, toàn
thân trên dưới đều tản ra một cỗ tự tin phong mang, cùng còn hoàng
tử Angus đang làm thú bị nhốt chi tranh hoàn toàn khác biệt.

“Gia tộc Donat lãnh địa thật là lớn.” Tô Nhược che miệng cười
duyên, mạn bất kinh tâm nói: “Lúc nào, đem khách nhân của chúng
ta mời theo chơi một chút?”

Katherine: “Thời buổi rối loạn, làm gì cho thêm phiền nhiễu.”

“Bởi vì có một con con chuột nhỏ, luôn luôn không nghe lời, khiến ta
sợ hãi sẽ bị cắn, không bằng ta đem nhóm người chuyên nghiệp bắt
chuột mời về.”

Tô Nhược đem nửa người tựa ở trên tay Yelde, môi đỏ hơi câu, vũ
mị chọc người, “Nuôi binh ngàn ngày, dụng binh nhất thời.”

Katherine trầm mặc, Tô Nhược lại không chút lo lắng, nàng sẽ đáp
ứng.

Quả nhiên, qua một hồi lâu, nàng thận trọng nói: “Sáng mai ta sẽ đi
gặp Karina.”

Nghiêm túc nói xong chính sự, hai người trầm tĩnh lại, tựa như là
khuê mật tốt, nói một chút bát quái gần nhất của đế quốc: “Nghe nói
Karina gần nhất có một bạn bạn gái đáng yêu mới?”

“Người kia người biết.”

“Ai?” Tô Nhược bị gọi lên lòng hiếu kỳ.

“Lena.” Tô Nhược ‘Phốc’ một tiếng bật cười: “Đây không phải em họ của công chúa điện hạ sao? Trời ạ, hai người bọn họ làm sao lại cùng một chỗ?”

Katherine nhún vai, có chút bất đắc dĩ: “Các nàng đều là người sùng bái người, chắc hẳn rất có tiếng nói chung.”

“Người không ngại việc này?”

“Tuổi trẻ khinh cuồng chơi trò yêu đương mà thôi.” Katherine không quan trọng lắc đầu, ngược lại nói: “Trong vòng đều đang đồn, Linguo Price vốn muốn cùng Angus đính hôn, ai biết đột nhiên phụ hoàng bệnh nặng, việc này cũng chậm trễ xuống.”

” Lôi kéo lẫn nhau.”

“Không sai.”

“Ngắm lại Fell còn đang trong phòng giam, thật đáng thương, vì đại hoàng tử làm việc, nhưng lại là kẻ chết thay, vị hôn thê cũng bị đoạt.”

Tô Nhược lắc đầu thờ dài, ánh mắt nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, “Mùa thu muốn tới, gió cũng bắt đầu nổi lên.”

Katherine theo ánh mắt của cô nhìn lại: “Giá lạnh đã qua, mùa xuân liền đến.” Hai người liếc nhau ngầm hiểu, đồng thời uống xong rượu nho thuần hương trong tay.

Tô Nhược đứng dậy: “Có chuyện gì, điện hạ ngài đều có thể tới tìm ta, tùy thời vì ngài cống hiến sức lực, đương nhiên, ta cũng có một cái yêu cầu nho nhỏ.”

“Là cái gì?”

“Sau khi kết thúc mọi chuyện, xin đem tiểu thư Linguo giao cho ta.”

“Đương nhiên.” Katherine đương nhiên mà nói.

Ở trận này trong lúc nói chuyện với nhau, Yelde toàn bộ hành trình đều làm người trong suốt, thẳng đến lên xe ngựa, hấn rút cục biệt xuất một câu: “Yuyi, nàng sao lại quan tâm Lingou như thế? Là bởi vì nàng ta đoạt vị hôn phu của nàng?”

” Mùi dấm thật là nồng.” Tô Nhược giống như không xưng ngã vào trên thân nam nhân, ngón tay ở trên lồng ngực rắn chắc của hấn vẽ vòng tròn.

“Đừng làm rộn, nàng nói rõ cho ta.” Yelde bắt lấy tay đang làm loạn của cô, sắc mặt thận trọng.

“Có một chút nguyên nhân.”

Nhìn Yelde để ý đáp án này như thế, nhân vật nữ chính, nhiệm vụ cái gì đó khẳng định không thể nói, nàng liền tùy tiện hồ xả, “Linguo cùng Fell, dày xéo tôn nghiêm gia tộc Calder, chỉ có máu tươi hai người bọn họ, mới có thể tẩy đi sỉ nhục chúng ta từng bị.”

Yelde nhếch môi, biết cô đang nói láo, lại không cách nào vạch trần.

Nếu như. . . Tô Nhược thật sự đối với Fell có tình cũ, hấn còn không bằng giả bộ hồ đồ, dù sao đối phương chẳng mấy chốc sẽ chết rồi.

“Yuyi, nàng. . . Muốn đi xem Fell sao?” Xoắn xuýt hồi lâu, thẳng đến xe ngựa rất nhanh đến gia tộc Đạt Tạt Nhĩ Đức, Yelde mới chậm rãi mở miệng, sau khi nói xong, trong lòng của hấn liền nổi lên một tầng hồi hận, vạn nhất hai người gặp mặt tro tàn lại cháy?

“Được.” Không cho hấn thời gian tiếp tục suy nghĩ, Tô Nhược một ngụm đáp ứng, lúc đầu cô đối với tình huống của Fell hiện tại thật cảm thấy hứng thú, có thể có người mang theo xem náo nhiệt, kia

thật là không thể tốt hơn.

Fell từ một năm trước bị bắt đi, về sau liền một mực ở trong địa lao diên giáo. Yelde mang theo Yuyi trực tiếp dịch chuyển tới.

Thời trung cổ địa lao cung điện tất cả đều là dùng đá băng lạnh làm, hoàn cảnh địa lao cực kém, không có ánh nắng, đệm chặn các loại đồ dùng hàng ngày. Người ở bên trong ngục một năm, hầu như đều phế đi.

Tô Nhược lần nữa nhìn thấy Fell, quả thực không thể tin được nam nhân trước mắt này tinh thần khác nào người già này, sẽ là thiếu niên trước cái kia loá mắt như hoàng tử.

Nguyên nhân bởi vì hắn bản thân là ma pháp hệ thủy, có thể tạo ra nước rửa mặt, trên thân cũng không quá. Áo khoác có thể rách rưới, thân hình gầy gò, thần sắc tái nhợt, cùng ánh mắt kia bên trong như có như không lộ ra tử khí, ngục trệ chết lặng.

Trừ hắn bên ngoài, một bên khác giam giữ thành viên gia tộc Jackson dòng chính, cũng gần giống như hắn. Có lẽ là đã lâu không gặp người ngoài đến, hắn nhìn chằm chằm hai người rất lâu, mới nhận ra được: “Yuyi còn có. . . Yelde đại nhân, các người tới nơi này làm gì? Nhìn chuyện cười của ta sao? Vẫn là nói. . . Tới lấy mạng của ta đi?”

“Đến học tập tri thức.” Tô Nhược nói.

“Cái gì?”

“Dạy bảo mình lấy đó mà làm gương, kẻ thất bại hạ tràng, kiểu gì cũng sẽ phá lệ thâm.” Cô nói lãnh khốc lại tuyệt tình, thiếu nữ nhỏ yếu cùng Fell trong trí nhớ đã hoàn toàn khác biệt.

Chẳng biết tại sao, trong óc của hắn đột nhiên hiện ra khung cảnh lần đầu gặp được Tô Nhược, tuổi tiểu cô nương mười hai mười ba, mặc váy nhỏ phấn nộn, nước mắt như hạt trân châu nhỏ rơi không

ngừng, khóc nói mình cùng cha mẹ xa nhau.

Mềm mại, đáng yêu, ngọt ngào giống như làm ra từ kẹo đường. Cứ như vậy ngấn ngủ vài phút, lúc ấy đồng dạng hấn còn trẻ, liền đem người đặt ở trong lòng.

Về sau, bọn hấn vượt qua một đoạn thời gian vui sướng, tiểu cô nương mặt mềm mại, nương tay, tính tình cũng mềm, toàn thân đều mềm, hấn yêu bộ dáng kia của cô cực kỳ. Có thể theo tuổi tác phát triển, trong nhà dạy bảo càng ngày càng nhiều.

Cha mẹ, tổ phụ bọn hấn đều không ngừng ghé vào lỗ tai hấn nói liên miên lời nhải, tiểu cô nương gia tộc Calder làm tình nhân còn có thể, lập làm vợ thì không được, kẻ quá mức mềm yếu, không có tư cách trở thành vợ của hấn.

Vừa mới bắt đầu hấn sẽ còn phản bác. Sau càng ngày càng trầm mặc, thẳng đến kiểm tra thiên phú ngày đó, trong lòng của hấn không biết lúc nào, thế nhưng đã chấp nhận thuyết phục này. Yuyi Calder rất vững vịu, nên vứt bỏ. Linguo Price là trợ lực, đến thiên đãi.

Thiếu niên đã từng bởi vì một giọt nước mắt của thiếu nữ mà tay chân luống cuống, chung quy là thời gian mất đi, biến thành ích kỷ, vụn vẹo chính mình.

Thiên: Mục tiêu của tui là định lấp cái hố này trc tết, nhưng vs tốc độ lười này ko bit kịp hok, haha.

-----oOo-----

Chương 59: Ma pháp cùng kiếm (13)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Fell ngẩng đầu, ánh mắt rơi xuống đất, bụi bắn trên vách tường: “Lần này là ta thua, các người muốn giết cứ giết đi.” Tài nghệ không bằng người, cam bái hạ phong, không có gì tốt xoắn xuýt.

Trước đó luôn rầu rĩ đủ loại sự tình, sợ thất bại, bây giờ thật sự bại rồi tinh rồi mù, hẳn ngược lại nghĩ thoáng, bất quá là vật hi sinh dùng để tranh đoạt vương vị mà thôi, hẳn không phải là đầu tiên, cũng sẽ không là người cuối cùng.

Hắn nghĩ thông suốt rồi, gia tộc Jackson những người còn lại, có một bộ phận lại quý khốc sói gào, không thấy chút thận trọng cao quý nào của ngày xưa. Trong địa lao thủ vệ đều ở bên ngoài, bên trong không người, Yelde yên tâm thoải mái đem nửa người tựa vào trên thân Tô Nhược, giữa hai người không khí thân mật lại mập mờ, một bên Fell nhìn trằng cảnh như thế, con người bỗng nhiên co rụt lại, không thể tin nói: “Các người...”

Yelde: “Thế nào?”

“Thì ra là thế.” Nam nhân cười thắm một tiếng, “Cái gì sự phụ đồ đệ tốt, giáo hoàng phong quang tể nguyệt? Đều là giả, về sau các người không sợ bị người khác phát hiện, danh dự không sạch sao?”

Yelde mây trôi nước chảy nói: “Cùng lắm thì không làm giáo hoàng, có gì phải sợ?” Ở một vị trí bên trên này người quá lâu, đã sớm chán ngấy. Coi như không có Tô Nhược xuất hiện, tiếp qua một hai trăm năm, hẳn đoán chừng cũng muốn chạy trốn chơi trò mất tích.

Fell đem ánh mắt từ trên người Yelde dời đi, rơi vào Tô Nhược bên kia: “Người đây? Người cũng không thể gọi là sao?”

“Cái này không liên quan gì tới người.” Tô Nhược thần sắc hoàn toàn băng lãnh vô tình như trước đây, nhìn Fell tim đau đớn. Cuối cùng, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, chờ đợi tử vong đến.

Một thứ gì đó, đã bỏ qua, rốt cuộc không thể tìm về được. Yelde mặc áo choàng giáo hoàng, mang theo Tô Nhược từ trong địa lao đi ra, đứng ở ngoài cửa thủ vệ kỵ sĩ đã lâu không thấy bộ hạ xuất hiện, đều kinh sợ quỳ xuống hành lễ.

Yelde thần sắc mệt mỏi chỉ chỉ địa lao, ánh mắt nhạt nhẽo nói: “Đều giải quyết đi.”

“Vâng, Bộ hạ.” Yelde nguyên bản có ý tứ là đem Jackson một nhà kéo ra bên ngoài lưu động, ở dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, chết thảm ở pháp trường, như vậy, lòng quân của hoàng tử Angus bên kia, chỉ sợ cũng tán loạn không sai biệt lắm.

Tô Nhược sau khi biết, cầm tay của hắn, chậm rãi lắc đầu. Thắng làm vua thua làm giặc thôi. Fell mặc dù có rất nhiều khuyết điểm, nhưng hắn không hề lỗi khi làm một trung thần, mặc kệ là đối với hoàng tử Angus hay là gia tộc, chưa hề phản bội, lúc chuyện xảy ra dứt khoát đem tất cả đều ôm vào người, không sợ chết.

Tô Nhược tự nhận không phải người tốt. Có thể thời gian sau cùng, vẫn là để hắn chút thể diện đi. Jackson đã từng là gia tộc cường đại nhất, liền như vậy lặng yên không tiếng động biến mất ở diên giáo, còn lại bång chi không có thành tựu, quân lính tan rã, thối lui ra khỏi vĩ đài Đế Đô, tiến về thị trấn nhỏ xa xôi sinh sống.

Lá khô rụng xuống, thời tiết bỗng trở nên lạnh lạnh lên. Các thiếu nữ quý tộc thay đổi váy cung đình nhẹ nhàng, mặc vào áo choàng ấm áp. Vua Lasilis đã không cách nào xuất hiện trước mặt người khác, chỉ còn lại một hơi tàn, dùng các loại dược phẩm quý báu treo

mạng.

Katherine cùng Angus động tác cũng càng ngày càng rõ ràng. Một trận đại chiến, hết sức căng thẳng. Đế quốc năm 389 ngày 26 tháng 10.

Hoàng tử Angus không chế lại thủ vệ hoàng cung, suất lĩnh 3000 binh sĩ mưu toan bức thoái vị. Bị công chúa Katherine thông minh nhìn thấu âm mưu, từ bên ngoài bao vây đánh, ở hiện trường giết chết phản đồ Angus, giành được thắng lợi. Đứng về phía Angus bên này quý tộc toàn bộ bị bắt giữ.

Katherine thành công leo lên vương vị, mở ra thời đại mới. Ngày đó, máu tươi nhuộm đỏ cung điện, nước suối tinh khiết biến thành màu đỏ chói mắt. Leo lên vương vị về sau, còn có rất nhiều chuyện cần Katherine xử lý, Lúc Tô Nhược lần nữa nhìn thấy nàng, đã là một tháng sau, nàng mặc váy cao cổ vòm kiêu dáng châu Âu, đi trên mặt đất băng lãnh, chung quanh đám người hầu đến đi vội vàng, thần sắc khấn trương.

“Yuyi Calder, gặp qua bộ hạ.”

“Đứng lên đi.” Katherine thanh âm ít đi một phần nữ nhân nhu hòa, nhiều chút băng lãnh cùng uy thế.

Váy áo xinh đẹp đổi thành áo bào đế vương tôn quý, tóc búi cao lên, môi đỏ tươi đẹp khác nào màu máu, nhìn thấy mà giật mình. Tô Nhược khóe môi ý cười càng lúc càng lớn: “Xem ra bộ hạ rất vui vẻ.”

” Cừu hận Bốn năm trước, trăm một khắc đều chưa quên, bây giờ thù lớn đã báo, cũng coi giải quyết xong một phần tâm nguyện.” Katherine lời ra ý cười cứng ngắc, “Linguo Price sau đó ta sẽ để người người đưa đến phủ đệ của người.”

Tô Nhược khoát khoát tay: “Không cần , đợi lát nữa ta đi xem một chút, liền giết đi.” Như thế nào để đối thủ của người vĩnh viễn sẽ

không vượt lên trên người. Rất đơn giản. Chơi chết nàng, liền tốt.

“Không hảo hảo tra tấn một phen?”

“Không cần thiết, bắt quá là... Một con kiến hôi thôi.” Tô Nhược dùng cây quạt che nửa bên gò má, con người xanh thắm nhìn tinh khiết sáng tỏ, khác nào tiểu cô nương không rành thế sự, ai cũng sẽ không nghĩ tới chính là một người như vậy, có thể dễ dàng như thế kết thúc tính mạng con người. Quyết định vận mệnh Linguo, Tô Nhược trái phải nhìn quanh một chút: “Không bỏ sót chuột, tất cả đều giải quyết?”

“Ân.” Katherine một tay chống đỡ hàm dưới, “Nghe lời người, xin người chuyên nghiệp tới bắt chuột.” Angus cùng quân đội của hắn là chuột, Katherine trước đó ở lãnh địa gia tộc Donat bồi dưỡng ra quân đội là người bắt chuột.

Bây giờ thắng lợi đã đến, Katherine mặc dù thay thế vua Lasilis chấp chính, có thể người sáng suốt đều biết, vua Lasilis chẳng mấy chốc sẽ chết rồi. Đế quốc chính là của Katherine. Tô Nhược bên trong địa lao gặp được Linguo đã lâu không thấy, trên người nàng còn mặc lên ma pháp bào màu trắng, bị địa lao dơ bẩn làm khắp nơi đều bẩn, sợi tóc màu vàng óng dính trên mặt, con người xanh biếc u ám không sáng.

Nhìn thấy Tô Nhược, nàng vận vẹo uốn éo đầu: “Người đến cười nhạo ta?” “Ân.”

“Thật không có phong độ thực nữ.” Nàng cười xùy một tiếng, nửa người tựa ở bên trên địa lao băng lãnh, màu môi trắng bệch, “Thua người, ta phục, dù sao rất sớm trước kia, lúc ở trường, ta đã không sánh bằng người.” Có lẽ nguyên nhân là thế giới quan khác biệt, Linguo cùng nhân vật nữ chính Tô Nhược trước đó gặp qua hoàn toàn không giống.

Nàng tinh táo, lý trí, hiểu được lấy hay bỏ, có lẽ có điểm xấu tính, có thể không nghiêm trọng lắm. Chỉ tiếc, từ vừa mới bắt đầu, hai người

các cô đã đối lập.

“Người hận ta sao?” Không biết qua bao lâu, giọng của nữ nhân khác từ phương kia xa xôi truyền đến, giống như một giây sau liền sẽ biến mất: “Bởi vì ta cướp đi vị hôn phu của người? Chuyện này ta cũng rất oan uổng a, chỉ là gia tộc thông gia mà thôi, ta có lẽ có chút thích hẳn, nhưng phần thích này so với gia tộc, không đáng giá nhắc tới.”

“Không! Ta không hận người.” Tô Nhược lắc đầu.

Linguo giật mình: “Dạng này a.”

“Được rồi, đều đã qua, hiện tại chấp nhất muốn một cái đáp án, cũng không có ý nghĩa gì.” Nàng xoa mái tóc lung tung, cười lộ ra mấy cái răng, không có hình tượng cao quý câu nệ quý tộc trước đó, lại không duyên có nhiều hơn mấy phần hào sảng, “Ta đại khái chẳng mấy chốc sẽ chết đi.”

“Ân.”

“Người cũng quá thành thật đi.” Nàng nghiêng qua nhìn Tô Nhược một chút, “Lúc này chẳng lẽ không nên nói vài câu thể diện sao?”

“Không cần thiết.”

“Cũng đúng, dù sao ta cũng sắp phải chết.”

Linguo gật gật đầu, “Nếu như có thể, ta thật muốn cùng người ở trên yến hội lần đầu gặp nhau, uống rượu ngon, trò chuyện bát quái lưu hành gần nhất, thật đáng tiếc.”

Tô Nhược lắc đầu: “Coi như thế, chúng ta cũng sẽ chỉ là địch nhân.”

“Tốt a tốt a.”

Có lẽ là phải chết, Linguo hoàn toàn thả bay chính mình, dù Tô

Nhược không nói câu nào, nàng cũng có thể nói liên miên lải nhải thật lâu, từ người nhà cho tới tai nạn xấu hổ khi còn bé.

Tô Nhược lắng lắng nghe, đến cuối cùng, rốt cục mở miệng hỏi vấn đề thứ nhất: “Người còn có nguyện vọng gì sao?”

“Nguyện vọng?” Nàng khẽ giật mình, do dự trong chốc lát, mới chậm rãi nói: “Vậy người nói cho ta, Fell hấn còn sống không?”

“Chết rồi.” Tô Nhược lắc đầu.

“Dạng này a!” Tình huống nàng bây giờ, nhìn mười phần đáng thương, có thể Tô Nhược sẽ không mắc lừa. Đời trước lúc nam nữ chủ thắng lợi, cho nên bọn họ sống hạnh phúc, nguyên chủ lại mất mạng ở trong tranh đấu. Đời này bọn hấn thắng lợi, nghênh đón nam nữ chủ liền là cái chết. Rất công bằng.

-----oOo-----

Chương 60: 【 hoàn tất 】

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Nương theo nữ chính chết đi, Tô Nhược ở thế giới này nhiệm vụ rất cực hoàn thành. Dựa theo tin tức hệ thống nói tới, cô ở cái thế giới này có thể chờ đủ đến một trăm tuổi, chỉ hi vọng đến lúc đó có thể cùng Yelde hòa bình chia tay, Tô Nhược nghĩ đến có chút buồn rầu, cảm thấy mình giống như thật sự biến thành kẻ cặn bã phụ lòng người.

Vua Lasilis sau khi mất đi, Katherine toại nguyện leo lên vương vị. Tô Nhược cùng Karina, hai vị này lúc nữ vương bệ hạ nhỏ yếu cho trợ giúp người, trở thành hồng nhân trước mặt bệ hạ, nhận vô số truy phủng(?).

Xuân đi thu đến, thời gian một cái chớp mắt liền đi qua. Gia tộc kader trở thành đại quý tộc nhất lưu. Nguyên bản nữ vương bệ hạ tuổi trẻ mỹ mạo, trên mặt cũng có rất nhiều nếp nhăn, cũng không khó nhìn, ngược lại vì nàng tăng thêm mấy phần uy nghiêm.

Karina cùng Lena phân biệt có người yêu mới, mọi người ngầm hiểu nuôi tiểu tình nhân lẫn nhau. Nữ vương bệ hạ không có vương phu, tình nhân lại không ít, đã có hai đứa bé. Ở đế quốc quý tộc xem ra, cổ quái nhất đại khái chính là vợ chồng Yuyi gia tộc Calder, hai vị này ân ái tới bây giờ, chưa nghe nói qua cùng những người khác có quan hệ mập mờ, trong đó không thiếu vì quyền, chỉ cần có sắc sẽ tự tiến cử lên giường, nhưng đều không thành công.

Thiên phú ma pháp Tô Nhược tương đối tốt, bây giờ đã là pháp sư cấp chín, bề ngoài cùng khi hai mươi tuổi không biến hóa nhiều lắm, vẫn như cũ kiều nộn như một đóa hoa hồng có gai.

“Các người không có ý định muốn một đứa bé sao?” Katherine nhấp một miếng rượu nho, nhìn nữ nhân tóc vàng phía dưới.

Tô Nhược lắc đầu: “Không được.” Có hệ thống bảo hộ, cô tuyệt đối sẽ không mang thai.

“Một cái chớp mắt, đã qua nhiều năm như vậy.” Katherine thở dài một tiếng, nhìn nam nhân tóc đen còn ở phương xa, giảm thấp thanh âm nói: “Tay ta có hai nam nhân không tệ, còn chưa có bị người chạm qua, muốn hay không nhìn một chút, hằng ngày đối mặt, hẳn là rất chán ghét đi.”

Tô Nhược ngôn ngữ gian nan: “Không cần, bệ hạ.” Yelde hẳn đều nghe được.

“Sợ hẳn sinh khí? Vậy cứ đập ra. Người nha, chính là tính tình quá mềm.” Katherine nói.

Tô Nhược: “Ta đối với chuyện nuôi tiểu tình nhân thật sự không hứng thú, cảm tạ ý tốt của bệ hạ.” Katherine còn nghĩ nói chút gì, ánh mắt chiếu tới chỗ Yelde, nhiều một sợi tóc màu đen, theo bản năng ngược mắt, liền gặp người yêu Tô Nhược chẳng biết lúc nào đã đi tới.

Hắn ở mọi người hoặc sáng hoặc tối nhìn chăm chú, nắm vòng eo thiếu nữ mảnh khảnh, cười tùy ý: “Thân ái, nàng vừa mới nói cái gì, không bằng nói cho ta nghe một chút.”

“Không có gì.” Tô Nhược biểu lộ bình tĩnh.

“Vậy không bằng... Bệ hạ tới cùng ta nói một chút.” hai con người huyết hồng nhắm ngay nữ nhân, Katherine như sờn mày, đang muốn quát lớn hẳn vô lễ, nhưng ngay sau đó, liền gặp trong mắt nam nhân màu máu như nước chảy rút đi, một chút xíu kim sắc từ bên trong nở rộ mà ra. Khí chất nguyên bản u ám lại tà khí, thay đổi dần đến thánh khiết.

Rõ ràng ngũ quan không có biến hoá quá lớn, nhưng cùng nam nhân trước đó hoàn toàn khác biệt. Con người Katherine bỗng nhiên co rụt lại, cái danh tự nào đó ở trong cổ họng, làm thế nào cũng nói không nên lời, ngón tay gắt gao nắm vuốt dưới thân tay vịn. Nàng nhìn nam nhân đem cả người nữ nhân đều ôm vào trong ngực, thần sắc tối nghĩa nhìn chằm chằm nàng.

“Bệ hạ ngài sao lại không nói chuyện? Không bằng ta cùng một chỗ nói vấn đề mới vừa rồi.”

“Không! Không có gì.” Katherine mặt cứng ngắt, trong lòng dờn sông lấp biển, trách không được người đàn ông này sau khi xuất hiện, giáo hoàng lại lần nữa ẩn cư, thì ra là thế.

Ngày đó yến hội, Katherine ngờ ngợ ngác ngác rời đi, nàng bắt đầu chú ý tới chuyện của Yelde, biết mình suy đoán hẳn là sẽ không phạm sai lầm, nhưng vẫn là không nhịn được truy đến cùng, chẳng biết lúc nào, truyền ra một chút lời đồn đại không tốt. Nói nữ vương bệ hạ coi trọng chồng của Tô Nhược, muốn cướp người.

Lúc trong miệng em họ của mình nghe được tin tức này, thành thực tỉnh táo như Katherine, cũng không khỏi giật mình sửng sốt một chút, giận tím mặt vỗ bàn lên: “Cái này là từ đâu mà truyền đến, đem người bắt hết cho ta, một đám phế vật hồ ngôn loạn ngữ.”

Lena: “... Bệ hạ ngài đừng kích động.”

Katherine hướng xuống bĩu môi, trong lòng có một loại cảm giác biệt khuất, nàng tình nhân đồng đảo, cái kiểu dáng gì đều có, coi trọng Yelde, thật mẹ nó đều là nói nhảm, nàng còn muốn hảo hảo sống đây này.

Bất quá cũng chính là lời đồn đại lần này, để Katherine đình chỉ quan sát đối với Yelde. Người ở bên ngoài xem ra, hẳn vẫn như cũ là cái ma pháp sư cao giai, không có gia thế nhỏ bình dân, phụ thuộc vào Tô Nhược tồn tại. Về sau Katherine tham gia yến hội, mỗi lần nghe được người khác nhả rãnh việc này, thần sắc đều thập

phần vi diệu.

Khụ khụ khụ! Một loại bí mật chỉ có nàng biết đến cảm giác sáng khoái. Đế quốc năm 465, thân thể bá tước Yuyi mà nữ vương bệ hạ sủng ái, bỗng suy yếu, trong mấy ngày ngắn ngủi, thân thể suy yếu đến cực hạn, giáo hoàng Yelde đã lâu chưa lộ diện xuất hiện, tập hợp toàn bộ lực lượng diên giáo, là đồ đệ của nàng trị liệu.

Nhưng phảng phất như nhận lấy nguyên rủa, bất kể làm thế nào, đều không thể dừng lại. Một tháng sau, Yuyi Calder mất, hưởng thọ 100 tuổi. Giáo hoàng tự thân vì cô cử hành tang lễ. Tang lễ qua đi, Yelde không biết tung tích, người diên giáo cũng tìm không thấy tin tức hần.

Lại qua trăm năm, giáo đình mới có giáo hoàng khác, thanh niên đã từng không chết kia, chung quy chỉ là truyền thuyết.

Nơi cực lạnh. Xuyên qua tầng tầng lớp lớp băng, vô số ma pháp bảo hộ phức tạp nào đó trong cung điện, thiếu nữ tóc vàng điềm tĩnh ngủ trong quan tài băng, ở bên người của nàng, có một nam nhân tóc bạc, đem đầu đặt ở bờ vai của nàng.

Kim sắc cùng màu bạc quấn quanh giao nhau cùng một chỗ, không cách nào tách rời. Da thịt bọn họ như người sống trắng nõn non mềm, giống như một giầy sau, liền sẽ mở to mắt, đứng dậy ôm ấp. Ở cái thế giới này chỉ có hai người bọn họ.

Đây là một phòng thuê nhỏ hẹp, phòng ở, cách âm đại khái không tốt lắm, tiếng TV ồn ào cùng tiếng khóc con nít loáng thoáng truyền đến. Tô Nhược vượt trần, tiếp nhận ký ức hệ thống truyền tới. Thế giới này nam chính là một thiên tài ca sĩ, nhưng đáng tiếc gặp gỡ không tốt, một mực không thể bùng cháy.

Cho đến khi quen biết nữ chính là người đại diện, nữ chính có tuệ nhãn phát hiện châu ngọc, đem hấn khai quật, hai người cùng một chỗ phấn đấu, cuối cùng thành công leo lên đỉnh. Mà nguyên chủ thì là bạn gái của nam chính thời đại học, lúc trước bị nhà trai phản đối, náo lên mâu thuẫn, dưới cơn nóng giận đòi chia tay. Hai người giằng co hơn một tháng.

Nguyên chủ rất cục thỏa hiệp, chủ động hấn tin tìm nam chính làm hòa, nhưng cái tin này đã bị người đại diện nữ chính lén lút xóa đi, chỉ vì cô cảm thấy yêu đương bất lợi cho nghệ sĩ phát triển. Nguyên chủ liền coi chính mình bị đá, tổn thương rời đi, còn kéo tất cả phương thức liên lạc của bạn trai vào danh sách đen, đổi luôn điện thoại di động mới.

Nam chính nhìn tình huống này, cũng cảm thấy là mình bị đá, thất tình thống khổ để linh cảm hấn bộc phát, viết ra ca khúc câu từ vô cùng tốt. Nguyên chủ bởi vậy mà trở thành bạch nguyệt quang trong lòng hấn, là nốt chu sa, cho đến nhiều năm sau gặp lại.

Cô gái nhỏ đã từng đơn thuần khả ái, biến thành nữ nhân tính toán chi li bình thường. Dưới cơ duyên xảo hợp, chuyện tin hấn bại lộ, nguyên chủ phần nộ không cam lòng, đồng thời nam chính tuy thương tâm, nhưng cũng rõ ràng những năm này mình đã yêu nữ chính, rộng lượng biểu thị tha thứ, hai người ân ái cùng một chỗ.

Về phần nguyên chủ, chẳng qua là công cụ thúc đẩy cho tình cảm bọn họ, giữa đường nhẩy ra cản trở, để nam chủ ý thức được người mình yêu đã không còn ở đây, bạch nguyệt quang biến thành cơm hạt, dạng này mới có thể toàn tâm toàn ý yêu nữ chính a! Tô Nhược biểu thị, cô có một câu MMP nhất định phải chữi.

Cái người đại diện này... Quả thực thao tác, coi bạn bè nam nữ chia tay như là chuyện của chính mình, cần cô ta phải chen vào một chân sao? Khiến cho nguyên chủ sau khi biết chân tướng, trong lòng ray rứt, từ đầu đến cuối không buông được.

Đã từng có thể có được, lại bị đối phương phá hoại, không thể

không ảm ức sao? Tô Nhược nói thềm hai câu, hiện tại nguyên tác kịch bản đã phát triển đến hồi cuối, nam nữ chủ ân ái, ngâm nhìn Weibo các loại ân ái.

Vì có thể đánh bại nữ chính, cô hiện tại... Đành phải đi công ty đối phương nhận lời mời. Ha ha! thế giới là giới giải trí, cô rất quen a! Tô Nhược một tia cười lạnh đến, hệ thống trong đầu run lẩy bẩy.

-----oOo-----

Chương 61: Kim bài người đại diện (1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Tô Nhược hiện tại ở phòng ở thuê trong một căn hộ, hết thảy có bốn gian phòng, phòng ở, phòng khách, toilet, còn phòng bếp địa là khu vực công cộng dùng chung, hoàn cảnh chung quanh không sai, cư xá gần tàu điện ngầm, rất thích hợp ở lại.

Đáng tiếc hàng xóm chẳng ra sao cả. Cùng thuê phòng khó tránh khỏi có chuyện phát sinh. Tô Nhược vượt trán, quyết định kiếm tiền liền dọn ra ngoài. Nguyên chủ không nghề nghiệp, trên thân còn có hơn ba vạn tiền tiết kiệm, tiền sinh hoạt đủ sống một đoạn thời gian.

Tô Nhược ngồi trên giường nghĩ con đường tương lai một hồi, không khỏi lại nghĩ tới chuyện trong thế giới. Lại nói. . . Đổi chỗ, còn có thể tu luyện sao? Tô Nhược thử nghiệm bắt đầu minh tưởng, bốn phía một mảnh trống không, không biết qua bao lâu, ngay khi cô nghĩ từ bỏ, nguyên tố hệ quang lẻ tẻ, chậm rãi tiến vào thân thể của cô, một chút cũng không có trên cái thế giới sinh động này.

Theo thời gian trôi qua, nguyên bản cảm giác mệt mỏi biến mất hầu như không còn. Đến khi Tô Nhược bụng đói thấy đau, lại mới mở mắt ra, tiện tay đặt thức ăn, Tô Nhược một bên cột tóc, vừa cùng hệ thống trao đổi: “Ở cái thế giới này có thể tu luyện ma pháp, lúc ta trở lại thế giới ban đầu cũng có thể sao?”

Hệ thống cũng rất nghi hoặc, nó chậm rãi nói: “Theo lý thuyết không được.”

“Vậy bây giờ là chuyện gì xảy ra?”

“Đại khái là lực lượng linh hồn của cô quá cường đại đi.”

Tô Nhược cười cười: “Đây thật là một tin tức tốt.” Nguyên chủ đòi phế một hồi lâu, trong phòng bắn thử, đồng rác đầy đất cũng không ném ra ngoài, ần ần lộ ra một cỗ mùi vị bố lên.

Thừa dịp thức ăn còn chưa giao đến, Tô Nhược bắt đầu sửa sang lại. quần áo tán loạn phân biệt, cất kỹ, áo bắn muốn tấy ném vào bên trong sọt, rác rưởi tự mình xuống lầu, phân hai lần ném ra ngoài. Làm xong đây hết thảy trở về, thức ăn cũng giao đến.

Tô Nhược ăn xong gà rán, lại uống một hớp Coca cola lạnh buốt, hít sâu một hơi, rốt cục có cảm giác sống lại. Ngày kế tiếp, thời tiết sáng sủa, gió xuân quét qua, mang theo ý lạnh chưa hoàn toàn mất đi. Tô Nhược từ tủ quần áo bên trong cầm kiện áo dài tay cùng quần jean giản lược, tóc cột thành đuôi ngựa, lúc cô trang điểm nhìn bàn chải bắn thử trong tay, phấn lót cùng son môi giá rẻ, chỉ cảm thấy chuyện kiếm tiền, cấp bách như lửa sém lông mày.

Bởi vì cô hôm qua tu luyện ma pháp, nguyên chủ nguyên bản bởi vì làm việc và nghỉ ngơi không bình thường mà màu da ảm đạm, giờ đã trở nên trắng nõn tỏa sáng lên, chỉ còn lại hai viên đậu nhỏ còn ngoan cố lưu lại một chút dấu đỏ ở chóp mũi, dùng phấn lót che lại, liền biến mất không thấy.

Tùy tiện trang điểm tô tô vẽ vẽ, Tô Nhược cầm theo túi, mở cửa phòng ra. Trong phòng khách lúc này có người đang dùng cơm, hôm qua đưa bé dùng sức kêu rên hùng nước mũi dính một mảng.

Phụ nữ trung niên mặc tạp dề, theo miệng hỏi: “Tiểu Nhược, muốn ra ngoài.”

“Ân.” Tô Nhược gật đầu, hai người coi như chào hỏi, riêng phần mình đi làm chuyện của mình. Thời gian một ngày, Tô Nhược đi thẩm mỹ viện làm tốt tạo hình, về sau lại đi mua hai bộ trang phục OL dùng làm việc, cuối cùng còn thời gian, tiện thể đi chỗ công ty nữ

chính 'Tinh Nhuệ' trưng cầu ý kiến một chút, biết được về sau bọn họ còn đang nhận người, lại mới trở về nhà.

Trong thành thị lòng người lạnh lùng, coi như ở chung một mái nhà, cũng không có giao tình gì lẫn nhau. Tô Nhược sau khi trở lại phòng, liền cảm máy tính một bên lên, chế tác sơ yếu lý lịch, phát cho Tinh Nhuệ. Ba ngày sau, cô nhận được thông báo phỏng vấn.

Công ty Tinh Nhuệ trong giới giải trí uy tín lâu năm, nuôi dưỡng không ít ảnh đế ảnh hậu, giao thiệp rộng, thế lực sau lưng cường đại.

Lần này thông báo tuyển dụng, không ít người tới. Tô Nhược vừa vào cửa, liền nhận được tầm mắt mọi người ở khu chờ. Tóc vũ mị quyến rũ đậm sau ót, đuôi tóc uốn lượn thành biên độ thật đẹp, váy ngắn màu lam nhạt, hai chân lộ ra mượt mà trắng tấp, làn da trắng nõn, không chút tỳ vết, mắt mèo xinh đẹp đã có chút nhếch lên, giống như câu hồn, có thể đem lòng người đều câu đi.

Nếu không phải ở chỗ này dựng phải cô, tất cả mọi người còn muốn cho là nghệ sĩ công ty bồi dưỡng đâu? Nhất là một thân khí thế cao ngạo kia, để không ít người nghĩ muốn tiếp cận, lại do dự không tiến lên.

Tô Nhược tùy ý tìm một chỗ trống ngồi xuống, nhìn người bên cạnh thân từng người từng người giảm bớt, không biết qua bao lâu, có tiểu ca tướng mạo thanh tú cầm đến một ly nước, đưa cho cô, xem thường thì thầm nói: "Cô đừng lo lắng, chỉ phải cẩn thận một chút, nhất định không có vấn đề."

"Cảm ơn." Tô Nhược nhận ly nước nhấp một chút.

"Không. . . Không khách khí." Tiểu ca khuôn mặt đỏ rùng rục, tựa hồ là muốn nói gì đó, gặp Tô Nhược bộ dáng vô tâm, chỉ có thể tiếc nuối dừng lại câu chuyện.

Tô Nhược đến thời gian không sớm không muộn, phỏng vấn rất nhanh liền tới phiên cô. Xuyên qua nhiều thế giới, trải qua cuộc sống khác, thế giới gặp nữ vương cũng biết, lúc này đối mặt lại là giới giải trí quen thuộc của mình, cô bình tĩnh tự nhiên tự giới thiệu, trả lời vấn đề của đối phương, tự nhiên hào phóng, ưu nhã mê người.

Rất nhanh, phỏng vấn đến hồi cuối. Ba vòng phỏng vấn hiển nhiên đối với cô rất hài lòng, trong đó một vị thậm chí nhin không được mở miệng trêu chọc nói: “So với người đại diện, không bằng tới làm nghệ sĩ còn tốt hơn, tôi cảm thấy cô rất có thiên phú.” Tô Nhược cười cười, thuận miệng nói vài câu, đem cái đề tài này cho lờ đi qua.

Làm việc này cứ như vậy xong rồi. Tô Nhược ra khỏi phòng họp, dưới ánh mắt tìm hiểu hoặc sáng hoặc tối của mọi người, thong dong đi ra ngoài, cao gót màu trắng mảnh giẫm trên mặt đất, phát ra thanh âm tiết tấu thanh thoát, khi đi ngang qua đại sảnh, đứng lúc đứng phải hai người quen thuộc.

Nữ chính mặt mày thanh tú, tóc ngắn ngang tai, cùng nam chính phong thần tuấn lãng, tiêu sái phiêu dật. Nguyên nhân ước chừng là đang trong thời kì yêu đương cuồng nhiệt, hai người đang nói chuyện, mặt mày tràn đầy thần sắc thân mật, mỗi một ánh mắt tiếp xúc, đều mang chút hương vị mập mờ. Ba người, gặp nhau trong phòng khách.

“Tô Nhược?” Nam nhân không xác định kêu một tiếng, đợi nữ nhân dùng ánh mắt ngầm thừa nhận, sắc mặt của hắn bỗng nhiên biến đổi, giống như là gặp hồng thủy mãnh thú, cực kỳ khó coi, hắn trái phải nhìn quanh một chút, cũng không có người chú ý bên này, mới hạ giọng nói: “Tôi và cô chia tay đã rất lâu, xin cô đừng dây dưa với tôi nữa có được hay không!”

“Dưa hái xanh không ngọt, xin tự trọng.” Nữ chính cường thế bỏ đi.

Tô Nhược lẳng lẳng nhìn hai người bọn họ, môi đỏ câu lên trào phúng một cái, trong mắt viết đầy khinh miệt: “Nên tự trọng hẳn là các người.”

“Cái gì?”

“Tôi hôm nay đến phỏng vấn, vừa mới ra, các người liền làm bầm lều bầu định tội người khác.” Tô Nhược che miệng cười duyên một tiếng, “Thật ngớ ngẩn.” Cái này liền có chút lúng túng.

Diệp Văn Bản sắc mặt không nhìn được, nghiêng đầu sang chỗ khác không nói chuyện. Yến Vũ thì không sợ hãi chút nào nhìn chằm chằm Tô Nhược, thở dài một tiếng, giống như thật sự đang vì cô mà khổ sở: “Tôi tiểu thư, thành phố S công ty rất nhiều, cô lại vẫn cứ ứng tuyển vào đây, muốn nói trong lòng cô không có tư tâm khác, cô tin được không?” Tô Nhược bình tĩnh tự nhiên nhìn lại, để cho người ta nhìn không ra cảm xúc.

Cô ta chỉ có thể tiếp tục nói: “Chuyện quá khứ đều đã qua, chuyện chia tay kết cục đã định, coi như cô không cam tâm, bạn gái Văn Bản hẳn hiện tại cũng là tôi.”

“Tôi biết.”

“Đã như vậy, cô vì cái gì còn muốn đến đây?”

Tô Nhược yếu ớt thở dài một hơi, cho đối phương ánh mắt như người thiếu năng: “Tự bỏ não là bệnh, nên trị liệu kịp thời.” Dứt lời, mặc kệ hai người ngu ngơ, giẫm lên giày cao gót, không nhanh không chậm đi ra ngoài.

Ngoài công ty ánh nắng vừa vặn, cho cô tăng thêm mấy phần kim sắc ánh sáng nhu hòa, loá mắt mê người.

Một nháy mắt, giống như về tới khoảng thời gian ngây ngô thời đại học. Để Diệp Văn Bản chớp mắt bừng tỉnh thần. “Chuyện ban nãy là em không đúng, nhưng bây giờ tự cô ta muốn tìm chết, vậy cũng

đừng trách em.” Yến Vũ nói.

Diệp Văn Bản do dự một chút: “Quên đi thôi, dù sao cô ấy chỉ là đi làm ở nội bộ Tinh Nhuệ, chúng ta có phòng làm việc riêng, một năm cũng không về được mấy lần, cô ấy muốn ở chỗ này thì cứ để cô ấy làm đi thôi.”

Yến Vũ cùng Diệp Văn Bản đang yêu đương cuồng nhiệt, đối với phần tình cảm này tin tưởng vững chắc không nghi ngờ. Đương nhiên sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà hai người gây nhau không thoải mái.

“Tốt a, đều nghe lời anh.”

“Bà xã em thật tốt.” Nam nhân cắn lỗ tai nhỏ.

Yến Vũ trên mặt lan qua hai tai đỏ ửng, ngược ngạt nói: “Chớ nói lung tung, còn chưa có kết hôn, ai là vợ của anh.”

“Dù sao thì sau này kiểu gì mà chẳng thế.” Hai người liếc mắt đưa tình trong chốc lát, rất nhanh đem Tô Nhược ném ra sau đầu, dù sao cái nữ nhân nhu nhược lại bình thường này, không nổi lên được sóng to gió lớn gì, không đủ gây sợ.

Bọn họ lần này tới công ty là vì Diệp Văn Bản an bài hội lâu buổi hòa nhạc lưu động cả nước, chờ hôm nay qua đi, bọn họ liền sẽ rời đi thành phố S, phải đợi ba bốn tháng, mới có thể trở về.

Tô Nhược thân là người đại diện công ty mới chiêu mộ, trong tay chỉ có hơn ba nghệ sĩ tuyển mười tám, Weibo fan hâm mộ chỉ có chút fan nhỏ, kéo ra ngoài hỏi người khác cả tên còn không biết. Mà công ty cho tài nguyên, bị một kẻ cầm xuồng về sau, càng không còn lại bao nhiêu.

Dựa theo nguyên bản, muốn trở thành người đại diện nhất định phải

từ trợ lý làm lên, quen thuộc về sau mới thành công. Nhưng Tinh Nhuệ đoạn thời gian trước bị đào đi mấy người rồi, nhân thủ không đủ, gặp Tô Nhược khí chất không sai, lại tốt nghiệp danh giáo, gọn gàng mà linh hoạt liền đem người tuyển lên, cho cô thử trước một chút.

Không có tài nguyên, vậy liền sáng tạo tài nguyên. Tô Nhược ở giới giải trí lăn lộn thời gian đủ lâu, tai choáng mục nhiễm, cái gì đều học được một chút, cô nhìn bên này một chút, kết hợp tình huống, bỏ ra một tuần lễ, làm ra một cái hoạch án chế tác tinh mỹ. Địa điểm, nhân tuyển, số tiền đầu tư, các loại tình huống người xem tất cả đều suy tính đến.

Đưa lên cấp trên, trừ hoạch bên kia sau khi xem xong thật lâu không nói nên lời. Nam nhân tìm tới Tô Nhược, chân thành mời nói: “Tô tiểu thư, cô có hứng thú hay không đến trừ hoạch bộ, so với người đại diện, bên này chức vị càng thích hợp với cô hơn, tiền lương không là vấn đề.”

“Thật xin lỗi.”

“Vì sao?” Nam nhân không hiểu.

So với tiền đồ người đại diện, đến bọn hắn bên này chẳng phải là càng tốt hơn. Tô Nhược nói năng lực có khí phách nói: “Bởi vì tôi đối với chức vị người đại diện, thật sự yêu thâm trầm.”

Nam nhân: “. . .” Tô Nhược viết tổng nghệ (?) chương trình truyền hình thực tế, cũng là bởi vì phía trên muốn để lộ ra tiếng gió, bởi vậy trừ hoạch án cô đưa ra về sau, rất nhanh liền được tán thành. Đối với lần này, Tô Nhược đưa ra một yêu cầu nghệ sĩ dưới tay cô đến chiếm một cái danh ngạch để tham gia.

Thân làm một người đại diện, rất phù hợp thân phận của cô, mọi người cũng không có ngoài ý muốn. Tổng nghệ như loại này, đều là mời hai minh tinh tương đối hot, lại mang nghệ sĩ nhỏ nổi danh một chút, có tác dụng có thể tiết kiệm được tài nguyên. Người của công

ty trải qua thương thảo, đáp ứng yêu cầu của cô, nhưng chỉ ký kết kỳ thứ nhất, nếu như về sau phát huy không tốt, người liền bị đổi lại.

“Tốt, tôi hiểu rõ4.” Gặp Tô Nhược thông tình đạt lý như thế, đám người không khỏi đổi với cô coi trọng mấy phần. Đồng dạng, bởi vì cô lần này lộ diện, về sau phân phối đưa tài nguyên tới tay, so với trước đó, tốt hơn mấy phần.

-----oOo-----

Chương 62: Kim bài người đại diện (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Tô Nhược trong tay, hết thầy có ba nghệ sĩ. Theo thứ tự là nam soái ca ngôi sao nhỏ tuổi, thiếu nữ bất lương mười tám tuổi bỏ học, cùng cô nàng dựa vào bạo nữ bán thịt (khoe ngực) tuyến mười tám. Tóm lại, liền tạm thời mà nói, không có một cái có thể coi được.

Lần này tiết mục chương trình, muốn chơi các loại trò chơi, phương diện thể lực sẽ tiêu hao khá lớn, Tô Nhược quyết định để hình nam soái ca bên trên, còn làm cho hẳn một thân thể cường tráng, tác phong nam nghệ sĩ ngây thơ.

Sau khi tin tức truyền ra, hai vị khác không phục lắm tìm tới. Thiếu nữ bất lương nhuộm một đầu đỏ hồng, trang điểm cầu kì, trên thân mang theo một đồng đồ chơi nhỏ sáng lấp lánh, cô quệt mồm, đặc biệt khó chịu nói: “Mọi người danh tiếng đều như nhau, dựa vào cái gì để hẳn lên a? Tôi nói người đại diện, cô sẽ không coi trọng hẳn đi?”

Bán thịt tiểu tử tỷ tỷ hơi bình tĩnh một chút, phía sau cầm đao: “Nhược Nhược, người ta cũng rất muốn đi lên mà ~ ~” Nam nghệ sĩ duy nhất xấu hổ đứng ở một bên, không dám chen vào nói.

“Các người đi?” Tô Nhược một bên nhanh chóng liếc nhìn văn kiện trong tay, một bên khinh bỉ nhìn hai người một chút, không khách khí chút nào nói: “Hai người các người chính là hổ đen, đua theo phong trào, đem trang sức đều tháo xuống cho tôi, quá xấu.”

“Mộ Băng Lâm quần áo của cô mặc, quá mức bại lộ, sẽ chỉ làm

người cảm thấy rất LOW*.” Hai người sắc mặt trong nháy mắt liền khó coi.

Low: thấp, hèn...*

Tô Nhược tiện tay ném kịch bản cho Thịnh Lầy Đông: “Một nhân vật nhỏ, thiếu nữ bất lương thời kì phản nghịch, đem đổi cách trang điểm một chút, có thể bản sắc biểu diễn.”

Kịch bản chỉ có vài trang hơi mỏng, Thịnh Lầy Đông nhìn tên, ánh mắt liền sáng lên, kinh hỉ nói: “Cái này là kịch luân lý gia đình công ty gần nhất đang tranh, tôi đi chẳng lẽ có thể nhìn thấy ảnh đế, quá tốt rồi.” Được chỗ tốt, tiểu cô nương một mặt ý cười, Tô Nhược nói lời cũng không để ý.

Mộ Băng Lâm không cam tâm, quệt miệng u oán nói: “Hai người bọn họ đều có tài nguyên rồi? Vậy tôi đây này?”

Đưa đến trong tay Tô Nhược phần lớn tài nguyên chẳng ra sao cả, đều là một chút pháo hôi Giáp Ất Bính, chỉ có thể bên trong người lùn chọn người cao, trước để bọn họ đi bôn ba, miễn cho quá nhàn, ngược lại xảy ra phiền toái, từ đó chọn lấy một nhân vật nhỏ cho Mộ Băng Lâm, đối phương gặp, mặc dù có chút không vừa ý, lại cũng không dám nhiều lời.

Bên trong tài nguyên ba người, không thể nghi ngờ là tiết mục tốt nhất, Mộ Băng Lâm kém cõi nhất. Không có cách, vật trong tay một chút. như vậy Chỉ là một tiết mục trừu hoạch, liền để Tô Nhược bận rộn hồi lâu, cái này một lát, cô lại không thể lập tức lại biến ra một cái, vượt cái trán, dặn dò vài câu, để bọn họ đi đoàn làm phim điệu thấp làm người, đừng gây chuyện về sau, liền phát phát tay, đều đem bọn họ xin ra ngoài.

Thân là một người mới, Tô Nhược không thể nghi ngờ là làm ra sắc(?). Ở cùng một đám người tiến vào bên trong, những người còn lại còn luống cuống tay chân không biết nên làm thế nào cho phải, cô đã lôi lệ phong hành cho mình làm ra tài nguyên, tiện thể dựa vào

trù hoạch tổng nghệ, thỉnh thoảng cùng những đồng nghiệp khác tâm sự.

Ưu nhã ôn hòa nữ nhân, mặc áo sơ mi trắng cùng váy, cười một tiếng đều có thể đẹp như tranh. Trừ một số người bên ngoài, tất cả mọi người rất thích cái nhân viên mới này.

Tô Nhược kiến thức rộng, trong đầu có hạt nhân cứng rắn, mặc kệ những người còn lại nói cái gì, đều có thể thoả đáng đem lời đầu đón lấy, đồng thời mở rộng phân tích, còn giúp bộ trừ hoạch sửa chữa văn án, để quản lí chi nhánh nhiều lần tiếc hận, cảm thấy cô đi làm người đại diện, quá lãng phí.

Ba người thủ hạ toàn bộ phân phối ra, Tô Nhược liền nghĩ đào móc người mới. Cô đi quan sát thực tập sinh tập luyện mới gia nhập công ty một chút, phần lớn đều đúng quy củ, không có cái điểm sáng, đến mức chọn lựa vài ngày, đều không nhìn trúng, chỉ có thể tiếc nuối rời đi.

Thế giới này, muốn đánh bại nữ chính. Một vị nghệ nhân có tiềm lực làm cự tinh siêu cấp nhất định thể thiếu. Thời điểm tháng mười, Tô Nhược nhận được tiền lương đầu tiên ở cái thế giới này, bởi vì nguyên nhân trừ hoạch án, nhiều hơn một phần tiền thưởng phong phú, không do dự nữa, cô thu dọn đồ đạc từ nơi này dời ra ngoài, mặt khác thuê cái một phòng ngủ một phòng khách nhỏ ở chung cư.

Là ban đêm. Thời điểm phần lớn mọi người đã ngủ say, một ít địa phương so với ban ngày còn náo nhiệt, trong quán bar ánh đèn tránh đến tránh đi, giữa sàn nhảy nam nữ trẻ tuổi, giãy dụa thân thể, mặt mày mơ màng. Tô Nhược ngồi ở bên quầy bar, trong tay bưng một chén rượu nhỏ màu lam, thỉnh thoảng nhấp một ngụm.

“Thật vất vả tới nơi này, mà vẫn ngồi như vậy, đứng dậy nào nha.” Bên cạnh thân nữ nhân mặc màu đen giày đinh, tóc bên phải thắt ba bím tóc, trên lỗ tai xỏ một loạt bông tai, cười hi hi ha ha. “Không được, tuổi tác đã cao, bất động.”

Tô Nhược lắc đầu. “A a! ! Ngậm miệng, không cho phép cậu nói như vậy, tớ và cậu bằng tuổi, vĩnh viễn là mười tám tuổi thanh xuân tịnh lệ.” Nữ nhân biểu thị rất ai oán.

Tô Nhược nhún nhún vai, không nói gì. Vị này chính là khuê mật của nguyên chủ giao tình không tệ, bởi vì chuyện nam chính, nguyên chủ đòi phé khó chịu, từ khi làm việc cũng không có liên lạc với cô, hay là đối phương chủ động tới gõ Tô Nhược, hai người lúc này mới hẹn ở quán bar này.

“Nghe nói cậu đi làm người đại diện rồi?”

“Àn? Làm sao? Muốn giới thiệu tài nguyên cho tớ?” Tô Nhược trả lời.

“Đó là dĩ nhiên, chúng ta là quan hệ như thế nào, chị em tốt đỉnh thiên lập địa, tớ nhất định phải giúp cậu a!” Cô gái nháy mắt ra hiệu, ở bên trong ánh mắt nghi hoặc của Tô Nhược, mang theo chút kiêu ngạo nói: “Tớ trước đó viết một quyển tiểu thuyết muốn dựng thành phim truyền hình, bên kia mời tớ đi làm biên kịch, tớ có thể đề cử cái nhân vật cho cậu nha.”

Tô Nhược nháy mắt mấy cái: “Đây thật là một tin tức tốt.”

“Nói đi, cậu định làm sao cảm ơn tớ?”

“Ngày hôm nay cậu cứ việc uống, tiền có tớ chống đỡ, uống say tớ đưa cậu về nhà, tuyệt đối không để cậu ngủ ngoài đường.” Tô Nhược vung tay lên, hào sảng nói.

“Nhược Nhược cậu là nhất.” Cô gái uống một hớp rượu lớn, nhìn sàn nhảy cách đó không xa, liên tục dò hỏi: “Cậu không đi qua chơi, vậy tớ đi.”

“Đi đi.” Đại khái là thật lâu không có ra cửa, cô gái ngày hôm nay chơi đặc biệt này, thời gian chậm rãi tới mười hai giờ, trên sàn nhảy hát khàn cả giọng dàn nhạc theo thứ tự xuống đài, nhân viên công

tác mới lại đi lên lần nữa. So với trước đó, lần này đơn giản nhiều. Chỉ có một người.

Người kia tuổi tác ước chừng không lớn, mặc áo khoác da, tóc chia ba bẫy đến sau tai, cặp mắt đào hoa phong lưu tùy ý, mũi rất cao, môi mỏng bạc tình, mặt mày mang theo một cỗ hương vị phóng đãng không kiềm chế được.

Trong quán bar hiển nhiên có không ít người biết hắn, nhiệt liệt hô hào tên của hắn. “Jack! Jack! Jack!” Thật sự là cái tên đủ phổ biến dễ hiểu Jack.

Tô Nhược hứng thú nhìn hắn chằm chằm, trong lòng có chút ý động, không nói những cái khác, riêng bề ngoài xuất sắc này, khí chất, cho dù chỉ là bình hoa, chắc hắn cũng có người nguyện ý tính tiền. Hắn vừa lên tiếng nói, trong quán bar không khí lập tức liền đổi hướng.

Lực thanh âm của hắn bộc phát cực mạnh, âm vực rộng, có lẽ là học qua, nửa chừng cũng chưa từng xuất hiện tình huống thở gấp. Không ít cô gái ăn mặc rất ít, hướng trên sàn nhảy liếc mắt đưa tình, làm càn nói lời tâm tình. Nhưng thanh niên trên đài toàn bộ hành trình đều bất vi sở động, tự mình ca hát, một ánh mắt cũng chẳng muốn vút cho phía dưới.

Bộ dạng cao ngạo lại tự tin này, đủ để đám người càng điên cuồng hơn. Tô Nhược một mực ngồi ở dưới đài, đánh giá hắn, tính toán nên như thế nào đem hắn thu vào tay. Người này sẽ hot, Jack mười hai giờ lên đài, lúc trời vừa rạng sáng, liền đi xuống, lại dàn nhạc đổi mới. Tô Nhược chú ý tới hắn đi hướng hậu trường, muốn qua, nhưng bị bảo an ngăn lại.

Tô Nhược từ trong túi lấy ra danh thiếp của mình: “Chào anh, tôi là người đại diện Tinh Nhuệ, đối với Jack* rất có hứng thú...”

“Đừng nói bậy, đi đi đi.” Bảo an nhìn cũng không nhìn muốn đuổi người. Tô Nhược ở trong lòng thầm thở dài một hơi, vung tóc dài lên, môi đỏ hơi cười, xinh đẹp đá mắt mèo để mặt của mình lộ ra

càng nhỏ hơn: “Không thể dàn xếp một chút sao? Cũng chỉ có một người là tôi đi vào a ~”

Bảo an khuôn mặt đỏ lên: “Cái này. . .”

“Xin nhờ mà~ người ta chỉ là muốn kí tên thôi.” Cô nháy mắt mấy cái, tiếng nói mềm làm nũng. Bên này bắt quá là quán bar hạng hai, quản không nghiêm, bình thường cũng có khách muốn đến trong hậu trường. Bảo an do dự một chút, tránh ra: “VẬY cô mau vào đi, không cho phép chạy loạn, mau nhanh ra đây.”

“Tốt nha! Cảm ơn tiểu ca ca.” Tình huống hậu trường tương đối lộn xộn, có không ít người ở bên trong, Tô Nhược vừa vào, liền nhận không ít ánh mắt của đám người, còn có người hỏi cô là ca sĩ mới tới sao? Cô lắc đầu, ở bên trong một góc vắng vẻ tìm được Jack vừa mới xuống đài. Hắn đang tại thu dọn đồ đạc, nếu như Tô Nhược đến muộn một chút, có lẽ đã đi.

“Chào anh.” Cô đi qua chào hỏi.

Hắn cũng không ngẩng đầu lên: “Không hẹn hò, không bán thân, không có hứng thú cảm ơn.”

Tô Nhược nghe vậy sững sờ, nhiều thêm một chút hứng thú nói: “Làm sao anh biết là tôi tới tìm anh, vạn nhất tôi là nhân viên công tác trong quán bar, chỉ là muốn bắt chuyện với anh thì sao.”

“Lúc vừa mới trên đài, tôi nhìn thấy cô.”

“Đây thật là duyên phận.” Jack không nói lời nào, hiển nhiên là đối với Tô Nhược không có hứng thú.

Một nhân viên khác trong dàn nhạc cười hi hi ha ha, trêu ghẹo Jack có phải là tăng lữ, suốt ngày thanh tâm quả dục, thân thể có vấn đề. Tô Nhược từ trong túi rút ra một tấm danh thiếp: “Tôi là người đại diện Tinh Nhuệ, không biết anh có hứng thú trở thành minh tinh hay không.” Vừa mới nói xong, đám người vừa mới ồn ào lập tức lặng

câm.

Đều ước ao ghen tị nhìn chăm chăm hẳn. Jack ngẩng đầu, lần thứ nhất dùng con mắt nhìn Tô Nhược, do dự một chút, nhỏ giọng mở miệng nói: “Đi ca hát sao?”

“Không.” Tô Nhược lắc đầu, “Hiện hát là ngành nghề kinh tế đình trệ, rất khó ra mặt, tôi muốn làm minh tinh, đi diễn kịch, đóng phim truyền hình, ngoại hình của anh rất tốt, nhất định rất nhanh có thể hot lên.” Jack nghe vậy, lại lần nữa cúi đầu xuống, thanh âm khô phực lãnh đạm: “Không hứng thú.”

“Nhưng là, về sau anh nổi danh, công ty có lẽ sẽ cho anh ra đĩa nhạc.” Tô Nhược không nhanh không chậm bổ sung: “Thanh âm của anh rất êm tai, ca hát cũng rất tuyệt, một mực ngốc ở cái địa phương này, chỉ mai một thiên phú của anh.”

Jack: “... Chỉ là có lẽ mà thôi.”

“Nhưng anh đóng phim có tiền, cũng có thể tự mình làm ra a!” Tô Nhược trên dưới dò xét một vòng, quần áo trên người hẳn đều là giá rẻ không có hiệu, “Tình huống kinh tế của cậu, có vẻ như không tốt lắm, nếu cậu đồng ý, cũng có thể cải thiện sinh hoạt tốt một chút.” Jack do dự một chút, thu hồi danh thiếp: “Tôi sẽ suy nghĩ.”

“Hoan nghênh cậu tùy thời liên hệ với tôi.” Tô Nhược cười cười.

Chỉ cần có hứng thú là tốt rồi, cô nhất định sẽ đem trong tay người chơi tới đó. Jack lễ phép hướng Tô Nhược gật đầu, đem đồ thu thập tốt, chuẩn bị về nhà. Mà Tô Nhược thì trong quán bar, đem khuê mật uống đến say như chết ôm lên, kéo lấy đi ra ngoài, thật vừa đúng lúc, vừa vụng dụng phải Jack đang chờ xe.

Thiên: Cả bộ, chỗ nào m.n đọc thấy khó hiểu, hoặc ko sửa, để y như cv... thì là vì cả edit cũng ko biết luôn (= _ =) e hèm xl mn

-----oOo-----

Chương 63: Kim bài người đại diện (3)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Quỳnh Thiên

Tô Nhược ôm hảo tử muội, ngẩng đầu nhìn trạm xe buýt một cái: “Cậu ngồi xe về đường nào?”

“402.”

“Là muốn bắt đầu đi chỗ kia sao?” (chỗ này chịu, cv là vườn hoa gì gì đó, có lẽ là nói thuê phòng)

“Hừm, tôi thuê phòng ở cư xá Chính Nguyên.”

“Thật là khéo.” Tô Nhược nhíu nhíu mày, đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Jack, cô nói khẽ: “Tôi cũng cái kia cư xá, vừa vặn ta muốn gọi taxi về nhà, mang cậu đi một đoạn .”

Jack có chút do dự: “Cái này. . .” Tựa hồ là nhìn thấu tâm tư hần, Tô Nhược thấp giọng nói: “Đã hơn nửa đêm, tôi mang theo quỹ rượu gọi taxi không an toàn, cậu đến hỗ trợ một chút.”

“Được thôi.” Cho đến lúc này, Tô Nhược mới phát hiện Jack rất cao, khoảng chừng một mét tám mấy, mặc áo khoác vàng nhạt, mang một cỗ thời thượng, vai rộng chân dài, mặt mày tuấn lãng, tùy tiện hướng một chỗ, cũng chiếu ra một hình ảnh đẹp.

Tùy tiện chặn một chiếc taxi, Tô Nhược cùng khuê mật ngồi ở phía sau, Jack ngồi ở bên cạnh lái xe. Ban đêm con đường tĩnh mịch, không có kẹt xe, lái xe một đường chạy như bay, rất nhanh liền đến.

Tô Nhược chỉ tòa nhà 11: “Tôi ở 802, còn cậu?” Jack trầm mặc một chút, chậm rãi nói: “tòa nhà 3. . . Tầng hầm.” Cuồng phong thổi qua, mang theo khí lạnh ngày xuân, không biết có phải ảo giác của cô hay không, thanh niên trước mắt phóng lãng không kiềm chế được, tỏa sáng dưới ánh trăng, mặt hướng xuống bĩu môi, tựa hồ là có chút đỏ mặt —— vì chỗ ở của mình.

“Xem ra cậu thật sự rất thiếu tiền.”

“Ân.”

“Cậu ban đêm ca hát ở quán bar, ban ngày làm cái gì?”

Jack nghĩ nghĩ, nói: “Sáng tác bài hát ăn cơm.”

Tô Nhược: “. . . Cậu năm nay bao nhiêu tuổi a?”

“20.”

“Tốt nghiệp đại học rồi sao?”

“Ân.”

” đại học gì?” Jack há hốc mồm, nói một trường đại học rất nổi danh ở nước ngoài. Nổi danh đến mức Tô Nhược mới vừa tới thế giới này không lâu, cũng đã nghe nói rất nhiều lần.

Tô Nhược nghe xong, yếu ớt nói: “Đã như vậy, cậu vì sao còn nghèo túng tới mức này?”

“. . . Đó là bởi vì tôi lừa người ta.” Hấn mắt cũng không chớp mà nói.

Tô Nhược: “. . .” Hai người tương đối không nói gì, ai về nhà nấy. Tô Nhược thuê phòng ở chỉ có một cái phòng, đem giày khuê mật cùng áo khoác cởi ra, lại dùng khăn lông ấm lau một chút, Tô Nhược đưa cô đặt lên giường, mình thì cầm ghế ngồi ở đầu giường, thỉnh thoảng hướng đầu giường nhìn một chút.

Người uống quá say, rất dễ dàng trong giấc mộng bị nôn cho nghẹn chết. Tô Nhược đã nói muốn chiếu cố đối phương, thì nhất định phải làm được. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, xác định sẽ không nôn, Tô Nhược từ trong ngăn tủ cầm lấy chăn mền, mỗi một ngủ ở trên ghế sa lon, giấc ngủ này, liền ngủ đến mười hai giờ trưa.

Mở cửa phòng, khuê mật đã đi rồi, để lại tờ giấy, biểu thị mình đi duỗi (?) bản thảo, kịch bản đã gửi đến hòm thư Tô Nhược, trong đó nhân vật cô ấy đưa dùng màu đỏ đánh dấu.

Tối hôm qua vừa mới uống rượu, Tô Nhược không thấy ăn cơm không ngon miệng, ngâm chén nước mật ong cho mình, một bên uống một bên nhìn. Đây là một bộ thanh xuân vườn trường Mary Sue cùng bốn đại giáo thảo yêu hận tình cừu.

Trừ nam nữ chủ ra, nhân vật còn lại đều tùy tiện tuyển. Để Tô Nhược xem trọng có hai cái, một cái là tiểu vương tử thiên tài chính phái u buồn ôn nhu, một cái khác là trung khuyến vạn vạn từ nhỏ bị ngược đãi đem nữ chính coi là ánh sáng duy nhất, về sau trở thành trùm phản diện vì muốn nữ chính mà hãm hại nam chính.

Chọn cái nào đây? Tô Nhược nghĩ nghĩ giá trị nhan sắc và khí chất của Jack, không chút do dự tuyển người sau. Cô gọi điện thoại cho đối phương: " đề nghị hôm qua của tôi, cậu nghĩ xong chưa?"

"Ân."

"Trả lời?"

"Được." Đã quyết định, cũng không có suy nghĩ gì nhiều, Jack trực tiếp hỏi, "Lúc nào ký hợp đồng?"

"Hôm nay là cuối tuần, sáng mai cậu đi với tôi tới công ty."

"Vậy buổi sáng ngày mai tôi tới tìm cô."

“Được.” Chuyện kí kết đã quyết định như vậy, nghệ sĩ thủ hạ nhiều như thế một người mới, Tô Nhược trong lòng hơi nóng. Mắt nhìn bầy bạn học thời đại học, cảm giác tồn tại chậm rãi nổi lên quét xuống, nhân mạch loại này, đương nhiên phải tận dụng tối đa.

Chuyện Jack ký hợp đồng rất thuận lợi, cho đến khi nhìn thân phận, Tô Nhược mới biết tên tiếng Trung của hắn là Thì Dật, tuổi mười hai mươi tuổi, tuổi thực mới có mười chín, thịt tươi tiểu thanh xuân. Bên ngoài trừ ca hát, còn là một tay chơi ghita rất tốt, dương cầm, đàn violon, Hip-hop, đều có học lướt qua.

Nói chuyện đối với tình hình chính trị đương thời, cổ phiếu cái gì có thể tặng? Cái gì không được, tình huống phía sau cũng có thể nói một đôi lời.

Tô Nhược rất nghi hoặc: “Cậu lợi hại như vậy, tại sao còn lẩn lộn kém tới vậy chứ?” Thì Dật quay đầu, ngậm miệng, không nói.

Tô Nhược: “. . .” Tốt, Tô Nhược cũng không có tính tình bát quái, đem kịch bản khuê mật gửi tới đưa cho hắn, cô nói: “Xem một chút đi, nửa tháng sau vào đoàn làm phim, trước đó, cậu đi theo lão sư công ty lên lớp.”

“Ân.” Thì Dật gật đầu, lật xem tốc độ cực nhanh, bất quá ngắn ngủi vài phút, liền xem hết, hắn bĩu môi, “Cái logic kịch bản này có vấn đề, chỉ vì lúc bị thương được nữ chính cho một cây kẹo que, đã yêu không cách nào kèm chế, mất đi bản thân, đầu có ngốc.”

Tô Nhược: “. . . Người xem thích là được.”

Thì Dật: “. . .”

“Cậu cảm thấy khó diễn sao?”

“Yên tâm.” Tô Nhược cười yếu ớt: “Vậy là tốt rồi, lúc nhìn thấy nhân

vật này, ta đã cảm thấy hấn trừ cậu ra thì không thể là ai khác.” Thì Dật nhìn nhân vật trong kịch bản thiết kế biến thái vắn vẹo, trầm mặc.

Một tuần lễ sau, trước đó Trù Hoạch Chân Nhân Tú rốt cục muốn mở máy, Tô Nhược thả tay xuống làm việc, bồi tiếp nghệ sĩ tự mình vào hiện trường đóng phim, mang theo hấn cùng đạo diễn chào hỏi, đưa một chút điểm tâm nhỏ, xin nhờ nhân viên công tác quan tâm nhiều chút.

Cái chương trình truyền hình thực tế này, hết thầy có bảy vị khách quý cố định. Hai nữ năm nam, hai vị diễn viên lớn hàng đầu, còn lại đều là hạng ba, người xem có thể quen mặt, nhưng thỉnh thoảng sẽ không gọi ra được tên của họ.

Đương nhiên giống như Lâm Tu dưới tay Tô Nhược, tuyến mười tám, cũng là phần độc nhất. Xem xét chính là đi cửa sau đến. Khụ khụ! Như người kiêu này, dù cho không đi giao hảo với mọi người, họ cũng tận lượng sẽ không đi đắc tội hấn. Thật sự là một cái hiểu lầm mỹ diệu.

Lâm Tu nghĩ đoạn thời gian trước vì cái chương trình truyền hình thực tế này, vẫn luôn ngâm mình ở trong phòng thể hình, thân thể tổ chất đều tiêu chuẩn, tự mang tám khối cơ bụng, mỗi lần có sức lực, hấn vô thanh vô tức liền làm xong, không gọi là khổ không mệt mỏi.

Cùng nhau tới tham gia tiết mục nghệ sĩ hạng ba nhìn giờ ngón tay cái. Nghĩ thầm, nhân vật lớn có bối cảnh đều bỏ công như vậy, bọn hấn còn có cái gì để nói. Hai vị diễn viên lớn khác ở trong màn ảnh thích đùa hấn nhất, nhìn xem hấn một mặt biểu lộ mộng bức, về sau cảm thấy đặc biệt có cảm giác thành công.

Tô Nhược nhìn ở trong mắt. HÀi lòng gật đầu. Tiết mục tổng nghệ chỉ có nửa giờ, hiện tại ống kính rất nhiều cũng muốn cắt bỏ. Tiết mục kỳ thứ nhất thiên về hai vị diễn viên lớn, đối phương tự nguyện mang Lâm Tu vào ống kính, giúp nổi tiếng, quả thực cũng khá tốt.

Xác định bên này không có vấn đề, về sau Tô Nhược vô cùng lo lắng trở về thành phố S, mang theo Thì Dật đi chụp phim trường Mary Sue. Hình tượng khí chất hai người đều rất tốt, vừa đi vào, người ở chỗ này còn tưởng rằng hai vị này đều là nghệ sĩ, nhiệt tình chiêu đãi.

Tô Nhược gặp bóng người quen thuộc, cười cùng cô chào hỏi: “Tớ đã tới.” “Nhược Nhược nhanh ngồi, người này chính là nghệ sĩ cậu mang đến a?” Khuê mặt cười hì hì nhìn Thì Dật, càng xem càng thấy quen mắt, “Anh là. . . Ca sĩ Jack...trong quán bar kia?”

“Chào cô.” Thì Dật vươn tay.

Cô gái vẻ mặt hốt hoảng nắm chặt, qua một hồi lâu, mới phản ứng lại, mãnh liệt xoay người bắt lấy bả vai Tô Nhược, cảm giác hưng phấn lộ rõ trên mặt: “Nhược Nhược a! cậu quả thực là phúc tinh của tớ, tớ rất rất yêu cậu.”

Tô Nhược: “? ? ?”

“Khụ khụ! Cái kia a. . .” Cô gái đê thấp giọng nói, nhìn Thì Dật không có chú ý bên này, thận trọng nói, “Kỳ thật tớ ở trong quán bar đã rất thích Jack, nhưng hắn quá kiêu ngạo, bình thường cũng không ra, không nghĩ tới lại có thể được gặp ở đây.”

Tô Nhược nghe dở khóc dở cười: “Cậu làm biên kịch, tuần nam mỹ nữ giới giải trí còn không phải theo nhìn cậu.”

“Đó không giống.”

“Cái gì?”

“Tớ là muốn ngủ với Jack, những người khác trong giới giải trí tớ không dám động, bị fan hâm mộ lộ da thì coi như tớ xong rồi.”

Tô Nhược dùng ánh mắt như nhìn nhìn thẳng góc: “Về sau anh ta. . .” Chỉ chỉ Thì Dật mờ mịt, “Cũng sẽ là người của giới giải trí.”

“ . . . ”

Tô Nhược có chút trêu mếu sờ lên đầu của cô: “Ngoan.”

Nhân gian bị kịch a uy! Đây chỉ là một đoàn làm phim nhỏ, trừ nam nữ chủ là nghệ sĩ hạng hai bên ngoài, còn lại phần lớn đều là người mới không nổi danh. Tô Nhược đi theo Thì Dật đem gian phòng của hắn chuẩn bị tốt, lại giúp hắn phân tích quá trình trong lòng nhân vật, hơi biểu lộ. Thì Dật thiên phú rất không tệ. Học tập rất nhanh.

Lúc quay phim cô liền mang theo người ở bên cạnh vây xem, tiện thể còn có thể cùng khuê mật thảo luận kịch bản một chút, lợi dụng tư quyền, đem nhân vật Thì Dật đối lập thể càng thêm đầy đặn, kịch bản còn có một số BUG, cũng cùng theo.

Lần quay phim thứ nhất. Thì Dật lộ ra rất không thích ứng, động tác nét mặt của hắn cũng không có vấn đề gì, nhưng vị trí đứng luôn luôn không đúng, đến đạo diễn liên tục nhắc nhở, mới có thể tìm đến địa phương chính xác. Tô Nhược không có cách, chỉ có thể gánh vác trách nhiệm dạy bảo.

Ai bảo cô muốn kéo một người ngoại môn nhập đạo đâu? Thời gian vội vàng qua, Tô Nhược lúc lên mạng, luôn có thể nhìn thấy tin tức buổi hòa nhạc đương kim tiểu Thiên Vương Diệp Văn Bản đạt được thành công lớn, đèn chiếu xuống hắn, loá mắt mê người, mặt mày tuấn lãng, đứng ở trên sàn đấu, phía dưới là một đám fan lít nha lít nhít, đang tại vùng vẫy thanh huỳnh quang.

Truyền thông tán dương không ngừng. Ngẫu nhiên ở trong màn ảnh, có thể chụp tới thân ảnh Yến Vũ, nữ nhân tóc ngắn ngang tai, đứng ở sau lưng hắn, khác nào tâm khiên kiên cố nhất cho hắn dựa vào.

Những hình này sẽ không chỉ có một người là Tô Nhược chú ý tới. Đám fan Diệp Văn Bản líu ríu kêu, cự tuyệt thần tượng yêu đương, để Yến Vũ cút xa một chút, cũng có số ít tán đồng, cảm thấy hai

người đồng sự nhiều năm, cùng một chỗ là đương nhiên. Không cần thận liềm bấm tay tính.

Tô Nhược lấy điện thoại nhíu mày, xem ra hoàn thành nhiệm vụ , gánh nặng đường xa a! Không vội, cô còn có rất nhiều thời gian. Liền để bọn họ nhàn nhã một hồi.

“Cô biết bọn họ?” Thanh âm nào đó từ sau tai vang lên, Tô Nhược quay đầu, gặp Thì Dật chẳng biết lúc nào đứng ở sau lưng cô, cô gật đầu: “Đúng a! Diệp Văn Bản là bạn trai cũ của tôi.”

Thì Dật: “. . . Thật hay giả?”

“Giả.”

“. . .”

Tô Nhược rất vui vẻ: “. . .” Vô tội mỉm cười

Thì Dật: “Cô đây là đang trả thù đi.”

“Cậu nói thế cũng đúng.” Tô Nhược nhún vai, mặt mày như vẽ, cực đẹp, “Dù sao tôi không có vấn đề.” Thì Dật chẳng biết tại sao, nhìn khuôn mặt tươi cười mềm mại kia, trong lòng có một loại cảm xúc vi diệu nào đó, chậm rãi xẹt qua.

-----oOo-----